

Vợ À, Em Chỉ Có Thể Ở Bên Cạnh Anh

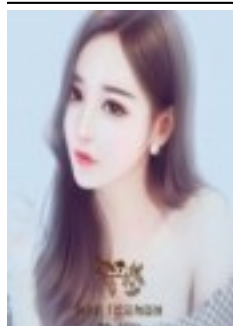
Contents

Vợ À, Em Chỉ Có Thể Ở Bên Cạnh Anh	3
1. Chương 1-1: Giới Thiệu Nhân Vật	3
2. Chương 1-2: Đấu Súng Trên Biển	4
3. Chương 2: Yêu Từ Cái Nhìn Đầu Tiên	5
4. Chương 3	8
5. Chương 4: Bữa Cơm Gặp Mặt	10
6. Chương 5: Trước Khi Trở Về	13
7. Chương 6: Có Duyên Sẽ Gặp Lại	16
8. Chương 7	18
9. Chương 8: Đến Thành Phố A	20
10. Chương 9: Đến Hàn Thị	23
11. Chương 10: Gặp Lại	25
12. Chương 11	28
13. Chương 12	31
14. Chương 13	33
15. Chương 14	36
16. Chương 15	38
17. Chương 16	40
18. Chương 17	42
19. Chương 18	45
20. Chương 19	47
21. Chương 20	49
22. Chương 21	51
23. Chương 22	53
24. Chương 23	55
25. Chương 24	56
26. Chương 25	59
27. Chương 26: Đi Chơi	60
28. Chương 27	62
29. Chương 28	64
30. Chương 29	66
31. Chương 30	68
32. Chương 31	70
33. Chương 32	72
34. Chương 33: Những Điều Chân Thành	73
35. Chương 34	74
36. Chương 35: Chạm Mặt Lần Hai (lancy Và Mạc Vi Như)	76
37. Chương 36: Cô Ta Là Tình Định Của Em!	77
38. Chương 37	79
39. Chương 38	82
40. Chương 39: Chuyện Ở Công Trường	83
41. Chương 40: Nghe Lén	85

42. Chương 41: Cho Anh Ích Kỷ Giữ Em Bên Mình	87
43. Chương 42	89
44. Chương 43	91
45. Chương 44	93
46. Chương 45	95
47. Chương 46	96
48. Chương 47	99
49. Chương 48	101
50. Chương 49	103
51. Chương 50	104
52. Chương 51	106
53. Chương 52	107
54. Chương 53	109
55. Chương 54: Tỉnh Lại	112
56. Chương 55	114
57. Chương 56	116
58. Chương 57	119
59. Chương 58	121
60. Chương 59	123
61. Chương 60: Đàn Piano	126
62. Chương 61	128
63. Chương 62	131
64. Chương 63: Sự Khởi Đầu Của Trái Tim	133
65. Chương 64: Làm Cơm Cho Anh	134
66. Chương 65: Gọi Anh Là Chồng	136
67. Chương 66	138
68. Chương 67	141
69. Chương 68	142
70. Chương 69: Buổi Diễn Thuyết	144
71. Chương 70: Dự Cảm Không Lành	146
72. Chương 71: Tin Dữ (1)	149
73. Chương 72: Tin Dữ (2)	151
74. Chương 73: Kẻ Chủ Mưu	153
75. Chương 74	156
76. Chương 75	158
77. Chương 76	161
78. Chương 77	163
79. Chương 78: Sự Thật Tàn Nhẫn (1)	165
80. Chương 79: Sự Thật Tàn Nhẫn (2)	167
81. Chương 80: Sự Thật Tàn Nhẫn (3)	169
82. Chương 81: Tưởng Chừng Như Đã Kết Thúc	172
83. Chương 82	174
84. Chương 83	175
85. Chương 84: Tổn Thương	176
86. Chương 85: Lí Do Thật Sự Của Anh!?	178
87. Chương 86	178
88. Chương 87	179
89. Chương 88: Đi Điều Tra	181
90. Chương 89	182
91. Chương 90	184
92. Chương 91	186
93. Chương 92	187
94. Chương 93	188
95. Chương 94: Cầu Hôn	190

96. Chương 95: Hôn Lễ	192
97. Chương 96: Kết Thúc	195
98. Ngoại Truyện 1: Mang Thai	197
99. Ngoại Truyện 2	199
100. Ngoại Truyện 3: Sinh Con	201

Vợ À, Em Chỉ Có Thể Ở Bên Cạnh Anh

Giới thiệu

Vì một sai sót mà Hàn Dạ Thần đã phải nhảy xuống biển để bản thân trôi dạt đến ột nơi mà anh kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-a-em-chi-co-the-o-ben-canh-anh>

1. Chương 1-1: Giới Thiệu Nhân Vật

1. Hàn Dạ Thần (28t)

- Một người đàn ông hoàn mỹ, là giấc mơ của bao cô gái. Mái tóc màu bạc khói lạnh lùng, bí hiểm. Ngũ quan tựa như món quà thượng đế ban tặng. Thân hình hoàn hảo. Bởi vậy mà thu hút được số lượng phụ nữ đông đảo đến mức mộ nhưng lại ghét phụ nữ đến gần mình, cũng không có hứng thú với “giải quyết nhu cầu”
- Thống trị cả giới bạch đạo và hắc đạo. Một người khiến người khác phải ngưỡng mộ, kính nể. Nắm giữ khối tài sản khổng lồ không lo tiêu hết.
- Cực kì lạnh lùng, tàn độc, mưu mô và xảo quyệt. Có thể không trừ một thủ đoạn nào để đoạt lấy. Một người khó nắm bắt và không ai có thể uy hiếp được.

2. Mạc Vi Như (25t)

- Một cô gái xinh đẹp, đáng yêu và tài giỏi. Có thể nói là một cô gái hoàn mỹ rất nhiều chàng trai theo đuổi nhưng cô vẫn luôn đợi “chân mệnh thiên tử” của mình
- Sống trong một gia đình bình thường
- Một cô gái khá trẻ con, tốt bụng và vô tư, không màng danh lợi dù kinh tế có khó khăn. Cô chăm chỉ, thông minh và cần cù.

2. Chương 1-2: Đấu Súng Trên Biển

Đêm tối lạnh lẽo, xung quanh là một bầu không gian yên tĩnh, trên một chiếc thuyền buồm sang trọng một dáng người cao lớn thân mặc áo sơ mi đen và quần âu đen dắt tiền đứng ở mũi thuyền

- Bang chủ! - tiếng gọi cung kính vang lên phá tan bầu không khí yên tĩnh, tên áo đen kính cẩn cúi đầu - Hân đang đến

Người đàn ông im lặng, tay nâng ly rượu vang có màu đỏ mê hoặc lên rồi uống một ngụm, vẫn bình tĩnh lạnh lùng “Chuẩn bị đi!” Tiếng nói âm lãnh như quỷ địa ngục phát ra từ đôi môi mỏng, tên áo đen khẽ run người hiểu ý lui xuống. Người đàn ông đặt ly rượu xuống chiếc bàn đặt cạnh mình, cả người dựa vào mạn thuyền, tay hơi gõ gõ như chờ đợi. Ánh trăng sáng soi rọi vào gương mặt của người đàn ông, dung mạo của anh chỉ dùng một từ để hình dung: Hoàn mỹ. Mái tóc nhuộm màu bạc khói được vuốt cao lên, lộ vàng trán sáng bóng, đôi lông mày rậm, đôi mắt sắc như chim ưng màu đen sáng, sống mũi cao hoàn hảo, đôi môi mỏng đủ mê hồn, làn da màu đồng cuốn hút.

Lúc này, bỗng từ xa vang lên tiếng nổ làm rung động mạnh cả mặt biển, vẫn giữ thái độ bình thản, người đàn ông khẽ nhíu mày nhìn năm sáu chiếc cano đang phóng tới. Khi sắp va chạm đến chiếc thuyền, người đàn ông búng tay một cái, lập tức “Bùm!!” Hai chiếc cano đã bị nổ tung

- Hàn Dạ Thần! Chết tiệt! Mày chơi trò bỉ ổi dám cho người gài bom vào cano của tao! - Tên đàn ông mặt sẹo đi ra từ chiếc cano lớn nhất, ông ta quát lên

Người đàn ông tên Hàn Dạ Thần vẫn đứng đưng xem nhẹ, tiếp tục cho nổ thêm một chiếc cano. Ưu nhã ngồi xuống ghế dựa bằng da, hai chân vắt chéo, hai tay để hai bên thành ghế, bàn tay từng ngón đan vào nhau, một dáng vẻ uy quyền đàn áp, đôi môi mỏng nhẹ nhàng bật ra từng chữ khiến tên đàn ông kia xanh mặt “chơi trò bỉ ổi? Ha, Mục Đồ...vậy là ông không hiểu quy tắc của tôi rồi, tự nâng cao bản thân cho là mình có thể đánh thắng tôi, thật ngớ ngẩn...dám khiêu chiến với tôi...thì chỉ có con đường chết”

Mục Đồ tay run run chỉ vào người Hàn Dạ Thần “Mày...mày đừng có tự đắc, chính Mục Đồ tao hôm nay sẽ giết mày” ông ta phất tay, lập tức mấy người áo đen đi ra, nâng nòng súng trên tay ngắm bắn vào người Hàn Dạ Thần, chiếc ca nô cũng phóng tới gần hơn. Nhanh lẹ tránh khỏi đạn đang bắn liên tiếp đến mình, Hàn Dạ Thần nấp sau cột thuyền lấy cây súng lục ra bắn về phía kia, ngay tức khắc mấy thân ảnh ngã xuống, mỗi người đều có một lỗ ở mi tâm, máu chảy ròng ròng dọa sợ đến Mục Đồ, ông ta nghiêng rằng cũng nấp sau một thùng hàng. Thuộc hạ của Hàn Dạ Thần xông ra, hai bên tranh đấu với nhau. Không gian yên tĩnh bị thay bằng những tiếng súng và tiếng hét đầy đau đớn.

Hàn Dạ Thần lách người vào trong, đến trước một màn hình cảm ứng, ấn ấn vài cái. Trên màn hình hiện ra là sơ đồ đường thủy ở đây, nhấn gửi dữ liệu, Hàn Dạ Thần ra lệnh một tên áo đen “Liên lạc với bang phó cho người đến những nơi tôi vừa gửi” “Vâng bang chủ”

- Haha sao nào? Hàn Dạ Thần đâu rồi? Không phải là sợ quá chứ!? Haha tên chết nhất, haha tao thắng rồi.

Tiếng súng vẫn chưa ngừng nhưng Mục Đồ trông thấy Hàn Dạ Thần biến mất, ông ta nghĩ chắc là anh sợ rồi nên trong lòng tràn ngập cảm giác tự hào cùng sung sướng “Diệt được Hàn Dạ Thần có khác nào tiêu diệt được cả thế giới đêm” nghĩ đến đây ông ta vui sướng mà khiêu khích. Những tên thuộc hạ của Hàn Dạ Thần không khỏi ánh lên một suy nghĩ “Đúng là không sợ chết mà”. “Pằng” một viên đạn bay thẳng tới xuyên qua cổ họng của Mục Đồ, ông ta kêu “u..h” một tiếng trợn tròn mắt ngã xuống, chết không nhắm mắt. Mấy tên thuộc hạ của ông ta cả kinh, sợ hãi buông hết súng xuống, định vào trong buồng lái chạy trốn nhưng không kịp bị trúng đạn mà chết. Hàn Dạ Thần từ trong bước ra, môi mỉm cười, tay xoa xoa nòng súng. Những tên thuộc hạ của anh vội vàng cúi đầu cung kính “Bang chủ”. Hàn Dạ Thần gật đầu, anh khẽ thở dài nghĩ “Nghỉ ngơi cũng không yên”. Bỗng một tên thuộc hạ hốt hải chạy đến, run sợ chỉ chỉ vào trong, miệng lắp ba lắp bắp “Bang...bang chủ có...có...có bom!” “Hả” Hàn Dạ Thần nhíu mày, tên thuộc hạ run sợ cúi đầu “Bang chủ! Bom đặt ở đuôi thuyền, thuộc hạ đã cho người xem xét nhưng đây là kiểu bom mới và lại không có đủ thời gian nên...” Một tên thuộc hạ khác chạy ra, run run nói “Còn...còn 20 giây” Hàn Dạ Thần quả nhiên giận đến muốn phóng hỏa hét lớn “Còn không mau tránh đi còn đứng đây!” Mấy tên thuộc hạ nhanh chóng chuẩn bị áo phao rồi lấy ca nô cạnh thuyền. Hàn Dạ Thần cùng hai tên thuộc hạ ban này

xem qua quả bom, Hàn Dạ Thần nhìn rồi lẩm bầm “AZ 146” đúng là loại bom mới được chế tạo, gỡ được quả bom cũng phải mất hai đến ba mươi phút, lúc phát hiện còn 20 giây, đúng là không đủ thời gian chết tiệt, bom bị gắn khi nào? Hàn Dạ Thần anh cũng có lúc sai sót sao? Chờ đã, khi đó...anh đang nấp sau cột buồm thì lướt qua Mục Đồ có thì thầm với một tên thuộc hạ của ông ta. Hàn Dạ Thần bực tức, một sai sót lớn.

Tên thuộc hạ nhìn bom hẹn giờ còn 10 giây, liền lo lắng “Bang chủ, mọi thứ đã chuẩn bị xong, ngài mau xuống đi ạ” Hàn Dạ Thần đứng dậy định đi nhưng liếc thấy còn vài giây, anh nói “Đi trước đi” “Ồ dạ!?” Tên thuộc hạ giật mình nhưng nhận thấy ánh mắt băng lãnh của bang chủ liền cúi đầu “vâng” một tiếng rồi chạy đi. Hàn Dạ Thần cũng không kịp mặc áo phao, trước khi giây cuối cùng, anh nhảy xuống biển “Bùm!!” Mấy chiếc cano cũng không tránh khỏi bị va chạm mà lung lay, những tên thuộc hạ cũng bị thương không ít nhưng họ cũng không quan tâm, một tên đang ôm cánh tay rỉ máu của mình, cắn răng hỏi “Bang chủ đâu?” “Hả!?” Cả bọn giật mình, không thấy bang chủ, chẳng lẽ... không không họ biết bang chủ của họ sẽ có cách mà tránh. Aish thật muốn chết mà...

*****

Ở một thị trấn nhỏ nằm cạnh bờ biển, một dáng người mảnh khảnh ngọc ngà đứng trên bờ biển, một cô gái ngũ quan thanh tú, rạng rỡ, trắng trẻo, mái tóc đen mượt dài ngang lưng được cột hờ, thân mặc áo thun trắng cùng quần đùi jean lộ ra đôi chân thon thả trắng tấp trắng nõn hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi nắng ở biển, hai tay của cô gái dang ra đón nắng sớm cùng gió biển “Oa, mát quá đi...!” Có tiếng cười khê vang lên ở sau cô gái “Haha tiểu Như, em còn đứng đó làm gì, nhanh đi nhặt vỏ sò đi chứ!” Giọng nói trầm ấm một người con trai vang lên. Cô gái được gọi là tiểu Như quay người lại, bĩu môi nhìn chàng trai trước mắt “Thế Hải, anh có cần phá hoại tâm trạng thoải mái của em vào sáng sớm không?” “Haha cô ngốc, đi làm việc đi, ba mẹ em mà thấy lại mắng cả anh đấy” chàng trai tên Thế Hải thân thun cùng quần đùi thoải mái, làn da nâu sạm đặc trưng của vùng biển, anh có ngũ quan hài hòa mà ấm áp. Thế Hải mỉm cười nhắc nhở. “Rồi rồi, em làm đây” Mạc Vi Như lè lưỡi. Cô xách cái xô xanh bước đi dọc bờ biển. Thế Hải nhìn bóng cô mà mỉm cười ôn nhu.

- Oa.. đẹp quá! - liếc thấy chiếc vỏ sò trắng nhỏ, cô nhanh tay cầm lên nghĩ ngợi “Làm đồ trang sức thì quá chuẩn” đặt vào trong xô, đang định bước tiếp thì cô chợt thấy một thân người trôi vào bờ, giật mình muốn hét lên nhưng cô nín lại, bình tĩnh bước tới “Là một người đàn ông!” Lấy sức kéo anh ta vào hắt bờ, cô khẽ chạm lên người đàn ông “Lạnh quá” Mạc Vi Như kêu lên, không phải là anh ta...không không phải, điên quá, giờ làm sao đây mà... chẳng phải là anh chàng này quá đẹp rồi không. Lúc này cô mới để ý đến dung mạo của người đàn ông, thật mê hoặc!! đôi mắt đang nhắm kia khiến cho gương mặt trở nên dịu dàng hơn, Mạc Vi Như say sưa ngắm, người đàn ông này quả là cực phẩm còn đẹp hơn cả anh Thế Hải. Cô đập vào đầu mình, đây không phải lúc để ngắm trai phải cứu anh ta đã. Mạc Vi Như dùng thao tác cứu người chết đuối nhưng anh ta vẫn không có phản ứng gì. Mạc Vi Như nhớ đến còn một thao tác cứu hộ cuối “Hô hấp nhân tạo!” Mạc Vi Như đắn đo, nụ hôn đầu của cô nha... nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cứu người là trên hết mà đây là hô hấp nhân tạo chắc không tính là mất nụ hôn đầu đâu nhỉ?” Nghĩ vậy, Mạc Vi Như liền tiến hành, đôi môi mềm mại dán chặt vào đôi môi mỏng của người đàn ông. Thối thối vài hơi kết hợp với thao tác khác cuối cùng người kia cũng có phản ứng.

Hàn Dạ Thần từ trong mộng tỉnh lại, anh ho sù sụ ra hết nước. Mượn sức đỡ của Mạc Vi Như mà ngồi dậy.

- Anh không sao chứ!? - Mạc Vi Như vừa vỗ lưng cho anh vừa lo lắng hỏi

3. Chương 2: Yêu Từ Cái Nhìn Đầu Tiên

Nghe thanh âm dịu dàng đầy lo lắng vang lên, Hàn Dạ Thần ngẩng đầu lên. Bỗng “Thịch” trái tim anh trật một nhịp khi nhìn cô gái trước mặt mình. Cô gái với ngũ quan thanh tú, không qua đẹp nhưng lại mê hoặc anh đến vậy. Đôi mày lá liễu đang nhíu lại vì lo lắng cho anh còn giọng nói nhẹ nhàng hay như từng nốt nhạc trong một bài hát. Trong lòng Hàn Dạ Thần như đang chảy qua một dòng ấm áp, đã lâu anh không

cảm nhận được sự quan tâm chân thành từ một người sau khi ba mẹ anh mất. Anh biết cô chân thành vì khi nhìn ánh mắt và cử chỉ của cô thì nó đều toát lên vẻ chân thành. Thấy Hàn Dạ Thần nhìn mình không chớp mắt, Mạc Vi Như có chút ngại ngùng mà gãi gãi đầu, hai tai hơi đỏ lên, cô cúi đầu nhẹ giọng nói

- Anh...anh gì ơi! Mặt tôi có dính gì sao?

- Há...à không...không có gì - Hàn Dạ Thần ngại ngùng, bộ dạng cô thật quá dễ thương khiến anh muốn ôm cô vào lòng. Chắc chắn nếu có ai nhìn thấy dáng vẻ này của anh thể nào cũng trông mắt rớt xuống.

- Vậy sao anh nhìn tôi? - Mạc Vi Như cúi đầu

-... - Hàn Dạ Thần mím môi, hai má thoáng qua chút sắc đỏ, anh quay đầu đi.

- Hi - Mạc Vi Như phì cười, trông anh ta thế mà lại đáng yêu quá, lời nghĩ không nhận được mà bật thốt ra
- Anh đáng yêu thật!

Hàn Dạ Thần giật mình, mắt mở to nhìn cô. Đáng yêu? Cô ấy nói mình đáng yêu? Anh nên có tức giận mà đánh người nhưng là cô nói, anh lại thấy buồn cười. Lần đầu nghe người khác nói anh đáng yêu, anh quả thực không biết nên thế nào!? Một câu khen của cô mà hỏng hết hình tượng băng lãnh của anh. Nhưng anh không tức giận mà là cao hứng. Phải! Là cao hứng.

Mạc Vi Như nhận ra lời mình nói vô ý, cô xấu hổ cúi đầu thấp hơn gần như muốn chôn mặt xuống đất “Sao vậy trời...huhu ngại chết đi được” Hàn Dạ Thần thiếu chút nữa bật cười, cô thật quá đáng yêu mà, Hàn Dạ Thần cảm giác mình đã yêu cô gái nhỏ trước mắt này rồi. Đây gọi là gì nhỉ? Là yêu từ cái nhìn đầu tiên chẳng? Hàn Dạ Thần mỉm cười. Mạc Vi Như thấy anh không tức giận cũng không có nói gì, cô hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng thở phào nhẹ nhõm. May quá, người ta không có tức giận nha...

Mạc Vi Như nhẹ nhàng đỡ anh đứng dậy, cô vừa đỡ anh vừa dịu giọng “Anh đứng dậy được không? Đầu còn choáng váng chứ? Để tôi đỡ anh về nhà tôi, anh thay quần áo luôn cho đỡ lạnh, ở đây buổi sáng dù có nắng ấm nhưng gió biển dễ cảm lạnh! Nhà tôi ngay gần đây thôi, anh cố chịu chút nha” Hàn Dạ Thần dựa vào thân hình mềm mại của cô, anh không phải yếu đuối gì mà không đi được nhưng cô gái này lo lắng cho anh như vậy thì anh cũng nên tận dụng khoảnh khắc này mà kéo gần khoảng cách giữa cô và anh, được thân mật với cô, cảm giác thật thoải mái. Chỉ là, khi dựa vào vì chiều cao chênh lệch lớn, cô chỉ cao đến ngực anh mà anh từ trên liếc mắt xuống có thể thấy khe rãnh ngực sâu quyến rũ, nội y màu xanh da trời bao bọc, nổi bật màu da trắng nõn làm anh miệng đắng lưỡi khô. Chiếc áo thun của cô có hay không mà mỏng rộng đến vậy. Hàn Dạ Thần không khỏi cảm thấy nóng nực, giờ anh lại muốn ngâm mình trong nước lạnh cho vơi đi lửa nóng trong người. Nhìn đến bờ môi đang liên tục đóng mở nói chuyện với anh, Hàn Dạ Thần lại nhớ đến xúc cảm mềm mại ngọt ngào khi cô hô hấp nhân tạo cho anh, vị ngọt đó làm anh chỉ muốn chìm đắm trong đó, đáng lẽ anh nên giả vờ thêm. Haizzz thật đáng tiếc mà... nghe tiếng thở dài của người đàn ông bên cạnh mình, Mạc Vi Như thắc mắc - Sao anh lại thở dài? Có chuyện gì sao? Mà sao người anh nóng quá vậy? Chắc anh bị cảm rồi, chúng ta nên đi nhanh thôi - Mạc Vi Như hốt hoảng khi tiếp xúc với nhiệt độ nóng bỏng trên người anh, cô đưa tay lên trán anh, rồi nhanh lẹ đỡ anh về.

Vì phải đỡ thêm một người, lại thêm chạy nhanh cùng ánh nắng mặt trời làm cô toát mồ hôi. Mạc Vi Như thở hổn hển làm Hàn Dạ Thần đau lòng không thôi. Anh có phải quá ác độc khi để cô vì mình mà như vậy không. Muốn đưa tay lau mồ hôi trên trán cô nhưng chợt rút tay về, bây giờ chưa phải lúc, nếu anh hành động như vậy sẽ dọa cô chạy mất. Không nên không nên. Nhà của Mạc Vi Như là một ngôi nhà nhỏ nhưng trông rất ấm cúng và đầy đủ, thiết kế cũng khá hiện đại. Mạc Vi Như đỡ anh đến cửa nhà thì có một người đàn ông cũng xấp xỉ tuổi anh, dáng dấp cũng đẹp trai đang chạy tới

- Tiểu Như! Đây là ai vậy? - Thế Hải ngạc nhiên khi cô đã về một người đàn ông bộ dạng ướn nhẹp đang dựa vào người cô

- A...anh Thế Hải, anh giúp em đỡ anh ấy vào trong nhà đi, còn đâu chút nữa em sẽ giải thích với anh sau - Mạc Vi Như thở hắt ra

- Uh được, để tôi đưa anh vào trong phòng tôi - Thế Hải

-... - Hàn Dạ Thần im lặng, luyến tiếc rời xa thân thể mềm mại của cô, anh cũng không muốn dựa vào đàn ông, Hàn Dạ Thần đứng vững người, lạnh lùng mở miệng - Giờ tốt hơn nên tôi đi được rồi

- À vậy thì tốt rồi, anh theo tôi - Thế Hải

- Há!? - Mạc Vi Như nhìn hai người đàn ông đi vào nhà, đúng là trông anh ta khỏe vậy mà

Hàn Dạ Thần đi theo sau Thế Hải, anh không ngừng nghĩ về mối quan hệ của cô gái kia với tên đàn ông này. Hắn còn xưng hô thân mật với cô nữa chứ! Aish điên quá, nếu có súng ở đây chắc anh đã cho tên đàn ông này một viên đạn (Khủng bố quá!!) Càng nghĩ mặt anh lại tối sầm lại, khí lạnh tỏa ra đến dọa người, Thế Hải đi phía trước cũng không khỏi thấy run người.

Dẫn Hàn Dạ Thần vào trong phòng, Thế Hải lục tủ lấy một bộ quần áo rồi đưa cho Hàn Dạ Thần

- Anh mặc đồ tôi đi, trông dáng người anh cũng khá giống tôi nên mặc chắc sẽ thấy thoải mái hơn - Hàn Dạ Thần cầm lấy bộ quần áo

- Phòng tắm ở kia, anh cứ từ từ mà dùng, tôi ra ngoài trước - Thế Hải mỉm cười nói rồi đi ra ngoài

Nghe tiếng cửa đóng, Hàn Dạ Thần nhìn xung quanh căn phòng, đúng là phòng của con trai thật! Hắn ta là gì của cô? Còn ở trong nhà cô nữa!? Hàn Dạ Thần bực tức đi vào phòng tắm.

Khi đó, ở ngoài

- Em nói đi - Thế Hải ngồi xuống ghế sofa đối diện cô

- Thì lúc em đi lượn võ sò thì bắt gặp được anh ấy bị sóng cuốn vào bờ - Mạc Vi Như giải thích

- Chết đuối sao?

- Chắc vậy? Mà cũng may em đã học qua các thao tác cứu người đuối nước nên anh ấy không có sao - Mạc Vi Như vui vẻ nói

- Thế em có...hô hấp nhân tạo...cho anh ta không? - Thế Hải ngập ngừng, dù cho là để cứu người đi nữa thì anh vẫn thấy khó chịu.

- haha, anh hỏi làm gì? Thôi, chúng ta đừng bàn vấn đề này nữa nha, anh đi mua thuốc trị cảm hộ em nhé! để em đi nấu cháo cho anh ta. - Mạc Vi Như cười xòa, cô đánh trống lảng. Từ khi nào mà anh Thế Hải lại tò mò kĩ như vậy.

- Uh được - Thế Hải cũng không hỏi tiếp, trông cô như vậy thì anh cũng đoán được cô có hô hấp nhân tạo cho tên kia rồi, nhưng nghĩ tích cực lên thì đó không tính là hôn chỉ la môi kề môi thôi mà. Tự mình an ủi, Thế Hải ra ngoài.

Mạc Vi Như đi vào căn bếp nhỏ của nhà mình, cô bắt đầu lấy nguyên liệu từ trong tủ lạnh rồi thành thực làm món cháo dinh dưỡng.

Hàn Dạ Thần tắm xong, cũng thấy thoải mái hơn, giờ anh rất muốn gặp cô gái kia! Nghĩ vậy nên anh mở cửa ra ngoài, một hương thơm ấm áp bay qua, Hàn Dạ Thần có chút đói bụng anh đi xuống cầu thang. Ánh mắt chợt dừng ở căn bếp nhỏ. Thấy một dáng người nhỏ nhắn đeo thêm chiếc tạp dề đang nấu ăn, Hàn Dạ Thần tìm đập nhanh trông dáng vẻ của cô thật giống như một cô vợ nhỏ. Thấy anh đi xuống, Mạc Vi Như mỉm cười đi đến cạnh anh, cô đẩy chiếc ghế gỗ ở bàn ăn cho anh ngồi

- Anh thấy khá hơn chưa?

Hàn Dạ Thần gật đầu, ánh mắt băng lãnh giờ trở nên ấm áp hơn bao giờ hết. Mạc Vi Như đỏ mặt khi tiếp xúc với anh mắt anh, cô ngắc ngứ “Uhm vậy tốt rồi, anh...anh ngồi đây đợi tôi chút, tôi đang nấu cháo cho anh, sắp xong rồi” Hàn Dạ Thần nghe cô nói đang nấu cháo cho anh, một cảm giác hạnh phúc khó tả dâng trào trong anh. Mạc Vi Như vào bếp rồi vài phút sau cô bê ra một bát cháo thịt dinh dưỡng thơm ngon đặt trước mặt Hàn Dạ Thần

- Anh ăn đi xem có ngon không?

-... - Hàn Dạ Thần nhếch nhẹ khóe môi, chỉ một bát cháo đơn giản lại khiến cho anh xúc động đến như vậy. Cầm chiếc thìa lên mức đầy thìa cháo, khẽ thổi rồi nhẹ nhàng ăn.

Mạc Vi Như bỗng cảm thấy có chút mong đợi lời nhận xét của anh, đã lâu rồi cô không có nấu cháo, không biết tay nghề có giảm hay không? Chỉ sợ nó không ngon thì quả thực rất xấu hổ.

4. Chương 3

Thấy cô dùng ánh mắt mong chờ nhìn mình, Hàn Dạ Thần nhếch nhẹ khóe môi, anh múc thêm một thìa cháo vào miệng rồi gật gù khen ngợi

- Ngon lắm!

- Thật sao? - Mạc Vi Như phấn khích, được anh khen ngợi cô cũng vui mừng, tay nghề quả thực không có giảm, thật may quá!

Thấy cô vui mừng, đôi mắt to tròn phát sáng, miệng nở nụ cười ngọt ngào. Anh thật yêu chết cô!! Hàn Dạ Thần đến giật mình với suy nghĩ của mình. Cũng có ngày anh nghĩ đến tình yêu sao? Từ trước đến giờ tình yêu đối với anh là không hề tồn tại. Hiểu thì hiểu thật nhưng anh không thích mà đúng hơn là không quan tâm. Phụ nữ đối với anh cũng chỉ là hai chữ “phiền phức“. Nhưng từ khi gặp cô - một cô gái mới chỉ gặp lần đầu lại khiến anh có bao cảm xúc. Anh nhớ lại cuộc nói chuyện của mình với thằng bạn thân.

Trong phòng VIP bar Night

Minh Hạo hai tay hai em, trông bộ dạng hết sức phong lưu, sờ em bên này lại hôn em bên kia. Hàn Dạ Thần đi vào nhìn thấy cảnh “trụy lạc” như vậy liền cau mày. Anh ngồi xuống ghế da, người tựa vào ghế, hai tay vòng trước ngực, nhướn mày nhìn tên kia. Minh Hạo trề môi, đẩy đẩy hai cô em xinh đẹp thiếu vải kia ra. Hai cô gái tiếc rẻ nhìn hai chàng trai yêu nghiệt trong phòng rồi ngúng nguẩy bỏ đi.

Minh Hạo chỉnh lại quần áo, ngồi dậy ngay ngắn. Rót cho Hàn Dạ Thần một ly rượu

- Thần, cậu có việc gì cần tìm mình?

- Tự cậu xử lý cô ta đi - Hàn Dạ Thần ưu nhã nâng ly rượu lên nhấp một ngụm

- Cô ta? Ai? - Minh Hạo nghi hoặc, nhiều cô quá anh không biết ai nha

- Chu Lệ! - lạnh lùng phát ra hai chữ

- À... - Minh Hạo vỗ đùi một phát, anh ngân dài như đã hiểu - Cậu không thích cô ta sao?

Hàn Dạ Thần nhướn mày, Minh Hạo biết mình hỏi thừa thãi nên anh cười xòa “Ok, là tại mình, mình sẽ xử lý”

Im lặng uống rượu một lúc, Minh Hạo chợt nói “Thần, cậu biết không? Yêu là một căn bệnh đáng sợ“. Hàn Dạ Thần tay đang lay ly rượu bỗng dừng lại “Vẫn chưa quên được?”

- Mình chưa quên được cô ấy, chưa bao giờ quên được... dù có cố gắng... cũng không thể nào quên được - Như một người đã say, Minh Hạo lảm bảm, anh uống hết ly rượu nặng. Anh nói tiếp - Thần! Cậu chưa yêu nên chưa biết, mình không quên được cô ấy, cậu cũng đừng coi thường mình. Người chưa yêu ai như cậu sao biết được. Để mình nói cho cậu biết cảm giác yêu nó tuyệt diệu lắm, cậu sẽ được cảm nhận bản thân mình thay đổi nhiều như thế nào vù người ấy. Khi được trải nghiệm rồi, cậu mới biết được...

- Thừa thãi - Nói hai chữ như tạt gáo nước lạnh vào cảm xúc của Minh Hạo, anh ta bật cười, Hàn Dạ Thần nâng ly rượu lên “Thôi, uống đi, hôm nay tớ gọi cậu chủ yếu để uống rượu giải sầu, không nên nhắc tới những chuyện trước kia” Minh Hạo nhếch môi “Hàn thiếu thật có lòng, chiều này cậu khao, ok!?” “Được” “Haha”

Cảm nhận bản thân thay đổi nhiều về người đó? Anh từng nghĩ đó chỉ là chuyện cười, thay đổi? Không ai có thể thay đổi được anh. Nhưng có vẻ Hạo nói đúng, mình đang được trải nghiệm đây điều đó đây. Thấy anh trầm tư, Mạc Vi Như lấy tay đưa qua đưa lại trước mặt anh, nhẹ giọng gọi “Anh...anh gì ơi!” Hàn Dạ

Thần ngược mắt lên nhìn cô, ánh mắt chim ưng như xuyên qua cô khiến Mạc Vi Như hơi giật mình. Mạc Vi Như ngồi xuống ghế đối diện anh, cô đưa tay ra - Từ lúc gặp đến giờ tôi chưa biết tên anh, tôi là Mạc Vi Như, anh tên gì?

-...Hàn Dạ Thần.. - Hóa ra cô tên là Mạc Vi Như, tên thật giống như người. Mỉm cười, khẽ lẩm bẩm tên cô “Mạc Vi Như...”

- Hàn Dạ Thần? Nghe thật hay nha - Mạc Vi Như hip mắt cười, khen ngợi

Hàn Dạ Thần bật cười làm Mạc Vi Như ngẩn ngơ. Về lạnh lùng ban đầu của anh đã không thấy đâu...nụ cười của anh thật đẹp khiến trái tim cô rung động từng hồi. Cô không kịp nghĩ đã thốt lên “Anh cười rất đẹp!” Hàn Dạ Thần cũng bất ngờ với chính mình. Anh mỉm cười, người mang nụ cười đến cho anh - cô là người con gái đầu tiên. Cũng không ngại cười thêm để mê hoặc cô. Mới vừa rồi, cô đã khen anh. Hàn Dạ Thần vui vẻ nghĩ

Mạc Vi Như cảm thấy khen anh không có gì lại sai cũng chẳng có gì là ngại nên cô cũng quên đi khoảng cách của hai người, xem anh như là một người bạn thân mà nói chuyện. Hàn Dạ Thần cảm giác được cô đang chủ động rút ngắn khoảng cách của hai người liền vui sướng. Nhưng biết cô chỉ xem mình ở mức tình bạn, anh không khỏi khó chịu. Hàn Dạ Thần trong đầu lúc này đang dần hình thành một kế hoạch “đánh nhanh thắng nhanh” một khắc mang cô về Hàn gia làm vợ anh, làm phu nhân của Hàn gia. Hàn Dạ thật ánh mắt lóe lên một tia gian xảo, Mạc Vi Như không để ý thấy.

“Cạch” - tiếng cửa mở

Thế Hải đi vào nhà, tay xách một túi thuốc và một túi đồ ăn. Mạc Vi Như đứng dậy chạy đến xách lấy hai túi rồi đặt trên bàn, cô lấy khăn lau mồ hôi cho anh và nước lọc cho anh uống.

- Lại nắng to rồi hả anh? Sao chảy mồ hôi nhiều thế này?

- Nắng mới lên rồi, nóng chết đi được - Thế Hải uống hết cốc nước, dễ chịu thở hắt ra, để cô lau mồ hôi cho mình xong mới đặt cốc xuống bàn - Anh đi tắm cái đây!

- Uhm - Mạc Vi Như

Hàn Dạ Thần mặt tối sầm, hai người kia không hề để ý còn có anh ở đây sao? Cô còn dám dùng động tác thân mật với anh ta! Nhìn họ anh thấy giống một cặp vợ chồng. Điều đó làm anh muốn giết người. Mạc Vi Như xem qua vỉ thuốc trong túi rồi bóc ra cho Hàn Dạ Thần một viên thuốc. Cô lấy cho anh một cốc nước lọc rồi đưa trước mặt anh

- Hàn Dạ Thần, anh ăn xong rồi uống thuốc đi cho mau khỏe

Hàn Dạ Thần im lặng một hồi mới lấy viên thuốc trên tay cô và cốc nước, uống xong.

- Bây giờ anh đi nghỉ đi, để tôi làm vài món, cũng sắp đến giờ ăn tối rồi. Anh cứ nghỉ ngơi ở đây. - Mạc Vi Như đỡ anh vào phòng.

- Uh... mà cô cho tôi mượn điện thoại được chứ!?

- Được - lấy điện thoại trong túi ra đưa cho anh

Hàn Dạ Thần đợi cô ra ngoài, anh bấm số điện thoại

- Alo... - giọng đàn ông đầy mệt mỏi vang lên

- Hào!

Nghe giọng quen quen, Minh Hào tỉnh ngủ bật người dậy, anh nhìn số điện thoại lạ liền nghi hoặc hỏi “Ai?”

- Hàn Dạ Thần

- Hàn Dạ...há? Thần? - Bất ngờ đến độ suýt ngã khỏi giường, Minh Hào như hét vào trong điện thoại - Cậu còn sống?

-... - Hàn Dạ Thần đen mặt, hỏi cũng quá hay đi

- Hàn Dạ Thần...trời ạ lão đại!! Cậu đã ở đâu vậy? Mình cho rada định vị tìm thì không thấy?
- Nơi rất bình yên - đúng là nơi rất bình yên và...hạnh phúc
- What? Nơi rất bình yên? Nói cái gì vậy hả? Rốt cuộc lí do ra sao? Tổ nghe mấy tên thuộc hạ liên mồm nói bom biếc gì đó, là sao hả?
- Bị gài bom
- Vậy là thật sao? Hàn thiếu, sao cậu có thể sơ suất như vậy? Tên Mục Đồ này thật đáng chết mà, sao cậu dễ dàng cho hắn một phát đạn xuyên cổ họng vậy? Đáng nhẽ phải cho hắn chết thảm hơn chứ!
- ... tớ chỉ báo tin cho cậu, nói đến đây thôi, cúp..
- ây ây, cậu không định trở về bang và công ty sao? Thông tin tớ đã kịp phong tỏa, đã không xảy ra chuyện gì. Nhưng cậu cũng cần về đi chứ! - Minh Hạo nói một tràng, chợt anh nghĩ đến gì đó liền ranh mãnh cười "Lão đại, lí do cậu chưa muốn về là gì vậy? Haha có phải là vì có...phụ nữ hay không?"
- Cúp...
- Ây ây chờ đã, cho biết chỗ đi, tớ sẽ đến
- Khi nào muốn về thì tớ sẽ nhắn.
- ây đợi đã...
- "Tút...tút...tút"

- what the? - Minh Hạo trân trân nhìn chiếc điện thoại. Tên này tìm được thú vui rồi đây, lại còn cái gì mà một nơi bình yên. Chắc chắn là có phụ nữ! Chắc chắn...haha hay rồi đây

Hàn Dạ Thần, nằm ra giường. Cầm chiếc điện thoại của cô lên xem. Chiếc điện thoại cảm ứng nhãn hiệu sam sung màu trắng đơn giản. Anh vào phần ảnh. Phát hiện trong đó gần như là ảnh cô tự chụp. Cử chỉ thật đáng yêu và xinh đẹp khiến anh không thể kìm lòng mà nhìn đi nhìn lại. Còn phần lớn là chụp với bạn bè và quan trọng phải nói đến là hình như Vi Như của anh rất thu hút cánh đàn ông thì phải. Có hình ảnh cô diện váy trắng ren không tay, mái tóc đen mượt để gọn sang một bên vai, trên đầu còn cài chiếc cặp nơ đen. Đáng vẻ chụp đáng yêu, xung quanh cô là...ba bốn chàng trai miệng cười tươi. Tất cả đều nhìn vào khung hình. Hàn Dạ Thần hai mắt ánh tia lửa, bàn tay cầm điện thoại siết chặt như muốn bóp nát chiếc điện thoại. Đến ảnh tiếp theo, anh muốn giết người ngay tức khắc. Cô và một chàng trai chụp hình chung. Trông cả hai đều còn vẻ non nớt, cả hai mặc đồ thoải mái đứng dựa vào nhau. Tay chàng trai vòng sau cô gái như muốn kéo cô gần hơn, còn cô gái thì tựa người vào chàng trai đáng vẻ dựa dẫm, mặt còn hơi ngẩng lên nhìn, mắt híp lại. Hai người đều tươi cười nhìn vào máy ảnh.

Hàn Dạ Thần muốn ấn xóa thì nghe tiếng mở cửa cùng giọng nói của cô liền nhanh tay để máy xuống bên cạnh, lặng lẽ nằm. Mặc Vi Như trên người còn đeo tạp dề, chạy vào thấy anh đang nằm nghỉ ngơi. Về mặt hối lỗi

- Hàn Dạ Thần, xin lỗi anh! Tôi cần máy điện thoại có việc. Anh dùng xong rồi chứ

Hàn Dạ Thần gật đầu, đưa máy điện thoại cho cô. Mặc Vi Như cầm lấy, trước khi ra ngoài, cô quay đầu nói với anh "Cơm trưa sắp xong rồi, anh chuẩn bị ăn nhé" "Uhm..." "Cạch". Hàn Dạ Thần nheo mắt lại, cô gái này đúng là quá là không ngoan. Dám chụp với người khác giới thân mật như vậy. Anh chỉ muốn thu nhỏ cô rồi nét cô vào túi mà giấu đi. Đợi đến khi anh thu phục được cô rồi, anh sẽ cho cô một vài trừng phạt nho nhỏ.

5. Chương 4: Bữa Cơm Gặp Mặt

Mặc Vi Như loay hoay bận rộn trong bếp, cô nghe thấy tiếng mở cửa, ngó đầu ra thì thấy ba mẹ cô và anh Thế Hải.

- Ba! Mẹ! Anh Thế Hải! Mọi người về đúng lúc quá, cơm trưa con làm xong rồi. Để con sắp cơm ra, Thế Hải anh vào phụ em đi
- Uh - Thế Hải đi vào bếp giúp cô bày thức ăn ra bàn và sắp bát
- Ba nghe Thế Hải nói sáng sớm nay con cứu một người đuối nước? - Ông Mạc vừa nói vừa cất đồ dùng câu cá vào tủ và phụ vợ treo áo chống nắng lên mắc.
- Vâng, đúng là vậy đó ba, anh ấy đang nghỉ ngơi trong phòng anh Thế Hải ạ
- Con trai sao? - Mẹ Mạc ngạc nhiên
- Vâng, là con trai!
- Oh... - trong lòng mẹ Mạc có suy tính
- Thôi, mẹ và ba vào ăn cơm đi, con đi gọi anh ấy xuống ăn luôn
- Uh

Hàn Dạ Thần hai tay dứt túi quần, đứng bên cửa sổ nhìn thẳng ra bãi biển. Cảnh đẹp lung linh rực rỡ trái ngược với những cảnh mờ mịt, đầy mùi máu tanh, tối tăm, lạnh lẽo mà anh chứng kiến. Hàn Dạ Thần bỗng cảm thấy bản thân mình không xứng với cô. Cuộc sống hai người quá khác nhau. Anh đã bị nhiễm bẩn bởi thế giới mà anh chọn còn cô, cô trong sáng rạng rỡ như ánh mặt trời không nhiễm bụi trần. Nụ cười của cô sẽ có ngày vì anh mà tan biến? Không! Cô là của anh, cô chỉ có thể ở bên anh! Anh tin mình có thể khiến cô cười, khiến cô hạnh phúc, khiến cô...yêu anh. Hàn Dạ Thần anh sẽ bảo vệ cô, nguyện hi sinh tính mạng để bảo vệ cô. Lời hứa chắc chắn dù không nói bằng lời nhưng một khi trong lòng anh đã quyết định thì hoàn toàn làm được.

Có lẽ sẽ thấy đoạn tình cảm này diễn ra rất nhanh nhưng anh tin đây là tình yêu thật của mình. Cần nắm chắc và duy trì mãi mãi. Hàn Dạ Thần nhếch môi, mái tóc màu bạc khói khê bay lòa xòa trước trán, Hàn Dạ Thần hít một hơi sâu, anh cảm nhận từng cơn gió mát của biển. Đúng là một nơi bình yên!!

Mạc Vi Như định gõ cửa phòng nhưng nghĩ đến anh đang ngủ thì cô đành len lén mở cửa phòng thật khẽ cố không để nó phát ra tiếng động. Nhưng mới mở khe cửa ra, Mạc Vi Như trong phút chốc liền ngẩn ngơ. Bóng lưng cao ngạo quyền quý của Hàn Dạ Thần đưa về phía cô, thân hình cao lớn thon dài, vì anh mặc áo thun cộc tay kẻ xanh nên để lộ bắp tay rắn chắc mạnh mẽ màu đồng, đôi chân thẳng dài vững vàng, mái tóc bạc khói khê bay tăng thêm vẻ lạnh lùng. Đẹp trai, lạnh lùng, quyến rũ và bí hiểm! Đó là những từ gọi tả anh vào lúc này. Còn có khí chất vương giả khiến Mạc Vi Như trong đầu thoáng qua một ý nghĩ “Anh ta là ai mà sao có thể có khí chất áp bức người như vậy?”.

Hàn Dạ Thần biết cô vừa mở cửa, dù chỉ là tiếng mở cửa rất khẽ nhưng với một người như anh thì rất dễ dàng. Vì với một người nhiều kẻ thù như anh thì độ cảnh giác là vô cùng cần thiết và không thể coi thường. Không nghe thấy tiếng của cô, khẽ nhíu mày, anh quay đầu lại nhìn cô gái vẫn còn đứng ở cửa đang ngẩn ngơ nhìn mình. Cười khẽ, cô gái nhỏ của anh đang say mê nhìn anh sao? Nét mặt ngẩn ngơ, say mê như nhìn thấy thứ mình yêu thích, đôi má phỉếm hồng. Phải nói là cực kì đáng yêu!!! Hàn Dạ Thần nhin cười, anh tiến đến gần cô, tay xoa xoa cái má mềm mại của cô, giọng trêu chọc - Cô gái, em tỉnh lại...

- Há...á! - Mạc Vi Như giật mình, cô ngược mắt lên nhìn thì thấy Hàn Dạ Thần đang nén cười, mặt kề sát mặt cô, hơi thở ấm nóng phả vào mặt cô liền đỏ bừng mặt. Cô lắp bắp “Anh...anh xuống...xuống dưới ăn cơm” rồi chạy vụt đi.

Hàn Dạ Thần bật cười, cô gái nhỏ của anh quả thật rất dễ đỏ mặt, thật đáng yêu! Anh rất thích nhìn cô như vậy, đỏ mặt vì anh... Hàn Dạ Thần tâm trạng vui vẻ bước xuống dưới. Thấy ngoài cô và chàng trai tên Thế Hải thì còn có một đôi vợ chồng trung niên, nhận định là cha mẹ vợ. Hàn Dạ Thần đến bên bàn, đầu khẽ cúi, lịch thiệp kính chào.

- Xin chào hai bác, cháu tên Hàn Dạ Thần, người mang ơn con gái hai bác
- Oa, cậu trông thật đẹp nha... - Mẹ Mạc khen ngợi (=.=)
- Cháu cảm ơn bác - anh mỉm cười, với cha mẹ vợ anh không tiếc rẻ nụ cười.

- Cháu ngồi xuống cùng ăn chung với cả nhà, cứ tự nhiên như ở nhà nhé! Đừng có ngại, tiểu Như nó cứu cháu là việc cần làm, không cần nói mang ơn nặng nề làm gì. - Ba Mạc ôn tồn nói, ông khê lườm vợ mình, thật không chú ý ông là chồng đang ngồi bên cạnh... nhưng cũng phải công nhận cậu trai trẻ này rất đẹp.

- Dạ - Hàn Dạ Thần ngồi xuống, anh có liếc mắt qua cô, Mạc Vi Như sắc mặt phấp phồng chạm phải ánh mắt của anh, ngay tức khắc lại đỏ bừng. Hàn Dạ Thần sáng khoái cười trong lòng, anh phát hiện việc trên chộc cô đã trở thành một sở thích của anh.

Thế Hải nhìn cô đỏ mặt vì người đàn ông xa lạ kia, bực tức dâng lên trong lòng. Cô với nam nhân kia rốt cuộc là sao? Càng nghĩ càng khó chịu. Thế Hải cố trấn tĩnh cơn giận trong lòng bởi trong bàn ăn còn có hai bác Mạc, anh cần giữ hình tượng tốt của bản thân. Với lại, anh là người đến trước, hẳn ta cũng chỉ là một tên xa lạ, không đủ sức để chiếm được cảm tình của cô. Hừ, anh sẽ cho hẳn biết cô là của Thế Hải anh.

Hàn Dạ Thần nhắm mắt cũng biết, tên Thế Hải này thâm thương trộm nhớ cô gái nhỏ của anh. Thật to gan! Dám tuyên chiến với Hàn Dạ Thần anh, quả nhiên không thể coi thường. Đúng là tình thế hiện giờ gây khó khăn cho anh, nhưng tất nhiên anh không dễ dàng bỏ cuộc.

Không cảm nhận được mùi thuốc súng nồng nặng trên bàn ăn, Mạc Vi Như xới cơm cho từng người. Trên bàn là có ba món mặn và một món canh, đều là được chế biến từ hải sản đặc trưng của vùng thị trấn này. Hàn Dạ Thần được mẹ Mạc liên tục gấp thức ăn vào bát cho anh, dần dần nhiều đến chất thành núi nhỏ.

- Mẹ à, mẹ quên con với ba với anh Thế Hải rồi sao - Mạc Vi Như chau mày

- Ô hay thật, mấy người sức khỏe tràn trề, người ta thì bị cảm, mình đã giúp thì giúp cho chót, lại còn ghen tị nữa sao? - Mẹ Mạc liếc xéo con gái mình, rồi quay mặt sang nhìn Hàn Dạ Thần, nét mặt dịu hiền và giọng nói hòa nhã trái ngược ban nãy - Cháu ăn nhiều vào, phải tắm rửa tốt cho sức khỏe

- Cháu cảm ơn bác - Hàn Dạ Thần nâng nhẹ khóe môi khi thấy biểu hiện của Mạc Vi Như: cô gái nhỏ của anh còn ghen tị với anh

Mẹ Mạc là một người biết nhìn người nên khi chăm chú quan sát Hàn Dạ Thần. Dáng vẻ khi ăn của chàng trai này ưu nhã, thao tác vô cùng quý tộc. Thái độ lại lịch sự, giao tiếp tốt. Ngoại hình thì khỏi nói, quá đẹp!! Với lại ban nãy bà thấy chàng trai này nhìn con gái bà và cười. Không phải giấu cợt mà là yêu chiều, vui vẻ, ấm áp. Bà chắc chắn chàng trai này đã thích con gái bà rồi. Haha, có nên hợp tác cho chúng nó không ta? Chàng trai này quá OK nhưng thân phận thì không rõ, qua cử chỉ thì quả thật lại lịch không tầm thường. Là tốt hay xấu? Dù sao chàng trai này chỉ là người được cứu đuối sáng nay. Bà không nên tin tưởng hẳn, phải chờ để rõ được lai lịch của anh chàng này thì bà mới yên tâm giao con gái mình cho người ta.

Ba Mạc nháy mắt cũng biết được của chủ ý của vợ mình, ông khê thở dài chán nản. Mạc Vi Như con gái ông, chắc nó không biết bản thân nó lại bị mẹ mình “sắp xếp”.

Giờ ăn cơm kết thúc

- Cháu thấy con bác nấu ăn được không? - Mẹ Mạc tò mò

- Mẹ! - Mạc Vi Như dúi gọi mẹ, nhưng cô cũng có vài phần mong chờ

- Cháu thấy Vi Như nấu ăn rất giỏi. Đây là lần đầu tiên cháu được ăn mấy món như vậy. Đơn giản lại rất ngon! - Hàn Dạ Thần với mong muốn nhỏ trong đầu là ngày nào cũng được ăn món cô làm. Hạnh phúc và ngon miệng. Trước giờ ăn sơn hào hải vị đắt tiền còn không bằng mấy món ăn cô nấu. Anh có một ý nghĩ ngọt ngào là phải chăng là do cô nấu cho anh ăn, anh mới thấy ngon như vậy.

- Haha, Như Như, con phải thấy tự hào đi đấy - Mẹ Mạc đẩy đẩy tay con gái

- Chắc, con ăn cơm tiểu Như hàng ngày thấy cũng ngon bình thường - Thế Hải tặc lưỡi trên ghẹo

- Anh Thế Hải! - Mạc Vi Như tức giận véo vào eo rắn chắc của Thế Hải, véo đến đau tay, cuối cùng phải dùng chân đá vào chân Thế Hải - Từ nay em sẽ không mời anh sang ăn nữa

- Hi hi, tiểu Như yêu dấu, em đừng giận mà, món em làm là ngon nhất, anh nói do mình quen miệng nên mới bảo là ngon bình thường, em cũng đừng trách anh. Nếu em không nấu cho anh ăn thì không có ai nấu

cho anh ăn vậy sao anh sống được... - Thế Hải lay lay tay cô

- Hừ - Mạc Vi Như như nhớ lại được chuyện gì, trong mắt ánh lên tia hối hận. Sao mình lại có thể quên được ba mẹ anh Thế Hải đã mất, anh ấy phải sống một mình. Cô quay người vào bếp - anh vào phụ em

- Ok ok, hì hì biết tiểu Như tốt với anh nhất mà - Thế Hải cười hì hì “lon ton” đi theo cô

- Hai bác đi nghỉ ngơi chút đây, cháu cũng nghỉ ngơi đi - Ba Mạc nói, kéo tay vợ lên phòng

Hàn Dạ Thần gật đầu, anh đang rất khó chịu. Ăn hàng ngày? Chắc chắn tên này đang muốn khoe với anh đây mà. Còn cái gì mà em mà không nấu cho anh ăn thì anh không sống nổi!? Aish, ham muốn chiếm giữ cô ngày càng mãnh liệt.

6. Chương 5: Trước Khi Trở Về

Trong phòng bếp, tiếng cười đùa nói chuyện vui vẻ phát ra. Hàn Dạ Thần đen mặt, anh “hừ” lạnh. Giả bộ đi vào phòng bếp lấy nước

- Cần tôi giúp gì không?

- À không, anh cứ vào phòng tôi mà nghỉ ngơi, tôi với tiểu Như dọn là được rồi. Trông anh không hợp làm mấy việc dọn dẹp này đâu - Không đợi Mạc Vi Như lên tiếng, Thế Hải đã trả lời

Hàn Dạ Thần thấy Mạc Vi Như không có gì là phản đối lời nói của Thế Hải, cũng không nói lời nào. Anh khó chịu bước lên phòng. Hậm hực đập cửa. Không ngờ có ngày Hàn Dạ Thần cao cao tại thượng như anh lại bức mình làm trò trẻ con là đập cửa chứ không phải giết người.

“Cốc...cốc” “Hàn Dạ Thần” tiếng của cô. Hàn Dạ Thần mỉm cười ra mở cửa. Mạc Vi Như cầm chiếc máy điện thoại chuông đang kêu.

- Tôi thấy có số lạ, có ấn nghe hỏi nhưng đầu dây bên kia không nói gì đã cúp máy, giờ lại gọi lại. Chắc là người mà anh gọi ban nãy, anh xem đi, tôi xuống trước. - Mạc Vi Như đưa điện thoại cho anh rồi đi xuống dưới.

Hàn Dạ Thần xem số điện thoại trên màn hình. Là tên Hạo đây...haizz cô nói cô đã nghe, hẳn lại có trò để trêu chọc anh rồi.

- Alo

- Ố, Hàn Dạ Thần!? - Minh Hạo ngồi trên ghế bành da phòng tổng giám đốc, giật mình suýt đánh rơi điện thoại khi nghe giọng của thằng bạn thân kiêm lão đại cấp trên của anh. Anh lăm bắm “Vấn số đó mà, sao ban nãy người nghe lại là giọng phụ nữ, không lẽ...haha” cười thích thú - Thần, cậu nói ngay cho tớ biết, người phụ nữ ban nãy nghe là ai vậy?

-....

- Sao không nói gì, thẹn thùng? Ặc nhầm, dùng từ sai trăm trọng - Minh Hạo nghĩ anh nên đi học lớp văn sửa cách dùng từ để tránh dùng sai với Hàn Dạ Thần - E hèm, nói đi, là ai vậy? Tưởng cậu không gần nữ sắc mà, đuổi họ đi còn không kịp còn cho họ ở bên cạnh.

-... Chị dâu của cậu

- Cứ tưởng gì, hóa ra là chị...há, cái gì? Chị dâu!?! - Minh Hạo lớn giọng hét, giọng lắp bắp - Cậu... cậu động lòng?

- Có gì tò mò thì khi về tớ sẽ nói

- Ấy, thật ra là đã xảy ra chút rắc rối - Minh Hạo hít sâu

- Chuyện gì? - Hàn Dạ Thần nhú mày

- Đối thủ của cậu Nhất Hàn đã điều tra ra được thông tin cậu mất tích, đưa cho bọn chó săn, giờ đang àm ỉ đây, cổ phiếu tập đoàn đang bị giảm chưa có cách nào hoãn lại, cứ tình trạng như vậy thì sẽ có ảnh hưởng không nhỏ

- Cậu cho người đến, tôi sẽ về lúc sáng mai, địa chỉ sẽ gửi cho cậu - Hàn Dạ Thần suy nghĩ một chút rồi quyết định, dù sao không phải không gặp lại cô mà anh cũng thừa sức để tìm cô nên cũng không lo lắng

- Sáng mai, ok! Tôi sẽ đích thân đến đón cậu, tiện thể xem mặt chị dâu, haha

- Hừ - “cúp”

Theo nhận biết của anh về nơi này thì là con số không nên đành phải đi hỏi. Hàn Dạ Thần xuống dưới nhà, Mjac Vi Như và Thế Hải ngồi ở ghế gỗ dài, ăn hoa quả và trò chuyện. Hàn Dạ Thần nắm chặt tay, mím môi đi tới- Em có thể cho tôi địa chỉ nơi này không?

- Há...? À Hàn Dạ Thần - Mạc Vi Như giật mình ngẩng đầu lên, là Hàn Dạ Thần, cô gật đầu - Thị trấn XX bờ biển XX

- Cảm ơn cô - Hàn Dạ Thần nhắn tin rồi gửi đi anh đưa lại điện thoại cho Mạc Vi Như - Mai người của tôi mới đón tôi được, làm phiền cô cho tôi trú tạm đến sáng mai.

- Không có gì, được thôi - Mạc Vi Như gật đầu.

- Tiểu Như, em kể tiếp đi - Thế Hải

- À ukm, sau đó...

Hàn Dạ Thần mím môi, anh quy người lên phòng. Người phụ nữ này là người đầu tiên không để ý đến anh. Mị lực của anh không đủ sao? Trước giờ anh không quan tâm lắm cái vấn đề này nhưng bây giờ nó khiến anh phải nghĩ ngợi. Haizz...

Tối, vì không ngủ được nên Mạc Vi Như lên sân thượng hóng gió. Mái tóc đen mượt của cô bay lất phất phảng phất mùi hương thơm dịu nhẹ của dầu gội. Mạc Vi Như đứng lên bậc, chống tay lên lan can, ngắm cao mặt hứng gió, miệng mỉm cười tận hưởng gió mát.

- Không ngủ được? - giọng nói nam tính thình lình vang lên phía sau cô, Mạc Vi Như giật mình, suýt chúi người ngã xuống. Hàn Dạ Thần hốt hoảng nhanh tay nắm được khuỷu tay cô kéo lại. Cả người Mạc Vi Như ngã vào lòng anh. Hơi ấm và mùi hoắc hương thoang thoảng bên cánh mũi làm cô đỏ mặt. Mạc Vi Như hơi giãy dụa “Cảm...cảm ơn anh, nhưng anh buông tôi ra đi chứ“. Hàn Dạ Thần im lặng, tay đang vòng eo cô liền siết chặt hơn. Mạc Vi Như trợn mắt, cô càng thêm dẫy dụa “Hàn...Hàn Dạ Thần, anh...buông tôi ra” “Một chút thôi...” “Há?” Mạc Vi Như ngạc nhiên, muốn ngẩng đầu lên nhưng không được, mặt của cô đang dán chặt vào lồng ngực của anh vì anh ôm chặt quá. “Một chút thôi, cho tôi ôm em một chút thôi” “Anh...” Mạc Vi Như muốn từ chối rồi định dùng lực đẩy anh ra nhưng vốn sức lực không bằng nên không thể. Cô nghe âm giọng buồn bã và tiếc nuối của anh mà mềm lòng. Mạc Vi Như đứng yên cho anh ôm nhưng thân thể vẫn cứng đờ. Hàn Dạ Thần mỉm cười, khuôn mặt dúi vào tóc cô, mũi khẽ ngửi mùi hương thơm dịu nhẹ từ tóc cô. Anh nhắm mắt tận hưởng giây phút bình yên mà gần gũi này.

Sau vài phút

- Được...được chưa? - Mạc Vi Như vì đứng lâu và eo bị ôm chặt nên cô mỏi chân và bị đau nhức. Cô hỏi nhẹ

-... - Hàn Dạ Thần nuối tiếc buông cô ra, trước đó bàn tay còn lưu luyến vuốt qua tóc và eo cô

- Anh... - Mạc Vi Như mở miệng nhưng không biết nói gì, cô đành im lặng, xoay người ra chỗ lan can, chống cằm, mượn tóc che đi vẻ mặt đỏ ửng. Không hiểu sao cô cảm thấy lưu luyến và buồn bã, nghe tin sáng mai anh sẽ rời khỏi đây, tim không tránh khỏi bị nhói lên một cái.

- Xin lỗi.. chỉ là tôi muốn ôm em - Hàn Dạ Thần hai tay đút túi quần, người dựa vào lan can, quay đầu nhìn lên bầu trời sao. Anh khẽ nói, lời xin lỗi ấy như nói lên bao điều.

Trái tim Mạc Vi Như khẽ rung lên, cô cứng người, hai tay chống cằm cũng vì thế mà run nhẹ. Lần đầu được nghe lời nói thâm tình và chân thành đến vậy.

- Không...không sao, chỉ là tôi không quen thôi - Mạc Vi Như cười gượng - Anh cũng không ngủ được sao?
- Uh...
- Tại sao vậy?
- .... - Tại vì tôi không muốn nhắm mắt ngủ thật say để rồi sáng sớm hôm sau phải rời xa em, Hàn Dạ Thần không nói ra lòng mình, anh chỉ đáp - Tôi không ngủ được, còn cô?
- Tôi bị mất ngủ
- Mất ngủ? - Hàn Dạ Thần nhú mày, cô gái này, sao lại bị chứng mất ngủ! Thật không biết chăm sóc tốt cho bản thân mình.
- Đây cũng không phải đêm đầu tiên tôi mất ngủ, từ khi “người ấy” ra đi, tôi đã không còn ngủ ngon được như trước, từng đêm cơn ác mộng ấy xâm chiếm lấy giấc ngủ của tôi, nó khiến tôi sợ hãi và muốn chạy trốn
- Mạc Vi Như không biết tại sao cô lại nói cho anh biết chuyện này, nhưng cô cảm nhận được từ anh sự đáng tin cậy, sự ấm áp tựa như chỗ dựa vững chãi nơi cô muốn trút bầu tâm sự cho nhẹ lòng. Cô muốn nói với anh, muốn kể cho anh nghe chuyện ấy. Hít một hơi thật sâu, cô mỉm cười nhìn vào đôi mắt lạnh của anh - Anh có thể cho tôi mượn chỗ dựa để tâm sự không? Tôi chỉ muốn kể cho nhẹ lòng.
- Rất sẵn lòng - Hàn Dạ Thần nhếch môi, anh với cô ngồi xuống băng ghế gỗ đặt cạnh tường. “Cảm ơn anh” Mạc Vi Như vui vẻ ngồi xuống cạnh anh.

Cô bắt đầu kể

Lúc ấy, tôi mới tròn 18 tuổi, vừa qua sinh nhật, trong quãng thời gian ấy tôi có yêu một người con trai. Anh ấy tựa như ánh sáng rực rỡ chói lóa còn tôi thì mờ nhạt, vô hình và nhàm chán. Anh ấy có rất nhiều người thích, điều đó khiến tôi nản lòng. Khi tôi đã quyết định từ bỏ thì anh ấy đến và nói thích tôi. Tôi đã nghĩ đó là một giấc mơ nhưng thật sự nó là thật. Chúng tôi bên nhau được hai năm, tình cảm sâu nặng khó rời. Tôi cứ nghĩ tôi và anh ấy sẽ cùng đi đến cuối đời. Có lẽ...chỉ mình tôi ngu ngốc nên đã nghĩ như vậy. Mọi chuyện vỡ lẽ khi tôi tình cờ nghe được cuộc đối thoại của anh ta và nhóm bạn...Anh ấy ở bên tôi chỉ vì tôi...là bạn thân của người anh ấy yêu. Thật buồn cười đúng không? Haha tôi đã chết lặng và từ đó không còn muốn gặp anh ta nữa. Tôi lảng tránh anh ấy và mặc kệ lời giải thích giả dối. Tôi bị các bạn anh ta cùng toàn trường chế nhạo và bắt nạt. Bạn thân tôi...cô ta lại hùa theo bọn họ. Tôi đã thất vọng và sợ hãi đến mức phải chuyển trường. Một năm sau đó, chúng tôi tình cờ gặp nhau. Tôi với anh ta chỉ gượng cười, giả vờ bắt chuyện vài câu rồi lại im lặng. Lúc tôi phải đi thì anh ta bất chợt kéo tôi lại muốn tôi tha thứ và anh ấy... đã kể lại toàn bộ cho tôi nghe về cuộc sống sau đây và lí do thật sự để lừa dối tôi. Tôi đã rời đi mà không hề hay biết anh ấy đã nở nụ cười nhẹ nhõm và mãn nguyện. Chỉ một vài hôm sau, tôi nghe tin...anh ấy...anh ấy đã ra đi. Chấn động và bị sốc, tôi như gục ngã, chạy hốt hải đến nơi đưa tang. Bước đi ảnh có khuôn mặt rạng rỡ từng làm tôi say mê. Cuộc nói chuyện là thật nhưng...anh ấy yêu tôi cũng là thật. Lúc biết thì đã quá muộn, đau cũng chẳng thể, hận, cũng chẳng còn. Cho đến giờ tôi... vẫn mơ thấy anh ấy và từng ngày nó trở thành bóng ma, cơn ác mộng của tôi...

Mạc Vi Như khước mắt lấp lánh giọt nước mắt, Hàn Dạ Thần đưa tay lau nước mắt cho cô “Đừng khóc...” Mạc Vi Như để anh lau nước mắt cho mình, trong lòng ấm áp. Cô cười “Chắc anh thấy tôi điên lắm đúng ko? Không đâu tự nhiên bảo anh tâm sự cùng mà kể cho anh chuyện này. Thật có lỗi quá” Hàn Dạ Thần im lặng, Mạc Vi Như “Cảm ơn anh” nói ra được mọi chuyện mà có người lắng nghe mình, thật nhẹ nhõm và thoải mái. Hai người im lặng lúc lâu, Hàn Dạ Thần bỗng thấy vai mình bị đè, anh quay đầu sang. Là cô gái nhỏ của anh đang dựa đầu vào vai anh. Hai mắt cô nhắm, hơi thở nhịp nhàng, cô đã ngủ rồi. Hàn Dạ Thần bật cười, anh ngồi yên một lúc, người cô nặng dần mà trượt xuống. Hàn Dạ Thần đỡ đầu cô, một tay luồn qua cổ cô, một tay vòng dưới chân cô. Anh bỗng cô về phòng, khẽ nhú mày khi ôm cô nhẹ quá. Sau này sẽ tắm bộ cho cô thật tròn. Haha, ôm thiên hạ trong lòng, anh hạnh phúc hơn bao giờ...

7. Chương 6: Có Duyên Sẽ Gặp Lại

Hàn Dạ Thần tìm thấy phòng cô, anh cẩn thận lấy tay mở cửa. Nhẹ nhàng ôm cô lên giường, từng động tác như nâng niu bảo vật trân quý. Đắp chăn cho cô, Mạc Vi Như khẽ “um...” rồi quay người, đầu vùi vào gối ngủ. Hàn Dạ Thần cười nhẹ, anh đứng ngắm cô, lúc ngủ cũng đáng yêu như vậy thì sao anh chịu nổi? Hàn Dạ Thần đứng dậy tính ra ngoài nhưng chợt một vật ở tủ giường thu hút tầm mắt của anh. Là một khung ảnh nhỏ. Hàn Dạ Thần cầm lên xem, hình cô và một chàng trai, cô vẫn là nụ cười anh thường thấy nhưng rực rỡ và hạnh phúc hơn nhiều. Họ thân mật ôm nhau, môi như gần kề. Anh ghen tị muốn đập vỡ khung ảnh nhưng cố kiềm mình lại, Hàn Dạ Thần trước khi ra khỏi phòng, anh liếc cô một cái rồi thầm nghĩ “Cô gái, em đã chọc giận tôi rất nhiều lần“. Ra khỏi phòng cô, Hàn Dạ Thần bước đi về phòng, anh chợt đứng lại quay đầu nhìn xung quanh, ánh mắt lạnh lùng. Có người vừa xuống cầu thang. Hàn Dạ Thần nghĩ “hắn” chưa thể tìm được nơi này, cũng không thể biết tung tích của anh nhanh như thế. Hàn Dạ Thần biết anh đã nghĩ nhiều nên quay người đi về phòng. Bóng đèn ở phía cầu thang ngó đầu lên, mẹ Mạc cười vui vẻ nhìn Hàn Dạ Thần từ phòng con gái mình ra. Đang ngủ thì thấy khát nước nên bà xuống bếp uống nước không ngờ lại may mắn thấy cậu Hàn Dạ Thần đang bế con gái mình trên tay về phòng. Nhìn vẻ mặt cùng động tác dịu dàng nâng niu của Hàn Dạ Thần, mẹ Mạc khẽ cảm thán.

Sáng hôm sau

Hàn Dạ Thần đang ăn sáng cùng với gia đình Mạc Vi Như

- Cháu đi thật sao Hàn Dạ Thần? - Mẹ Mạc có bao nhiêu tiếc nuối chắc hẳn ai cũng thấy được. Một chàng trai hoàn hảo như vậy lại thích con gái của bà. Điều hiếm hoi như vậy, sao bà có thể để vụt mất. Haizzz....

Thế Hải thầm cười trong lòng, anh ta đi rồi, tiểu Như sẽ không cần phải chú ý đến anh ta mà quên mất mình. Thế Hải ăn xong, anh bê bát đĩa vào bồn rửa, lấy giấy lau miệng “Xin phép cả nhà, con có việc phải đi sớm” “Ukm, về sớm nha con” mẹ Mạc nói với theo bóng anh. Đi qua Hàn Dạ Thần, Thế Hải còn cười sáng khoái lẫn khiêu khích. Hàn Dạ Thần nhếch môi.

- Vâng - Hàn Dạ Thần gật đầu

- Thật tiếc quá, cháu đi rồi, ta không biết bao giờ mới gặp lại cháu

- Sẽ không lâu đâu ạ - Ánh mắt ẩn ý nhìn về phía Mạc Vi Như, cô nghi hoặc “Vậy là sao chứ? Sao anh ta nhìn mình như vậy?”

“Ting tong...” - tiếng chuông cửa vang lên. Mạc Vi Như đứng dậy “Để con ra mở cửa xem ai”

Thấy cửa mở ra, Minh Hạo cùng hai tên áo đen phía sau định đi vào nhưng chợt dừng lại khi thấy một cô gái ra mở cửa. Nhan sắc không phải là đẹp nhất nhưng lại rực rỡ kiều diễm và đáng yêu, trên người chỉ mặc áo phong xanh, quần đùi jean. Mặc mặc nhưng thu hút. Đây là chị dâu trong miệng Lão đại sao? Minh Hạo với hai tên thuộc hạ đằng sau nhìn chằm chằm cô, ánh mắt còn ngạc nhiên, không thể tin nổi và hoảng sợ. Mạc Vi Như định lên tiếng thì Hàn Dạ Thần bước ra, áo sơ mi đen và quần âu đã giặt xong, anh mặc trên người nhanh chóng tôn lại nét băng lãnh mê hoặc. Minh Hạo tròn tròn mắt khi thấy Hàn Dạ Thần. Là sự thật! Không phải mơ! Thần và cô gái này thật sự đáng chú ý.

Hàn Dạ Thần thấy thẳng bạn mình với hai tên thuộc hạ nhìn chằm chằm Mạc Vi Như liền khó chịu lên tiếng

- Ngay lập tức thu hồi ánh mắt không đứng đắn của cậu lại - nói gần như là nghiêng răng, ánh mắt như dao nhìn về Minh Hạo như muốn nói “Còn nhìn nữa tôi móc mắt cậu“. Cô gái của anh chỉ mặc đơn giản như vậy mà cũng thu hút được ánh mắt của nhiều thằng đàn ông. Chỉ mới sáng ngày thứ hai gặp cô mà anh sắp ghen đến đứt dây thần kinh. Thật tức chết anh mà!! Minh Hạo rung mình một cái, hai tên thuộc hạ đằng sau thì mồ hôi bắt đầu chảy dòng dòng trên trán. Bang chủ sẽ không phải vì cô gái lạ mặt này mà cho mình không thấy mặt trời chứ!?

- E hèm - hắng giọng rồi lấy lại vẻ đàng hoàng hòa nhã như thường, Minh Hạo mỉm cười, anh cúi nhẹ người

- Tiểu thư, xin chào cô, tôi là Minh Hạo, bạn thân kiêm trợ lý của Hàn Dạ Thần

- À...vâng, chào anh, tôi là Mạc Vi Như - Mạc Vi Như cũng cười chào lại.

- Thần, tôi đến đón cậu từ đường xa đến đây, cậu không phải nên cho tôi uống cốc nước chứ - Minh Hạo
- Anh..anh vào nhà đi, mà anh có đói không, tiện thể ăn sáng luôn cùng chúng tôi, phần ăn tôi nấu cũng hơi nhiều - Mạc Vi Như
- Oa...cô thật tốt nha..! - Minh Hạo hai mắt phát sáng - Được được, tôi cũng...

Chưa kịp nói xong, đã bị Hàn Dạ Thần “phóng dao”, Minh Hạo im bật, anh cười hì hì, gãi gãi đầu

- À, không cần đâu, tôi không dám làm phiền gia đình, tôi chỉ có nhiệm vụ đến đưa chủ tí...bạn mình về thôi
- Minh Hạo suýt nói ra thân phận cao chót vót của Hàn Dạ Thần, anh đã hoài nghi mà nghĩ “Tại sao với gia thế thân phận tuyệt vời như vậy mà không nói!?” Nhưng rồi lại nghĩ đến việc nói ra thân phận đi đôi với phiền phức. Ai biết được cô gái này có vì tiền mà bám dính lấy Thần không? Bây giờ không biết thì thế nhưng biết rồi thì có như mấy người phụ nữ khác không? Minh Hạo cũng không muốn thăng bạn không gần nữ sắc từng hoài nghi là “gay” này lần đầu yêu một người mà lại ngay tức khắc thất tình.

Hàn Dạ Thần nói “Đợi chút” rồi đóng sầm cửa lại. Minh Hạo run run khówek môi, Hàn lão đạo quả thật rất nhẫn tâm. Người ta thường có câu gì ý nhỉ? Có vợ bỏ bạn? Đúng! Có vợ bỏ bạn. Chỉ là cô gái này không phải vợ của Thần. Hắc hắc nhưng anh tin không bao lâu nữa, anh sẽ dự đám cưới của họ. Anh biết Hàn Dạ Thần bạn anh là người không bao giờ thất bại trong mọi việc nhưng có kể tình yêu không ta...Minh Hạo biết sắp tới sẽ rất nhiều chuyện thú vị xảy ra.

10 phút... bình tĩnh đứng chờ, tựa cửa nhìn ngắm xung quanh

20 phút... nhìn ngắm tiếp xung quanh, mũi giày gõ gõ xuống đất

30 phút...đưa đồng hồ đeo tay lên xem

50 phút...nắng nóng chiếu xuống, nóng và mệt, Minh Hạo để hai tên thuộc hạ đi mua nước với ô che. Anh nhìn đồng hồ, chân cũng đã mỏi.

1 tiếng... Đã hết kiên nhẫn..MK!! Để anh chờ lâu như vậy!? Đã hơn một tiếng rồi, tên đó làm gì trong đây chứ!?

Trong nhà, Hàn Dạ Thần và ba mẹ Mạc và Mạc Vi Như ngồi nói chuyện vui vẻ, anh nhận những hộp đồ ăn giản dị mẹ Mạc đưa. Điều hòa, quạt mát, nước mát, hoa quả mát và ngọt, chỗ ngồi thoải mái. Trái ngược hoàn toàn với tình trạng của Minh Hạo vẫn đang đứng ngoài cửa. Có vẻ như Hàn Dạ Thần đã quên khuấy mất thăng bạn thân đầy nghĩa tình đi đường xa đến để đón mình. Nếu không phải có Mạc Vi Như nhắc anh thì Hàn Dạ Thần còn muốn ngồi thêm lúc nữa.

Gần 2 tiếng...Minh Hạo muốn hét lớn, anh bực tức định đi về nhưng nghe tiếng mở cửa thì khựng lại. Về mặt “hiền hòa” nhìn về hai người một nam một nữ nói chuyện vui vẻ. Nghiến răng nghiến lợi muốn nhảy vào phá họ nhưng vì anh biết mình không thể nào làm được!! Nói đến Hàn Dạ Thần, không ai là địch thủ của anh. Hàn Dạ Thần lạnh nhạt đưa mắt về phía Minh Hạo đang chăm chăm nhìn mình đây “yêu thương” nghiêm giọng ra lệnh “Mang những đồ này đi” hai tên thuộc hạ tiến tới xách mấy túi đồ. Hàn Dạ Thần lưu luyến nhìn về phía cửa, nơi tình yêu của anh đang đứng đây, cô cười tươi vẫy tay chào anh. Hàn Dạ Thần nhếch môi gật đầu coi như chào. Anh nhớ lại câu nói ban nãy của cô “Có duyên sẽ gặp lại...” Cô gái, chẳng cần dựa vào duyên hay không, chúng ta vẫn sẽ gặp lại nhau.

Hàn Dạ Thần bước đi, theo sau là Minh Hạo và hai tên thuộc hạ. Minh Hạo này giờ cũng không có lên tiếng, anh chỉ thầm oán hận trong lòng. Ra tới rìa biển cách khá xa thị trấn, một chiếc phi cơ trắng đã đậu sẵn ở đó. Một tên áo đen từ trong phi cơ đi ra, cúi đầu cung kính. Hàn Dạ Thần bước lên theo bậc thang kéo. Ngồi yên vị trong chiếc phi cơ, phi cơ bắt đầu cất cánh tiến thẳng đến thành phố A.

Dừng lại ở sân đỗ Hàn gia, Hàn Dạ Thần đi xuống máy bay, mọi người hầu trong nhà có phần kinh ngạc, không phải thiếu gia mất tích sao? Hàn Dạ Thần đi thẳng vào thư phòng Minh Hạo theo sau. Ngồi trên ghế bành bọc da sang trọng, Hàn Dạ Thần lật lật tài liệu cùng xem giá cổ phiếu và tin tức trên báo.

- Giá cổ phiếu đang giảm dần nhưng không có hoàn toàn, chỉ là bọn chó săn đường như rất thích thú với việc cậu mất tích nên ra sức làm việc đưa tin, cả Hắc đạo và Bạch đạo đang đợi thời cơ mà chiếm lấy - Minh Hạo nhăn nhó - Tôi cũng để kế như cậu nói, bởi tôi biết cậu làm việc sẽ không có lí do

- Để thêm mấy ngày nữa cho tin tức càng thêm nóng hổi, Hàn Dạ Thần tôi mà để cho đồng cổ phiếu và truy sát dọa sợ sao? - Hàn Dạ Thần ngả người ra sau, tay gõ gõ mặt bàn - Trước khi đó, âm thầm cho đánh đổ các tòa soạn báo có “gan lớn” đăng tin về tôi và cho chút bắt ngờ gửi đến Nhất thị.

- Được

8. Chương 7

- Còn nữa - Hàn Dạ Thần im lặng suy nghĩ một chút rồi nói - cậu đi tìm toàn bộ hồ sơ và lí lịch về cô ấy

- Chắc, Thần! muốn tìm hiểu sâu để đánh nhanh thắng nhanh à? - Minh Hạo tặc lưỡi, thích thú

- Cho cậu thời gian từ bây giờ đến chiều

- What? - thu thập thông tin trong thời gian ngắn đối với anh không phải là khó nhưng thắng bạn anh có cần hành anh thế không?

- Có ý kiến!? - Nhướn mày

- Haha, đâu có, tôi sẽ làm ngay - Minh Hạo cười cười - Còn việc gì nữa không?

Hàn Dạ Thần không nói gì, chỉ phất tay ý bảo ra ngoài, Minh Hạo liếc xéo thắng bạn mình rồi đi ra ngoài. Hàn Dạ Thần về phòng của mình, anh tắm rửa thay quần áo rồi lại về thư phòng làm việc. Mở laptop xem qua về Nhất thị

“Tổng giám đốc tập đoàn Nhất thị đã lên tiếng về thông tin Hàn chủ tịch mất tích: Tôi cũng rất bất ngờ khi nghe tin tức này bởi tôi không nghĩ rằng một người như Hàn chủ tịch - người duy nhất làm đối thủ xứng tầm của tôi trên thương trường lại mất tích. Tôi rất tiếc và cũng mong Hàn chủ tịch quay về để cùng tôi “đấu đá” nếu không để tôi thay thế mất vị trí đứng đầu trên bảng Golden thì cũng mất vui và tôi cũng chẳng hạnh diện mấy”

Hàn Dạ Thần cười lạnh lùng, anh nhấp một ngụm cafe đen mà người quản gia vừa mang vào. Sắp tới, sẽ rất thú vị đây...

Hàn Dạ Thần xem qua vài tập tài liệu công việc của tập đoàn trong hai ngày vừa rồi mà Minh Hạo gửi tới. Gọi nội bộ qua màn hình và phân phó cho thư kí và các trưởng bộ phận xong, trời cũng đã chiều. Hàn Dạ Thần đóng laptop lại, anh nhìn đồng hồ trên tường, miệng lẩm bẩm “ 5...4...3...2...” “Cốc...cốc” “Vào đi” đúng như đã yêu cầu, Minh Hạo mặt hầm hầm đi vào, trên tay là một bao hồ sơ. Nghĩ muốn ném vào mặt Hàn Dạ Thần nhưng anh kìm lại, Minh Hạo hai tay đặt bao hồ sơ xuống, nghiêng rằng “Thưa ngài, hồ sơ đã có và đúng thời gian như ngài yêu cầu!” “Tốt, giờ cậu đi ra đi” vừa nhận được đã đuổi. Minh Hạo “hừ” lạnh đi ra ngoài.

Hàn Dạ Thần mở bao hồ sơ ra, anh rút ra một tập giấy mỏng. Nhìn hình cô chụp về mặt nghiêm túc nhưng nét đáng yêu rạng rỡ vẫn không thay đổi mà Hàn Dạ Thần nhớ nhung cô không thôi. Anh vuốt nhẹ tấm hình của cô rồi đọc qua thông tin về cô:

Mạc Vi Như (25t)

Ngày sinh: 26/10/1992

Nơi sinh: Bệnh viện xxx

Nơi ở: xxxxx

.....

(những thông tin không quá quan trọng)

Khi đọc đến thành tích của cô, Hàn Dạ Thần thầm khen ngợi, thành tích tốt trong học tập, nghệ thuật và sắc đẹp đều luôn xếp thứ nhất. Đặc biệt là về học tập, thi gì được giải đó và mỗi giải không phải cao nhất nhưng cũng khiến người khác cảm phục. Hàn Dạ Thần có một cảm giác tự hào, cô gái của anh thật giỏi... Ngoài ra còn có sở thích rồi những thứ không thích. Hàn Dạ Thần thuộc lòng trong đầu, những thứ này sẽ hữu ích trong việc theo đuổi cô.

*****

Tại Nhất gia

Căn phòng nồng đậm mùi hoan ái của nam nữ, chứng tỏ ban nãy rất cuồng nhiệt. Nhất Hàn tựa vào đầu giường, chán mỏi đắp ngang hông, miệng ngậm điều thuốc. Một thân thể mềm mại như không xương, trắng nõn của cô gái dựa vào người hắn. Tay cô ta vuốt ve lồng ngực rắn chắc của hắn. Im lặng hồi lâu, cô ta cất giọng nhẹ nhàng- Hàn...anh sắp thành công rồi

- Haha - Nhất Hàn sáng khoái cười

- Nhưng...em thắc mắc người như Hàn Dạ Thần sẽ thật sự mất tích?

- Em nói cái gì!? - Nhất Hàn ngồi hẳn dậy, hắn trừng mắt nhìn cô gái trước mắt - Không phải là mất tích, mà là chết! Là chết! Hiểu không!?

- Chết!?

- Haha, đúng...là chết - Nhất Hàn nghĩ đến kế hoạch gài bom lên thuyền của Hàn Dạ Thần trong đêm hôm ấy đã khiến Hàn Dạ Thần không rõ tung tích. Giờ đây, Nhất thị cùng Nhất gia đang chiếm vị trí thứ nhất trên thương trường, không lâu nữa Hàn thị phá sản, anh sẽ là người đứng đầu.

Cô gái run người sợ hãi nhìn chàng trai mình yêu trước mặt, như nhận thấy được vừa rồi anh tức giận, không khỏi đổi hẳn thái độ, mềm mại nũng nịu ngồi dậy, mị hoặc dụ dỗ

- Hàn...anh nói đúng, anh ta chết rồi, không còn ai có thể cản trở anh được nữa, anh sẽ có được tất cả

- Vậy sao? - Hắn nghe rất vừa tai

- Phải...nhưng mà Hàn, anh đã là người chiến thắng, ai cũng biết điều đó...nên anh đừng bận tâm nữa, giờ chúng ta... - thân thể trần truồng ép sát vào người Nhất Hàn, thổi nhẹ vào tai hắn, cô ta than nhẹ - nên thư giãn nha...

Nhất Hàn nhếch môi, hắn vuốt ve sống lưng cô gái “Tiểu yêu tinh...”. Một màn nóng bỏng đốt mắt người, tiếng rên rỉ của người phụ nữ và tiếng gầm nhẹ của người đàn ông vang ngập căn phòng.

*****

Vài ngày sau khi Hàn Dạ Thần đi, tại nhà của Mạc Vi Như

- Con định đến thành phố A thật sao? - Mẹ Mạc

- Vâng, con muốn đi tìm một công việc cho đúng với khả năng của mình, để còn kiếm tiền nuôi bố mẹ nha...

- Mạc Vi Như híp mắt cười, cô sắp xếp quần áo vào vali

- Con bé này, đúng là lớn rồi mà.. - Ba Mạc đứng cạnh mẹ Mạc, vui vẻ nói

- Con cũng 25 rồi mà, sao giờ ba mới khen con lớn - Mạc Vi Như trề môi

- Con bé này, con mãi là cô con gái bé nhỏ của cha mẹ - Mẹ Mạc đưa tay捏 má cô, ba Mạc gật đầu yêu chiều nhìn cô

- Mẹ...Ba.... - Mạc Vi Như rưng rưng

- Ngốc ghê - Mẹ Mạc trêu chọc - để mẹ giúp con sắp nốt đồ dùng cần thiết với quần áo vào vali, ông Mạc cùng giúp con gái đi

- Được - Ba Mạc xắn tay áo lên

Nhà ba người đầm ấm vui vẻ, Mạc Vi Như nghĩ “Xa ba mẹ, mình sẽ nhớ họ lắm” “Ting tong” Mạc Vi Như chạy ra mở cửa.

- Anh Thế Hải! - Cô vui vẻ ôm lấy anh

- Hì hì, tiểu Như, anh có mua đồ làm lẩu hải sản nè - Thế Hải hạnh phúc ôm lại cô, anh vui vẻ xách túi nguyên liệu nặng trên tay.

- Hoan hô - Mạc Vi Như cô thích nhất là ăn lẩu nha

- Mai tiểu Như nhà ta đi vào thành phố làm việc rồi, anh sẵn lòng chi tiền mua bữa ngon cho em, nên biết yêu thương anh hơn nha - Thế Hải nháy mắt, anh muốn nói “yêu thương” ở đây là tình yêu nam nữ nhưng có vẻ như tiểu Như vẫn coi đó là tình anh em hàng xóm thì phải, ví như lúc này...

- Oa...anh trai ki bo của em chi tiền nha, hì hì, được em sẽ yêu thương anh thật nhiều - Mạc Vi Như lấy nguyên liệu trong túi ra - Cá, tôm, mực,... hôm nay chắc bão to mất

- Ý gì đây tiểu Như? - Thế Hải nhướn mày, nâng cao giọng

- Hì, đâu có gì đâu, em khen anh hào phóng ấy mà, bây giờ anh vào phụ em làm lẩu đi

- Ậy Ậy, Như Như, để mẹ làm, con cứ ngồi vào bàn chờ món lẩu ngon nhất thế giới đi, lâu rồi mẹ không vào bếp nấu cho con gái bữa cơm, lần này phải trở hết tài ra làm bữa lẩu cho cô con gái yêu bé bỏng chứ nhỉ? - Mẹ Mạc ấn người Mạc Vi Như xuống ghế bàn ăn, rồi quay sang hai người đàn ông - Ông và cháu cùng vào làm phụ tôi

Thế Hải thường làm phụ cùng Mạc Vi Như nên dĩ nhiên háo hức đồng ý còn về phần ba Mạc...

- Nấu ăn!? - Đời này ba Mạc sợ nhất là nấu ăn vì ông đã có nhiều “câu chuyện” xảy ra với căn bếp này

- Từ chối!? - Mẹ Mạc hung dữ

- Dạ không... - thấy vợ giận, người làm chồng liền thay đổi thái độ

- Tốt!

Mạc Vi Như nén cười khi nhìn vẻ mặt của ba mình, ba mẹ cô luôn thế. Trê con, ngọt ngào và hạnh phúc. Thật làm cô hâm mộ! Mạc Vi Như bỗng có một ý nghĩ sẽ đi tìm người con trai mình yêu. Nhưng từ khi “anh ấy” ra đi thì Mạc Vi Như cô đã không thể yêu được ai bởi bóng ma trong cô quá lớn. Nó ám ảnh cô, ngăn lấy cảm xúc của cô và bao trùm lấy cô một nỗi sợ. Mạc Vi Như đau đầu, cô day day mi tâm.

- Em sao vậy? - Thế Hải đi rót cho mẹ Mạc cốc nước, thấy Mạc Vi Như có vẻ không được ổn, anh lo lắng hỏi

- Em không sao, chỉ hơi nhức đầu chút thôi, anh đừng lo lắng - Mạc Vi Như mỉm cười, cô đứng dậy đẩy đẩy anh vào bếp - Anh vào phụ mẹ em đi, em đi nằm nghỉ chút nhé

- Ukm, em cứ nghỉ đi, ngủ một giấc luôn cũng được, khi nào xong anh sẽ lên gọi em

- Thank anh - Mạc Vi Như bước lên lầu

Thế Hải nhìn bóng cô khuất ở cầu thang, ánh mắt đầy phiền muộn

9. Chương 8: Đến Thành Phố A

“Cốc...cốc”

“Tiểu Như, xuống ăn nào...” - giọng Thế Hải.

“Vâng...” - Mạc Vi Như ngáp một cái, cô mới chợp mắt được một chút. Hơi mệt nhưng khi ngửi được mùi lẩu hải sản mình yêu thích, cơn buồn ngủ bỗng tan biến.

Mạc Vi Như cùng Thế Hải xuống lầu, trên bàn ăn đã bày sẵn bát đĩa, một nồi lẩu nước dùng thơm phức đang sôi sùng sục theo công thức gia truyền của mẹ Mạc, xung quanh nồi là rổ rau cùng nguyên liệu đã được chế biến và xử lý. Ba Mạc phụ trách cho nguyên liệu vào nồi, mẹ Mạc thì mang những món đã chín vừa ra. Mạc Vi Như cùng Thế Hải ngồi vào bàn.

Gắp miếng mực mà mẹ Mạc vừa gắp ra đĩa, Mạc Vi Như vừa nhai vừa xuýt xoa “Oaaa ngon... mềm...thơm...đậm vị quá” “Hô hô, đã nói là mẹ làm thì con không phải chê mà” mẹ Mạc vui vẻ gắp thêm cho cô con tôm “Ăn đi con” “Dạ” Thế Hải và ba Mạc cũng cầm bát lên ăn “tranh”. Bàn ăn rộn rã hơn hẳn, trên môi mỗi người đều là nụ cười tươi nhưng nó cũng ẩn chứa một sự lưu luyến.

Không còn gì ảm áp và hạnh phúc hơn là được quây quần bên gia đình và nhất là nồi lẩu tràn ngập hương vị thơm ngon do mẹ làm. Mạc Vi Như mỉm cười, nhìn nụ cười của ba mẹ và anh Thế Hải, cô nhủ thầm bản thân phải luôn thật cố gắng, kiếm tiền và trở về.

Thành phố A không phải là gần, nó là một thành phố lớn và tấp nập người. Nó nằm cách xa hẳn một đại dương nơi cô ở. Vì vậy mà trước khi đi, Mạc Vi Như luôn được ba mẹ cùng anh Thế Hải dặn dò, dù cô đã lớn và tìm hiểu biết được nhiều về thành phố A nhưng những hiểu biết đó cũng không thể nào bao trùm toàn bộ. Bản thân cô khi lên thuyền cũng mang một nỗi hồi hộp và sợ hãi, nhưng chỉ một chút thôi. Cô đã luyện được bản lĩnh đối mặt với cuộc sống suốt 25 năm. Bằng những chuyến đi xa cùng bạn bè, những trải nghiệm thực tập, những vấn đề xã hội được học hỏi. Trong những nơi đó, thành phố A là nơi xa nhất mà cô đến, nhưng cũng là thành phố để cô bắt đầu tất cả. Một cuộc sống mới, bước tiến con đường mới, xa lạ và không lệ thuộc.

Đi thuyền suốt sáu ngày năm đêm, Mạc Vi Như đã nghỉ ngơi và thưởng thức bữa sáng. Nghe tiếng còi tàu kéo dài báo hiệu lúc cập bến, Mạc Vi Như đeo kính mắt đen, tránh đi ánh nắng rực rỡ chiếu xuống. Cô xách chiếc vali cỡ vừa đi xuống tàu. Nhìn dòng người tấp nập đi lại gần bến cảng, Mạc Vi Như hít một hơi thật sâu, cô bước đi đón một chiếc taxi rồi vào thành phố. Ngắm khung cảnh dọc đường đi, Mạc Vi Như không khỏi cảm thán trước vẻ đẹp của nó, những khóm hoa trải dài, cây xanh cao, con đường rộng lớn. Đi gần gần vào thành phố, Mạc Vi Như lại được chứng kiến các tòa nhà tầng, hiện đại và sang trọng. Không biết tòa nhà cao nhất là ở đâu nhỉ? Mạc Vi Như có tìm hiểu về thành phố A, thì cô có thấy tòa nhà cao nhất, nhưng cũng không để ý lắm, cô tò mò hỏi người tài xế

- Bác ơi, cho cháu hỏi ở thành phố A, tòa nhà nào được mệnh danh là “chọc trời” đấy ạ?

- “chọc trời”? - Bác tài xế nghĩ nghĩ rồi nói - À, có phải cháu đang hỏi về tập đoàn Hàn thị không?

- Tập đoàn Hàn Thị!? - Mạc Vi Như có nhớ đó là tập đoàn lớn nhất nước, kinh doanh bao trùm mọi lĩnh vực kinh tế lớn, là mong ước của bao người muốn vào làm việc.- Uh, tập đoàn Hàn thị là doanh nghiệp lớn nhất nước và xếp hạng 1 trên thị trường kinh tế lớn Châu Á, tầng của nó cao tới 99 tầng nên được gọi là “tòa nhà chọc trời”, sở hữu toàn bộ các tỉnh anh của tỉnh anh, haha cháu mà nghe bác kể về tập đoàn Hàn Thị thì có đến sáng mai cũng không xong - Bác tài xế thân thiện

- Oa, tuyệt thế hả bác!? - Mạc Vi Như bất ngờ

- Uh, điều đó là đương nhiên, nó còn trên cả tuyệt vời nữa ý

Mạc Vi Như lẩm bẩm “Tập đoàn Hàn Thị...” cô hỏi

- Bác ơi, vậy tập đoàn Hàn thị ở đâu ạ?

- Trên đường lớn XX phố XY... - Bác tài xế nhìn cô - cháu muốn vào Hàn thị làm sao?

- Dạ... cháu không biết, cháu đến thành phố A để tìm việc, nghĩ là làm ở công ty bình thường thôi chứ cháu không nghĩ tới là làm việc trong tập đoàn lớn như Hàn thị

- Phải thử sức mình chứ cháu, đúng là rất khó nhưng cháu cứ thử xem sao? Không được thì thôi còn nếu được thì... rất tuyệt đấy cháu ạ!

- Cháu cảm ơn bác - vừa lúc này, xe đã đến nơi, Mạc Vi Như trả tiền cho bác tài xế, cô mỉm cười chào, bác tài xế cũng cười chào lại rồi lái xe đi. Mạc Vi Như xách vali của mình bước đi, vừa đi cô vừa suy nghĩ về lời bác tài xế taxi “Có lẽ mình nên thử xem...” chỗ cô đến là một khu nhà trọ nhỏ, tiền nhà khá rẻ, cô có

thể trả được trước 3 tháng. Mạc Vi Như sau khi giao tiền đặt cọc và nhận chìa khóa phòng, cô lên phòng. Căn phòng nhỏ đơn giản, nhưng đầy đủ các gian phòng và vật dụng cần thiết. Mạc Vi Như thấy bà chủ nhà cũng quá tốt đi, cô thầm cảm ơn. Mạc Vi Như sắp xếp đồ, dọn dẹp lại nhà rồi đi tắm, tắm xong, cô làm vài món đơn giản ăn cho chắc bụng rồi dọn dẹp và đi nghỉ ngơi.

Vì mới ở đây nên cô không dễ ngủ được, cảm giác một mình và xa lạ khiến cô buồn bã thở dài. Mạc Vi Như lấy chiếc máy tính xách tay ra, cô lên mạng tra những công ty đang tuyển nhân viên, cô nghĩ ngay sáng mai sẽ chuẩn bị đi tìm việc làm. Pha cho mình cốc sữa tươi để uống cho dễ ngủ, Mạc Vi Như dần dần thư giãn ngủ một giấc ngon lành.

*****

Mấy ngày nay, thành phố A liên tục xảy ra các tin tức gây chấn động toàn thành phố và cực kì gây ảnh hưởng đến thị trường kinh tế Châu Á. Và tin tức dữ dội nhất là chủ tịch tập đoàn Hàn thị trở về, toàn thân nguyên vẹn, cũng không có dấu hiệu là giả. Chủ tịch Hàn thị đã xuất hiện trong cuộc họp các cổ đông lớn. Các tập tin báo lớn đang liên tục hoài nghi về việc này, yêu cầu muốn phỏng vấn nhưng phía Hàn thị liên tục từ chối, vì vậy mà chuyển “mũi giáo” sang tổng giám đốc Nhất thị. Hiện giờ trước cửa tập đoàn Nhất thị tấp nập là phóng viên chen chúc và thư kí của tổng giám đốc Nhất thị đã yêu cầu một phóng viên chính lên phỏng vấn riêng. Nhưng người khác một là ra về hai là ngồi đợi dưới.

- Xin cho hỏi tổng giám đốc Nhất thị, theo nguồn tin tôi biết thì tin tức Hàn chủ tịch mất tích được lan rộng như vậy đều nhờ ngài cho phát tán phải không? - một phóng viên “hiếu biết”

- Tại sao tôi phải làm vậy? - Nhất Hàn nhếch môi

- Ngài làm như vậy thì chẳng phải rất có lợi sao? Người ta thường nói “Một mũi tên trúng hai đích” với lại Hàn chủ tịch là đối thủ của ngài. Nguồn tin đó thật sự rất gây thuyết phục cho mọi người

- Tôi muốn tranh chấp thật minh bạch, không muốn dùng những thủ đoạn hạ cấp đó - Nhất Hàn nhớ lại cách đây một ngày

Anh nhận được một bưu phẩm kì lạ, ai ngờ mở ra là một tấm thiệp ghi ba chữ...”Hàn Dạ Thần” cùng với bức ảnh con tàu nổ, Nhất Hàn sợ hãi giật mình đến ngồi bệt xuống đất, anh lẩm bẩm “không thể nào...” Hắn ta rõ ràng đã chết rồi cơ mà, Nhất Hàn tức giận đập đồ đạc, hắn biết, kế hoạch này đã thất bại và hắn lại bị hắn ta coi như một trò chơi.

- Vậy theo ngài thì nguồn tin này không phải sự thật?

- Phải

- Nhưng người tung tin mà ngài đã cho làm, đã đến tận nơi của chúng tôi thừa nhận là ngài

- Cái gì!? - Nhất Hàn mặt tái hắc đi, hắn trợn mắt kêu thốt lên, nghiêng rằng “Hàn Dạ Thần!!”

- Nhất tổng giám đốc, ngài còn điều gì muốn nói không? - Tên phóng viên chết tiệt

- Haha, chắc đó là người của Hàn thị, có ý đồ muốn hạ bệ tôi

- Nhưng anh ta đã đưa bằng chứng là bản hợp đồng có chữ kí của ngài, theo giám định thì đó đúng là chữ kí của ngài. - Phóng viên hỏi tiếp - Vì vậy, tôi muốn hỏi ngài, vì sao ngài biết được tin tức mất tích của Hàn chủ tịch?

-.... - Nhất Hàn cau mày, hắn im lặng lúc lâu mới mở miệng, đầy vẻ châm chọc cùng đe dọa - Giám định chữ kí? Ha, thật nực cười... có thể tự tiện kiểm tra sao? người như tôi mà cũng dám chọc vào, thật không biết suy nghĩ

- Nhất tổng giám đốc, ngài đang né tránh câu hỏi của tôi, ngài đã tự thừa nhận là ngài làm

“Rầm” Nhất Hàn tức giận đập bàn, hắn gần như hét lên “Cô thật là lớn mật, dám khiêu khích tôi!”

- Thưa ngài - cô phóng viên giật mình sợ hãi, cúi đầu hối lỗi - xin thứ lỗi cho tôi, tôi không có ý đó, đây là công việc của tôi và tôi phải hoàn thành, mong ngài hợp tác

- Hừ - Nhất Hàn cho gọi thư kí vào đưa cô phóng viên ra ngoài.

Hắn bực tức ngồi xuống ghế bành da, nghiêng răng phát ra ba chữ “Hàn Dạ Thần” cuộc chiến giờ đây mới chính thức bắt đầu, ai phân thắng bại còn chưa rõ đâu.

10. Chương 9: Đến Hàn Thị

Mạc Vi Như thấy có một điều rất lạ lùng đang xảy ra với cô. Từ sáng đến giờ cô đi từng công ty cần tuyển nhân viên, nộp hồ sơ và phỏng vấn nhưng chưa kịp được trả lời câu hỏi nào thì người ta đã trả lại cho cô tệp hồ sơ với cái lí do rất chi là “hợp lí”

- Xin lỗi cô, công ty chúng tôi đã tuyển được đủ người rồi, ban nhân sự vừa mới báo cho chúng tôi

Mạc Vi Như chỉ có thể ngạc nhiên mà nhận lại hồ sơ đi về, cô cũng khá bực mình “Tốn công đến rồi lại bảo tuyển đủ người” Mạc Vi Như cảm thấy cô thật không may mắn nhưng có một điểm cô cực kì chú ý đó là công ty nào cũng là câu trả lời ấy và về mặt của họ đều thoáng vẻ hốt hoảng và sợ sệt. Chắc cô nhìn nhầm...Thở dài thườn thượt, Mạc Vi Như đứng ở bên xe buýt chờ xe đến, cô chợt nghe thấy cuộc đối thoại của hai người phía sau.

- Ê bà, mới có thông báo tuyển nhân sự của Hàn thị đấy

- What? Thật sao? Sao bà biết?

- Thì bạn của bạn tôi làm trong đó, nó có nói qua

- Chúng ta nên đi thử không?

- Thôi đi bà, bà xem năng lực của bà có đủ để vào được Hàn thị không? Tỉnh cho tôi cái, mà lần này không phải tuyển nhân viên bình thường đâu mà là tuyển thư ký chủ tịch đấy

- What? Thư ký chủ tịch? Trời ạ, có mà cầu cũng chẳng được, nhân viên bình thường đã khó rồi đây lại còn là thư ký chủ tịch.

- Đúng đúng, bà nói phải, thôi xe buýt đến rồi kìa, lên đi

Mạc Vi Như nghe tiếng còi xe buýt mới giật mình đi lên xe, ngồi ở ghế cuối cùng, Mạc Vi Như nghĩ đến cuộc hội thoại ban nãy của hai cô gái kia. Hàn thị tuyển nhân viên, chức vụ là thư ký chủ tịch. Cô có nên nộp hồ sơ vào không? Đi cả sáng, đến hơn mấy công ty đều không thuận lợi. Chắc thôi đi..

Nghĩ vậy nhưng khi về nhà, cô đã lấy chiếc máy tính xách tay của mình ra mà xem bảng tuyển chọn của Hàn thị.

TUYỂN NHÂN VIÊN - CHỨC VỤ THƯ KÝ CHỦ TỊCH

• YÊU CẦU:

- Giới tính: Nữ

- Độ tuổi: 24 -> 28

- Năng lực: Thông thạo năm thứ tiếng trở lên, chủ yếu: Anh - Nhật - Pháp - Hàn. Có bằng đại học cấp cao, thành tích nổi trội.

- Lưu ý: Không háo sắc

Hả? Cái điều kiện này là sao? Mạc Vi Như đến là khó hiểu, cứ cho là cô không háo sắc đi vậy phải chăng cô đã đủ điều kiện rồi!? Há há, Mạc Vi Như nháy mắt lên, cô tắm rửa rồi thay quần áo, cả ngày nóng nực tốn công đi lại đã khiến cô toát nhiều mồ hôi, cả người khó chịu. Mạc Vi Như diện bộ đồ công sở váy đen dài đến đầu gối, áo vest đen khoác ngoài, áo sơ mi trắng bên trong, nghiêm túc và đứng đắn. Mạc Vi Như hài lòng nhìn mình trong gương. Cô cầm bao hồ sơ của mình cho vào túi xách rồi đi.

Lúc này ở Hàn thị, tại phòng chủ tịch - Hàn Dạ Thần ngồi trên ghế chủ tịch đối diện anh là Minh Hạo

- Xong cả rồi?- Phải, cô ấy đã đi phỏng vấn rất nhiều công ty nhưng đều bị từ chối - Tất nhiên việc này là do một tay anh bị Hàn Dạ Thần sai khiến làm.

- Đăng tuyển người chưa?

- Tôi mới nhận được thông báo cô ấy đã nộp hồ sơ rồi, hiện đang ở phòng chờ ngồi phỏng vấn

- Đến cô ấy thì cậu xuống

- Hả? - Đường đường là tổng giám đốc mà lại phải xuống phỏng vấn nhân viên?

- Không chịu?

- Aish, được rồi, tôi xuống là được rồi chứ gì? - Minh Hạo bực tức đi ra khỏi phòng, anh vừa đi vừa lầm bầm “Không biết kiếp trước mình nợ gì thằng này”

- Nợ tiền

“Rầm” Hàn Dạ Thần nhếch môi cười, anh gõ bàn phím lách cách vài tiếng, không lâu sau trên màn hình hiện ra cảnh phòng chờ ở dưới, Hàn Dạ Thần trong nháy mắt đã tìm ra cô, Mạc Vi Như trong bộ đồ công sở đen ngồi nghiêm túc ở một góc, mái tóc buộc cao đuôi ngựa, khuôn mặt xinh đẹp của cô được lộ rõ, Hàn Dạ Thần chống cằm nhìn cô, môi không khỏi nhếch lên.

Mạc Vi Như ngồi chờ đến số của mình, số của cô là 52 mà bây giờ đã gọi đến 49 rồi. Mạc Vi Như có phần lo lắng

“50”

“51”

“52” Mạc Vi Như đứng dậy, cô hít một hơi thật sâu, lấy lại vẻ tự tin, Mạc Vi Như bước vào phòng phỏng vấn. Hàn Dạ Thần mong đợi, tay anh chuyển màn hình sang phòng phỏng vấn. Mạc Vi Như đã yên vị trên ghế, người phỏng vấn ngồi đối diện cô bỗng đứng dậy ra ngoài làm Mạc Vi Như ngạc nhiên. Cô đang thắc mắc thì một người khác đi vào ngồi xuống chỗ đối diện cô, anh ta có ngũ quan thanh tú, điển trai, hơi hướng thư sinh là...anh chàng đến chỗ cô để đón Hàn Dạ Thần!. Minh Hạo mỉm cười đưa tay về phía cô

- Chào cô, tôi là người thay thế tạm thời để phỏng vấn cô.

- Oh...vâng chào anh - Mạc Vi Như cũng đưa tay ra, Mạc Vi Như kìm lại sự ngạc nhiên, hóa ra anh chàng này làm ở đây lại còn là người phỏng vấn cho cô, thật đúng là có duyên mà..

Hàn Dạ Thần qua màn hình camera đang khó chịu, anh nghiêng rằng “Minh Hạo!” Như biết được ông chủ mình kiêm bạn thân mình đang thông qua camera quan sát, Minh Hạo đắc ý nghĩ thầm “Haha, tiện thể chiếm ít tiện nghi của chị dâu cho biết“. Minh Hạo thu tay về, anh nhận lấy hồ sơ của Mạc Vi Như, đọc lướt qua, thâm cảm thán “Chị dâu mình giỏi phết, cũng xứng đáng với Thần lắm” Minh Hạo mắt hơi liếc qua Mạc Vi Như, anh thấy được biểu hiện lo lắng của chị dâu, khẽ cười

- Cô Mạc, cô không phải lo lắng, tôi đã đọc qua hồ sơ của cô, quả thực là nhân tài

Mạc Vi Như không tự đắc cũng không lên tiếng, cô chỉ nghiêm túc gật đầu. Minh Hạo hài lòng nhìn biểu hiện của cô. Anh nói tiếp

- Dù vậy nhưng tôi sẽ cho cô một bài khảo nghiệm để thử năng lực của cô, thời gian của cô là 60 phút - Nếu cô không làm đủ điểm thì vẫn sẽ được làm việc bởi thẳng bạn trước giờ công tư phân minh nhưng khi gặp tình yêu lại thoáng đến lạ, suy nghĩ chỉ muốn được ở bên cạnh người mình yêu. Haizzz...

- Được - Mạc Vi Như nhận lấy tập đề khá dày, cô nhìn qua thấy cũng không quá khó nên cô nhanh chóng làm. Lúc đầu cô nghĩ thời gian có ít quá không nhưng cũng nghĩ đến làm thư ký chủ tịch thì phải có năng lực vượt trội là đương nhiên nên cô cũng không để ý nữa.3

Minh Hạo ngồi chờ, anh nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, nhủ thầm “Dáng vẻ chị dâu nhỏ cũng quá hút hồn đi” con tim anh hơi “rung rinh“. Minh Hạo tá hỏa xóa bỏ cái cảm giác cùng ý nghĩ không an phận như

vậy. Huhu có phải dạo này anh thiếu phụ nữ quá nên mới có gan để ý đến người phụ nữ của Thần không..? Ổn định lại chính mình, Minh Hạo quay đầu ra chỗ khác, không nhìn Mạc Vi Như nữa, anh lấy iphone 7 ra chơi game (tất nhiên là có tắt tiếng)

- Tôi xong rồi ạ

- Há? - giật mình suýt rơi điện thoại, Thần với chị dâu quả là đôi trời sinh, làm anh giật mình “Suýt” mấy lần. Minh Hạo nhìn đồng hồ đeo tay, anh bất ngờ với thời gian, cô làm xong sớm đến 15 phút, Minh Hạo kiểm tra đề cô làm. Trợn mắt với bài làm của cô, nhìn đi nhìn lại, kiểm tra đi kiểm tra lại, không sai một lỗi, đạt điểm tuyệt đối!!!

Mạc Vi Như hơi lo lắng, cô cúi đầu chờ nghe Minh Hạo lên tiếng, Mạc Vi Như không thấy gì liền nghi hoặc ngẩng đầu lên

- Tôi làm thế nào?

- Cô...cô được tuyển - Minh Hạo vẫn đang trong sự bất ngờ, cô gái miền biển này cả năm thứ tiếng đều rất rành rọt, ngay cả kiến thức cũng có thừa. Mạc Vi Như là người đầu tiên đạt điểm tuyệt đối với đề kiểm tra này của Hàn thị, thật không phải người mà.

- Thật sao? - Mạc Vi Như vui mừng

- Phải, cô rất phù hợp với yêu cầu của chúng tôi, xin chào thư ký chủ tịch, cô Mạc Vi Như

- Cảm ơn anh! - Mạc Vi Như cười tươi, hai mắt híp lại hình vòng cung, đáng yêu đến mê hoặc, cô lại còn nắm tay Minh Hạo liên tục nói “cảm ơn anh“. Minh Hạo đứng hình trong giây lát. Anh biết từ nay về sau, anh khó sống rồi, len lén nuốt nước bọt, ngẩng đầu nhìn camera. Chiếc camera rất bình thường kia giờ lại khiến anh liên tưởng đến cặp mắt ma quỷ. Tên ác vương địa ngục kia sẽ không tha cho anh. Huhu Minh Hạo khóc thầm trong lòng. Anh rút nhanh tay ra “Mai nhớ đến làm” rồi phóng vút đi bằng tốc độ nhanh nhất. Mạc Vi Như không thể ngừng cười, cô xách túi xách đứng lên đi về.

Hàn Dạ Thần nhìn cảnh trong camera vừa mừng, vừa tự hào lại vừa giận. Mừng vì nụ cười của cô, tự hào vì năng lực của cô còn giận thì đương nhiên là cảnh cô nắm tay Minh Hạo thân mật lắc lắc, lại luôn lời cảm ơn hân hạ. Hừ! Minh Hạo, cậu dám!

Vâng, kết cục của Minh Hạo là bị điều ra công trình ở Nam Mỹ trong vòng 2 tháng. Ai cũng xót cho tổng giám đốc của mình, chỉ nghĩ đơn giản là tổng giám đốc chọc giận chủ tịch còn lí do thì không biết được nhưng đâu ai nghĩ tới chỉ vì nắm tay Mạc Vi Như mà Minh Hạo anh bị như vậy!! Huhu thật bất công. Minh Hạo ngồi trên phi cơ, oan ức không chịu nổi. Anh khóc ròng ròng vuốt ve tấm ảnh gia đình, thậm chí nguyện rửa trắng bạn ác nhân cùng...chị dâu

11. Chương 10: Gặp Lại

Sáng ngày hôm sau

Mạc Vi Như dậy sớm, mặc bộ đồ công sở đen, áo sơ mi xanh bên trong. Chải mái tóc hơi rối, buộc đuôi ngựa đơn giản, Mạc Vi Như soi gương, cô gật gù mỉm cười. Ngày hôm nay cô sẽ chính thức làm việc, mà còn lại ở Hàn thị - nơi cao sang nhất thành phố A nữa chứ! Haha, thật tự hào về bản thân mình mà... chúc vụ thư ký chủ tịch sẽ do cô đảm nhiệm, Mạc Vi Như cảm thấy danh xưng này cũng quá cao đi, cô chưa từng nghĩ nhiều như vậy. Mạc Vi Như ăn tạm cái bánh mì rồi xách túi xách đi làm. Mạc Vi Như bước vào sảnh công ty, nơi đây đã có rất nhiều người đến làm việc, cô đã tưởng mình đến sớm, đúng thật là nhân viên Hàn thị như lời đồn. Mạc Vi Như ra chỗ quầy tiếp tân. Một cô gái khá xinh đang đứng quầy nói chuyện, Mạc Vi Như hỏi

- Xin chào cô, tôi là thư ký chủ tịch mới nhận chức, hôm nay tôi đến làm việc, vậy phải đi trình báo ở đâu?

- Ô...thư ký chủ tịch? - Cô tiếp tân ngạc nhiên, chợt nhớ tới điều gì đó, cô bật thốt lên - Cô là cái người đạt điểm tuyệt đối trong bài khảo nghiệm năng lực của Hàn thị? Mạc Vi Như?

Xung quanh mọi người bắt đầu xì xào, nhiều tiếng kêu không giấu nổi vẻ thán phục

“Điểm tuyệt đối!? thật không phải bình thường”

“ Chứ còn gì nữa, nhân tài đó”

“Chắc, hôm qua tôi có nghe ngóng nhưng nghĩ là đùa, ai đâu ngờ lại là thật”

“Người lại còn ở trước mặt chúng ta”

“Tài sắc vẹn toàn”

“Hâm mộ quá!”

- À vâng, đúng vậy... - Mạc Vi Như chỉ gật đầu, điều đó có đáng ngạc nhiên sao?

- Oa.. quả là thư ký chủ tịch, cô rất xứng đáng đó - Cô tiếp tân vẫn không ngừng xuýt xoa

- Cảm ơn cô, giờ cô nói cho tôi biết tôi phải đi trình báo ở đâu? - Mạc Vi Như cảm thấy ngại ngùng, cô cười nói

- À vâng, cô lên tầng 98, phòng nhân sự cấp cao, trưởng phòng đang đợi cô ở đó rồi - Cô tiếp tân

- Cảm ơn cô

Mạc Vi Như bước đến chỗ thang máy, cảm giác hàng trăm ánh mắt đang dõi theo mình, Mạc Vi Như bước nhanh hơn, đến khi cửa thang máy đóng lại rồi, cô vẫn còn cảm thấy nặng nề, hít thở sâu vài lần cho thoải mái, Mạc Vi Như nhìn con số đang tăng dần kia “Thật sự là 100 tầng!”

“Ting” cửa thang máy mở ra, tới tầng 98, Mạc Vi Như đi dọc theo hành lang, cô tìm phòng nhân sự cấp cao. A...! Thấy rồi!

“Cốc...cốc”

Mạc Vi Như gõ cửa, “Vào đi” giọng người đàn ông trung niên vang lên. Mạc Vi Như hít sâu một hơi rồi mở cửa đi vào. Trưởng phòng nhân sự cấp cao là một người đàn ông trung niên, trông rất nghiêm túc.

Trưởng phòng thấy Mạc Vi Như bước vào. Ông nở nụ cười niềm nở tới cô làm Mạc Vi Như thắc mắc cái nét nghiêm túc ban nãy đâu? Trưởng phòng mời cô ngồi, rót cho cô một ly trà dù cô có ngại ngùng từ chối. Trưởng phòng nhân sự giới thiệu

- Xin chào cô Mạc, tôi là Kim Quốc, trưởng phòng nhân sự cấp cao, cứ gọi tôi là trưởng phòng Kim

- Chào ngài, tôi... - Định giới thiệu về mình thì Kim Quốc cắt ngang - Cô không cần giới thiệu, tôi biết rồi.- À dạ vâng - Mạc Vi Như nâng cốc trà lên uống một ngụm, vị trà ấm nóng len lõi khiến cô dễ chịu.

- Cô là thư ký mới của chủ tịch, công việc rất cực nên mong cô cố gắng hết sức mình để làm việc “dài lâu” trong tập đoàn, tôi biết cô là một nhân tài hiếm có, nhưng cũng nên chú trọng vào các vấn đề công tư cần thận, đừng chủ quan - Kim Quốc

- Vâng - Mạc Vi Như gật đầu lắng nghe

- Đây sẽ là các công việc cô phải hoàn thành trong hôm nay, vì ngày đầu nên nếu cô có sai sót hay chậm trễ thời gian thì tôi có thể cho qua nhưng từ ngày mai trở đi thì tôi không chấp nhận những sai sót dù chỉ là một chút

- Tôi hiểu - Ôm lấy chồng giấy tờ dày hơn một gang tay cô, Mạc Vi Như thở hắt

- Được rồi, cô có thể bắt đầu làm việc nhưng trước tiên là phải diện kiến chủ tịch đã, cô đi theo tôi - Kim Quốc đứng dậy

“Diện kiến chủ tịch!?” Đây có lẽ là sự áp lực lớn nhất đối với cô, gặp được người đứng đầu của Hàn thị, người quyền cao chức vọng khiến người khác phải khâm phục, e sợ. Mạc Vi Như hơi run người, cô bước theo sau Kim Quốc. Vào thang máy, Kim Quốc có nhắc nhở cô

- Gặp chủ tịch thì xin cô hiểu quy tắc trước, nếu không...làm ngài ấy tức giận thì chỉ có đường mà bị sa thải
- Ông ta lắc lắc đầu - Bị sa thải đúng ngày đầu làm việc thì xui lắm đây, với lại một khi cô đã bị đuổi khỏi Hàn thị thì không nơi nào dám nhận cô vào làm việc đâu cho dù là vì lí do gì đi nữa

Mạc Vi Như run run gạt đầu, cô bắt đầu thấy sợ, cô không nghĩ tới chủ tịch lại đáng sợ như vậy. Đúng là càng gặp phải nhiều người gần chủ tịch, càng được nghe về con người đáng sợ của ngài ấy.

“Ting” Hai người đi ra, dọc hành lang nơi đây chỉ có duy nhất một cánh cửa lớn bằng gỗ đắt tiền sơn màu nâu đen, tay nắm cửa cũng được mạ vàng cao cấp. Mạc Vi Như thầm cảm thán sự giàu có của vị Hàn chủ tịch này. Kim Quốc gõ cửa. Bên trong vang vọng ra tiếng “Vào đi” của người đàn ông đàn ông, nam tính, lạnh lùng đến cực điểm. Mạc Vi Như cảm thấy như bị đóng băng.

Kim Quốc vỗ vai cô trấn an, ông ta lại nhắc nhở thêm một lần rồi mới mở cửa đi vào. Mạc Vi Như đứng sau Kiến Quốc, khẽ quan sát căn phòng. Phòng có tông màu trầm, lạnh lẽo nhưng sang trọng và uy nghiêm. Chiều rộng của nó có thể bằng cả tầng 100 này. Nội thất đầy đủ, đắt tiền, rất phù hợp.

- Hàn chủ tịch, tôi đưa thư ký mới nhận chức ngày hôm qua đến rồi đây

- Được, giờ ông ra ngoài đi - Người đàn ông đang ngồi trên ghế chủ tịch quay lưng về phía cô, nên Mạc Vi Như không nhìn rõ mặt nhưng cô cảm thấy rất là quen thuộc,

- Dạ vâng thưa chủ tịch - Kim Quốc lui ra ngoài

Trong phòng chỉ còn mỗi hai người, một chủ tịch đáng sợ và một thư ký chủ tịch nhỏ bé.

-... - Mạc Vi Như đứng im, cô cố giữ thẳng người, tim đang đập nhanh. Hồi hộp nhìn chiếc ghế đang từ từ quay lại.

- Chào cô, Mạc Vi Như - Hàn Dạ Thần trong mắt lóe lên tia vui vẻ, anh mỉm cười, giọng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

- Ô... - Mạc Vi Như đỡ người, cô đưa tay chỉ vào anh, vì ngạc nhiên mà lắp bắp - Anh...anh là Hàn Dạ Thần!

- Cô còn nhớ tôi, thật vui quá! - Hàn Dạ Thần thêm vui vẻ, anh đưa tay mời cô ngồi xuống ghế sofa.

- Không ngờ lại có thể gặp nhau ở đây - biết cấp trên của mình là người quen, Mạc Vi Như thở phào, cô thoải mái hơn hẳn.

- Haha, cô rất bắt ngờ nhỉ?

- Phải, chàng trai chật vật vì đuối nước mà tôi cứu lại là chủ tịch Hàn thị, quyền cao chức vọng, tiền tiêu không hết - Mạc Vi Như mỉm cười, cô chọc anh - không biết tôi có được trả công không đây?

- Trả công? Cô thích gì? - Hàn Dạ Thần không có tức giận, anh biết cô chỉ chọc anh chứ cô không phải loại con gái háms tiền.

- Hừm...thì tôi chỉ cần anh giảm tải cho tôi công việc là được

- Được - Hàn Dạ Thần không chần chừ mà gạt đầu, Như Như của anh chỉ cần vậy thôi, thật đáng yêu! Và dường như anh thấy rằng không lúc nào là cô không đáng yêu cả - Chỉ vậy thôi?

- Haha tôi đùa đấy, anh tưởng thật à? Tôi đến là để làm việc chứ không phải ngồi chơi. Anh cứ giao cho tôi công việc bình thường, anh yên tâm tôi sẽ không lười đâu - Mạc Vi Như le lưỡi

- Được - Hàn Dạ Thần cười yêu chiều, anh đứng dậy, thân áo phục Armani màu đen đắt tiền vừa vặn thân hình cao lớn, tăng thêm cho anh sức mê hoặc. Mạc Vi Như ngẩn người.

Hàn Dạ Thần ngồi xuống bên cạnh cô, nhận ra hơi thở nam tính gần ngay bên mình, Mạc Vi Như khẽ nhích người qua, giữ khoảng cách với anh. Hàn Dạ Thần nhú mày không vui, anh nhích người gần cô, môi mỏng kề sát tai cô “Sợ tôi?” Mạc Vi Như mặt đỏ bừng, cô cúi đầu nhích người ra xa, miệng lắp bắp “Tôi...sao tôi

phải sợ anh?” “Cô gái, cô không sợ tôi thì sao phải nhích ra xa vậy? Trông bộ dạng tôi muốn “ăn” cô lắm hả?” Đúng là anh muốn “ăn” cô luôn! “Không... không phải, tôi... tôi đi làm việc đây“. Mạc Vi Như tính bước ra ngoài nhưng Hàn Dạ Thần gọi lại, anh chỉ vào một nơi góc phòng, có bàn ghế làm việc

- Đây là chỗ ngồi của cô, thư ký chủ tịch thì phải gần chủ tịch chứ nhỉ? - Hàn Dạ Thần nhếch môi

- Haha...phải - Mạc Vi Như thầm than, cô bước đến bàn làm việc, ngồi xuống mới để ý, chỗ cô ngồi hướng chéo về phía bàn chủ tịch của Hàn Dạ Thần. Có thể dễ dàng chạm mắt nhau. Mạc Vi Như đỏ mặt cúi đầu bắt đầu làm việc.

Hàn Dạ Thần ngồi ghế bành ngắm cô, đúng là có cô ở bên cạnh, anh chẳng thể tập trung làm việc được. Hàn Dạ Thần cứ như vậy chăm chăm nhìn cô.

12. Chương 11

Chỉ mới đến ngày thứ hai mà Mạc Vi Như đã chứng tỏ năng lực của mình với Hàn Dạ Thần. Tốc độ làm việc rồi sự thông thạo, tinh ý của cô đã khiến Hàn Dạ Thần hài lòng. Anh công tư phân minh rất rõ ràng, không như trong tưởng tượng của Mạc Vi Như. Khối lượng công việc chất đống trên bàn, Mạc Vi Như cũng không kêu than, cô làm việc hăng say dường như không biết mệt mỏi. Thật giống anh! Hàn Dạ Thần thấy trong công việc, anh và cô rất giống nhau. Tìm được thêm điểm chung giữa hai người, Hàn Dạ Thần cười vui vẻ.

- Chủ tịch, lịch trình hôm nay của ngài là: 10h20 gặp đối tác bên Phong thị, 11h30 đi khảo sát công trình xây dựng chung cư W, 1h30 đi ký hợp đồng với Đình thị, 3h cùng ăn bữa cơm với đối tác nước ngoài Jonas và lúc 6h có dạ tiệc của Chu gia - Mạc Vi Như đưa tấm thiệp mời đồ cho Hàn Dạ Thần - đây là thiệp mời của ngài.

Hàn Dạ Thần cầm lấy tấm thiệp, anh không xem mà ném qua một bên. Nhìn lên đồng hồ đeo tay, anh nói

- Bây giờ mới 9h25, chắc cô chưa ăn sáng nhỉ? Đi, tôi mời - Hàn Dạ Thần đứng dậy, anh bước ra ngoài, Mạc Vi Như ứ ớ kêu không nói được gì, thấy Hàn Dạ Thần quay lại nhìn mình thì cô cũng bước nhanh theo anh.

- Tôi...đúng là tôi chưa ăn sáng nhưng mà hiện giờ tôi chưa thấy đói, anh không cần mời tôi đâu - Mạc Vi Như vừa đi vừa nói, đến khi vào thang máy dành riêng cho chủ tịch, cô vẫn không khỏi mất tự nhiên.

- Nhưng tôi đói - Hàn Dạ Thần

- Hả..?

- Cô là thư ký, luôn phải túc trực bên cạnh sếp của mình 24/24 là điều rất bình thường, tôi đi ăn cô cũng phải đi theo

- Nhưng...

- Tôi không thích nói nhiều

Nhận thấy anh tức giận, Mạc Vi Như cũng biết điều mà im bật, cô dựa người vào thang máy. Hai người im lặng hồi lâu, Hàn Dạ Thần tính tình lạnh lùng sẵn có, còn Mạc Vi Như thì sợ chọc giận anh.

“Ting” Thang máy đi xuống hẳn tầng hầm gửi xe, Mạc Vi Như thở phào, cô nghĩ thật may quá, nếu dừng ở đại sảnh nhiều người như vậy thì chắc chắn sẽ có chuyện hay để bàn tán. Hàn Dạ Thần nhếch nhẹ khóe môi, anh đi đến chiếc xe Lamborghini đen đắt tiền của mình, mở cửa ghế phụ, mắt hướng đến Mạc Vi Như. Mạc Vi Như chậm chạp đi đến, cô khẽ nói cảm ơn rồi ngồi vào. Hàn Dạ Thần đóng cửa xe rồi vòng qua ngồi vào ghế lái.

- Chúng ta...đi ăn ở đâu vậy?

- Cô thích ăn gì? Đồ Trung hay Tây? - Hàn Dạ Thần thật thích hai chữ “chúng ta” của cô.

- Tôi...tôi không kén ăn mấy

- Được, chúng ta đi ăn đồ Trung

- Nếu ăn đồ Trung thì anh nên chọn món dễ tiêu, ít cay để tránh bị đau dạ dày và khó chịu nhé! - Mạc Vi Như nhắc nhở - Và lần sau anh nên ăn sớm hơn, phải luôn đặt sức khỏe lên đầu

- Được - Hàn Dạ Thần vui vẻ đồng ý, anh cảm thấy hạnh phúc vì sự quan tâm rất đỗi nhỏ bé của cô - Khi đến sẽ cho cô chọn món

- Uh

Xe lái đi, đến trước một nhà hàng cơm Trung khá sang trọng, Hàn Dạ Thần lái xe vào bãi đỗ, sau khi đỗ cẩn thận, anh cùng Mạc Vi Như vào nhà hàng. Nhân viên phục vụ dễ dàng nhận ra anh, họ lo sợ cúi đầu, phục vụ tận tình nghiêm túc. Một cô phục vụ dẫn anh và cô vào phòng ăn VIP, Mạc Vi Như khẽ cảm thán căn phòng, nhã nhặn nhưng sang trọng, đúng là dành riêng cho tầng lớp quý tộc. Mạc Vi Như nghĩ đến thành phố A, cô thật sự thấy được tầng lớp giàu nghèo rõ rệt, nhưng chủ yếu ở thành phố lớn bậc nhất này thì tầng lớp giàu chiếm phần lớn hơn cả. Cô phục vụ đưa thực đơn cho Hàn Dạ Thần, anh cầm lấy rồi lại đưa cho cô- Vi Như, cô chọn món đi

- Anh chọn đi, tôi chưa ăn ở đây bao giờ nên... - Mạc Vi Như ngại ngùng cười

- Sau này tôi sẽ dẫn cô đi nhiều hơn, để cô trở thành chuyên gia dinh dưỡng của tôi - Hàn Dạ Thần nháy mắt chọc ghẹo

Mạc Vi Như bật cười, Hàn Dạ Thần gọi món, cô phục vụ nhanh lẹ ghi vào sổ rồi ra ngoài. Mạc Vi Như ngồi đối diện Hàn Dạ Thần, cô tránh né ánh mắt nóng rực của anh mà nhìn đi chỗ khác. Nhấp một ngụm rồi lại một ngụm nước cho đỡ khô cổ họng, Mạc Vi Như tính uống hết cốc nước thì Hàn Dạ Thần đưa tay ngăn lại

- Bụng rỗng đừng nên uống nhiều nước, không tốt đâu! - Anh lấy khăn giấy lau khóe môi dính nước cho cô - Vậy mà còn đòi làm người giám định sức khỏe của tôi..

- Anh... - Mạc Vi Như ngẩn người, Hàn Dạ Thần đang lấy giấy lau miệng cho cô, ngón tay thô ráp hơi chạm vào bờ môi mềm mại của cô, tạo ra sự xúc cảm khó tả. Mạc Vi Như đỏ mặt tránh đi, cô lắp bắp - Anh...tôi...tôi biết rồi!

- Tốt! - mỉm cười hài lòng, anh thu tay lại, trước đó còn vuốt nhẹ khóe môi cô.

Mạc Vi Như đỏ bừng mặt, cô thấy mình không thể giấu được sự ngại ngùng được nên đứng dậy, áp ứng “Tôi...đi WC chút” Hàn Dạ Thần gật đầu, nhếch môi nhìn cô chạy đi. Mạc Vi Như vào WC, cô đi đến bồn rửa tay, tát nước lên mặt rồi vỗ vỗ. Nhìn trong gương, mặt cô hiện giờ đang nóng bừng, đỏ hết lên. Dựa người vào tường thở hắt ra vài cái. Cảm giác đã bình tĩnh hơn, Mạc Vi Như rửa tay rồi đi ra ngoài. Thấy cô trở lại mà đúng lúc mấy người phục vụ cũng mang đồ ăn ra. Hàn Dạ Thần ngồi thẳng người, đợi cô ngồi xuống đối diện mình, anh nói “Vi Như, cô ăn đi”

- Anh cứ ăn đi, tôi không đói - cô vẫn một mực từ chối, đúng là cô không đói

- Cô hay không ăn sáng sao? - Hàn Dạ Thần nhíu mày

- Cũng đã lâu nên thành ra tôi quen rồi, cũng tại không có thời gian ăn sáng

-... Giờ đã có, cô ăn đi! - đẩy nhẹ đĩa cơm Trung ngon lành trước mặt cô.

- Tôi...Tôi thật sự không đói - Sao anh cứ bắt ép cô vậy

-... - Hàn Dạ Thần im lặng, anh dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, như không quan tâm, anh cầm thìa lên ăn cơm. Dáng vẻ ưu nhã từ tốn.

Mạc Vi Như nhìn anh như vậy, có chút khó chịu không thoải mái, cô thở dài “Tôi ăn tôi ăn, Hàn chủ tịch...anh đừng giận, là tôi không biết ý” Hàn Dạ Thần lúc này mới buông thìa xuống, anh nói “Từ nay về sau, gọi tôi là Thần, tôi không thích cô gọi tôi là Hàn chủ tịch với lại đây không phải công ty, tôi không muốn có sự gượng ép” Thần? Cách xưng hô này có thân mật quá không? Trước cô cũng chỉ gọi anh là Hàn Dạ Thần, còn chưa đến mức này nha...”Chủ tịch, gọi vậy tôi không quen lắm!” “Từ từ sẽ quen” “Nhưng...anh

với tôi trong cũng chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, ngoài thì cũng chỉ đến mức bạn bè” “Đừng vạch rõ giới hạn với tôi!” Hàn Dạ Thần bỗng gắt lên làm cô giật mình. Thở dài nói “Xin lỗi” anh im lặng ăn cơm. Mạc Vi Như cúi đầu, cô cầm thìa lên bắt đầu ăn, thầm khen ngợi vị ngon của nó. Không khí im lặng bao trùm hồi lâu, tiếng chuông điện thoại của Hàn Dạ Thần vang lên cắt đứt sự yên tĩnh. Anh mở máy nghe “Alo”

- Thần.....!!! Là tôi Nam Khánh nè... - Giọng đàn ông nam tính nhưng lại ồ ồ ợ đến đáng sợ

- Nghiêm túc cho tôi! - Mỗi khi nghe cái tên “đàn bà” này nói chuyện, anh nổi hết da gà

- Ok Ok, làm gì mà căng - Nam Khánh khôi phục lại chất giọng ồ ồ ợ thành nam tính mê hoặc - Tôi về nước rồi, cậu lái xe ra đón tôi đi

- Vệ sĩ của cậu đâu? - Bảo chủ tịch cao thượng như anh đi làm tài xế cho tên “đàn bà”. Mơ đi...

- Tôi không mang theo, giờ tôi đang phải trốn đám con gái cuồng zai đẹp, huhu cậu phải giúp tôi...

- Hừ, Tôi đang bận

- Bận gì hả? Cậu bận gì đến nỗi bạn bè thân cũng bỏ hả?

“Tút...tút” nghe tiếng bên kia đã cúp máy, Nam Khánh tròn mắt nhìn màn hình, khoe môi giật giật.

1...2...3...4...5

“HÀN DẠ THẦN...!!!” Hét xong, thành công thu hút sự chú ý của mọi người, hội hám zai hỗn loạn chạy đến

“Anh ấy kìa”

“Oa đẹp zai quá”

“Anh oiiiiiii...đợi em...”

“Đừng chạy anh ơi”

“Cho em chụp một tấm thôi..”

Nam Khánh vụt chạy, vừa chạy vừa kêu “Hàn Dạ Thần, tôi hận cậu...”

Hàn Dạ Thần cúp máy, anh nâng ly uống ngụm nước, bộ dạng bình thản hoàn toàn như chưa nghe cuộc gọi kia. Mạc Vi Như tò mò “Chủ...Hàn Dạ Thần, anh có việc sao?” Hàn Dạ Thần ngẩng đầu nhìn cô, ít ra cô cũng xứng hô bình thường với anh. Thở nhẹ một hơi, Hàn Dạ Thần nói “Không có gì quan trọng” anh nhìn đĩa cơm còn một nửa của cô, anh nhiu mảy “Cô ăn cho hết đi” Mạc Vi Như thấy no rồi nhưng không “dám” chọc anh giận, cô gặt đầu ăn tiếp. Nhìn cô ngoan ngoãn như vậy, anh rất thích.

Cuối cùng, bữa ăn cũng kết thúc khi Mạc Vi Như ăn xong. Hàn Dạ Thần thanh toán rồi cùng cô ra ngoài. Mạc Vi Như ngồi vào ghế phụ, cô xem đồng hồ trên điện thoại “Ồi đã 10h10 rồi, còn bản hợp đồng cần ký với Phong thị” “Chúng ta đi...” Hàn Dạ Thần không hấp tấp, anh khởi động xe lái đi.

- Tôi sợ không kịp mất - Mạc Vi Như lo lắng

- Không có gì là muộn - Hàn Dạ Thần

- Há? - Như vậy mà anh còn bình tĩnh được, phải biết là tầm quan trọng của hợp đồng này ảnh hưởng khá lớn đến sự phát triển của tập đoàn. Cô biết không có hợp đồng này thì Hàn thị cũng không sao, nhưng mất hợp đồng này thì tập đoàn cũng sẽ mất uy tín và các đại cổ đông sẽ đưa ra áp lực lớn cho Hàn Dạ Thần.

Xe phóng nhanh tiến thẳng về tập đoàn, Mạc Vi Như bám vào ghế, giữ chặt dây an toàn. Cô thầm khóc, hành động của anh quả nhiên khác với đáng về.

13. Chương 12

Tập đoàn Hàn thị, tại phòng làm việc của chủ tịch. Tổng giám đốc trẻ tuổi của Phong thị là Phong Gia Khải đang ngồi trên sofa chờ đợi. Đứng sau anh là hai người một nam một nữ, dáng vẻ nghiêm túc cả hai đều mặc đồ công sở. Phong Gia Khải tay gõ gõ thành ghế, anh nhìn lên đồng hồ 10h21. Đúng lúc này, cửa mở ra, Hàn Dạ Thần ung dung đi vào, theo sau là Mạc Vi Như, vẻ mặt cô khi nhìn thấy Phong Gia Khải đầu tiên là bất ngờ sai đó là lo lắng. Hàn Dạ Thần ngồi xuống ghế đối diện Phong Gia Khải.

- Hàn chủ tịch chậm 1 phút - Phong Gia Khải ngả người ra sau, ngón tay đang gõ nhịp dừng lại.
- Phong tổng, xin thứ lỗi! Đường hơi tắc - Hàn Dạ Thần hoàn toàn không có dáng vẻ hối lỗi thật, anh nhàn nhả nâng cốc trà Mạc Vi Như mới rót lên uống.
- Vậy sao? - Phong Gia Khải nhếch môi, ánh mắt hơi nhìn về phía Mạc Vi Như - Thư ký mới?
- Phải, Phong tổng...ta vào luôn chuyện chính đi, chuyện tôi có thư ký mới hay cũ, anh không cần để ý - Dám nhìn bảo bối của anh, tên này thật to gan.
- Được - Phong Gia Khải nhận phai hợp đồng từ tay thư ký - Tôi đã xem qua, quả thật là Hàn thị, không có chỗ nào để từ chối cả.
- Vậy nên...? - Mạc Vi Như dè dặt lên tiếng
- Tôi sẽ ký - Phong Gia Khải lấy cây bút mực đắt tiền ra, chữ ký như rồng bay phượng múa đặt lên bản hợp đồng - Hợp tác vui vẻ
- Hợp tác vui vẻ - Hàn Dạ Thần đưa bản hợp đồng cho Mạc Vi Như
- Cho mượn phép tôi hỏi cô tên là gì? - Phong Gia Khải ký xong, anh nhìn Mạc Vi Như mỉm cười hỏi, đôi mắt đào hoa lóe sáng.
- Tôi... - Hàn Dạ Thần cắt ngang, giọng bức bối - Tôi đã nói, Phong tổng không cần để ý đến thư ký của tôi làm gì
- Haha, tôi chỉ có hứng hỏi thôi, Hàn chủ tịch tức giận sao?
- Hợp đồng đã ký xong, mời Phong tổng về, chắc anh không cần tôi tiễn -Hàn Dạ Thần không quan tâm, anh chỉ muốn đuổi tên sói này đi.
- Haizz được, tôi về đây - Phong Gia Khải tay dứt túi quần, trước khi ra ngoài, Phong Gia Khải quay lại nhìn Mạc Vi Như, nháy mắt - Mạc thư ký, em rất đáng yêu!
- Há? - Mạc Vi Như ngớ người, hai mắt mở to, hình như cô nghe lầm thì phải?

Hàn Dạ Thần tất nhiên là bưng bưng lửa giận, lại thêm một tên yêu thích bảo bối của anh. Bảo Hàn Dạ Thần anh sống sao cho giờ? Tên Phong Gia Khải này cũng không phải dạng vừa. Hừ, cách hay nhất để ngắt bỏ mấy cục đá chướng đường là làm Vi Như yêu anh. Hàn Dạ Thần khổ tâm nghĩ, bao giờ mới mang được bảo bối về nhà đây, con người anh từ trước đến nay muốn có gì thì phải có cho bằng được, nhưng riêng tình yêu, anh đầu hàng.

Hàn Dạ Thần ngồi xuống ghế bành, anh mở máy tính làm việc. Mạc Vi Như ngồi xuống chỗ ngồi của mình, cô cũng giải quyết cho xong chồng tài liệu.

- Thư ký Mạc - Hàn Dạ Thần bỗng gọi
- Dạ chủ tịch - Mạc Vi Như đứng dậy, đầu hơi cúi
- Bữa tiệc tối nay cô đi cùng tôi
- Tôi sao?
- Có gì sao?- À dạ không chủ tịch, tôi chỉ hơi ngạc nhiên, tại chủ tịch có thể dễ dàng tìm bạn gái được mà
- Tôi chỉ muốn cô

- À...vâng - Mạc Vi Như đỏ mặt, sao anh ta nói nghe ám muội vậy?
- Bằng số liệu tôi nói cô đã xử lý xong chưa?
- Đã xong rồi thưa chủ tịch - Mạc Vi Như đứng dậy, lấy một phai kẹp rồi đưa cho Hàn Dạ Thần
- Pha cho tôi tách cafe - Hàn Dạ Thần vừa xem vừa nói
- Dạ chủ tịch

Mấy phút sau, một tách cafe đen nóng đặt trên mặt bàn, Hàn Dạ Thần định đưa lên uống thì Mạc Vi Như nói “Chủ tịch, cho mạn phép tôi khuyên ngài nên ít uống cafe hơn” Hàn Dạ Thần đặt tách cafe xuống bàn, nhướn mày nhìn cô “Vậy tôi nên uống gì?” “Ngài có thể uống trà, nước lọc,..” “Cô thích uống gì?” Hàn Dạ Thần cất ngang, dù biết cô thích uống gì nhưng anh muốn cô tự nói ra bởi nó thật sự rất trẻ con. Hàn Dạ Thần khẽ cười

- Tôi... tôi thích uống sữa - Hai má Mạc Vi Như hơi ửng đỏ
- Vậy sao? - Hàn Dạ Thần mỉm cười - Vậy lần sau cho tôi thay cafe bằng một cốc sữa nóng!
- Anh... - Mạc Vi Như kinh ngạc, chủ tịch muốn uống sữa?
- Có gì sao? Tôi chưa uống sữa pha bao giờ, muốn uống thử xem có ngon không?
- Ngài định uống thật sao?
- Hửm?
- À không, được, lần sau tôi sẽ pha cho ngài một cốc sữa - Mạc Vi Như vui vẻ - Ngài uống sữa cũng tốt, vừa tốt cho sức khỏe, vừa đẹp da, tinh thần cũng khỏe mạnh.
- Haha - Hàn Dạ Thần cười

*****

Biệt thự Chu gia

- Ba mẹ... - Tiểu thư Chu gia Chu Lệ đang thử váy dạ hội để chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay, cô nũng nịu gọi ba mẹ mình, tay giơ chiếc váy đồ dài lên - Ba mẹ xem con mặc bộ này thế nào?
- Đẹp, rất đẹp, con gái của ba đúng là tuyệt sắc - Ông Chu khen ngợi, tay còn vỗ vài cái, bà Chu ở bên cạnh cũng phụ họa - Đường nhiên con của ta là đẹp nhất, chắc chắn sẽ thu hút được Hàn chủ tịch
- Nói đúng tâm ý, Chu Lệ vui vẻ “Chắc chắn là vậy rồi mẹ, anh ấy là của con!” Nghe lời nói chắc nịch mang đầy hiểm ác của con gái, hai người đều nhúm mày, ông Chu thở dài, bà Chu nói nhỏ với ông “Tôi không muốn nói đầu nhưng thật sự con mình đã trèo cao quá rồi ông ạ, tôi sợ...” Ông Chu gắt nhẹ “Bà nói con gái mình như vậy sao? Trèo cao? Đây là thủ đoạn bà hiểu không? Hàn Dạ Thần chỉ là một nước cờ hoàn hảo thôi, cho dù Chu Lệ nó có làm gì thì tôi sẽ không bao giờ để nó gây ảnh hưởng đến Chu gia” “Nhưng...” “Bà cứ để tôi lo” “Ukm...”

Chu Lệ không để ý đến ba mẹ mình, cô ta chỉ muốn chú tâm vào váy áo trang sức, muốn mình là người đẹp nhất để thu hút được Hàn Dạ Thần - người đàn ông hoàn hảo mà cô ta đã nhắm tới. Nghĩ tới Hàn Dạ Thần, cô ta không khỏi mê muội. Lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô ta đã chắc chắn anh sẽ là của mình.

Chu Lệ quay sang ba mẹ “Ba, mẹ, hai người cũng đi chuẩn bị đi, con cần thử vài bộ, cũng khá mất thời gian” “Được”. Ông Chu cùng bà Chu ra ngoài

- Chu Vinh, nếu...hôm nay Hàn Dạ Thần không đến thì sao? Mấy buổi tiệc trước, Hàn chủ tịch cũng...
- Hôm nay hẳn sẽ phải đến thôi, không nể mặt tôi thì cũng phải nể mặt các trưởng bối khác, mấy ông già đó muốn đến góp vui
- Ông nghĩ người như Hàn chủ tịch cần nể mặt ai sao?
- Hừ, phải rồi - ông Chu hừ lạnh - Nhưng sẽ có bất lợi lớn...mà bà không cần biết nhiều làm gì, để tôi lo là được.

- Haizz... ông nhớ cẩn thận

- Tôi biết rồi

*****

Bữa cơm với đối tác nước ngoài Jonas kết thúc. Sau khi tiễn Jonas về, Hàn Dạ Thần và Mạc Vi Như quay trở lại tập đoàn. Mạc Vi Như thầm khâm phục Hàn Dạ Thần bởi khả năng làm việc của anh. Không hề ngao ngán, mệt mỏi, khó chịu, vẫn hăng say, tỉnh táo đến lạ. Chỉ mới hai ngày làm việc, cô đã biết anh là người cuồng công việc, thường nghe nói anh làm việc đến đêm, có khi còn qua đêm không hề ngủ nghỉ. Mạc Vi Như dù sao cũng chưa quen, cô mệt mỏi day trán, ngáp một hơi dài. Hàn Dạ Thần nhìn cô như vậy, lòng anh nhói đau, cô dù có giỏi và chăm chỉ đến đâu nhưng cô vẫn là chưa quen với năng suất làm việc của anh và khối lượng công việc.

- Cô đi nghỉ ngơi chút đi

- Chủ tịch, sao tôi có thể đi nghỉ được, công việc vẫn còn nhiều

- Làm việc với tinh thần như vậy, cô còn muốn làm?

- Tôi... - Mạc Vi Như xấu hổ cúi đầu

- Phía trong có gian phòng nghỉ của tôi, cô vào đó mà ngủ một giấc

-.... - Gian phòng nghỉ của anh? Gian cô không lớn như vậy! - Thật sự không cần đâu chủ tịch, tôi vẫn làm việc được

- Cô dám chống đối tôi - Hàn Dạ Thần tức giận

- Chủ tịch... - Mạc Vi Như khóc không ra nước mắt - Tôi không dám, chỉ là...

Một cái nhú mày của anh khiến Mạc Vi Như đầu hàng, cô còn chưa muốn bị anh dọa sợ chết. Được anh chỉ cho căn phòng nghỉ. Mạc Vi Như bước vào, căn phòng đơn giản khá rộng với tông màu màu trầm, chiếc giường kingsize êm ái đặt góc phòng, Mạc Vi Như vừa nằm xuống đã ngủ ngay. Mùi hoắc hương từ gối khiến cô dễ ngủ hơn, có lẽ là mùi của anh... Mạc Vi Như dụi đầu vào gối. Cô say giấc ngủ ngon lành.

Hàn Dạ Thần liếc mắt nhìn cánh cửa đóng im lặng, biết cô đã ngủ, anh khẽ cười. Hàn Dạ Thần bấm một dãy số rồi gọi, ít lâu sau bên kia có tiếng “Alo” Hàn Dạ Thần nhàn nhạt ra lệnh “Chuẩn bị cho tôi một vài bộ váy dạ hội đẹp nhất nhưng quan trọng phải nhớ là thật kín đáo” anh nhấn mạnh chữ “kín đáo” “....” bên kia nói gì đó “Tầm 6h tôi sẽ đến” “...” “Được”. Hàn Dạ Thần cúp máy. Anh làm tiếp công việc đang dang dở.

14. Chương 13

Ngủ được một giấc dài, Mạc Vi Như tỉnh táo thoải mái hơn hẳn. Cô ngồi dậy nhìn xung quanh mới chợt nhớ ra đây là tập đoàn Hàn thị mà cô lại đang nghỉ ở phòng chủ tịch!! Ôi trời, Mạc Vi Như hốt hoảng đứng dậy, chỉnh lại váy áo, cô nhìn đồng hồ đã 5h30, càng hốt hoảng hơn. Sao chủ tịch không gọi cô dậy? Còn bữa tiệc Chu gia nữa! Mạc Vi Như cột lại tóc cho gọn gàng, cô chạy ra khỏi phòng. Hàn Dạ Thần vẫn tư thái làm việc đều đặn như lễ thường. Anh nhướn mày nhìn cô gái nhỏ mới chạy ra

- Ngủ dậy rồi sao?

- Chủ tịch, xin ngài thứ lỗi... - Mạc Vi Như cắn môi

- Trông tôi rất giống bộ dạng chuẩn bị đánh người?

- Dạ...Không

- Bây giờ cô đi với tôi - Hàn Dạ Thần khoác áo vest, tay xếp lại chồng văn kiện

- Đi đâu ạ...?

- Cô không định chuẩn bị cho dạ tiệc tối nay sao?

- Ô...có thưa ngài - Mạc Vi Như cũng chưa nghĩ mình nên mặc gì cho phù hợp, với lại kinh tế bây giờ của cô không đủ, đến phần chất liệu của váy còn chưa đủ không nói để cả một cái váy.

- Vậy đi theo tôi

Mạc Vi Như chỉ biết đi theo sau Hàn Dạ Thần, không biết anh định làm gì? Đi đến sảnh chính, nhân viên vẫn đang bận rộn làm việc hoàn toàn không để ý đến giờ tan sở. Mạc Vi Như có chút xấu hổ. Đi đến giữa sảnh, đã có không ít ánh mắt để ý đến hai người. Mạc Vi Như gật đầu mỉm cười chào mọi người, có một vài người chỉ chỗ rồi thầm thì to nhỏ với nhau, những ánh mắt muôn vẻ cứ thế dõi theo hai người. Ra cổng công ty, đã có chiếc xe benz đen đứng chờ sẵn. Người tài xế đi xuống, cung kính cúi đầu mở cửa xe cho Hàn Dạ Thần và Mạc Vi Như.

- Sao anh không đi xe riêng?

- Chúng ta sẽ đi luôn đến đó

- Oh... - Mạc Vi Như hiểu ra, chủ tịch như anh đến nơi cao quý thì cần tài xế đưa là lẽ thường, không thể nào tự lái xe mà đi được.

Hai người sau đó cứ giữ im lặng, mãi cho đến khi xe dừng trước một cửa hàng váy áo sang trọng khá to ngoài mặt đường. Hàn Dạ Thần để tài xế mở cửa, anh bước xuống xe cùng Mạc Vi Như đi vào. Cô vừa vào trong cửa hàng đã suýt xoa kêu không ngừng “Wow...” nội thất sang trọng đẹp mắt, người chủ quả là có con mắt thẩm mỹ rất tốt. Hàn Dạ Thần đi trước cô, nghe tiếng cô, khéo môi anh nhếch nhẹ lên, thầm nghĩ chút nữa thôi cô sẽ càng bất ngờ.

Hai hàng nhân viên xếp hai bên đã đợi sẵn như có lệnh, họ cung kính cúi đầu chào hai người “Kính chào quý khách” Mạc Vi Như cười gượng, chân bước nhanh hơn theo Hàn Dạ Thần. Một cô nhân viên nói

- Thưa ngài, ngài Alex đã chuẩn bị xong, hiện đang đợi ngài bên trong

Hàn Dạ Thần đi vào căn phòng lớn, một dãy các bộ váy dạ hội rực rỡ khác nhau được treo một bên, các loại giày, phụ kiện lấp lánh thời trang được đặt một bên, có bốn phòng thay đồ khá to, kiểu dáng hoàng gia. Mạc Vi Như há to miệng nhìn xung quanh. Bỗng một giọng nói đàn ông vang lên từ phía trong - Thần, cậu đến rồi! - Alex là chàng trai tóc vàng mắt xanh, gương mặt điển trai hút hồn

- Uh - Ngồi xuống ghế sofa, Hàn Dạ Thần dựa người ra sau, hai chân vắt chữ U, Mạc Vi Như nhìn thấy Alex, cũng không khỏi nhìn anh ta đến ngẩn ngơ, anh chàng Tây này thật hút hồn nha... Hàn Dạ Thần thấy cô nhìn tên Alex đến ngẩn người, phút chốc mặt đen lại, tay cầm gối ôm ở ghế ném vào mặt Alex. Anh chàng Alex tránh không khỏi bị đập vào mặt, kêu to “á” một tiếng

- Thần! Are you crazy?

- Hừ

Alex định lên tiếng chửi thì liếc thấy Mạc Vi Như đang đứng nhìn mình “đắm đuối”, uh đúng, đắm đuối theo cách nghĩ của anh. Nở nụ cười đầy nham hiểm, khéo môi nhếch lên, Alex bước đến gần cô

- Wow...Thần, đây là cô gái mà cậu bảo với tôi sao? - Alex cũng có chút bất ngờ, Hàn Dạ Thần từ bao giờ “Cong” lại thành “thẳng” rồi!? Thật làm anh không kìm được lòng hoài nghi - Là một mỹ nhân nha! Thật xinh đẹp! Em gái, em tên gì?

-... - Mạc Vi Như bị chàng Tây cuốn hút này bước đến gần, cô giật mình lùi ra sau.

- E hèm - Hàn Dạ Thần hắng giọng, anh tức giận đứng dậy đẩy tên háo sắc kia ra, hành động của cô anh đã thấy, thật khiến anh hài lòng.

- Way, Thần! Tức giận? Tôi chưa làm gì em gái mỹ nhân này nha, chỉ hỏi tên thôi mà

- Cô ấy là em gái cậu từ bao giờ vậy?

- Mấy phút trước - Alex nhếch môi, anh nháy mắt với Mạc Vi Như - Mỹ nhân, anh làm anh trai em được chứ!?

Mạc Vi Như có chút hoảng sợ, thầm tiếc nuối cho khuôn mặt đẹp trai mà nhân cách không bình thường này của anh ta. Gì mà em gái? Anh trai? Có phải anh chàng Tây này rất thích nhận vợ người khác làm họ hàng nhà mình! Nghĩ vậy, Mạc Vi Như buồn cười.

Thấy nụ cười của cô, Alex càng thêm hứng thú trêu chọc

- Cô ấy cười kìa Thần, nghĩa là đồng ý làm em gái tôi rồi - anh ta ghé gần vào Hàn Dạ Thần nói nhỏ - Từ bây giờ trở đi tôi là anh dâu của cậu, muốn làm gì thì cũng phải thông qua tôi và phải được tôi chấp nhận.

- Cậu xứng sao? - Hàn Dạ Thần khinh thường, đẩy Alex ra - Mau sửa soạn cho cô ấy thật lộng lẫy

- Ok ok - Alex bấu môi “Thành lộng lẫy hồi tiếc rồi có bắt mình đổi không đây?” - Em gái, em đi theo anh, đồ anh chuẩn bị cho em ở bên trong.

- Tôi tên là Mạc Vi Như, anh đừng gọi là em gái nữa - Mạc Vi Như nhú mày

- Mạc Vi Như? Tên em hay thật

Mạc Vi Như mỉm cười vui vẻ

Hai người khuất sau cánh cửa phía trong, Hàn Dạ Thần ánh mắt sắc lẹm nhìn về phía cửa. Chần chừ vài giây rồi quyết định đi theo vào, nhưng mới đến cửa thì một cô nhân viên trẻ tuổi đứng chắn trước cửa, đỏ mặt trước gương mặt đẹp đến hút hồn của Hàn Dạ Thần “Thưa ngài, thứ lỗi cho tôi, mong ngài chờ bên ngoài, nơi đây không được phép vào” Hàn Dạ Thần ánh mắt nguy hiểm dọa người, cô nhân viên sợ hãi, nghĩ đến điều mà ông chủ Alex đã căn dặn lúc này

“Hàn chủ tịch mà tức giận, thì cô cứ nịnh cậu ấy, gọi cô gái đi cùng là phu nhân, tuyệt đối cậu ấy sẽ không tức giận nữa, có khi còn thưởng cho cô”

- Ngài yên tâm, bên trong ngài Alex chỉ chỉ đạo cho chúng tôi làm thôi, 100% là nữ, tôi xin hứa phu nhân của ngài sẽ là người đẹp và lộng lẫy nhất đêm nay

-... - Quả nhiên như lời Alex nói, Hàn Dạ Thần như nghe được từ “Phu nhân” đôi lông mày đang nhíu chặt liền dần ra, sắc mặt hiền hòa đầy vui vẻ, anh gạt đầu ngồi lại xuống ghế, còn nói - Cho tôi tờ báo với một tách cafe đen

- Dạ ngài - Cô nhân viên thở phào nhẹ nhõm chạy đi ngay, thầm cảm ơn ngàn lần ông chủ của mình. Gương mặt sát khí vừa rồi của Hàn chủ tịch thật dọa sợ cô.

Chỉ mấy phút sau, cafe và một vài tờ báo kinh tế số mới nhất đã được đưa đến. Hàn Dạ Thần vừa xem vừa uống vừa ngồi chờ. Bỗng có ai gọi đến, Hàn Dạ Thần bắt máy, đầu dây bên kia giọng điệu hơi hốt hoảng, Hàn Dạ Thần nhíu nhíu mày rồi nói nhẹ nhàng “Tiêu diệt tận gốc, nửa tiếng sau tôi muốn nghe tin tốt của cậu” đầu dây bên kia còn chưa kịp nói gì thì Hàn Dạ Thần cúp máy. Anh ném tờ báo sang một bên, uống thêm ngụm cafe. Độ này có nhiều tên không biết trên dưới là gì, Hàn Dạ Thần anh cũng dám cả gan chọc vào, phải chăng anh “hiền” quá? Hàn Dạ Thần bấm số rồi gọi cho một người “Tôi đang thấy mình bị “hiền” quá!”

“Oạch..Rầm” bên kia có tiếng ngã ghế rõ to. Đầu dây bên kia sau vài giây ổn định lại tinh thần, lập tức hiểu rõ chấp lệnh. Còn âm thầm mà khinh bỉ “Cậu mà hiền thì còn ai ác....????”

Hàn Dạ Thần hài lòng cúp máy, tay anh đặt trên thành ghế, ngón tay thô to có vết chai sần do cầm súng gõ gõ nhịp. Hàn Dạ Thần anh bình thường cũng không có kiên nhẫn, anh cần gì là phải có ngay tức khắc, muốn gì là cũng phải xong ngay. Chưa bao giờ chờ đợi một ai, vậy mà giờ anh lại ngồi đợi một người - cô gái yêu của anh. Cốc cafe đã cạn, anh lại giải quyết xong được hai việc trong tổ chức Hắc đạo. Hàn Dạ Thần lần đầu nghĩ đến câu nói “Đợi chờ là hạnh phúc”.

“Cạch” ngay lúc này, cửa phòng trong mở ra, Alex mang theo nụ cười hí hửng đi ra, anh ta vỗ vai Hàn Dạ Thần, anh liếc mắt rồi đi vào phòng. Hàn Dạ Thần và Alex cùng đưa mắt về phía khoảng bậc cao chừng 20 cm, đang có rèm trắng mỏng che lại, có hai cô nhân viên đứng hai bên phụ trách kéo tấm rèm chắn. Alex nói nhỏ “Đừng ngỡ ngàng nhé, tôi nhắc trước cho cậu, em gái tôi cũng là mỹ nhân nhà cậu rất tỏa sáng đấy”

Hàn Dạ Thần “hừ” một tiếng, bảo bối nhà anh lúc nào chẳng tỏa sáng. Alex nhếch nhẹ khóe môi, mở miệng đếm “1...2...3”

“Xoạt” hai tấm rèm kéo sang hai bên, Hàn Dạ Thần sững người.

15. Chương 14

Mạc Vi Như đứng trên bục cao, cô mặc chiếc váy dạ hội dài đến cổ chân. Chiếc váy dạ hội cúp ngực không dây chất liệu mềm mại màu đen tuyền, viền kim cương phủ lấp lánh tỏa sáng. Màu đen tôn lên nước da trắng ngần của Mạc Vi Như, phần eo và ngực bó sát khoe bờ vai gầy, xương quai xanh quyến rũ, vòng 1 đầy đặn và vòng eo thon nhỏ, từ phần eo váy hơi xòe ra. Dáng người mảnh khảnh thon thả vừa vặn với chiếc váy. Hoàn hảo đến nỗi giống như chiếc váy được may riêng cho cô. Khuôn mặt trang điểm nhẹ, môi thoa son đỏ, mắt kẻ viền mỏng, gương mặt thanh tú mịn màng trắng trẻo tăng thêm nét trưởng thành. Mái tóc đen mượt mềm mại dài ngang lưng được uốn xoắn nhẹ để gọn sang một bên vai, gương mặt trái xoan thêm thon gọn. Cô đi đôi giày cao gót 7 phân, màu đen, có dây quai. Chiều cao 1m65 của cô cũng vì thế mà được nâng lên nhiều.

Hàn Dạ Thần ngẩn người, trước mắt anh là một thiên thần đầy quyến rũ, thập phần ma mị. Trái tim anh loạn nhịp không chút nào giữ được bình tĩnh. Hàn Dạ Thần cứ thế, đứng im ngắm nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng, say mê... Alex đứng bên cạnh, lần đầu trông thấy dáng vẻ mất hồn của Hàn Dạ Thần, không khỏi thấy buồn cười và thoải mái, anh nhìn sang Mạc Vi Như, cô nàng này có lẽ cũng nhận thấy ánh mắt của Thần nên bắt đầu ngại ngùng rồi...haha

Mạc Vi Như được hai người nhân viên nữ đỡ xuống, vì chưa đi giày cao gót cao như vậy bao giờ nên cô còn chưa quen. Cô bước chậm rãi đến bên Hàn Dạ Thần, ánh mắt anh vẫn chưa hề rời khỏi cô điều ấy thật khiến Mạc Vi Như lúng túng. Hai bàn tay cô nắm lại, bộ dạng rất cần trọng hỷ anh

- Hàn chủ tịch...tôi...mặc như vậy...được chứ?

Hàn Dạ Thần gật gật đầu, gương mặt lạnh lùng giờ lại tràn đầy vẻ say mê. Alex nén cười, Thần cũng thật quá mắc cười đi, cái vẻ mặt ấy, anh có thể cho là “mê gái” không nhỉ? Mạc Vi Như cúi đầu, hai má hồng hồng. Alex trong giây lát cũng thấy thật hết cách, hai cái người này có phải quá chậm chạp không? như kiểu cặp đôi mới quen nhau, “Hàn lão đại lừng danh” mà mọi người đặt lại bấy ra cái gương mặt say mê “đáng khinh thường” mà người ta hay gọi là “mê gái”. Anh ta vỗ vỗ vai Hàn Dạ Thần

- Tỉnh...tỉnh

Hàn Dạ Thần quay đầu lờ mắt nhìn Alex làm anh chàng phải lùi ra sau vài bước, miệng cười xòa hối lỗi vì “sợ”. Hàn Dạ Thần nhìn cô gái nhỏ trước mặt, cô đang cúi đầu, hai má hồng hồng, dáng vẻ ngại ngùng đáng yêu. Hàn Dạ Thần mỉm cười, anh nói “Vi Như, em thật xinh đẹp!” Anh thật muốn giấu em đi...

Mạc Vi Như ngẩng đầu, đôi mắt to tròn chớp chớp, Hàn Dạ Thần không nhịn được véo má cô. Không để tâm đến sự ngạc nhiên và ngỡ ngàng của cô, anh ra hiệu cho một cô nhân viên, cô nhân viên hiểu ý mang đến một chiếc hộp vuông khá to màu bạc.

- Vẫn còn thiếu một thứ - Anh mở nắp hộp ra, lấy chiếc dây chuyền mỏng nhẹ màu ánh kim, có hình trái tim nhỏ, viền trái tim được đính một lớp đá quý nhỏ lấp lánh.

- Sợi dây chuyền này... - Mạc Vi Như

- Là tôi tặng em - Hàn Dạ Thần cười, anh nói tiếp - Để tôi đeo cho em...

Mạc Vi Như chưa nói gì thì Hàn Dạ Thần đã tự tay đeo cho cô. Anh vòng tay ra sau gáy cô, khoảng cách hai người gần kề nhau, có thể dễ dàng ngửi được mùi hương quen thuộc của nhau. Mạc Vi Như không nhịn nổi hít một hơi sâu, cảm nhận hơi ấm và mùi hương gần kề. Trái tim rung động và loạn nhịp. Hàn Dạ Thần trước khi rời cô, môi còn khẽ lướt qua má cô, Mạc Vi Như cảm nhận thấy, cô đỏ bừng mặt. Hàn Dạ Thần

nhếch môi hài lòng nói “Tuyệt vời!”. Alex nhích nhích lại gần, khủy tay chọc chọc vào người Hàn Dạ Thần-Chặc, hai người đứng là làm người ta phát ngáy vì ghen tị - Sau đó anh chàng còn cảm thán - Không ngờ cũng có một ngày tôi phải ghen tị với cậu về chuyện phụ nữ.

- Tập quen dần đi là vừa... - Hàn Dạ Thần đắc ý

- Hừ - Alex lườm anh, anh chàng quay sang Mạc Vi Như, mắt híp lại cười - Em gái, em làm anh hạnh diện quá!

Mạc Vi Như đỏ mặt, Hàn Dạ Thần nhìn đồng hồ đeo tay “Chúng ta nên đi thôi” anh đưa tay ra phía cô. Mạc Vi Như nhìn bàn tay anh rồi nhìn vào gương mặt đầy nét cười kia, cô rụt rè đưa tay nắm lấy tay anh. Hàn Dạ Thần nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, bao bọc bàn tay nhỏ nhắn của cô, khẽ nắm chặt lại. Hàn Dạ Thần quay sang Alex “Hóa đơn thanh toán thì liên lạc với Minh Hạo” rồi đi thẳng ra ngoài. “Ồ...” Alex nhìn theo, không nói được lời nào “Phũ thật” anh nghĩ.

Ra khỏi cửa hàng, Hàn Dạ Thần vẫn nắm tay Mạc Vi Như không buông. Đến khi đưa cô lên xe, anh mới luyến tiếc buông ra.

Tài xế đợi hai người lên, rồi mới khởi động xe lái đi. Không khí trong xe yên lặng, Mạc Vi Như ngồi sát vào cửa xe, giữ khoảng cách với Hàn Dạ Thần, cô nhìn ra khung cảnh bên ngoài. Hàn Dạ Thần nhíu mày, hơi bực tức hỏi “Tôi có làm gì em sao?” “Không...” Mạc Vi Như lên tiếng, cô cười gượng

- Sao em ngồi cách xa tôi như vậy?

- À tôi...haha nóng thôi

- Thật là nóng sao? Trong xe đã mở điều hòa rồi mà - Hàn Dạ Thần rướn người sát gần cô, hơi thở ấm áp phả vào cô

- Tôi...anh đừng ngồi sát quá - Mạc Vi Như đẩy nhẹ anh ra - Tôi sẽ nóng hơn

- Hừm - Hàn Dạ Thần nhếch môi, anh ngồi lại chỗ - Em ngồi lại gần đây, sẽ không thấy nóng nữa

Mạc Vi Như nhích nhẹ người sang, cô vẫn nhìn ra ngoài tránh ánh mắt của Hàn Dạ Thần. Những con đường con phố sầm uất rực rỡ ánh đèn liên tiếp nối nhau tỏa sáng, đầy sang trọng, cao cấp. Mạc Vi Như nghĩ đến nơi tổ chức dạ tiệc, là khách sạn cao cấp 5 sao tên RH. Cô đã từng nhìn thấy nó thông qua các trang du lịch và các địa điểm nghỉ ngơi cao cấp và hàng đầu. Nay sẽ được nhìn tận mắt, Mạc Vi Như hứng khởi nghĩ.

Không lâu sau, chiếc xe dừng trước cửa khách sạn RH. Tài xế nhanh lẹ xuống xe mở cửa cho Hàn Dạ Thần và Mạc Vi Như. Xuống xe, Hàn Dạ Thần ra hiệu cho tài xế đi cất xe rồi nắm tay Mạc Vi Như kéo vòng qua khủy tay anh. Mạc Vi Như ban đầu vẫn còn ngạc nhiên nhưng cô hiểu, cô với anh khi đến đây sẽ là thân phận bạn trai bạn gái, nếu theo công việc thì sẽ là thư ký và chủ tịch. Đây là lẽ đương nhiên trong công việc của cô. Mạc Vi Như tươi cười hợp tác. Hàn Dạ Thần mỉm cười, cùng cô đi vào.

Bên trong hội trường dạ tiệc, không khí rôm rả và náo nhiệt, đông đúc những tiểu thư, thiếu gia, phu nhân và ông chủ nhà giàu đi lại. Làm quen nhau, hợp tác, tạo mối quan hệ. Những nụ cười giả dối và chiêu trò ẩn sau những lời nói tưởng chừng thật lòng. Chu Lệ - tiểu thư Chu gia cùng một đám tiểu thư trò chuyện, cô ta trang điểm đậm khỏe nét quyến rũ nhưng trông có vẻ già dặn, mái tóc vàng được vấn lên, mặc chiếc váy dạ hội đắt tiền màu đỏ bó sát khoe dáng người nóng bỏng, váy cổ chữ V khoe rãnh ngực đót mắt, váy từ đùi xé xuống. Thu hút mắt nhìn của những công tử thiếu gia mê gái. Chu Lệ đắc ý nghe những lời khen, lời làm quen từ những người khác. Cô ta kiêu ngạo liếc mắt qua một vòng hội trường, khinh thường nhìn những tiểu thư khác sao lại ăn mặc xấu như vậy? Để cô ta nổi bật nhất ở đây, không một ai có thể sánh bằng cô ta. Chu Lệ chợt nhớ đến anh, sao anh chưa đến nhỉ? Không lẽ là lại không đến, để mặc cô ta tổn công trang điểm. Thất vọng nghĩ thầm, cô ta chán nản nhìn ra cửa.

Một vị tiểu thư nhìn thấy cô ta như vậy, không khỏi hỏi “Chu tiểu thư, cô đang đợi ai sao?” Chu Lệ liếc nhìn cô ta, không trả lời. Mắt vẫn nhìn về phía cửa. Vị tiểu thư kia quê quá, cô ta bực bội bỏ đi, không nói thêm lời nào. Trong thời gian ấy, nhiều công tử thiếu gia đến gạ lời làm quen người đẹp, nhưng Chu Lệ vẫn không màng để ý. Mấy tên oắt này sao sánh bằng anh ấy. Hừ!!!

Chu Lệ không phải là người kiên nhẫn, cô ta bực bội dậm chân, tiếng giày cao gót gõ “lộc cộc“. Đi về phía cha mình - ông Chu đang đứng nói chuyện với một vài giám đốc trung niên. Thấy con gái đi tới, mày hơi nhíu lại, ông ta nói “Xin lỗi, chút nữa nói tiếp với các ông.” Mấy ông giám đốc không hài lòng rời đi. Ông Chu gắt nhẹ “Lệ Lệ, lại có việc gì nữa!”

- Ba...- Chu Lệ lay lay cánh tay ông - Anh ấy chưa đến...

- Trời ạ, vẫn là cái chuyện này! - Ông Chu bực mình - Đừng làm gián đoạn công việc của ba, con ra chỗ khác đi. Có gì thì quen công tử nào đấy mà có sức giúp cho tập đoàn nhà mình đi, đừng mơ mộng viễn vông nữa

- Ba... - Chu Lệ nhìn ba mình rời đi, cô ta tức giận ngúng nguẩy bỏ đi, đến ngay cả ba cũng quát mình, hừ...cái gì mà mơ mộng viễn vông, ba đang coi thường cô sao?

Chu Lệ đến chỗ bàn đặt rượu, lấy một ly uống cạn rồi lại lấy thêm ly rượu nữa, dáng vẻ tiểu thư nhà giàu hoàn toàn biến mất trong nháy mắt. Mấy tiểu thư nhìn cô ta rồi thì thầm, còn mấy tên thiếu gia thì hứng thú.

Bỗng hội trường im lặng lạ thường. Chu Lệ cũng chú ý điều đó, mắt hướng theo mọi người nhìn ra cửa vào.

16. Chương 15

Hàn Dạ Thần một thân âu phục đen hiệu Armani đắt tiền, đi bên cạnh anh là Mạc Vi Như thân váy đen sang trọng. Cô thân mật khoác tay anh, gương mặt xinh đẹp mỉm cười. Hàn Dạ Thần dù vẫn lạnh lùng nhưng khi nhìn sang cô thì có biết bao nhiêu sự yêu chiều, sủng nịnh. Đúng thật là trai tài gái sắc!! Nhiều người cảm thán. Nhưng điều làm họ ngạc nhiên hơn bao giờ hết đó là người đàn ông quyền lực xưa nay không gần phụ nữ như Hàn Dạ Thần lại xuất hiện ở đây và bên cạnh anh là một cô gái xinh đẹp lạ mặt. Hai người còn khoác tay kẻ vai rất thân mật, nhiều người thầm ghen tị và nuối tiếc.

Chu Lệ từ cảm xúc bất ngờ đến vui vẻ rồi đến phẫn nộ. Cô ta nắm chặt tay như muốn bóp nát ly rượu thủy tinh trên tay, mắt cô ta hừng hực lửa giận. Trong đầu Chu Lệ là các suy nghĩ ngổn ngang bao trùm. Hàn Dạ Thần quả thực đã đến! Nhưng bên cạnh anh ấy là ai? Cô ta sao dám!!!!??? Một vài tiểu thư đi ngang qua cười nhạo nhìn Chu Lệ, họ cũng nghe ngóng được phần nào về chuyện Chu Lệ mơ đám Hàn chủ tịch. Giờ thấy anh ta xuất hiện cùng cô gái khác thân mật như vậy, cô ta chắc hẳn phải cảm thấy nhục nhã lắm đây. Một cô tiểu thư nói bóng gió

- Chắc, mấy cậu à, nghĩ đi nghĩ lại thì tôi cũng thấy thương cho những người mắc chứng ảo tưởng, họ ý, cứ luôn nghĩ sẽ có được những gì họ muốn nhưng rồi khi phát hiện ra sự thật...thì muốn tìm cái lỗ để chui xuống cũng không có...haha

- Phải rồi, cậu nói tôi cũng thấy tội - Cô tiểu thư khác che miệng cười - Còn đâu dám kiêu ngạo nữa

- Các cô nói gì hả!? - Chu Lệ như quát lên, cô ta tức giận nhìn về phía hai cô tiểu thư kia.

Hai cô tiểu thư vội lên đi trước khi bị Chu Lệ trút giận.

Hàn Dạ Thần xuất hiện lập tức trở thành tiêu điểm của mọi người trong hội trường. Nhiều giám đốc rồi chủ tịch trong và ngoài nước liên tiếp chủ động đến bắt chuyện, họ đều có phần cung kính, nể phục và hòa nhã. Mạc Vi Như ban đầu hơi run vì sợ, cô chưa từng đến một nơi sang trọng và gặp nhiều người nổi tiếng mà bình thường chỉ được thấy trên mặt báo, TV. Mạc Vi Như thầm vui vẻ, cô thật là may mắn. Nhưng điều làm cô sung sướng nhất là được gặp chủ tịch William - người xây dựng nên tập đoàn thời trang nổi danh trên thế giới, với những thiết kế hoàn hảo và phương thức kinh doanh đáng nể, William đã dần trở thành người đàn ông quyền lực nhất Châu Âu. Nghe nói ông là một trong số ít người có thể khiến Hàn Dạ Thần kính trọng. Dù đã có gia đình và tuổi cũng đã ngoài 50 nhưng người này vẫn có một sức hút khó phai đối với phụ nữ. Mạc Vi Như rất hâm mộ những tác phẩm thời trang của ông. Cô không khỏi kéo nhẹ cánh tay của Hàn Dạ Thần. Hàn Dạ Thần biết cô hâm mộ William, dù có chút hơi giận nhưng anh vẫn mỉm cười chiều cô mà đi đến chỗ William.

Hôm nay ông William cùng vợ mình đi dự tiệc, phu nhân William là người nước Pháp, bà quý phái và sang trọng. William thấy Hàn Dạ Thần đi đến chỗ mình liền cùng vợ chào hỏi.

- Hàn chủ tịch, đã lâu không gặp - William hòa nhã

- Đã lâu không gặp, chủ tịch William - Hàn Dạ Thần bắt tay với ông, anh quay sang phu nhân William - Và phu nhân

- Haha, chàng trai trẻ tài giỏi, rất vui được gặp cậu - Phu nhân William mỉm cười - Tôi cùng ông xã vừa rồi nghe tin cậu xảy ra chuyện cũng không khỏi lo lắng, nhưng giờ thấy cậu không sao, cũng thật may quá! Tiếng Trung còn chưa thành thạo của phu nhân William, dù không rõ lắm nhưng vẫn dễ dàng nhận ra bà đang quan tâm đến Hàn Dạ Thần.

Hàn Dạ Thần gật đầu, anh kéo sát Mạc Vi Như vào người khi cô có vẻ lơ đãng anh, chỉ chú ý tới William.

- Cô gái xinh đẹp này là...? - Phu nhân William ngạc nhiên hỏi, lúc này bà mới chú ý đến cô gái trẻ trung xinh đẹp này.

- Bạn gái cháu - Hàn Dạ Thần nói ra ba chữ ấy bằng giọng rất nhẹ nhàng, anh không để ý có bao nhiêu người sững sờ, ngỡ ngàng và cả nhân vật chính được nhắc tới - Mạc Vi Như

- Wow, cháu thật là có mắt nhìn - Phu nhân William cảm thán

Mạc Vi Như ngại ngùng cúi đầu, bàn tay Hàn Dạ Thần vỗ nhẹ lưng cô. Anh nói nhỏ vào tai cô “Chẳng phải em rất hâm mộ William sao? Bây giờ gặp được rồi thì nên thể hiện ra” Mạc Vi Như mở to mắt nhìn anh, Hàn Dạ Thần mỉm cười quay sang chủ tịch William “Bác William, bạn gái cháu rất hâm mộ bác đấy” ông William ngạc nhiên nhìn Mạc Vi Như, rồi ông cười khà khà “Haha, vinh hạnh cho bác quá!” Mạc Vi Như xấu hổ đỏ mặt, cô được anh nhắc nhở liền lắp bắp “Cháu...cháu...rất...hâm mộ bác” Phu nhân William bật cười, bà đưa tay véo má Mạc Vi Như “Cô gái đáng yêu này, thật là tôi ưa thích mà nhưng tiếc lại là fan hâm mộ của ông xã tôi”

- Bà nói gì vậy? - Ông William cười - Sao lại tiếc chứ?

- Là fan của anh, không phải của em - Phu nhân William bĩu môi

- Cháu cũng rất hâm mộ phu nhân...- vị phu nhân này thật là cô lúng túng

- Haha, ta đùa thôi - Phu nhân William xua tay, bà chỉ ra một chỗ để bàn gỗ ghế sofa - Bây giờ chúng ta ra kia trò chuyện nha, có ta với cháu, để cánh đàn ông này đi làm việc.

- Dạ...phu nhân - Mạc Vi Như gật nhẹ đầu, dù cô vẫn còn muốn nói chuyện với William nhiều hơn.

Như nhận ra sự tiếc nuối của cô, phu nhân William khẽ thở dài “Haizz, cháu nó không thích nói chuyện với em mà chỉ thích nói chuyện với anh, thật đau lòng” Mạc Vi Như lúng túng định nói gì thì ông William cười “Cháu đừng để ý bà ấy, bà ấy trông thế mà trẻ con lắm, biết cháu hâm mộ ta như vậy, khi nào ta sẽ sắp xếp thời gian, chúng ta sẽ trò chuyện cùng nhau chỉ cần Hàn chủ tịch không có ý kiến là được rồi” Ông nháy mắt với Hàn Dạ Thần. Mạc Vi Như đỏ mặt gật đầu.

Hàn Dạ Thần không muốn để cô lại nhưng nghe phu nhân William nói sẽ trông chừng cô thì anh mới rời đi cùng chủ tịch William.

Ngồi xuống ghế, phu nhân William chọc cô “Bạn trai cháu lo cho cháu thật đấy!” Mạc Vi Như đỏ mặt, phu nhân William khẽ cười “Từ khi ta gặp nó đến nay, ta chưa từng thấy nó cư xử như vậy, nó thật sự yêu cháu, ta có thể nhìn ra được, cháu nên biết trân trọng và nắm giữ thật chặt, không để mất đi thì hối tiếc lắm đấy!” Nghe có vẻ kì lạ nhưng Mạc Vi Như cũng không để ý cho lắm, cô mỉm cười “Giống như phu nhân và chủ tịch William đúng không?” “Haha, ta với ông ấy sao? Đúng, đúng” Phu nhân William cười hạnh phúc. Mạc Vi Như hâm mộ tình yêu của họ, bền chặt và dài lâu. Nhìn ra sự hâm mộ của cô, phu nhân William chỉ cười “Dài lâu hay không thì cũng là do cách chọn người có thể cùng mình đi đến suốt cuộc đời, một khi đã định là của nhau thì sẽ mãi mãi là của nhau” Mạc Vi Như cô chắc sẽ nhớ mãi câu nói này.

Hai người ngồi nói chuyện phiếm với nhau, một vài vị phu nhân khác cũng đến chào hỏi, tiện thể làm quen với phu nhân William và cô gái bí ẩn bên cạnh Hàn chủ tịch.

Chu Lệ từ phía xa quan sát tất cả, cô ta nghiêng rằng thầm nghĩ sẽ trừng trị con nhỏ lạ mặt này vì tội dám cướp Hàn Dạ Thần của cô ta nhưng vì có phu nhân William ở cạnh con nhỏ ý nên cô ta mới không hành động. Suy tính một chút, cô ta đi đến chỗ của hai người.

Phu nhân William cùng Mạc Vi Như thưởng thức món bánh ngọt nổi tiếng của Pháp. Phu nhân William nói “Loại bánh này là loại bánh ta thích nhất, dù đã ăn rất nhiều rồi nhưng ta vẫn không thấy ngán hay thấy chán cả” “Là do vị của nó sao phu nhân?” “Đúng là vậy! Cháu thấy thế nào?” “Nó thật sự rất ngon, hình thức lẫn vị đều rất hoàn hảo” Mạc Vi Như cười hì hì. Phu nhân William cười, bà đưa tay lấy giấy cho Mạc Vi Như khi có ít kem dính trên mép cô. Mạc Vi Như xấu hổ cảm ơn.

Phu nhân William nhìn thấy Chu tiểu thư - Chu Lệ đi đến, hơi nhú mày, nhưng rồi bà cũng thu lại vẻ mặt không hài lòng và khó chịu.

- Chào phu nhân William - Chu Lệ mỉm cười

- Chào Chu tiểu thư - Nhân nhật chào lại

- Và... cô gái này... - Chu Lệ đưa mắt nhìn sang Mạc Vi Như

- Tôi tên Mạc Vi Như, cô là Chu Lệ đúng không? - Mạc Vi Như

- Cô biết tôi!?

- đương nhiên tôi biết chứ, nhân vật chính của buổi dạ tiệc này mà

- Phải rồi, cô có quan hệ gì với Thần?

- Thần? - Mạc Vi Như nhú mày, cô nghi hoặc hỏi - Là Hàn Dạ Thần?

- Chứ còn ai ngoài anh ấy - Chu Lệ hất mặt

- Chu tiểu thư, cô xem tôi không tồn tại sao? - Phu nhân William lên tiếng

- Cháu... - Chu Lệ thấy cô ta quá không để ý rồi.

- Tôi chỉ nhắc nhở thôi, lần sau cô chú ý là được rồi - mỉm cười, bà nói - Cô đang hỏi cô gái này có quan hệ gì với Hàn chủ tịch sao? Vậy để tôi nói cho cô biết, vị tiểu thư này là vị hôn thê của Hàn chủ tịch, sắp tới sẽ là vợ của Hàn chủ tịch.

- Cái gì!? - Chu Lệ nói lớn, thu hút không ít sự chú ý.

17. Chương 16

Mạc Vi Như bị bất ngờ không ít, cô mở to mắt nhìn phu nhân William, bà cười với cô “Phu nhân chủ tịch tương lai”

- Haha, phu nhân William! Bà đang nói gì vậy? Kể truyện cười sao? Con nhỏ lạ lẫm này từ đâu mà trở thành vị hôn thê của Thần - Chu Lệ nghiêng rằng nói, lúc này cô ta không còn nhớ gì đến các quy củ phải tôn trọng tiền bối.

- Chu tiểu thư, cô không tôn trọng tôi... - Phu nhân William cau mày - Với lại, cô là ai mà dám gọi tên Hàn chủ tịch thân mật như vậy?

- Haha, bà cùng lắm chỉ là chức danh phu nhân của ngài William nghe rất quyền lực thôi mà, sao tôi phải tôn trọng bà? Ai biết được trước khi làm phu nhân, bà đã làm cái gì? - Chu Lệ bị cơn tức che mờ mắt, cô ta cao giọng chế giễu.

Phu nhân William vẫn bình tĩnh lạ, môi bà mỉm cười thản nhiên, không ai biết được ý nghĩ của bà lúc này.

“Cô ta bị điên rồi sao?”

“Thật là ngu ngốc!”

“Thế này thì Chu gia cũng chẳng giúp được gì cho cô ta rồi”

“Cho chừa cái tật khinh thường người khác, coi đáng về giả tạo của cô ta mà tôi mắc ói”

Lời xì xạo của mọi người đứng xung quanh vang lên không to không nhỏ nhưng đủ để lọt vào tai của Chu Lệ. Giờ đây mọi người không còn để ý đến thân phận Chu tiểu thư của Chu gia mà chỉ để ý đến thái độ và cách cư xử ngu ngốc của cô ta.

Mạc Vi Như thấy khó chịu, cô không nhịn nổi nói “Chu tiểu thư hóa ra là người như vậy sao? Quy củ trên dưới cũng không biết, cô thật không xứng với cái danh chức tiểu thư này, tôi không biết nên gọi cô là gì đây?”

- Cô... - Chu Lệ tức giận, cô ta tiến tới, giơ tay định tát Mạc Vi Như thì bị một bàn tay chắc khỏe giữ lại. Chu Lệ giằng ra, cô ta quay phắt người quát “Ai dám...!!” Nhìn thấy Hàn Dạ Thần, cô ta im bật. Hàn Dạ Thần lạnh lùng hất tay cô ta ra sau làm cô ta suýt ngã xuống sàn. Hàn Dạ Thần bước đến bên Mạc Vi Như, cánh tay vòng qua eo cô ôm chặt, giọng nói bằng lãnh uy quyền

- Dám đụng vào người phụ nữ của tôi, cô cũng thật to gan!

Năm chữ “người phụ nữ của tôi” được phát ra từ miệng Hàn Dạ Thần ngay lập tức gây chấn động cho những người xung quanh đặc biệt là Chu Lệ, cô ta sững sờ nhìn hai người. Ông William cũng bước đến bên cạnh vợ mình, ông nhướn mày nhìn Chu Lệ

- Cô dám dùng cái vẻ vô giáo dục đẩy lên mặt với vợ tôi? Chu tiểu thư, cô không biết mình đang làm gì sao? Chu gia dạy dỗ cô đúng là không tốt, thật đáng xấu hổ!

- Ngài William và phu nhân, mong hai người thứ lỗi, là do tôi không dạy dỗ Lệ Lệ cẩn thận, chiều nó quá mức thành ra nó thành như thế này! Tôi sẽ bắt nó xin lỗi ngay bây giờ - Ông Chu cúi đầu xin lỗi, trong lòng còn rửa thắm cô con gái rượu, nó làm hại ông rồi, à không đúng hơn là cả Chu gia!

Bà Chu cũng hiểu được mối nguy hiện giờ, bà cúi thấp đầu “Phu nhân William, mong bà thứ lỗi” tay còn giật giật tay Chu Lệ. Cô ta lúc này mặt đã xám xịt, cắn răng cúi thấp đầu “Phu nhân William và chủ tịch William, cháu chân thành xin lỗi” “Hừ” phu nhân William cười nhạt, bà quay sang chồng mình “Anh, em thấy hơi mệt, chúng ta về thôi” “Được” ông William mỉm cười đưa bà đi, trước đó ông còn quay đầu lại nói “Hàn chủ tịch, tôi phải đưa vợ tôi về, việc còn lại đành nhờ cậu” Hàn Dạ Thần gật đầu, vòng tay ôm eo Mạc Vi Như siết chặt hơn. Mạc Vi Như bị đau, cô hơi giãy “Hàn Dạ Thần, anh siết tôi đau quá!” Hàn Dạ Thần không nói gì, cánh tay trên eo cô buông lỏng ra. Anh khinh thường nhìn Chu Lệ cùng hai ông bà Chu gia “Chu gia các người, tôi nên làm như thế nào đây?” Chu Vinh hốt hoảng, ông nhìn mọi người xung quanh, tay nắm chặt cổ kìm nén cơn giận “Hàn chủ tịch, con gái tôi chưa làm gì quá đáng, vị hôn thê của ngài cũng không có bị gì, ngài không nên để bụng chuyện nhỏ nhặt này” ăn nói khép nép với một thằng nhỏ hơn mình mấy chục tuổi, là một sự nhục nhã đối với ông nhất là hôm nay lại là buổi tiệc Chu gia với nhiều đối tác làm ăn, nhiều khách mời có ích trong việc phát triển Chu gia, việc mất mặt như thế này sau này ông còn dám ngẩng đầu lên sao!? Chu Vinh tức giận nhìn Chu Lệ, tất cả đều tại đứa con gái vô dụng này, suốt ngày chỉ biết gây chuyện.

Chu Lệ sợ hãi trốn sau lưng mẹ mình, ba không phải sẽ đánh cô chứ!? Bà Chu thở dài, tránh đi xin lỗi khách mời. Chu Vinh thấy có vẻ mọi người đều đang muốn ra về thì ông nói như cầu xin “Hàn chủ tịch, chúng ta có thể nói chuyện này sau được không? Dù sao hôm nay là bữa tiệc của Chu gia, ngài làm như vậy thật sự tội...” Mạc Vi Như thấy cũng đúng với lại cô không có sao, Hàn Dạ Thần cũng hơi quá rồi, cô kéo áo anh “Hàn Dạ Thần, ông ta nói vậy cũng đúng, mình nên để chừa mặt mũi cho ông ta, dù gì người phạm lỗi cũng là Chu tiểu thư, anh nên...” “Em đang nói giúp họ?” Giọng anh có chút tức giận “Tôi chỉ thấy nên làm như vậy là đúng thôi” Mạc Vi Như thở hắt ra. Hàn Dạ Thần im lặng, anh kéo cô ra giữa hội trường, Mạc Vi Như kêu “Á” lên một tiếng, cô bị anh kéo ra giữa, người khác bắt đầu chú ý đến hai người, nhiều tiểu thư thiếu gia cũng bắt cặp mời nhau nhảy, năm sáu nghệ sĩ được thuê đến căn đúng lúc mà phát nhạc, tiếng nhạc du dương vang lên. Mối Hàn Dạ Thần kề sát vào tai Mạc Vi Như “Khiêu vũ cùng tôi, lời em nói tôi sẽ nghe” “Tôi...” anh đang đặt điều kiện với cô sao? Haizz...Mạc Vi Như đưa tay đặt lên bàn tay anh, một tay đặt lên vai anh, cô mỉm cười “Hàn chủ tịch, có gì chỉ bảo” “Được” Hàn Dạ Thần nhếch môi,

tay vòng qua eo cô, tay kia nắm nhẹ bàn tay cô. Hai người bắt đầu khiêu vũ, sự nhịp nhàng và ăn ý của họ thật khiến người khác ghen tị. Mạc Vi Như trước đó từng là hoa khôi được mời nhảy rất nhiều trong các lễ tiệc nên việc khiêu vũ cũng không quá khó. Cô thầm thở phào, cô mà không biết khiêu vũ thì chẳng phải sẽ khiến Hàn Dạ Thần xấu hổ sao?

Chu Vinh nhìn hai con người tuyệt sắc kia, ông thở phào nhẹ nhõm nhưng cơn tức của ông vẫn không thể vơi đi được. Ông hậm hực đi vào phòng nghỉ, nơi đó đã có bà Chu và Chu Lệ. Hai mẹ con đang ngồi trên ghế sofa, đầu cúi gằm. Nghe tiếng bước chân “lộc cộc” và tiếng đóng cửa “Rầm” đầy tức giận, Chu Lệ và cả bà Chu đều biết đó là ông Chu.

- Chu Lệ, ngẩng đầu lên!! - Chu Vinh quát

Chu Lệ sợ hãi ngẩng đầu thì ngay lập tức bị một cái tát mạnh vào mặt làm cô ta ngã xuống. Bà Chu hốt hoảng đi đến thì ông Chu đẩy nhẹ bà ra “Bà còn định bênh nó sao? Hôm nay Chu gia chưa đủ nhục nhã, thất bại à? Để xem qua ngày hôm nay, Chu gia có bị phá sản vì nó không!?” Chu Lệ run run nói “Ba, sẽ không đến nỗi thế chứ!”

- Mày còn dám nói! Đứa con gái vô dụng, mày chẳng làm được cái gì ngoài đua đòi theo mấy đứa lẳng lơ, suốt ngày chỉ mang đến nỗi lo cho Chu gia, tao thật thất bại mới có đứa con như mày

Chu Lệ bật khóc to, cô ta không ngờ được những gì ba mình nói.

- Chu Vinh, sao ông nói nặng lời như vậy? - Bà Chu không nghĩ chồng mình có thể nói những lời như vậy, bà ôm con gái vào lòng.

- Tôi nói sai sao? Cả bà nữa, chiều nó quá cơ, để giờ nó thành ra như thế này

- Ông trách tôi?

- Còn ai nữa, nếu không là tôi sao? Những lần tôi dạy dỗ nó sao bà lại ngăn lại? Có đánh nó, mắng nó, nó mới thành người

- Ông...! - Bà Chu hết lời, bà ngồi xuống sofa.

Không khí trầm lại, ngọt ngào đến khó chịu. Chu Vinh đưa tay vuốt mặt, ông bắt lực ngã ra sau ghế. Chu Lệ run run định ngồi dậy thì Chu Vinh mở mắt ra quát “Mày quỳ xuống cho tao!” Chu Lệ giật giật váy bà Chu nhưng bà chỉ chán nản gạt ra, bà nhỏ giọng “Nghe ba con, là con sai, mẹ cũng không làm được gì” Chu Lệ cắn môi ngồi quỳ xuống, macara đen bị nước mắt làm nhòe xuống hai bên má, tóc tai rối bù, một bên mặt sưng đỏ lên. Lúc này cô ta trông thật đáng thương nhưng đến cả ba mẹ cô ta còn không để ý thì ai thương cảm cho cô ta được đây.

18. Chương 17

Ánh đèn chùm sang trọng sáng rực màu vàng trên trần giờ đây được tắt đi, vài tia đèn màu trắng soi rọi xuống vài cặp đôi đang cùng nhau khiêu vũ. Nhưng nổi bật hơn cả là hai con người hoàn hảo ở giữa, Hàn Dạ Thần và Mạc Vi Như, họ trở thành nhân vật chính của ngày hôm nay mà không phải là Chu gia hay tiểu thư Chu Lệ tiểu thư - những người đáng lẽ là tâm điểm chú ý. Bước nhảy nhịp nhàng, ăn khớp đến tuyệt vời. Khi tiếng nhạc dứt, Hàn Dạ Thần kéo sát cô vào người, nói thầm “Mạc Vi Như, em tuyệt lắm!” Mạc Vi Như đỏ mặt. Hàn Dạ Thần vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của cô, anh nâng vài lọn đuôi tóc lên mũi ngửi, thở dài thỏa mãn. Mạc Vi Như chỉ biết ngơ ngác nhìn anh. Mấy vị tiểu thư xung quanh nhìn cảnh ngọt ngào này mà ghen tức, đi qua cô còn đưa ánh mắt lườm cô cháy mặt. Mạc Vi Như gượng cười.

- Anh không đi chào hỏi nữa sao?

- Em mệt không?

- À... cũng hơi mệt - Mạc Vi Như đúng là thấy mệt, đi đôi giày cao gót lại đứng lâu nên cô bị nhức chân cộng thêm lúc nhảy với anh mà chưa ăn gì nhiều.

- Ta về thôi - Hàn Dạ Thần đau lòng, anh ôm eo cô bước đi

- Anh không muốn ở lại thêm chút nữa sao?

- Em nghĩ tôi thích đến đây?

-.... - Mạc Vi Như lắc đầu - Vậy sao...

- Tôi muốn cho em đi thử cho quen, sau này chúng ta còn đi nhiều - Hàn Dạ Thần dịu dàng nói, anh nhấn mạnh chữ “Sau này” thấy cô “À” một tiếng rồi còn cảm ơn anh, Hàn Dạ Thần véo má cô - Haha, về thôi

Hai người toan bước ra ngoài thì Chu Vinh từ đâu chạy đến chắn trước ai người, ông ta cười cười “Hai người không ở lại nữa sao?”

- Bạn gái tôi mệt, với lại tôi cũng không thích ở đây - Hàn Dạ Thần

- Aha, vậy hả...? - Chu Vinh nhìn sang Mạc Vi Như - Tiểu thư, tôi xin lỗi vì việc ban nãy, mong cô đừng để bụng, tôi đã dạy dỗ Lệ Lệ rồi, từ nay nó sẽ không dám nữa đâu.

- Chu tổng, cháu không có để bụng đâu, ngài không cần lo lắng - Mạc Vi Như mỉm cười

- Tôi... nếu cô đã không để bụng thì cô hãy giúp tôi... - Chu Vinh đưa mắt về phía Hàn Dạ Thần.

- Tôi có thể làm được gì cơ chứ!? Ngài có quá lo lắng không?

- Cô không phải là bạn gái Hàn chủ tịch sao? Cô đương nhiên là có quyền đó, nói giúp tôi không được sao? Cô nói cô không để bụng còn không muốn giúp tôi... - Chu Vinh tức giận

- Tôi... - Mạc Vi Như giật mình, cô xua tay định nói “Không phải” nhưng Hàn Dạ Thần bên cạnh đã lên tiếng.

- Chu tổng, ông đang chắn đường, tôi nói ông không nghe thấy gì sao? Còn dám giở giọng tức giận với bạn gái tôi. Các người gan lớn thật - Hàn Dạ Thần cười lạnh

Anh ôm eo cô bước ra ngoài, Mạc Vi Như còn cố ngoái đầu lại vài lần, đụng đến ánh mắt giận dữ của Chu Vinh, cô cũng chỉ biết thở dài. Hàn Dạ Thần đưa cô ra xe, tài xế nhanh nhẹn mở cửa cho hai người rồi lái xe đi. Chiếc xe bắt đầu chuyển bánh

- Hàn Dạ Thần, việc Chu tổng nói có nghĩa là sao?

- Em để ý chuyện đó hả? Em nghĩ thế nào? - Hàn Dạ Thần nhắm mắt, thoải mái ngả người ra sau.- Tôi không biết nhưng có lẽ ông ấy nói như vậy là do anh nói tôi là bạn gái của anh - Mạc Vi Như lắc đầu mỉm cười - Chỉ là...vị chủ tịch lòng lầy như anh sẽ vì một thư ký bé nhỏ như tôi mà tốt bụng giúp đỡ, trả đũa họ sao? Chuyện đó là không thể xảy ra.

-... - Hàn Dạ Thần mở mắt lạnh nhìn cô, anh nhếch môi “Vậy mà đã xảy ra rồi, từ khi tôi khi gặp em” - Mạc Vi Như, em đúng là rất hiểu biết

Mạc Vi Như cười, cô quay đầu ra cửa xe ngắm cảnh bỗng để ý thấy con đường quen thuộc từ nơi ở trọ của cô đến nơi làm việc ở Hàn thị. Mà tập đoàn Hàn thị đã đi qua từ lúc nào.

- Hàn Dạ Thần, chúng ta không phải về công ty sao? Đây là đi ngược đường rồi.

- Để tôi đưa em về luôn chứ không giờ em bắt taxi thì còn lâu mới về được đến nhà.

- Tôi đi xe buýt cũng được mà...

- Em định đi xe buýt trong bộ dạng đó? - thân vẩy dạ hội sang trọng như vậy mà chen chúc lên xe buýt trông thật lạ đời, nghĩ đến mà Mạc Vi Như đỏ mặt. Cô đã không mang quần áo thay rồi...

Xe dừng cách một đoạn ở khu nhà trọ tồi tàn. Đường khá nhỏ nên xe ô tô không thể đi vào. Hàn Dạ Thần bước xuống xe, anh nhíu mày quan sát khu nhà trọ này. Đây là nơi ở của cô sao? Bảo bối của anh sao phải sống vất vả như vậy? Bảo sao cô gầy yếu đi hẳn.

- Tôi về đây, anh cũng về đi - Mạc Vi Như mỉm cười - Cảm ơn anh

Hàn Dạ Thần gật đầu, anh nhìn theo bóng cô dần khuất đi. Ngồi vào trong xe, anh lạng lừng “Về Hàn gia”
“Dạ chủ tịch”

*****

Mạc Vi Như sau khi tắm rửa thay quần áo thoải mái, cô liền nằm trên giường, gọi cho Thế Hải

- Tiểu Như, sao giờ em mới gọi cho anh vậy?

- Hì, anh Thế Hải, em xin lỗi, tại em mới đến đây nên nhiều cái còn chưa thích nghi được - Mạc Vi Như cười hì hì - Ba mẹ đâu rồi anh? Em có tin vui muốn báo cho mọi người nè

- Ba mẹ đang trong bếp, để anh gọi hai người - bên kia vang lên tiếng bước chân và tiếng gọi to

- Vâng - Mạc Vi Như

- Như Như của ba mẹ!!! - Mẹ Mạc vui vẻ cầm máy nghe, Thế Hải giúp bà bật loa ngoài.

- Mẹ... - Mạc Vi Như cười

- Hi con gái - Ba Mạc chen vào - Thế nào rồi?

- Ba... mẹ, con cũng quen rồi ạ! Không quá khó khăn đâu

- Con nói muốn báo tin vui cho ba mẹ, đó là gì vậy?

- Hihi ba mẹ, anh Thế Hải, con tìm được việc rồi!!

- Oa tốt quá, mẹ biết con gái mẹ giỏi mà, con làm công việc gì vậy? - ba người vui vẻ, Thế Hải chọc - Tiểu Như, em cũng khá đấy, không hổ là em gái thân của anh

- Xí - Mạc Vi Như bật cười - Nhưng nói ra thì chắc mọi người bất ngờ lắm

- Chà chà... con nói xem - ba người chờ đợi

- E hèm... Thế Hải! Anh biết Hàn thị chứ?

- Hừm...biết - Thế Hải nói rồi anh bất ngờ - Không lẽ...em làm việc ở Hàn thị sao?

- Phải, không phải nhân viên bình thường đâu nha

- Còn hơn cả nhân viên bình thường? Vậy là...

- Thư ký chủ tịch - Mạc Vi Như nói ra bốn chữ gây bất ngờ, Thế Hải mở to miệng không nói được lời nào, ba mẹ Mạc dù không biết Hàn thị như thế nào nhưng chắc phải có tiếng tăm lắm mới khiến cho Thế Hải bất ngờ như vậy. Ba mẹ Mạc tự hào nghĩ thầm.

- Em nói thật sao? Thật không thể tin nổi

- Thế Hải, anh coi thường em

- Đâu đâu, không phải haha chỉ là bất ngờ quá thôi. - Thế Hải có thể hình dung ra dáng vẻ bĩu môi của cô, anh bật cười

- Như Như, ba mẹ rất tự hào về con, chúng ta cũng có thể yên tâm được rồi - Ba Mạc nói, hai người cũng vừa nghe Thế Hải nói sơ qua về Hàn thị nơi làm việc của con gái mình.

- Ba mẹ, anh Thế Hải...con nhớ mọi người - Mạc Vi Như nghe ba nói như vậy, mắt cô bỗng cay xè

- Chúng ta cũng nhớ con rất nhiều - Mẹ Mạc hơi lạc giọng - Con phải tiếp tục cố gắng nghe chưa? Đừng vì chức cao mà chủ quan coi thường, dù mẹ biết con sẽ không như vậy nhưng mẹ vẫn nhắc trước. Con nhớ ăn uống đầy đủ, giữ gìn sức khỏe cho tốt, phải tự bảo vệ mình, có gì khó khăn hay uất ức thì nhớ phải báo cho ba mẹ ngay nghe chưa? Phải gọi điện thường xuyên, báo cáo đầy đủ...

- Rồi rồi mẹ ơi...con biết rồi mà - Mạc Vi Như cười

- Hửm... biết rồi nhưng có thực hiện được không cơ chứ
- Được mà mẹ, hi...
- Thôi con đi nghỉ đi, giờ cũng muộn rồi, mai còn đi làm nữa chứ, đừng thức khuya nhiều, uống sữa đều đặn nghe chưa? - mẹ Mạc Vi Như yên tâm mà nhắc tiếp
- Vâng mẹ - Mạc Vi Như thở dài.
- Bye con gái yêu - ba mẹ Mạc đồng thanh
- Bye tiểu Như - Thế Hải
- Bye mọi người - Mạc Vi Như cúp máy

Cô đặt báo thức, đứng dậy đi đánh răng rồi đi ngủ. Cô bỗng mơ một giấc mơ lạ lùng, người trong mơ là Hàn Dạ Thần, anh đứng từ xa nhìn cô với ánh mắt cưng chiều, anh bước đến gần cô, ôm cô vào lòng rồi dần dần cúi đầu. Mạc Vi Như giật mình choàng tỉnh giấc, cô nhìn lên đồng hồ, đã hơn 1h rồi. Tay vỗ vỗ ngực, trời ạ, mình vừa mơ gì vậy? Sao lại có Hàn Dạ Thần? Anh ấy lại còn định...! Aish...Quên đi quên đi. Hít sâu thở dài, cô trấn định bản thân, chỉnh lại gối nằm rồi mệt mỏi đi ngủ.

19. Chương 18

Sáng hôm sau, ngay trước tập đoàn Hàn thị, đã xảy ra một cảnh khiến người khác kinh sợ không thôi. Chủ tịch Phong thị - Phong Gia Khải thân ái phục nghiêm chỉnh lạnh lùng nhưng trên tay lại ôm một bó hoa hồng lớn, tất cả là 100 bông. Anh đan đứng trước cửa tập đoàn Hàn thị, dáng vẻ nóng lòng như đang chờ người. Mọi người xung quanh có thêm cả phóng viên và nhân viên trong tập đoàn đều tò mò ra xem, danh tiếng của vị chủ tịch này không thua kém Hàn chủ tịch bao nhiêu, người phụ nữ nào có thể làm cho anh ta đứng đợi như vậy? Mọi người truyền tai nhau, thi nhau đoán là ai có khả năng nhất.

Mạc Vi Như thân đồ váy áo công sở, tay xách túi xách thông thả đi từ ngã rẽ vào. Phong Gia Khải trong nháy mắt tìm thấy mục tiêu của mình, anh vui vẻ chạy đến chắn trước mặt cô, tay giơ bó hoa hồng ra “Mỹ nhân, xin em hãy nhận bó hoa này của anh!” Mạc Vi Như theo bản năng nhận lấy, cô ngạc nhiên lần giật mình khi thấy người đàn ông trước mắt mình. Anh ta là Phong Gia Khải - chủ tịch tập đoàn Phong thị, mới hôm qua là đối tác của Hàn thị đã ký tên, hôm nay anh ta đến đây làm gì nữa? Còn hành động này của anh ta là sao?

Thấy cô nhận bó hoa của mình, Phong Gia Khải cười tươi, dễ dàng như vậy sao? Haha, đúng là không ai có thể cưỡng lại sức hút của anh mà. Phong Gia Khải cười “Mỹ nhân, em đã nhận bó hoa này của anh rồi tức là đồng nghĩa với việc em đồng ý cho phép anh theo đuổi em! Anh thật sự rất vui!” “Cái gì cơ??” Mạc Vi Như nghiêng đầu khó hiểu, cô có chút tức giận nhưng không dám bộc lộ rõ, đây là đối tác của Hàn thị, mình không nên thất lễ. Hít một hơi sâu, Mạc Vi Như mỉm cười ưu nhã “Phong chủ tịch, có lẽ ngài đang nhầm tôi với ai sao? Ngài nói mà tôi không hiểu gì hết. Thứ nhất, tôi không phải là mỹ nhân, tôi có tên đang hoàng, mong ngài chú ý cách xưng hô. Thứ hai, sao ngài lại tặng hoa cho tôi? Cái gì mà đồng ý theo đuổi? Tôi thấy bản thân mình cũng chẳng có sức hút gì ghê gớm khiến cho Phong chủ tịch phải cất công đến tận nơi làm việc của tôi và còn mua bó hoa hồng đắt tiền như thế này tặng cho tôi, tóm lại là tôi nghĩ ngài đã nhầm người rồi!”

Nói một tràng dài, Mạc Vi Như thở hắt ra, cô dúm bó hoa hồng lại cho Phong Gia Khải lúc anh ta còn đang chưa kịp tiêu hóa xong lời nói của cô. Mạc Vi Như đi thẳng vào tập đoàn, không còn để ý đến cảnh hỗn loạn đang ngưng đọng ở bên ngoài. Sau vài giây, mọi người bắt đầu khôi phục trạng thái, tiếng nói ầm ĩ, xì xạo ngày một vang lên. Mấy tên phóng viên không thể bỏ qua tin sốt dẻo này được, mấy ảnh liên tiếp chụp lại từng cảnh vừa xảy ra. Phong Gia Khải sau khi tiêu hóa xong lời cô nói. Anh ban đầu ngỡ ngàng nhưng sau đó lại thích thú nghĩ thầm “Mạc Vi Như, em thật là thú vị! Người đầu tiên dám từ chối tôi, haha em khiến tôi muốn chinh phục em lắm rồi đây cô gái thú vị”

- Phong chủ tịch, cô gái vừa rồi là ai? - Phóng viên 1
- Phong chủ tịch, cô ấy làm trong Hàn thị là làm chức vụ gì? Sao ngài quen được cô ấy? - Phóng viên 2
- Phong chủ tịch, ngài có thể cho biết... - lần lượt từng phóng viên
- Mọi người, xin hãy bình tĩnh - Phong Gia Khải chỉ cười trước những câu hỏi dồn dập của cánh phóng viên
- Mọi người không cần biết nhiều về cô ấy, chỉ cần biết cô ấy là người tôi thích, là người tôi sẽ theo đuổi cho bằng được.
- Wow - Tiếng cảm thán xung quanh, từ phía hội phụ nữ mê soái ca vang lên không ngớt.

Phong Gia Khải nói xong, anh đi về chiếc xe Ferrari đỏ của mình, ngồi và lái đi. Đám phóng viên chỉ biết tiếc nuối đứng lại nhưng bọn họ hôm nay thu hoạch được rất nhiều tin tức nóng hổi, mới chỉ buổi sáng thôi mà đã như thế này thì không biết bao lâu nữa tiền lơnh sẽ như thế nào? Đám phóng viên vui vẻ nghĩ.

Cảnh hay đã hết, mọi người cũng tản ra dần. Nhân viên trong tập đoàn định đổ xô đi tìm cô nữ chính vừa rồi của Phong chủ tịch là Mạc thư ký mới nhận thức hôm trước là Mạc Vi Như thì bị mấy sếp trên ngăn lại, nghiêm khắc mắng mỏ rồi yêu cầu tăng ca muộn. Bọn họ buồn bã thở dài, đúng là vạ lây mà. Huhu....

Mạc Vi Như vào phòng chủ tịch, ngồi về chỗ của mình, cô không quan tâm đến chuyện vừa xảy ra với mình vừa rồi. Mở laptop bắt đầu làm việc, công việc còn chất đống, cô không rảnh để nghĩ đến chuyện khác. Làm việc được một lúc, cô dừng lại xoay cổ tay cho đỡ mỏi vì đánh máy nhiều quá. Mắt khẽ liếc qua bàn chủ tịch vắng người. Rồi nhìn sang đồng hồ treo trên tường, đã hơn mấy tiếng rồi sao anh còn chưa tới? Đúng là chủ tịch mà... Mạc Vi Như nghĩ, cô mỉm cười làm việc tiếp.

“Cốc...cốc....cốc”

- Ai vậy? - Mạc Vi Như

- Mạc thư ký, có một cô gái muốn gặp chủ tịch - tiếng của Phó trợ lý, Phó trợ lý là một cô gái trẻ, được tuyển để làm trợ lý phụ cho cô để giúp cô một vài việc nhỏ.

“Một cô gái sao?” Mạc Vi Như nghi hoặc, cô nhớ là Hàn Dạ Thần không thích nữ nhân! Mạc Vi Như bỗng rất muốn biết cô gái này là ai, cô mở cửa bước ra ngoài, đón lấy điện thoại bàn ở chỗ Phó trợ lý cầm lên nghe “Alo, xin chào, Tôi là thư ký chủ tịch” “Mạc thư ký, cô gái này cứ khẳng khẳng là bạn gái của chủ tịch, cứ đòi lên gặp ngài ấy” “Bạn gái?” “Uh” “Hiện giờ chủ tịch không có trong phòng, cô giúp tôi bảo hãy quay lại sau, à để tôi xuống xem luôn là ai, nhớ đã gặp thì còn biết” “Được” Mạc Vi Như tạm thời bỏ dở công việc đi thang máy xuống tầng trệt. Cô đi đến quầy lễ tân, thấy một cô gái váy trắng ngang gối, mái tóc ngắn màu vàng kim nổi bật. Cô khẽ nhíu mày đi đến. Cô lễ tân thấy cô liền thở phào “Mạc thư ký, cô xuống rồi, cô gái này thật làm phiền tôi quá”

Cô gái kia quay đầu sang nhìn cô, Mạc Vi Như quan sát cô gái trước mặt mình, một vẻ đẹp chuẩn Tây Âu. Cô hỏi “Tiểu thư, cô là...?” “Hừ, cô là thư ký của Thần sao? Bình thường, quá bình thường!!” “...” Mạc Vi Như im lặng. Cô gái kia ngênh ngang hất mặt nhìn cô “Tôi là bạn gái của Thần, tôi đến tìm Thần cũng phải có sự cho phép của cô sao? Một thư ký bé nhỏ mà dám can ngăn tôi!!” “Tiểu thư, cô đừng tức giận, tôi không biết cô với chủ tịch là thế nào nhưng đây là nơi làm việc, cần có một số quy tắc cần biết đó là không tỏ thái độ và hãy giữ im lặng. Cô đang làm phiền đến các nhân viên đang làm việc. Với lại, tôi không can ngăn cô, mà là tôi chỉ muốn nói Hàn chủ tịch hiện giờ không có mặt ở tập đoàn, cô có muốn lên cũng phải chờ lâu, không làm được gì mà chỉ tốn thời gian.” “Cô...” cô gái Tây trợn mắt nhìn Mạc Vi Như, cô ta không nói được lời nào, chỉ thấy cô thư ký này thật đáng sợ.

Mạc Vi Như nhìn kỹ cô ta bỗng thấy cô gái này rất giống một người mà cô mới gặp. Người Tây, bộ dạng trợn mắt giống y hệt này, vẻ kiêu ngạo đó...Alex! Đúng, là Alex! Chẳng lẽ hai người có quan hệ gì sao? Cô định hỏi nhưng cô gái Tây cứng đầu kia đã đi từ bao giờ, thật lạ...

Mạc Vi Như đi lên tầng làm việc tiếp. Ghế chủ tịch vẫn trống không, Hàn Dạ Thần đi đâu rồi? Sao anh không đến công ty? Mạc Vi Như đắn đo một hồi rồi mở máy nhắn số gọi cho anh. Tiếng “tút...” dài vang lên không lâu thì tắt. Không gọi được! Mạc Vi Như bắt đầu lo lắng. Haizz...day day mi tâm, cô làm việc tiếp nhưng không thể chú tâm được, mắt cô cứ cách vài phút lại nhìn chỗ ghế chủ tịch. Huhu sao vậy trời...???

20. Chương 19

Tại một căn biệt thự khang trang trên núi, phòng khách. Hai người đàn ông tuần mỷ ngồi đối diện nhau. Hàn Dạ Thần lật lật tệp tài liệu về “hàng cấm” gần đây.

(Hàng cấm: là vũ khí và các loại thuốc độc)

Người đàn ông đối diện ngồi chơi game trên điện thoại =.=. Anh ta khẽ quan sát phản ứng của Hàn Dạ Thần. Hàn Dạ Thần đập tệp hồ sơ xuống bàn, lạnh lùng “Sáng ra cậu gọi tôi đến vì chuyện này sao?” Người đàn ông gật đầu “Vật tôi hỏi cậu sao lại xảy ra chuyện này!!?” Người đàn ông bình tĩnh đặt máy điện thoại lên bàn, anh ta ngồi thẳng người, không sợ nói “Do sơ suất thôi đại ca, tên đó quá xảo quyệt, em không kịp trở tay nhưng đại ca đừng lo, em đang bắt hắn rồi! Sẽ rất nhanh thôi hắn sẽ bị bắt.”

- Tôi ghét nhất là chờ đợi - Hàn Dạ Thần nhếch môi cười lạnh - Cậu không phải đã biết sao?

- Đại ca, em biết, sự việc làm mất lô “hàng cấm” này khiến chúng ta tổn thất 11 tỷ đôla, là lỗi của em nhưng em thề sẽ bắt hắn trả lại cho đại ca gấp trăm lần - Người đàn ông

- Tiền không phải là vấn đề, nhưng cậu khiến cho Hàn Dạ Thần tôi bị coi thường, việc này tôi phải xử cậu sao đây.

- Đại ca, em bắt hắn xong, đòi lại mối nợ này rồi đại ca xử lý em sao cũng được

Hàn Dạ Thần nhếch môi không nói gì, anh đứng dậy bước ra ngoài. Người đàn ông thở phào, anh ta có ngũ quan thâm thúy, trẻ tuổi. Tiếng chuông điện thoại vang lên, anh ta nhắc máy “Alo” “Tử Âu, có thông tin rồi!” “Sao?” Người đàn ông tên Tử Âu như bật dậy

- Tên đó đón chuyến bay HongKong ngay tối ngày hôm sau

- Sao giờ cậu mới tra được hử? - Tử Âu nói lớn

- Mạng lưới thông tin hàng không đã bị hắn bao phủ, với lại tôi cũng không nghĩ hắn có thể trốn nhanh thế! Mà cậu cũng bớt nóng đi, bị Lão đại trách mắng rồi trút sang tôi, thật không có nghĩa khí

- Hừ, còn không mau tiếp tục truy bắt hắn về đây, Tử Âu tôi sẽ xử hắn

- Ok - Bên kia nhàn nhã đáp rồi cúp máy.

Tử Âu đứng dậy khoác chiếc áo khoác da, anh bước ra ngoài lên con xe thể thao phóng vút đi.

*****

Hàn Dạ Thần lái xe về tập đoàn, cất xe xuống tầng hầm, vào thang máy chuyên dụng dành riêng cho chủ tịch, anh ấn lên tầng cao nhất. Đút tay vào túi quần, sờ thấy chiếc điện thoại, Hàn Dạ Thần như có linh cảm lạ, anh mở màn hình, quả nhiên là có 5 cuộc gọi nhỡ của Mạc Vi Như tên “Bảo bối“. Tim Hàn Dạ Thần đập nhanh, ngón tay anh hơi run, không tìm được cười thật tươi. Cô gọi cho anh!! Có phải vì lo lắng cho anh khi sáng nay anh không đến làm việc không? Có phải cô sợ anh gặp chuyện gì không? Có phải...cô nhớ anh không? Càng nghĩ Hàn Dạ Thần càng vui vẻ, anh hạnh phúc nhìn số tầng thang máy đang tăng dần, bắt đầu hơi hận vì cho xây tầng cao quá, anh muốn gặp cô ngay lúc này.

“Ting” cửa thang máy vừa mở, Hàn Dạ Thần đã bước nhanh về phòng làm việc của mình. Mở cửa ra, đầu tiên là anh nhìn về chỗ của cô nhưng không thấy cô đâu cả. Có chút hụt hẫng thở dài, Hàn Dạ Thần hậm hực ngồi xuống ghế bành, tay gõ gõ nhịp chờ đợi. Anh nhấn nút gọi bên ngoài “Phó trợ lý, thư ký Mạc đi đâu rồi” cô nàng Phó trợ lý nghe giọng băng lãnh của chủ tịch, sợ không thốt lên lời, cô nghĩ Mạc Vi Như đã đắc tội gì với chủ tịch rồi hay sao mà sao ngài lại dọa người như thế. Bên kia có giọng không kiên nhẫn vang lên “Nói!!!” “Dạ...dạ chủ tịch, thư ký Mạc có việc mới xin phép ra ngoài một lúc, còn rõ việc như thế nào thì tôi không biết ạ” “Cách” bên kia vừa nghe cô nói xong liền cúp máy. Phó trợ lý như cạn hết sức lực, cô ngồi phịch xuống ghế, thầm than chắc chết quá!Hàn Dạ Thần đen mặt nhìn chằm chằm nút gọi. Anh

mới nôn nóng được gặp cô thì cô lại biến mất, thế có tức không cơ chứ! Chẳng còn tâm hơi mà làm việc nữa, Hàn Dạ Thần quyết định gọi điện cho cô

Mạc Vi Như đang trong cửa hàng tiện lợi mua mấy món ăn, cô ngồi trên ghế đợi, nhận được cuộc gọi của Thế Hải, cô vừa trò chuyện tán ngẫu với anh vừa uống một cốc sữa.

- Em ở một mình thôi

- Tiểu Như có chán lắm không?

- Cũng có chút chút, giá có anh Thế Hải ở đây...

- Em nói thật chứ! - Thế Hải vui mừng, anh cười - Anh cũng đến thành phố A nhé, ở cạnh em luôn.

- Hi hi, Thế Hải, em đùa thôi, em biết anh không rời thị trấn và biển mà, với lại anh còn có nhiệm vụ quan trọng là chăm sóc cho ba mẹ em, em không ở bên cạnh chăm sóc họ được, anh phải thay em bên cạnh họ chứ!

- Tiểu Như thật hiếu thảo nha... - Thế Hải mỉm cười - Em yên tâm đi, anh sẽ thay em hoàn thành nhiệm vụ thật tốt, nhưng mà nói thật anh cũng muốn đến đó gặp em. Haizz, không thể đi một phần là do nhiệm vụ, một phần là do tiểu Như từ chối anh.

- Anh Thế Hải...

- Rồi rồi, không nói nữa, em đi làm việc đi, anh cũng phải đi bán hàng đây

- Vâng bye anh

Cuộc gọi kết thúc cũng là lúc món ăn cô đặt xong, xách một túi đồ ăn nhẹ, thăm nghĩ chắc giờ anh cũng về tập đoàn rồi. Cô hơi hé chiếc túi ra, có hộp cơm trông rất xinh xắn, khẽ cười.

“Tút...” Hàn Dạ Thần nhú mày, tay nắm chặt điện thoại như muốn bẻ gãy nó. Cô đang nói chuyện với ai mà máy bận suốt vậy? Nãy giờ anh cũng gọi đến 3 cuộc rồi, vẫn là tiếng “Tút tut” kéo dài và hai chữ “Máy bận”. Bực tức tính đứng dậy đi ra ngoài thì cửa mở ra. Mạc Vi Như mỉm cười đi vào, cô thấy anh liền nói “Hàn chủ tịch, sao ngài đến muộn vậy?”

- Cô vừa đi đâu? - không trả lời câu hỏi của cô, Hàn Dạ Thần “Giận dữ” ngồi xuống ghế bành.

- A...hi tôi đi mua chút đồ ăn sáng đây mà, sáng giờ cũng chưa bỏ gì vào bụng - Mạc Vi Như giơ chiếc túi lên như để chứng minh, cô cười - Tôi có mua cho anh một suất nè, nghĩ giờ này anh cũng về rồi nên tiện mua luôn, mà không ngờ lại đúng nha.

Hàn Dạ Thần hơi sững người, một cảm giác ấm áp lan tỏa trong lòng anh. Bao nhiêu giận dữ cùng những cái không vui cứ theo đó mà tan biến.

Mạc Vi Như cười hi hi nhìn anh “Mà ăn trong giờ làm việc, anh sẽ không trách phạt tôi chứ!?” Hàn Dạ Thần lắc đầu “Vây yên tâm rồi”

Mạc Vi Như ngồi xuống sofa, đặt chiếc túi lên bàn, xếp các món ăn ra khỏi túi. Chuẩn bị cả nước sốt, lấy đồ ăn kèm. Cô vừa làm vừa nói “Tôi mới phát hiện ra cửa hàng đồ ăn tiện lợi này, nghe nói nó chưa khai trương được bao lâu, thấy ăn cũng ngon lắm đấy nên tôi muốn mua ăn thử xem thế nào, mong anh cũng đừng chê nhé!” Hàn Dạ Thần ngồi xuống ghế đối diện cô, anh nhìn những món ăn còn nóng hổi, mùi thơm phức tỏa ra. Bụng anh có chút cồn cào, anh không quen ăn sáng nhưng lúc này lại rất muốn ăn. Mấy món ăn đơn giản mà nhanh đúng là “Tiện lợi”. Mạc Vi Như để trước mặt anh một hộp cơm, Hàn Dạ Thần quan sát thấy nó chỉ hình dung bằng hai từ “Đơn giản” có xúc xích, trứng, thịt kho, rau xào.

- Oa ngon quá! - Mạc Vi Như hí hóp mắt cười - Hàn chủ tịch anh cũng ăn đi

Hàn Dạ Thần cầm lấy đôi đũa và thìa cô đưa, múc thử một miếng ăn. Anh chủ thấy nó ổn thôi, không ngon bằng bảo bối làm. Nhưng nghĩ cô đã mất công vì anh mà đi mua thì anh gắng ăn tiếp. Mạc Vi Như thấy anh từ tốn ăn, cô mỉm cười vui vẻ. Chợt nhớ ra điều gì đó, cô nói “Tôi quên mất, anh đợi chút nhé” đứng dậy đi ra ngoài, Hàn Dạ Thần nhếch môi cười.

Vài phút sau, mặc Vi Như quay lại, trên tay cô là cốc sữa nóng thơm. Hàn Dạ Thần nhìn mà nhúm mày, anh vừa giận mình vừa buồn cười khi nhớ đến lúc mình bị cô mê muội mà đòi uống sữa. Tưởng cô quên rồi ai ngờ cô vẫn nhớ, thật sự anh phải uống nó sao? Mà đây là cô quan tâm anh đúng không? Hàn Dạ Thần thấy hôm nay thật hạnh phúc, ước gì sẽ luôn như vậy.

21. Chương 20

Mặc Vi Như đặt cốc sữa xuống bàn, cô nhìn ăn cười “Đây là sữa tôi pha, anh uống thử đi xem có vừa miệng không?” Hàn Dạ Thần chau chừ cầm cốc sữa lên, mùi sữa nồng phả vào mũi thật không quen. Mày anh nhúm hết lại, cái thứ nước trắng đặc này anh có thể uống được? Nhưng nhìn ánh mắt chờ mong của cô, Hàn Dạ Thần mím môi uống một ngụm nhỏ. Vị ngọt ấm bao trùm trong khoang miệng, Hàn Dạ Thần nhắm mắt nuốt xuống. Cũng không phải “lạ” lắm nhỉ? Anh thấy khá vừa miệng, nhất là vị ngọt đến ngấy của sữa, Hàn Dạ Thần thầm nghĩ có phải hay không là do cô pha, anh mới uống ngon như vậy?

- Thế nào?

- Cũng tạm được

- Hi, tôi sợ anh không uống quen - Mặc Vi Như vui vẻ ngồi lại, cô gấp một miếng thịt cá vào hộp cơm đã vơi dần của anh - Anh ăn thêm đi, chức vị chủ tịch chắc hẳn phải mệt mỏi lắm!

Hàn Dạ Thần khẽ cười ăn miếng thịt cá cô đưa. Hai người cùng thưởng thức bữa ăn trong phòng. Ấm áp, hạnh phúc, ngọt ngào là tất cả những cảm giác mà Hàn Dạ Thần được cảm nhận ngày hôm nay.

- À, ban nãy có người đến tìm anh! - Mặc Vi Như thu dọn hộp cơm vào trong túi, cô nói - Là một cô gái!

Hàn Dạ Thần nhúm mày, Mặc Vi Như cười, cô chọc anh “Hàn chủ tịch, anh có bạn gái rồi mà còn không nói, để cô ấy đến tận nơi làm việc để thăm anh, như vậy là không được nha..” Mày Hàn Dạ Thần nhúm chặt hơn “Em đang nói ai vậy?” “Hừm, bạn gái anh!” “Tôi không có bạn gái, em đừng hiểu lầm” anh chỉ giải thích đơn giản bằng một câu. Mặc Vi Như hơi ngạc nhiên “Cô ấy nói là bạn gái anh, chắc chắn đến nỗi tôi còn tưởng thật” “Cô ta như thế nào?” “Hừm...Cô ấy là người Tây, rất xinh đẹp, tóc ngắn vàng, à tôi thấy cô ấy rất giống Alex” “Cô ta là em gái của Alex” Hàn Dạ Thần nhàn nhạt nói. “Em gái sao? Wow, không ngờ lại là thật” “Uh, mà cô...thấy như thế nào?” “Thấy như thế nào là sao?” Mặc Vi Như nghiêng đầu “Không có gì” Hàn Dạ Thần đứng dậy đi về chỗ ngồi, anh cúi đầu làm việc. Mặc Vi Như thở dài, cô cầm túi đồ ra ngoài.

Hàn Dạ Thần nghe tiếng đóng cửa, thở dài một tiếng, biết bao giờ mới có thể có được cô?

*****

Tại căn nhà nhỏ của nhà Mặc

- Bác nói con đến thành phố A sao? - Thế Hải bất ngờ trước quyết định của ba mẹ Mặc

- Đúng vậy, bác muốn con đến đó chăm sóc cho Như Như, một mình nó sống ở nơi đó thật lòng bác không thể yên tâm được - ba Mặc

- Nhưng để hai bác ở đây một mình thì tiểu Như sẽ trách con mất, em ấy đã giao cho con nhiệm vụ là phải chăm sóc cho hai bác mà

- Con không phải lo cho chúng ta, có gì ta sẽ nói với con bé, chứ hai người già như chúng ta thì làm sao được chứ!? Vẫn còn khỏe re à - mẹ Mặc vỗ vỗ vai Thế Hải

- Hai bác, con... - Thế Hải khó xử

- Thế Hải, ta biết con có tình cảm với Như Như - mẹ Mặc mỉm cười nhìn anh - Đây là cơ hội để con có thể thay đổi trái tim con bé, bác biết con rất khó khăn khi luôn bị con bé từ chối, và con cũng biết bóng ma

trong nó rất lớn rồi nhỉ? Nó không tin vào tình yêu, nhưng đừng vì thế mà nản. Bác không chê con, con làm con rể bác, bác rất hài lòng.

Thế Hải ngơ ngàng nhìn mẹ Mạc, ba Mạc ngồi trên ghế cũng gật gù, ông chen miệng hỏi “Tôi tưởng bà ưa cái thằng kia? Định sẵn cho nó làm con rể rồi còn gì” mẹ Mạc hiểu lời ba Mạc, mặt bà đỏ bừng, tay nhéo vào eo ông “Ông này, hay thật đấy, có ai mượn ông nói đâu, mà đấy chỉ là nghĩ thôi, tôi còn chưa biết nó ra sao thì sao dễ dàng giao con gái cho nó được, ông thấy Thế Hải không phải là rất tốt sao? Tôi cho nó làm con rể, ông có ý kiến?” Ba Mạc kêu oai oái, ông xoa eo nhăn mặt nói “Tôi có ý kiến gì đâu, rất vừa lòng là đằng khác, tôi chỉ nói thôi mà”

Thế Hải lúc này mặt đỏ bừng, con rể? Chồng của tiểu Như? Đây là mong ước của anh từ lúc nhỏ ấp ủ lâu nay, vật cản duy nhất là “tên đó” và bóng ma trong tim Mạc Vi Như. Loại bỏ được nó, anh mới có được trái tim của cô.

- Ý kiến con như thế nào? - Ba Mạc

- Con...nhưng hai bác thì sao? Con không yên tâm, con không muốn để hai bác một mình,

- Trời, thằng bé này, sao nó cứng đầu thế nhỉ? Cứ chỉ nghe lời mỗi Như Như thôi, người khác nói không nghe - Mẹ Mạc hai tay chống hông, làm bộ tức giận

Thế Hải chỉ biết cười trừ, anh giả như có việc, liền chạy ra ngoài. Mẹ Mạc “Ồ kìa” một tiếng nhưng anh đã đi mất, bà mím môi quay sang chồng “Ông xã, thằng bé này không chịu nghe tôi!” “Cứ để cho thằng bé suy nghĩ đi, bà cứ giục nó hoài, mà cũng đúng thôi, Như Như lo cho mình đành nhờ nó chăm sóc cho chúng ta, chúng ta lại bảo nó đến chăm sóc cho Như Như, nó khó xử là phải” “Haizzz...” mẹ Mạc chỉ biết thở dài.

Thế Hải đi dọc bờ biển, nhìn lên bầu trời lấp lánh vì sao sáng, anh vò đầu bứt tai, ngồi bệt xuống bãi cát vàng. Ngẩng đầu nhìn bầu trời, anh lại nhớ về ba mẹ mình, anh lẩm bẩm “Ba mẹ, sao con có thể rời khỏi nơi này được cơ chứ!? Ba mẹ đang ở đây, con cũng phải ở đây đúng không? Bờ cát, bãi biển và cả bầu trời này, con không rời được, nửa muốn nửa không,con phải lựa chọn sao đây hả ba mẹ!? Hai người hãy giúp con...”

*****

“Pằng...pằng” - tiếng súng vang dội trong đêm, có 5 chiếc xe lao vù vù trên đường, chơi trò đuổi bắt rồi giết người, quả là một trò chơi gây kích thích cho người tham gia. Tử Âu đạp mạnh ga phóng nhanh, húych mạnh vào đuôi xe phía trước. “Chết tiệt!!” Tên trong xe bị đụng rửa thậm, hấn quay vô lăng khiến xe quay một vòng rồi phóng vụt đi. Tử Âu nhếch môi đuổi theo. Ba chiếc xe còn lại cũng theo đó mà tăng tốc dồn xe của Tử Âu gần thanh chắn bờ vực. Tử Âu bình tĩnh chú ý vào mục tiêu phía trước, tên anh ta đang đuổi là đàn em thân thiết của kẻ chủ mưu. Bắt được hấn thì sẽ rút ngắn được thời gian tìm tên kia. Tử Âu bị đụng liên tục, thân xe cũng bị ma sát mạnh với thanh chắn bằng sắt hơi gỉ, đã lâu nên không thể chắc chắn được. Tử Âu tức giận vừa đánh ngoặt xe vừa tăng lên vận tốc nhanh nhất tránh vào trong, va đập mạnh với ba chiếc xe kia, ba chiếc xe mất lực cân cứ thế đâm hổng thanh chắn rơi xuống vực sâu.

“Bùm...bùm...bùm”

Ba tiếng nổ vang to đến rung cả mặt đất. Tử Âu thê thảm với bộ dạng vạ và đập khá mạnh vào trán lúc anh ngoặt xe vào, thêm nữa quần áo dính bụi, xe thì bị hổng nặng, bốc khói thùng lốp. Điên nhất là mất dấu hấn, Tử Âu đá đá vào cửa xe lung lay, đáng nhẽ anh đang lái xe đi hóng mát trên núi, nghe được tín hiệu lạ, liền dọc theo đó mà tìm đến, ai ngờ lại đúng là tên đàn em thân thiết của “hấn” và bốn tên đồng bọn. Chúng vừa chuyển giao được “hàng” nên có vẻ rất sung sướng, đứng quanh đồng lửa đang lấp ló cháy, nâng chai rượu uống cạn. Anh tính thông báo cho người của mình thì tiếng chuông điện thoại đột nhiên reo vang thu hút sự chú ý của bọn hấn thế là bị phát hiện rồi thành ra như vậy đây.

Tử Âu mở máy điện thoại ra, may mà nó không bị sao. Anh bấm số gọi cho đàn em “Chúng mày mau lên núi XX đón tao, mang theo xe cầu nữa, nhanh lên!!” Nói như hét, không đợi bên kia nói gì, anh cúp máy.

“AISHHHHH...!!!!”

22. Chương 21

Ngày chủ nhật, nơi Mạc Vi Như đang ở trọ

Cô vẫn đang say giấc trên chiếc giường nhỏ, ngày ngày đều toàn công việc là công việc, bận bịu mệt mỏi hết sức. Mãi mới có một ngày nghỉ, bảo sao người không hay ngủ nướng như cô lại như vậy.

Bỗng điện thoại reo lên, Mạc Vi Như mắt nhắm mắt mở lấy điện thoại để trên đầu giường “A..lô...”

- Như Như - giọng mẹ Mạc từ đầu dây bên kia, bà nghe thấy giọng khác lạ của con liền hỏi - Con vẫn còn ngủ sao?

- Vâng...hôm nay chủ nhật được nghỉ mà mẹ - Mạc Vi Như hỏi - Có chuyện gì hả mẹ?

- Uh, mẹ muốn nói với con một chuyện

- Mẹ nói đi

- Mẹ biết con đã ổn định được cuộc sống rồi, mọi thứ tạm thời có thể khiến mẹ yên tâm nhưng ở một thành phố lớn không có ai quen biết thì nhớ có chuyện gì bất trắc xảy ra thì cũng không dễ tránh được....

- Haizzz... vẫn là chuyện này sao mẹ? - Mạc Vi Như thở dài - Mà con có người quen ở đây rồi!

- Người quen? Ai vậy? Quen từ bao giờ? -mẹ Mạc ngạc nhiên

- Là một người bạn quen trong chuyến đi thôi mẹ ạ - Đúng là cô có quen một...hai người ở đây nhưng không phải là bạn trong chuyến đi, cô nói để cho bà yên tâm hơn.

- Thật chứ!? Sao lần trước con không nói với mẹ? - mẹ Mạc vẫn còn nghi ngờ

- Thì tại...con quên mất!

- Như Như... - mẹ Mạc im lặng hồi lâu rồi nói - Có quen hay không thì cũng chỉ là mới quen, không thật sự tin tưởng được, mẹ sẽ nói Thế Hải đến thành phố A với con

- Mẹ nói...để anh Thế Hải đi?

- Uh, Thế Hải là người mẹ tin tưởng nhất để giao trọng trách chăm sóc cho con, để nó ở với con, mẹ mới yên tâm được

- Mẹ... mẹ cho anh ấy lên đây thì mẹ mới yên tâm về con được nhưng con thì con không yên tâm về ba mẹ, cần có người thay con ở bên cạnh ba mẹ, ba mẹ cần hơn con

- Như Như, con thật bướng bỉnh! Không khác gì hồi nhỏ - mẹ Mạc khẽ cười - Bảo sao Thế Hải nó cũng bị lây cái tính xấu này của con, cứ đòi ở lại chăm sóc cho ba mẹ dù mẹ thấy nó cũng muốn đi lắm!

-.... - Mạc Vi Như im lặng nghe bà nói tiếp

- Ba mẹ cũng già rồi, điều hạnh phúc nhất của ba mẹ là chỉ mong con gái mình bình an vui vẻ và hạnh phúc, có một người chồng tốt, sinh một đứa con ngoan, nuôi dạy nó như ba mẹ nuôi con để nó trở thành người hoàn hảo như con gái mẹ giờ đây. Đây không phải chia xa hẳn, khi nào rảnh hai đứa vẫn có thể về thăm ba mẹ mà. Con hãy để nó ở bên cạnh con, thằng bé sẽ rất tốt với con, mẹ tin là thế!

- Bỗng dừng mẹ nói những lời này, con thấy xa cách quá - Mạc Vi Như cảm thấy hơi cay mắt - Vâng được, con nghe theo quyết định mẹ

- Haha con gái, vậy là được rồi! Bye bye con gái yêu - mẹ Mạc vui vẻ nói rồi cúp máy.

Mạc Vi Như thở dài, nói chuyện với mẹ làm cô thấy hết buồn ngủ rồi, rắc rối quá đi thôi! Xem đồng hồ đã gần 12h, không khỏi giật mình. Mình đã ngủ lâu như vậy sao? Nếu mẹ không gọi đến thì mình còn định ngủ đến bao giờ!? Mạc Vi Như vò mái tóc rối đứng dậy đi vào WC.Xong xuôi, cô ăn tạm hai lát bánh mì gói phết bơ và đường đơn giản, đây là món ăn sáng yêu thích nhất của cô bất kể mọi nơi. Bật chiếc tivi nhỏ

lên xem tin tức, nghe có vẻ rất già dặn nhưng đây là thói quen của cô từ khi còn học những năm đầu đại học, những bài báo cáo, thuyết trình rất cần thiết luôn liên quan đến một hai vấn đề thời sự hot nhất.

Nguồn tin sốt dẻo vẫn luôn tràn ngập trên các kênh thời sự và bài báo dù đã xảy ra cách đây một tuần đó là sự việc giữa giám đốc Nhất của Nhất thị - Nhất Hàn và chủ tịch Hàn của Hàn thị - Hàn Dạ Thần. Mạc Vi Như thấy anh đúng là rất nổi tiếng, nhìn hình ảnh Hàn Dạ Thần, gương mặt tuyệt mỹ đầy lạnh lùng đứng trên bục cao trải thảm đỏ nhận giải Golden - giải thưởng danh giá dành riêng cho doanh nhân cao quý nhất. Anh đã giữ vững vị trí đầu bảng suốt bao năm từ khi anh từ nước ngoài trở về làm tổng giám đốc sau đó thay thế ông mình lên chức chủ tịch mà không hề dựa vào quyền lực của Hàn gia.

Từ khi biết kĩ về Hàn Dạ Thần, Mạc Vi Như chỉ có cảm phục và cảm phục, sao trên đời lại có những người giỏi đến đáng sợ như vậy cơ chứ! Nhất là Hàn gia, Nhất gia và Phong gia - ba đại gia tộc quyền lực nhất, chứa đựng những nhân tài qua từng thế hệ.

“Cộc...cộc...cộc”

Mạc Vi Như tắt tivi, cô ra mở cửa. Là nhân viên bưu điện!

- Xin hỏi, cô là cô Mạc, tên đầy đủ là Mạc Vi Như đúng không? - nhân viên bưu điện hỏi

- À vâng đúng vậy, tôi là Mạc Vi Như - Mạc Vi Như trả lời

- Cô có bưu phẩm - nhân viên bưu điện đưa cho cô một bọc phẩm

Mạc Vi Như cầm lên, cô thắc mắc là ai đã gửi cho cô?

- Người gửi cho tôi là ai vậy?

- Chúng tôi không rõ ạ - nhân viên bưu điện lắc đầu rồi cúi đầu chào - Nhiệm vụ của tôi đã xong rồi, chào cô!

Mạc Vi Như gật đầu, cô mang bưu phẩm vào nhà, đặt lên bàn rồi mở ra xem. Là một chiếc hộp vuông cỡ vừa màu hồng phấn, in thương hiệu nước hoa cao cấp của Pháp. Mạc Vi Như bất ngờ, cô chợt thấy một tấm thiệp cứng màu đỏ rơi ra phía dưới liền cầm lên xem

“Cô gái của tôi, đây là món quà mà tôi cất công đi Pháp mua tặng cho em, em thấy tôi rất có lòng đúng không? Mong em sử dụng và giữ gìn nó cho thật tốt bởi đó là tấm lòng chân thành để yêu em của tôi.

Ký tên

Người đàn ông yêu em

Phong Gia Khải

P/S: Nếu em muốn nói gì với tôi thì chúng ta có thể trao đổi số điện thoại, số của tôi là 091xxxxxxx, tôi chờ em... “

Khóe môi Mạc Vi Như giật giật, không phải chứ!? Anh ta tính theo đuổi cô thật à? Phong gia! Là Phong Gia Khải đó! Người đàn ông ấy muốn theo đuổi mình! Là phúc hay họa đây? Là vui hay khổ đây? Cô mím môi nhìn dãy số điện thoại bên dưới, mình có nên nói rõ cho anh ta biết không nhỉ? Hôm trước anh ta đã đến tận Hàn thị làm một vụ gây chấn động mà nạn nhân là cô! Hôm kia thì gửi hoa đến tận bàn làm việc của cô, chưa kịp xem thiệp thì Hàn Dạ Thần đã giật lấy bó hoa và tấm thiệp của cô ném vào thùng rác nhỏ cạnh bàn, mặt hầm hầm đi ra ngoài làm cô khó hiểu một phen.

Đắn đo một hồi, cô quyết định bấm số của Phong Gia Khải. Chưa đầy vài giây bên kia đã bắt máy, tiếng cười trầm thấp mê hoặc của người đàn ông vang lên “Cô gái của tôi, em gọi cho tôi thật làm tôi cao hứng” Mạc Vi Như nói thẳng luôn vào vấn đề “Phong chủ tịch, tôi không biết ngài đây là có ý gì với tôi! Nhưng mong ngài từ nay về sau không cần làm những chuyện này nữa! Tôi cảm thấy rất phiền, ngài đang can thiệp vào cuộc sống riêng tư của tôi, tôi không hề thích chút nào! Người như tôi không thích hợp làm mẫu người của ngài, xin lỗi vì đã thất lễ...” Mạc Vi Như nói rồi cúp máy, không đợi Phong Gia Khải nói gì.

Phong Gia Khải ngồi trong thư phòng ở Phong gia, tay xoay xoay chiếc điện thoại, anh bất giác cười lớn “Hahaha cô gái của tôi, em thật đáng yêu!” Sau đó anh lẩm bẩm “Thú vị...thú vị lắm!”

Anh nhếch môi ấn một cuộc gọi, đợi bên kia bắt máy, anh cất giọng cợt nhả “E hèm...Hàn chủ tịch, cô thư ký của ngài vừa gọi điện cho tôi!” Bên kia im lặng nhưng đã có tiếng ghế đổ xuống sàn “Rầm” vang to. Phong Gia Khải cười “Chắc chắc, cô ấy khiến tôi muốn chinh phục cô ấy quá! Thư ký của ngài đúng là rất có sức hút! Ngay cả giọng nói qua điện thoại thôi mà cũng trong trẻo dễ nghe đến như vậy...” “Tút...” lại một tiếng tút dài cúp máy. Phong Gia Khải anh từ bao giờ bị người khác cúp máy trước vậy? Khẽ cười, anh ngẩng đầu dựa sau ghế, mắt nhắm lại nghỉ ngơi.

23. Chương 22

Không khí trầm mặc bao trùm trong căn phòng xa hoa. Hàn Dạ Thần mày nhíu chặt, tên Phong Gia Khải chết tiệt kia vẫn chưa thu lại ý đồ của hắn mà còn dám coi lời cảnh báo của anh như gió thoảng. Bảo sao Hàn Dạ Thần anh không tức cơ chứ! Cũng tại bảo bối nhà anh có sức hút quá mà. Nhưng cô gọi cho hắn có việc gì? Tại sao lại gọi? Hai người họ từ khi nào lại có số điện thoại của nhau? Hàn Dạ Thần đang chùn trong suy nghĩ thì tiếng gõ cửa vang lên “Cốc...cốc...cốc”

Lấy lại dáng vẻ nghiêm túc và lạnh lùng, Hàn Dạ Thần tạm thời gạt phăng chuyện nhức nhối kia ra khỏi đầu, anh sẽ tính sổ với Phong Gia Khải sau.

Tử Âu thân áo quần thoải mái quần jean và áo thun trắng kẻ xanh bước vào. Đứng trước Hàn Dạ Thần cúi đầu cung kính chào một tiếng “Đại ca!” Hàn Dạ Thần gật đầu, hai tay vòng trước ngực, cao ngạo nhìn Tử Âu. Anh chàng kéo cái ghế dựa rồi ngồi xuống, thẳng người nghiêm túc kể lại chuyện tối hôm đó. Hàn Dạ Thần có vẻ không để ý mấy, nghe xong anh chỉ nhướn mày ý Tử Âu nói tiếp. Anh chàng gãi gãi đầu “Hết rồi ạ! Nhưng em phát hiện ra cái này, chắc chắn có hữu ích cho chúng ta...” Tử Âu dừng lại rồi lục trong túi quần ra một tờ giấy cỡ to được gấp cẩn thận.

Hàn Dạ Thần cầm lên mở ra xem, đây giống như một tấm bản đồ. Nhiều điểm được đánh dấu X màu đỏ nhưng không rõ nơi nào là nơi nào. Hơn nữa cách vẽ và định hình rất khó để nhận biết. Hàn Dạ Thần xoay xoay tờ giấy, không có điểm gì đặc biệt đáng chú ý để suy ra được.

- Chắc lúc rượt chạy hắn làm rơi - Tử Âu nói thêm - Lúc đợi xe cẩu với mấy tên thuộc hạ tới, em có đi kiểm tra lại không ngờ lại phát hiện được tờ giấy này.

- Cậu không nghĩ hắn ta cố tình? Như một lời thách thức chúng ta tìm ra chẳng hạn - Hàn Dạ Thần

- Em không có nghĩ nhiều như vậy đại ca ạ! - Tử Âu cười cười - Nếu không thì cứ theo đại ca, chúng ta tìm ra bí ẩn của tờ giấy này không khéo thu về bội thu lắm đó.

- Cậu phân tích thử cho tôi

- Được - Tử Âu gật đầu, cầm lấy tờ giấy, nghĩ nghĩ vài phút rồi nói - Ngoài những dấu X đỏ và đường kẻ xiên xiên vẹo vẹo mờ nhạt này ra thì đúng là không thể nghĩ ra được cái gì. Nhưng nếu em không lầm thì đây là một ngọn núi nào đó, bởi theo những gì em biết về bọn hắn thì núi thường là địa điểm bọn chúng tập hợp và là nơi chuyển hàng nhưng cũng có thể là một nơi gần biển...

- Núi và biển sao? - Hàn Dạ Thần lẩm bẩm, nhếch môi cười, hai tay anh đan vào nhau chống trên bàn - Phải nhắc cậu là không nên làm vấn đề rắc rối thêm, cậu nói có phần đúng có phần sai, đúng là nơi bọn chúng tập hợp còn sai là biển và núi.

- Thế theo đại ca là như thế nào? - Tử Âu nhíu mày

- Đây là nhiệm vụ của cậu, tôi chỉ có thể gợi ý cho cậu một điều đó là “Sông máu”

- Sông máu? Là sao chứ? - Tử Âu thắc mắc

Hàn Dạ Thần phẩy tay ý bảo anh ra ngoài, Tử Âu muốn hỏi thêm nhưng đúng là Hàn Dạ Thần chỉ gợi ý cho anh như vậy thôi. Sông máu??? Là gì đây???

Từ Âu rồi đi không lâu thì có một cuộc điện thoại gọi tới, màn hình hiện chữ “Alex” Hàn Dạ Thần bắt máy. Bên kia lập tức khóc rống lên, Hàn Dạ Thần nhú mồm để điện thoại ra xa tai.- Thần...!!! Con bé Lancy nó về nước rồi!

- Tôi biết

- Cậu biết? Nó đến Hàn thị tìm cậu?

- Đúng, nhưng không gặp, là Vi Như nói

- Lancy gặp Vi Như? - Alex bỗng thấy thật thú vị, tình địch gặp nhau, haha

- Vi Như? Cậu dám gọi cô ấy như vậy? - Hàn Dạ Thần

- Hừ, gọi thế nào cũng không cho dù sao cô ấy cũng nhận tôi làm anh trai rồi mà - Alex bĩu môi - Thế tôi phải gọi như thế nào?

- Chị dâu!

- Ặc, lắm chuyện thế! Được rồi, chị dâu thì chị dâu - Alex nói - Xong chị dâu nói gì không?

-.... - một hồi im lặng làm Alex bất giác lạnh sống lưng, anh hiểu rồi hiểu rồi - haha, ta nói tiếp về Lancy đi, nó vừa về đã quậy tanh bành nhà tôi như để xả giận chuyện nó không gặp được cậu rồi, hừ còn đụng đến mấy bản thiết kế ngàn vàng của tôi, may mà tôi kịp thời ngăn lại không giờ bao tâm sức của tôi đi tong.

- Anh em cậu rất giống nhau - Hàn Dạ Thần nhàn nhạt nói

- Đây là khen hay chê? - Alex nhăn mặt - Nó đang làm loạn lên đòi tôi gọi cho cậu đến gặp nó đây này, có cần tôi cho cậu nghe...

Nói xong Alex đưa điện thoại ra hướng cửa. “Rầm rầm rầm” - tiếng đập cửa mạnh vang lên kèm theo tiếng gọi “Alex, anh gọi chưa? Em muốn gặp Thần!!!” Alex khóe miệng run run, thu điện thoại về

- Sợ quá, sợ quá đi, cậu phải giúp tôi Thần...huhu không nó khủng bố tôi mất - Alex nói rồi lẩm bẩm “tự nhiên về làm gì không biết”

- Tự cậu giải quyết đi, cậu biết tôi không thích chuốc phiền vào người mà, đừng nói là em gái cậu hay ai - Hàn Dạ Thần

- Thần...! Cậu biết rõ con bé Lancy rồi còn gì, từ nhỏ đã bám cậu như sam, điên cuồng mà chiếm giữ cậu, nay lớn rồi bản tính nó vẫn không có giảm mà chiều hướng gia tăng, nó hành tôi đủ kiểu - Alex nói như sắp khóc

- Cậu là anh trai nó, tự quản nó cho tốt đi, tôi không muốn gặp nó chút nào cả, nói thẳng với nó là như vậy! Đừng để nó chọc giận tôi không tôi không biết mình sẽ làm gì đâu... - Lạnh lùng đe dọa, Hàn Dạ Thần cúp máy.

Alex than thở nhìn chiếc máy điện thoại. Anh để lên bàn, đứng dậy ra cửa mở ra. Lancy thân áo crop top quần jean ngắn đứng dậm chân chờ đợi. Nhìn thấy anh trai đang nhìn mình đầy giận dữ, định lên tiếng thì đã bị Alex xách tai lôi về phòng.

- Á...đau quá! Anh làm gì vậy hả? Alex, thả tai em ra, đau quá - Lancy giãy dụa có vùng ra nhưng không được, tai cô đang bị xách đến đau điếng.

Alex không chút thương xót xách tai cô về phòng, đẩy Lancy lên giường. Chỉ thẳng vào mặt cô “Em dám quấy thêm nữa đi, đừng để anh nhốt em lại” Lancy tức giận không chịu thua đứng dậy “Anh quát em!! Còn dọa nhốt em lại! Alex, anh dám làm thử đi, em sẽ mách ba mẹ” Alex cười nhạo “Được, không có điện thoại xem em mách ba mẹ kiểu gì?” Nhanh nhẹn lấy chiếc điện thoại hồng bên cạnh giường. Alex giờ qua giờ lại như chọc tức em gái, Lancy định cướp lại nhưng đều không thành.

Alex nói “Hôm nay anh sẽ nhốt em lại coi như trừng phạt, đừng hòng có ý định thoát ra ngoài” rồi ra ngoài đóng sầm cửa lại. Nghe tiếng khóa cửa, Lancy giật mình chạy ra cửa vặn nùm cửa nhưng không được. Cửa đã khóa lại! Á...Aish...Alex đồ anh trai chết tiệt, đồ ác nhân, đồ vô nhân đạo. Anh dám nhốt em lại...ba mẹ, huhu. Lancy tức đến phát khóc, cô hậm hực nằm lên giường, dụi mặt vào gối mà hét lớn cho đỡ bức bối.

Nằm hét lúc lâu, cổ họng khô rát, khó chịu đứng dậy uống nước. Lancy lục ngăn tủ, lấy ra một bức hình đã sờn, hơi mờ nhưng vẫn còn nhìn được. Đó là bức hình của một cậu bé, cậu bé mặc bộ vest nhỏ trông rất chững chạc, tay đang kéo đàn vi ô lông. Đây là Hàn Dạ Thần lúc nhỏ, người con trai đã cướp mất trái tim Lancy. Bức hình này là cô chụp trộm đã lâu nhưng vẫn giữ cẩn thận. Đây là vật báu của cô mà không ai biết. Lancy ôm tấm hình vào người còn hôn “chụt chụt” lên bức ảnh. Thần...Thần....anh còn nhớ em không? Cô bé Lancy hồi nhỏ thích anh à chụp trộm đó? Lancy lẩm bẩm nói, cô hạnh phúc khi nghĩ đến anh. Hàn Dạ Thần bây giờ, mẹ đã cho cô xem hình anh trên báo, anh càng ngày càng đẹp trai tuấn tú và mê hoặc cô hơn cả. Lancy đã nhủ lòng mình phải chiếm giữ anh thật chặt, bởi anh là của cô, của riêng Lancy.

24. Chương 23

Siêu thị náo nhiệt đông đúc người là người đi mua hàng, có lẽ là chủ nhật nên người đến mua hàng nhiều hơn ngày thường. Đây là lần đầu Mạc Vi Như đi siêu thị ở đây mua đồ, cô mới được thưởng thêm tiền nên mới muốn tiêu pha một chút. Đẩy xe hàng dọc các cửa hàng khác nhau, Mạc Vi Như chủ yếu là mua thức ăn rồi thêm đồ dùng tiện ích. Đang xem mấy loại mứt phết bánh thì cô nghe thấy tiếng trẻ con khóc lớn. Nhíu nháu mày cô nghiêng đầu nhìn ra phía tiếng khóc, thấy tình cảnh một đứa bé gái đang ôm mặt khóc còn người gây tội thì đang đứng vòng tay trước ngực thờ ơ xen lẫn tức giận nhìn bé gái, trên váy cô ta còn có vết kem dâu loang thẫm ướt chiếc váy bó.

Cô ta như không thể chịu nổi quát lên “Nín ngay con bé kia! Sao mày ồn thế hả?” Đứa bé gái bị hoảng sợ, sụt sịt vài tiếng rồi lại khóc rống lên. Cô gái điên qua dơ tay lên định đánh nhưng bị một cánh tay ngăn lại, cô ta quay đầu lại. Mạc Vi Như đã đứng đó từ bao giờ, cô giữ chặt cổ tay của cô gái này, vẻ mặt nghiêm túc “Đánh trẻ nhỏ là hành động không nên làm!”

Cô gái chua ngoa kia “hừ” một tiếng, giật tay lại “Cô là ai?” “Tôi phải nói cho cô biết sao? Tôi chỉ là người thấy chuyện không hay thì ra tay ngăn cản thôi” nói xong cô ngồi xổm trước mặt bé gái đang khóc, nhẹ giọng dỗ dành “Bé con, ngoan nào, nín đi cô thương con nha...” đứa bé gái như cảm thấy có chỗ dựa tốt liền nín khóc, đôi mắt to tròn hoe hoe đỏ nhìn Mạc Vi Như. Cô mỉm cười lấy khăn giấy trong túi áo nhẹ nhàng lau đi vết nước mắt còn đọng lại trên má của cô bé.

Mọi người từ bao giờ đã chú ý đến việc này, họ đứng thành một vòng quanh ba người. Nhìn hành động đẹp và lời nói nhã nhặn của Mạc Vi Như, ai ai cũng vỗ tay khen ngợi. Họ nói cô là thiên thần còn cô gái chua ngoa kia là ác quỷ. Cô gái kia giận đến đỏ bừng mặt, cô ta không muốn ở đây bị chỉ chỗ nói xấu nữa liền quay người bước đi. Mạc Vi Như cũng không muốn so đo thêm làm gì cho to chuyện ra nên cô lo chỉ đồ dành đứa bé.

Nhất Hàn nghe xong cuộc điện thoại liền quay trở lại, thấy bạn gái của mình đang hậm hực bước ra ngoài, vẻ mặt đỏ bừng đầy tức giận. Nhất Hàn nhíu mày đi đến “Mỹ Mỹ, Sao vậy?” Cô gái tên Mỹ Mỹ thấy bạn trai, không khỏi uất ức bậm môi “Hàn...người ta bị bắt nạt” Nhất Hàn không có phản ứng gì là tức giận, anh chỉ hơi nhếch môi “Vậy sao? Ai bắt nạt em được?” “Là một con nhãi thấp kém, anh xem...” chỉ phần váy bó bị dính kem nhoe nhoét trông rất “kinh dị” “Nó làm váy em bị như vậy! Em đã không chấp rồi, còn dám định tát em nữa...Hàn, anh phải đòi lại công bằng cho em, bạn gái anh bị người khác làm mất hết mặt mũi, anh cũng bị ảnh hưởng! Đúng chứ!” Nhất Hàn bị cô ta kéo vào trong cửa hàng vừa rồi. Nhất Hàn không giãy ra hay từ chối vì anh muốn xem cô gái đó là ai.

Bên trong mọi người đã tản ra hết, đứa bé gái cũng được mẹ đến dắt đi, mẹ đứa bé cảm ơn Mạc Vi Như rồi rút sau khi biết chuyện vừa xảy ra còn tặng cô một thanh socola coi như để đáp lễ. Mạc Vi Như từ chối không được nên đành nhận nó. Mua thêm một chút đồ, cô đẩy xe ra cửa hàng thì bị hai người chặn lại. Cô gái chua ngoa ban nãy và...tổng giám đốc của Nhất thị - Nhất Hàn. Mạc Vi Như bất ngờ khi thấy mối quan hệ này, không phải chứ!? Tổng giám đốc của Nhất thị lại đi quen với người phụ nữ chua ngoa như vậy sao? Kì lạ, kì lạ...

Thấy Mạc Vi Như cứ chăm chăm nhìn mình với thái độ bất ngờ. Mỹ Mỹ có chút hả hê, cô ta ôm lấy cánh

tay của Nhất Hàn “Hàn! Là cô ta!” Nhưng không nhìn thấy vẻ Nhất Hàn lúc này, là suy tư, là thú vị! Vì chỉ chú ý đến Mạc Vi Như nên Nhất Hàn không để ý đến Mỹ Mỹ, cô ta có vẻ cảm nhận được điều đó nên kêu lên một tiếng “Hàn...” đầy tức giận.

Nhất Hàn đẩy cô ta ra, nở nụ cười đào hoa đầy mê hoặc “Tiểu thư, trông em rất quen” Mạc Vi Như lạnh lùng cười “Tiên sinh, có lẽ anh nhầm tôi với ai rồi!” “Haha không đâu, sao có thể nhầm được cơ chứ!” Nhất Hàn hơi cúi người xuống nói nhỏ “Vị hôn thê của chủ tịch Hàn thị, ở dạ tiệc Chu gia” Mạc Vi Như hơi bất ngờ, cô nhớ là không có Nhất Hàn ở dạ tiệc đó mà. Như biết được thắc mắc của cô, Nhất Hàn mỉm cười “Tôi có việc nên về trước, nhưng vẫn kịp nhìn thấy em, em thật sự rất xinh đẹp, mê hoặc tôi lắm đó! Thật tiếc là không có thêm thời gian để ngắm em” Mạc Vi Như hơi lạnh sống lưng, mấy tên đàn ông đào hoa này đúng là khiến cho người khác phải “Nổi da gà” mà. Mạc Vi Như cô dị ứng nhất là mấy người đàn ông như thế này mà gần đây lại liên tục gặp. Xui quá đi!!

Mỹ Mỹ trợn mắt cứ thế nhìn bạn trai mình tán tỉnh cô gái khác. Cô ta không chịu liền tiến tới giật giật cánh tay Nhất Hàn “Hàn!” Nhất Hàn bị làm phiền, ánh mắt không vui nhìn Mỹ Mỹ. Cô ta thấy vậy càng thêm bực bội dậm chân, tiếng “Cộc...cộc” do giày cao gót đập xuống sàn đá ộp vang lên chói tai “Anh phải giúp em cơ mà, sao anh lại nói với cô ta mấy lời như vậy! Mà...anh quen cô ta sao?”

- Có thể coi là như vậy - Nhất Hàn gật đầu, anh ta ôm eo Mỹ Mỹ, như để dỗ ngọt bạn gái, Nhất Hàn nhìn Mạc Vi Như - Tôi mới biết là em có bắt nạt bạn gái tôi, đúng không?

- Haha cái gì cơ? Bắt nạt? - Mạc Vi Như đến là buồn cười, cô giễu cợt nhìn Mỹ Mỹ - Cô gái à, tôi nhớ là tôi không có bắt nạt cô nha. Là cô bắt nạt người khác còn đổ tội cho người vô tội bắt nạt mình, thật nực cười.

- Cô... - Mỹ Mỹ không nói được lời nào đành đưa ánh mắt nhìn Nhất Hàn, anh ta không nhìn cô mà nhếch môi “Cô nói xem?”

- Một đứa trẻ con ngây thơ phạm lỗi, làm bẩn váy mình liền giơ tay đánh nó, còn ra cái hình ảnh gì nữa, tôi còn chưa nói nặng lời hơn là tội bạo hành trẻ em đáng lên án đó - Mạc Vi Như vòng tay trước ngực - Nhất tổng, ngài nên hiểu cái nào đúng cái nào sai nếu không thì tôi sẽ thấy khinh thường ngài lắm đó cho dù ngài có thân sĩ vì bạn gái hay không.

- Oh...haha - Nhất Hàn bật cười, ánh mắt thú vị nhìn Mạc Vi Như - Hay lắm! Yên tâm, tôi biết mà, bạn gái tôi sai thì đương nhiên cô ta phải xin lỗi rồi.

- Hàn... - Mỹ Mỹ bực bội kêu một tiếng nhưng nhận phải ánh mắt lạnh lùng của Nhất Hàn thì cô ta đành nói một tiếng “Xin lỗi” nhưng hoàn toàn không có ý muốn xin lỗi.

- Không phải với tôi, mà là với hai mẹ con đứa bé kia, nhưng tiếc là họ đã đi mất rồi, giờ cô nói cũng chẳng có ích gì mà cô về thay váy đi, vết kem dính trông mất thẩm mỹ quá - Mạc Vi Như nhếch môi - Thôi tôi đi đây, không hẹn gặp lại.

Mạc Vi Như đi rồi, Mỹ Mỹ uất ức nhìn Nhất Hàn “Anh không giúp em!” Nhất Hàn có chút nhúc nhích đầu nên nói một tràng “Giúp cô? Chuyện này là cô sai, cô còn muốn tôi giúp cô lấy công đạo ở đâu ra? Đánh trẻ em? Cô cũng đánh đá quá rồi đấy! Mà Nhất Hàn tôi thì không bao giờ cần những người đánh đá ở bên cạnh, chỉ có nước mắt hết mặt mũi. Từ giờ tôi không muốn gặp lại cô nữa, chia tay đi, thật phiền phức!!” Nói xong anh bỏ đi, Mỹ Mỹ hốt hoảng chạy theo luôn miệng kêu to “Hàn...Hàn em sai rồi!”

Sao cô ta có thể xui như vậy chứ? Mới hôm qua còn mặn nồng giờ lại thành ra như vậy, tất cả tại con nhỏ kia, rốt cuộc nó là ai mà dám hống hách như vậy hả?

25. Chương 24

Mạc Vi Như tính tiền xong, cô chặt vật xách hai túi nặng về nhà. Ra đến cửa siêu thị, bỗng một bên tay nhẹ hẫng. Mạc Vi Như bị giật mình, cô quay ra ngạc nhiên khi thấy Nhất Hàn. Anh ta đang cầm túi đồ của cô.

- Anh...

- Hello - Nhất Hàn nháy mắt - Để tôi xách đồ hộ em.

- Thôi, không cần đâu... - Mạc Vi Như phẩy tay từ chối, mắt liếc nhìn ra sau và xung quanh, không thấy cô bạn gái khó ưa của anh ta - Sao tôi có thể để Nhất Hàn tổng hạ mình xách hộ tôi đồ được.

Mạc Vi Như muốn lấy lại túi đồ nhưng Nhất Hàn tránh ra không cho cô thực hiện được ý định.

- Chỉ là xách hộ túi đồ thôi mà, đây là việc mà một người đàn ông nên làm - Nhất Hàn cười

- Nhưng tôi với anh không có quen thân! Tôi cũng không muốn có thông tin đối thủ của của Hàn thị và thư ký Hàn thị có quen biết - Mạc Vi Như cau mày

- Thư ký? - Nhất Hàn ngạc nhiên, thấy Mạc Vi Như vội che miệng lại như nói sai, Nhất Hàn bật cười - haha, em không phải lo, mà em nói em là thư ký, chà...lại thêm một chuyện tình giữa thư ký và cấp trên, chắc ngọt ngào lắm ha!

Nhận ra sự giấu cợt trong lời nói của Nhất Hàn, Mạc Vi Như thật muốn bây giờ cô có thể quăng cái túi đồ mua được vào mặt anh ta!! Nhưng tiếc là anh ta là người cầm, với lại bên trong còn có vĩ trứng, cô không muốn nó bị vỡ...

Mạc Vi Như cười cười “haha Phải phải, ngọt ngào lắm...Nhưng mà không liên quan đến anh” nhanh tay giật lại túi đồ khi Nhất Hàn không để ý vì anh ta đang hứng thú với chuyện tình “ngày thường” của cô. Nhất Hàn không kịp nói thêm gì thì Mạc Vi Như đã chạy biến “Ồ kìa...” Nhất Hàn bị bất ngờ sau đó anh ta khẽ cười “Không lẽ điểm yếu duy nhất của mày lại là cô ta sao Hàn Dạ Thần?” Suy nghĩ này khiến Nhất Hàn thích thú mà nghĩ đến một vài kế hoạch. Nhưng anh ta cũng cần phải chắc chắn về điều này, chắc gì cô ta là đã đủ tư cách làm điểm yếu của Hàn Dạ Thần, anh ta làm như vậy chỉ để diễn trò?

Nhất Hàn ngồi vào con xe Ferrari màu xanh dương của mình, nhấn số gọi cho một người “Điều tra cho tôi về thư ký của Hàn thị” đầu dây bên kia hơi ngạc nhiên nhưng cũng tuân lệnh làm việc. Nhất Hàn lái xe đi, anh ta đã hoàn toàn quên mất cô tình nhân mới vừa chia tay xong đang khóc nức nở trong siêu thị.

*****

Mạc Vi Như về nhà, cô xếp đồ ăn mua được ra bàn, nấu một vài món đơn giản, lúc chờ cơm chín thì cô hoàn thành nốt một số tài liệu cần làm.

“Ting tong” Mạc Vi Như chạy ra mở cửa, cô bất ngờ khi thấy Hàn Dạ Thần “Anh...” Hàn Dạ Thần nhếch môi “Tôi sao?” Anh ung dung vào nhà dù chưa được phép của chủ nhà, ngồi xuống chiếc ghế sofa cũ kĩ, nhú mày nhìn xung quanh “Em vẫn sống được ở đây sao?” Giọng điệu của anh pha chút đau lòng. Hôm nay anh muốn đến thử xem hắt hủi căn nhà thuê của cô. Mạc Vi Như đóng cửa lại, nghe anh hỏi như vậy cô chỉ nói “Sống ở đâu chỉ cần có chỗ ở là tốt rồi, vì sao cứ phải xa hoa sang trọng làm gì, một nơi làm bản thân mình hài lòng là có thể sống được rồi” rồi cô mới hỏi anh “Hàn Dạ Thần, sao anh lại đến nhà tôi?”

Hàn Dạ Thần ngả người ra ghế, có chút không thoải mái nói “Tôi có việc đi ngang qua chỗ ở của em, tiện thể gặp em luôn mà tôi cũng đoán em đang làm bữa trưa” thực chất không phải đi ngang qua và anh cũng không có việc, chỉ là...anh thấy nhớ cô! Hàn Dạ Thần khẽ cười nhìn nồi nước đang sôi sùng sục trên bếp. Mạc Vi Như cười “Anh hay thật! Biết tôi làm bữa trưa liền ghé ngang qua đúng lúc. “Tôi đói rồi!” Hàn Dạ Thần nói, Mạc Vi Như mỉm cười đi lấy cốc nước lọc cho anh “Anh chờ một chút đi, cơm sắp chín rồi, không lâu sẽ có cơm ăn”

Hàn Dạ Thần gạt đầu, lấy tạm tờ báo kinh tế trên bàn đọc trong khi chờ đợi, anh có liếc qua mấy tập tài liệu trên bàn “Em chăm quá đấy, chủ nhật không nghỉ ngơi đi còn làm việc” “Không phải anh cũng có việc sao, mà tôi hoàn thành sớm trước tiến độ thì thời gian nghỉ ngơi sau này sẽ nhiều hơn sao?” Mạc Vi Như cười.

- À, Vi Như, tôi muốn hỏi em...

- Anh hỏi đi

- Gần đây tên Phong Gia Khải đang theo đuổi em sao? - Tay anh dần nắm chặt lại.

- Theo đuổi? Haha, anh nên dùng từ khác đi, tôi không đủ tầm mà với tôi, chỉ là anh ta nhất quyết nói thể thôi - Mạc Vi Như cười
- Anh ta thường hay làm phiền em lắm sao?
- Cũng không hẳn là thường xuyên, có một vài lúc thôi - Mạc Vi Như lắc đầu
- Hừm...tôi biết rồi
- Mà không hiểu dạo này số tôi có đào hoa lắm không mà bạn này đi siêu thị mua đồ ăn, tôi có gặp Nhất tổng Nhất Hàn
- Cái gì? - Hàn Dạ Thần nói lớn
- Uh, anh ta nhận r anh ta cứ dây dưa mãi tôi mới có thể trốn được
- Em không bị làm sao chứ! - Anh có chút lo lắng, tên Nhất Hàn không phải loại tốt lành gì, hẳn tiếp xúc với Vi Như vì để đổi dầu với anh.
- Không có nhưng mà anh sao vậy - Mạc Vi Như khó hiểu trước phản ứng của Hàn Dạ Thần.
- Không có gì - sắc mặt Hàn Dạ Thần hơi trầm lại, anh nói - Em tuyệt đối không được tiếp xúc với anh ta!
- Tại sao? - Mạc Vi Như khó hiểu
- Em chỉ cần biết là anh ta là người chẳng tốt lành gì đâu
- Uh tôi biết rồi - Mạc Vi Như nhìn thái độ của anh như vậy, cô cũng không hỏi nhiều mà đồng ý ngay, bản thân cô cũng không thích con người như Nhất Hàn.

Nghe cô nói như vậy, Hàn Dạ Thần yên tâm hơn hẳn. Anh thở phào một tiếng, thầm nhủ sẽ bảo vệ cô. Việc cô là vị hôn thê của anh ở Chu gia, anh đã bém nhem lại, chắc chắn không để lộ một chút thông tin nào ra ngoài. Tên Nhất Hàn đã biết chuyện này, đây mới là chuyện khiến anh lo lắng cho cô.

Mạc Vi Như nghe tiếng “xèo xèo” trong bếp, cô chợt nhớ là mình đang đun nước, “Á” Mạc Vi Như đứng dậy đi vào căn bếp nhỏ, hấp tấp mở vung nồi mà quên mang lớp cách nhiệt nên cô bị bỏng.

“Á...đau”

Nghe tiếng kêu đau của cô, Hàn Dạ Thần lo lắng chạy vào bếp, thấy chiếc vung thì rơi xuống đất, nước trong nồi bị tràn ra ngoài một ít, Mạc Vi Như ôm bàn tay trắng trẻo bị bỏng nặng đến sưng đỏ. Hàn Dạ Thần chạy đến xem cô, bàn tay to nhẹ nhàng nâng bàn tay nhỏ của cô lên xem, đau lòng vuốt ve. Mạc Vi Như thần thờ nhìn anh đến quên cả vết thương đau ở tay.

Hàn Dạ Thần vịn vôi nước, đưa tay cô vào nước lạnh vừa xoa xoa vừa nhẹ giọng trách cô “Sao em không cẩn thận gì hết vậy hả? Vết bỏng nặng như thế này” Mạc Vi Như không nói được lời nào, cô chỉ nhìn anh, trong lòng tràn ngập sự ấm áp. Hàn Dạ Thần hỏi cô “Em có đồ dùng y tế không?” “À có, ở trong tủ đồ trong phòng ngủ” Hàn Dạ Thần bọc nơi bị bỏng của cô bằng một chiếc khăn lạnh rồi để cô ngồi xuống ghế “Em cứ giữ nguyên đó, để tôi vào lấy hộp y tế” Mạc Vi Như gạt đầu, ánh mắt nhìn theo Hàn Dạ Thần, thầm cảm động mà nghĩ “Cũng may là có anh”

Hàn Dạ Thần đi vào phòng ngủ của cô, căn phòng đơn giản, chỉ có vài vật dụng cần thiết và chiếc giường nhỏ. Hàn Dạ Thần đi đến chiếc tủ nhỏ, mở ra trong đó có vài bộ quần áo thường ngày và làm việc treo cẩn thận trên mắc. Anh còn thoáng ngửi thấy mùi hương bột giặt thơm ngát tỏa ra từ bộ quần áo. Lòng khẽ động, Hàn Dạ Thần gạt quần áo ra, anh thấy có hai chiếc hộp, một chiếc hộp sắt nhỏ có lẽ là đồ y tế còn một chiếc hộp bằng bìa catong trắng cỡ vừa in họa tiết hình hoa đào nhỏ. Bên cạnh hộp còn có dòng chữ nhỏ “Hồi ức”

26. Chương 25

Dù tò mò muốn mở ra xem nhưng Hàn Dạ Thần cũng phải dừng lại vì bảo bối của anh đang bị thương, cần nhanh chóng chữa cho cô mới được. Hàn Dạ Thần cầm chiếc hộp sắt ra, xác định nó là hộp y tế, anh mang ra ngoài.

Mạc Vi Như tay mân mê viền khăn, nghe tiếng đóng cửa, cô nhìn Hàn Dạ Thần mang chiếc hộp y tế đi đến. Anh ngồi xuống cạnh cô, lấy tuýp thuốc đánh răng vừa lấy trong nhà tắm, nặn ra một ít rồi bôi nhẹ lên chỗ bị bỏng của cô. “Anh cũng biết cách này sao?” Mạc Vi Như thắc mắc, người như anh không giống là biết mấy cách chữa trị đơn giản như thế này “Em nghĩ tôi như thế nào vậy?” Hàn Dạ Thần khẽ cười nhìn cô, Mạc Vi Như đỏ mặt cúi đầu, Hàn Dạ Thần nói “Lúc nhỏ tôi cũng bị bỏng, khi đó được mẹ bôi cho và bảo bôi thuốc đánh răng lên vết bỏng là cách tốt và nhanh nhất để chữa bỏng, nếu bị nặng thì nó có thể giảm đau đi một chút cũng khiến cho vết thương đỡ nghiêm trọng hơn” “Oh...” Mạc Vi Như gật đầu. Cô thoáng qua ý nghĩ sao khi nhắc đến mẹ mình thì mắt Hàn Dạ Thần thoáng một tia buồn, là cô nhìn nhầm sao? Hay đúng là anh có chuyện gì?

Hàn Dạ Thần bôi kem đánh răng xong cho cô, anh mở hộp y tế, lấy tuýp bôi kháng sinh và bình xịt trị bỏng “Cũng may em có bình xịt trị bỏng” Mạc Vi Như cười “Hộp y tế đó cũng do mẹ tôi chuẩn bị, mẹ tôi trước đó có làm công việc là y tá nên riêng về vấn đề sức khỏe thì mẹ tôi kĩ càng lắm” “Mẹ em thật là một người mẹ tốt” “Uh đúng vậy”

Hàn Dạ Thần để bình xịt lên bàn, anh nói “Phải đợi kem đánh răng ngấm tầm vài phút rồi mới xịt lên, thế mới có hiệu quả được” Mạc Vi Như gật đầu, vết bỏng còn xót và đau khiến cô không thể cử động được. Hàn Dạ Thần giúp cô làm nốt mấy việc còn lại, anh lau bãi nước dưới sàn, để vung nồi ra bồn rửa, lau qua bếp rồi thay một nồi nước mới đun sôi lại, chờ sôi rồi cho rau vào luộc, anh đảo lại đĩa thịt ba chỉ cháy cạnh cho nóng, sắp ra đĩa rồi bê lên bàn. Mạc Vi Như lúc này chỉ chăm chăm nhìn từng hành động cử chỉ lưu loát của Hàn Dạ Thần, cô tự hỏi rằng người như anh thì có cái gì mà anh không làm được không? Và cô bất chợt nói thành tiếng, Hàn Dạ Thần bật cười, anh không nói gì, tiếp tục việc mình đang làm.

Không lâu sau, một bàn thức ăn ngon được bày biện ra đẹp mắt dù là các món ăn đơn giản. Mạc Vi Như cảm thán “Oa! Hàn Dạ Thần, anh quả thực rất tuyệt nha...” Hàn Dạ Thần mỉm cười vui vẻ, anh nhắc cô đi rửa tay bằng nước lạnh. Mạc Vi Như đi rửa tay xong, Hàn Dạ Thần lại ân cần xịt bình chống bỏng vào vết bỏng trên tay cho cô. Vừa làm anh vừa nói “Vết bỏng đã đỡ hơn rồi, em không cần lo lắng quá đâu, có nổi bọng nước nhưng sẽ hết nhanh thôi” “Cảm...cảm ơn anh” Mạc Vi Như đỏ mặt lí nhí nói. Hàn Dạ Thần mỉm cười “Chúng ta ăn thôi”

Hai người cùng ngồi xuống bàn ăn cơm, không biết là vì lí do gì mà Mạc Vi Như lại cảm thấy món nào cũng ngọt đến kì lạ. Nhưng cô không hề thấy ngán mà lại muốn nhiều hơn nữa. Đường như Hàn Dạ Thần cũng giống cô, anh cứ gấp thức ăn liên tục, khóe môi luôn nhếch lên đầy vui vẻ. Có khi ánh mắt hai người chạm nhau, cả hai không thẹn mà cùng cười.

Sau bữa cơm đầy ngọt ngào, Hàn Dạ Thần thỏa mãn ngồi xoa bụng ngồi dựa trên ghế. Mạc Vi Như chọc anh “Anh có phải là chưa ăn gì từ hôm qua đến giờ không?” Ai ngờ đâu Hàn Dạ Thần nói “Uh đúng vậy” làm cô bất ngờ. Mạc Vi Như cau mày “Không phải tôi đã nói là anh cần phải chú ý đến sức khỏe bản thân sao?” Bỗng Hàn Dạ Thần hỏi cô “Em là gì của tôi mà sao quan tâm đến tôi như vậy?” Giọng điệu của anh tràn đầy sự tự giễu. Mạc Vi Như sững người, phải rồi, cô chỉ là một thư ký, đâu có là gì của anh...nhưng sao cô luôn có cảm giác bản thân phải có trách nhiệm chăm sóc cho anh, cô luôn muốn thấy một Hàn Dạ Thần khỏe mạnh. Mạc Vi Như bỗng thấy trái tim mình như bị cái gì đó chọc đến đau nhói.

- Tôi...anh nói tôi là gì của anh là sao chứ!? Chẳng phải việc chăm sóc sức khỏe cho anh là...anh tự nói tôi có nhiệm vụ đó mà...tôi cũng chỉ thực hiện theo bản năng thôi - Mạc Vi Như lắp bắp nói, cô có thể thấy mình bắt đầu toát mồ hôi.

- Thực hiện theo bản năng? Em không có quan tâm tôi thật lòng... - giọng anh hơi trầm xuống

- Không...không phải, uh thì đúng là theo bản năng nhưng mà lo lắng cho anh là sự thật...là thật lòng thật tâm

- Em lo lắng cho tôi là thật sao?

- Uh...uh đúng vậy đúng vậy - Mạc Vi Như gật đầu

- Haha, vậy sao? - Hàn Dạ Thần cười, nhìn ánh mắt không chút giả dối của cô, anh thầm hét lên trong lòng. Cô luôn là người cho anh cảm giác tin tưởng nhất.

Mạc Vi Như gọt cho anh một đĩa hoa quả, cả hai im lặng ăn hoa quả, Hàn Dạ Thần lướt điện thoại xem gì đó còn cô thì chỉ ngồi ôm chiếc gối thỉnh thoảng nhìn anh. Mạc Vi Như thấy bầu không khí trầm lặng quá nên đành lên tiếng “Anh không bận gì sao?” Hàn Dạ Thần xiên một miếng táo lên ăn, anh nhún vai “Không có, tôi đang rảnh, công việc cần làm đã làm xong hết rồi” “Oh...mà tôi cũng đang rảnh hay là...chúng ta đi chơi đi, tôi ở nhà thấy chán quá!” “Đi...chơi? Đi cùng em? Chỉ có anh và em??” Hàn Dạ Thần bị kích động, người anh như sắp bật khỏi ghế.

Mắt Mạc Vi Như mở to chăm chăm nhìn Hàn Dạ Thần một hồi rồi mới gật đầu. Một niềm hạnh phúc và ngỡ ngàng bao trùm lấy Hàn Dạ Thần, anh thiếu chút nữa muốn nhảy cẫng lên ôm cô. Cô chủ động mời anh đi chơi! bảo bối của anh muốn đi chơi với anh!

Mạc Vi Như định lên tiếng thì bị hành động của Hàn Dạ Thần làm cho giật mình. Anh bước đến nắm lấy tay cô, gương mặt đầy vui vẻ, khóe môi mang nét cười nói “Vi Như, cảm ơn em!” Mạc Vi Như đỏ mặt, cô khẽ gật đầu, gương mặt tuấn tú đẹp trai của anh kề sát cô như vậy, hơi thở thơm mát mê hoặc của anh cũng gần sát cô như vậy. Dù sao Mạc Vi Như cô cũng chỉ là một cô gái trẻ, có bệnh ham mê sắc nam là bình thường do vậy trái tim loạn nhịp và cảm xúc thất thường kéo đến là không thể tránh khỏi.

Hàn Dạ Thần kéo cô đứng dậy “Chúng ta đi luôn chứ?” Mạc Vi Như phì cười khi nhìn thấy bộ dạng nôn nóng muốn đi chơi như một đứa trẻ của anh, cô vỗ vỗ bàn tay anh “Cứ từ từ đã, thời gian còn nhiều mà, chúng ta cũng mới vừa ăn xong, nghỉ chút đi” Hàn Dạ Thần xụ mặt xuống “Tôi đang chán lắm! Muốn đi chơi cùng em ngay bây giờ” kèm theo chất giọng pha chút làm nũng, phải nói thật sự là Hàn Dạ Thần ngay lúc này đây giống hệt một đứa trẻ, còn đâu sự lạnh lùng đến tàn nhẫn của một ác quỷ dưới địa ngục mà người ta thường ví anh như vậy. Có lẽ đây mới chính là con người thật của Hàn Dạ Thần. Mạc Vi Như dù chưa gặp anh bao lâu nhưng cô cũng phần nào hiểu được qua một vài cảm xúc không nhất định của anh. Cô đã nghĩ rằng anh là một người thiêu thốn tình cảm gia đình từ nhỏ. Mạc Vi Như mỉm cười chủ động nắm lấy tay anh, lần này cô kéo anh đi “Uh được, vậy chúng ta đi thôi” Hàn Dạ Thần khóe môi nhếch lên, anh nhìn bàn tay cô đang nắm tay anh, khẽ nắm chặt lại. Anh đi theo cô ra ngoài chuẩn bị cho một buổi đi chơi thật ý nghĩa và hạnh phúc.

27. Chương 26: Đi Chơi

Mạc Vi Như khóa cửa cẩn thận, Hàn Dạ Thần nhìn ổ khóa khá cũ, nhìn cũng không chắc chắn liền nhíu mày, anh nói “Ổ khóa cũ thế này không an toàn, em nên thay cái mới đi” Mạc Vi Như lắc lắc chiếc ổ khóa tạo lên tiếng “cách...cách” “Anh nghĩ nơi này còn có trộm đến sao?” Hàn Dạ Thần hừ một tiếng “Với cái suy nghĩ chủ quan như vậy, em nghĩ không có chuyện gì xảy ra sao? Thành phố A này, em không hiểu rõ nó, vả lại họ không cướp tiền thì cũng...cướp sắc! như thế nào có lợi cho chúng là được, dù sao em vẫn không thể an toàn mà tránh khỏi”

Mạc Vi Như rùng mình, cô nghĩ tới chuyện đáng sợ, không hay có thể xảy ra với cô. Sắc mặt hơi tái lại, Mạc Vi Như cười gượng “Haha tôi...tôi sẽ thay” Hàn Dạ Thần nhếch môi “Để tôi cho người đến thay luôn cho em, chứ đợi em thay khóa thì đã xảy ra chuyện rồi” “Anh..?” Hàn Dạ Thần lấy máy điện thoại ra, anh bấm số gọi cho Tử Âu “Cậu cho người đến khu nhà trọ XX đường XY phòng số 6 thay ổ khóa loại tốt nhất!” “Hả? Đại ca? Là anh sao? Anh bảo em làm gì cơ?” Tử Âu đang vui mặt trong đồng số sách, anh ngạc nhiên nghe Hàn Dạ Thần nói. Cái gì mà thay khoá? Mà sao lại phải cái đường bình dân đây, không giống với túi tiền của Hàn đại ca nha. “Tôi bảo thì cậu cứ làm đi, đừng tò mò nhiều chuyện, nhanh đi” chưa kịp ú ớ tiếng nào thì đầu dây bên kia đã cúp máy, Tử Âu bực bội đặt máy xuống, gọi mấy tên thuộc hạ đi làm việc.

Mạc Vi Như không nghĩ Hàn Dạ Thần sẽ làm thật, thật đúng với tác phong làm việc nói là làm của anh. Hàn Dạ Thần mỉm cười nhìn cô “Giờ là thời gian chúng ta đi chơi, tôi háo hức lắm rồi!” anh nắm lấy bàn tay cô kéo đi. Mạc Vi Như nhìn bàn tay đang nắm tay mình kéo đi, môi nở nụ cười.

Hai người chưa biết đi đâu, Mạc Vi Như lên ý kiến “Chúng ta đi dạo cho tiêu cơm đi, chứ vừa ăn xong mà đi chơi thì không tốt cho dạ dày đâu, phía trước không xa có một công viên, chúng ta đi ở đó nhé!” Hàn Dạ Thần tất nhiên không có ý kiến, cô bảo gì anh sẽ nghe, cô muốn gì anh sẽ chiều. Dù lúc này anh thân áo sơ mi đen, áo vest đen khoác ngoài và quần âu đen, lạnh lùng nghiêm túc có chút không hợp với quang cảnh xung quanh còn cô thì bộ đồ thoải mái áo sơ mi trắng và quần jean ngắn.

Yên lặng đi cạnh nhau, khoảng cách như càng được rút ngắn lại, đầu vai hai người theo từng nhịp bước khẽ cọ vào nhau. Mạc Vi Như thả lỏng người, đôi khi còn nhìn sang Hàn Dạ Thần, khuôn mặt anh không còn nét cứng nhắc nghiêm túc khi làm việc, khuôn mặt đầy ý cười làm cô không biết làm sao, trong lòng nhộn nhạo một hồi.

Thấy phía trước có một xe bán kem, trời trưa nóng này mà có một que kem ngọt mát thì quả thực là thích biết mấy, Mạc Vi Như hí hửng chạy đến, Hàn Dạ Thần chạy theo sau cô.

- Cô gái, cô ăn kem gì? - người bán hàng là một ông bác trung niên, nở nụ cười chặc phát hỏi cô

- Hừm...cho cháu một socola và... - Mạc Vi Như quay sang Hàn Dạ Thần - Anh ăn vị gì?

- Tôi không ăn đâu, em ăn đi - Hàn Dạ Thần từ chối, cái món gọi là “Kem” trong cái thùng đông lạnh này, anh không muốn thử chút nào.

- Haixx...anh cứ ăn thử xem, trời nóng này anh không thấy khó chịu sao, ăn một que cho thoải mái - Mạc Vi Như khuyên anh, cô nói với bác bán kem - Bác cho cháu hai socola ạ!

- Được - Ông bác bán kem cười, lấy kem ra rồi đưa cho Mạc Vi Như - Chàng trai này là bạn trai cháu sao? Hai đứa thật đẹp đôi, hãy thật hạnh phúc nhé!

- Dạ...? - Mạc Vi Như chớp chớp mắt, tay vô thức cầm lấy hai que kem, Hàn Dạ Thần nghe vậy liền vui vẻ mở ví ra lấy một tờ tiền mệnh giá lớn đưa cho bác bán kem - Cảm ơn bác!

- Ô kìa.... - Nhìn đôi trẻ kéo nhau đi, bác bán kem nhìn tờ tiền mệnh giá lớn mà thở dài một tiếng.

- Way Hàn Dạ Thần, chúng ta sao cứ bị hiểu lầm thế nhỉ? Anh còn không giải thích cho người ta hiểu nữa - Mạc Vi Như bĩu môi

- Giải thích làm gì? Họ hiểu như thế nào thì kệ họ, em cũng biết là tôi không có thích nhiều lời, càng không kiên nhẫn giải thích cho miệng lưỡi thế gian - Hàn Dạ Thần nhún vai

- Anh đúng là... - Mạc Vi Như cười, cô dạo dác tìm một chiếc ghế đá trống để ngồi, đi dạo nhiều cũng thấy mỏi chân. Giờ này cũng không có quá nhiều người trong công viên, thấy một chiếc ghế, Mạc Vi Như cùng Hàn Dạ Thần đi đến ngồi. Mạc Vi Như cầm que kem lên liếm một cái, cô vui vẻ kêu “Mát quá đi...!” Hàn Dạ Thần nhìn cô như vậy cũng thấy vui vẻ, Mạc Vi Như để ý thấy kem có dấu hiệu bị chảy liền nhắc nhở Hàn Dạ Thần “Anh ăn đi không kem bị chảy bây giờ.”

Hàn Dạ Thần đành cắn một miếng nhỏ, thì bị buốt răng vì lạnh, anh kêu lên một tiếng làm Mạc Vi Như bật cười chọc anh “Chưa gì đã cắn rồi” sau đó cô hỏi “Anh thấy kem vị socola ngon không? Đây là vị mà tôi thích nhất đó, ngoài ra các món bánh vị socola tôi đều thích hết!” Hàn Dạ Thần thầm ghi nhớ điều này trong đầu, khi khác anh sẽ bê cả tiệm bánh ngọt có vị socola tới cho cô.

Ăn hết kem, Mạc Vi Như thỏa mãn thở dài một hơi, cô nhìn thấy mép Hàn Dạ Thần có dính chút kem liền lục tìm trong túi ra tệp đựng giấy ăn, lấy ra một tờ đưa cho anh. Hàn Dạ Thần cầm lấy, hơi hụt hắng khi cô không lau cho mình. Bỗng trong đầu lóe lên một tia gian xảo, anh cầm lấy giấy giả bộ lau lau không đúng chỗ khiến vết kem lan ra trông rất buồn cười. Gương mặt tuấn mĩ trở nên khó coi, Mạc Vi Như có chút buồn cười, cô lấy tờ giấy khác ra, lần này tự mình lau cho anh, vừa lau cô vừa chọc anh “Anh lau kiểu gì mà lan ra hết rồi, Hàn chủ tịch đúng là kiểu người phải để người khác phục vụ cơ” Hàn Dạ Thần thỏa mãn ý định, anh tận hưởng sự chăm sóc nhẹ nhàng của cô.

Mạc Vi Như lấy máy điện thoại ra xem giờ, cô nói “Chúng ta ngồi nghỉ chút rồi đến khu vui chơi nhé, anh biết khu vui chơi nào gần đây không?” Hàn Dạ Thần gật đầu, anh có biết chỉ là chưa đi bao giờ thôi.

- Về nhà em đã, để tôi đi lấy xe rồi chúng ta đi luôn

- Ukm

Hai người đi bộ về nhà trọ, Mạc Vi Như trong lúc đợi Hàn Dạ Thần đi lấy xe, cô lên trên căn hộ của mình chuẩn bị vài đồ cho buổi đi chơi. Cô ngạc nhiên khi nhìn thấy chiếc khóa cũ đã được thay bằng một chiếc khóa mới đắt tiền và chắc chắn. Cô thầm nghĩ không phải nhanh đến thế chứ! Nhưng mà chìa khóa...a thấy rồi, chiếc chìa khóa được cất dưới chậu cây bên cạnh cửa. Đây là cách người ta hay dùng để cất chìa khóa. Haizz... khóa mà cũng sịn như vậy! Mạc Vi Như mở cửa đi vào, cô nghĩ mình sẽ làm một buổi picnic dã ngoại vì đây là điều cô muốn làm từ lâu. Lần này có Hàn Dạ Thần đi cùng, sẽ vui hơn chứ nhỉ? Với lại thời tiết ngày hôm nay cũng thích hợp để đi picnic. Lấy mấy lát bánh mì gối, thêm lọ mứt dâu và cam, một hộp sữa, một ít hoa quả cất lát đóng hộp cẩn thận để trong một cái túi.

Hàn Dạ Thần đợi ngoài xe chưa thấy cô xuống, anh đành đi lên trên căn hộ của cô, đứng ngoài cửa đợi cô, Hàn Dạ Thần hài lòng nhìn chiếc khóa mới, đúng là tác phong nhanh nhẹn của Hắc Dạ. Nhìn Mạc Vi Như đi ra xách theo chiếc túi khá to, Hàn Dạ Thần tò mò hỏi, Mạc Vi Như giơ chiếc túi lên, cười cười “Đây là đồ tôi chuẩn bị để đi picnic!” “Picnic?” “Uh, chút nữa anh sẽ làm tài xế cho tôi đó” cô nháy mắt tinh nghịch nói, Hàn Dạ Thần bật cười, anh gật đầu rồi xách chiếc túi hộ cô. Hai người đi ra xe và lên đường, Cả hai đều chung một tâm trạng đó là nóng lòng và mong chờ.

28. Chương 27

Hàn Dạ Thần lái xe đưa Mạc Vi Như đến khu vui chơi giải trí. Đỗ xe vào nơi để xe xong, cô bước xuống xe, cảm thán trước quang cảnh ở đây. Hàn Dạ Thần nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, Mạc Vi Như hơi giật mình nhìn anh, Hàn Dạ Thần mỉm cười “Để tôi nắm tay em, ở đây đông người em cũng không quen nhớ em bị lạc thì sao? Tôi cũng không tìm được mà bỏ em ở lại đó!” Cô đành để anh nắm tay mình.

Mạc Vi Như thấy thật mới lạ, khu vui chơi giải trí ở thành phố A đầy sáng tạo và nhiều thứ khác nhau. Người đi lại đông đúc, náo nhiệt. Họ đều đang thưởng cho mình một ngày cuối tuần thoải mái và vui vẻ để xả stress. Quên hết đi những phiền muộn và mệt mỏi trong những ngày làm việc bận bịu, học tập.

Thành phố A - một nơi hoàn thiện về việc phát triển mọi khía cạnh. Mạc Vi Như hứng khởi cùng Hàn Dạ Thần đi vào. Hàn Dạ Thần nói anh sẽ đi mua vé còn cô thì đứng đợi ở đây. Một vị chủ tịch như anh mà phải chen chúc trong chốn đông người thì thật là không phải nên Mạc Vi Như tình nguyện đi mua vé, cô bảo anh ngồi đợi, còn nói thêm rằng cô sẽ không đến mức đi mua vé mà lạc đường. Hàn Dạ Thần nhếch môi nhìn cô lon ton chạy đi, anh thân ái phục lạnh lùng, gương mặt tuấn mĩ băng lãnh lại đứng đợi ở đây không khỏi thu hút sự chú ý của mọi người. Tiếng xì xào, xuyết xoa vang lên không ngớt. Hàn Dạ Thần nhíu mày, bình thường anh là người thích sự yên tĩnh, chịu không nổi sự ồn ào nên khó chịu rút điện thoại ra gọi cho Tử Âu cho đám thuộc hạ đến giải vây.

Tử Âu vẫn đang lo công việc bù đầu bù cổ trong Hắc Dạ, anh thấy Hàn đại ca gọi tới, nghĩ chuyện gì quan trọng ai ngờ lại bảo anh cho một đám thuộc hạ đến khu vui chơi giải trí đường XZ. Tử Âu tròn tròn mắt, miệng há hốc nhìn chăm chăm điện thoại, có phải anh lại nghe nhầm gì không? Tử Âu ngoáy ngoáy tai vội vàng vàng dạ dạ rồi đợi đại ca cúp máy. Anh đặt máy xuống bên cạnh, dạ này đại ca lạ thật! Gọi anh không phải vì công việc, mà là vì mấy cái việc nhỏ nhặt không hề phù hợp. Vì anh là trợ thủ đắc lực trong Hắc Dạ dưới trướng của Minh Hạo và Hàn Dạ Thần, tức là trên ngàn người dưới hai người. Đại ca giao việc cho anh là lúc nhưng mà sao lại phải làm những việc như sửa khóa, phân công người đến khu vui chơi giành cho con nít,... Sau này sẽ là gì đây??

Không lâu sau, một chiếc xe ô tô màu đen 7 chỗ đỗ ở cổng. Bốn năm người áo đen đi xuống, bộ dạng và khí chất sát thủ làm không ít người chú ý, run sợ mà ngheh mắt nhìn hướng họ đi. Không phải chỗ này

có xã hội đen đến thanh toán nhau chứ!? Một số người có ý nghĩ như vậy đã vội đi về. Nhân viên bán vé không hiểu lý do gì, mắt mở to nhìn mấy người khách trả vé đòi tiền hoặc chưa mua được vé đã đi về. Mạc Vi Như dù khó hiểu nhưng vẫn mua vé, có chuyện gì thì cô không biết nhưng mà hôm nay cô phải chơi cho bằng được. Mua xong hai vé, cô mỉm cười đi ra chỗ lúc này. Càng đi càng thấy lạ khi mọi người dần tản về, họ có xì xào gì đó. Không kìm nổi thắc mắc, cô hỏi một người phụ nữ

- Cô cho cháu hỏi, có chuyện gì mà mọi người về hết đấy ạ?

- Trời ơi, xã hội đen không biết vì sao lại kéo đến đây thanh toán nhau, họ sợ chết thì phải lánh đi, nguy hiểm lắm!! - người phụ nữ xanh mặt nói

- Xã hội đen? - Mạc Vi Như thốt lên, không phải chứ? Chẳng lẽ buổi đi chơi phải dừng ở đây? Mà Hàn Dạ Thần...đúng, phải tìm anh ấy! Mạc Vi Như vội chạy đi.

Thấy Hàn Dạ Thần ngồi trên ghế đá, ngả người ra sau, đầu quay trái quay phải như đang đợi người nào đó. Mạc Vi Như chạy đến, thở hồng hộc vì mệt “Hàn...Hàn Dạ...Thần, chúng ta về mau đi, có...xã hội đen...đến thanh toán nhau, nguy...nguy hiểm lắm” Hàn Dạ Thần nghiêng đầu, nhìn cô mệt mỏi thở hồng hộc vì chạy liên cau mày “Xã hội đen? Đâu ra?” “Tôi không biết nhưng mà mau đi thôi...” định kéo tay Hàn Dạ Thần chạy đi thì bốn người áo đen cao to đã đi đến. Mạc Vi Như hốt hoảng, chân bước lùi ra đằng sau hai hai bước. Trời, là xã hội đen thật!! Mặt cô tái dần, cô không muốn ra đi lúc này đâu...huhu

Mạc Vi Như trốn sau lưng Hàn Dạ Thần, cô chỉ lộ đôi mắt ra nhìn. Bốn người áo đen đi đến trước mặt Hàn Dạ Thần, cung kính chào “Chủ tịch!” Mạc Vi Như suýt rớt hai con mắt. Hàn Dạ Thần thấy cô như vật thì buồn cười, anh lạnh lùng nhìn bốn người áo đen “Đẹp loạn đám đông đi!” “Dạ”. Mạc Vi Như kéo kéo vạt áo anh

- Hàn Dạ Thần, anh quen bọn họ!?

- Thuộc hạ của tôi...

- Sao trông giống xã hội đen thế!? Dọa tôi sợ hãi - Mạc Vi Như vuốt vuốt ngực

- Em ghét xã hội đen lắm sao? - sắc mặt Hàn Dạ Thần trầm xuống, anh nhỏ giọng hỏi

- Không ghét thì chẳng lẽ là thích!? chủ tịch! Là xã hội đen đó, họ chuyên làm những việc tàn bạo, không có tính người, đáng sợ như vậy sao tôi không ghét được cơ chứ!? - Mạc Vi Như nói, vẻ mặt cô thật sự ghét bỏ nhưng cô không để ý thấy nét ảm đạm thoáng qua trong mắt của Hàn Dạ Thần, mặt anh hơi tái đi. Bàn tay nắm chặt lại, anh nhắm mắt hít thở sâu rồi mỉm cười

- Biết là không phải rồi, chúng ta đi chơi thôi

- Uhm...

Đám đông đã tản về hơn nửa, nhiều người biết là không phải xã hội đen thanh toán nhau liền thở phào quay lại khu vui chơi. Không ai dám gọi cảnh sát vì họ không có gan lớn dưng đến Hắc đạo nên cũng may mọi việc không quá rắc rối. Bốn người áo đen đi theo sau hai người, Mạc Vi Như thấy không được tự nhiên cho lắm, cô kéo kéo áo Hàn Dạ Thần, nhỏ giọng “Sao bỗng dưng anh cho thuộc hạ đi theo vậy? Họ cứ đi theo sau thế này, tôi không được tự nhiên” “Tôi ghét ồn ào nên cho họ đi theo để giữ trật tự, không có vấn đề gì đâu, nếu em không thấy tự nhiên thì tôi bảo họ đi cách xa chúng ta một quãng” Hàn Dạ Thần nói xong liền quay ra ra lệnh cho bốn người áo đen “Các cậu lui ra xa một quãng đi” “Dạ!” Lại tiếng đồng thanh vang dội khiến Mạc Vi Như giật mình.

Sau đó, cô đã chú tâm vào mấy trò chơi mạo hiểm cảm giác mạnh độc nhất ở thành phố A. Chơi đến vui vẻ cùng Hàn Dạ Thần. Đi tàu lượn siêu tốc lộn ngược rồi lên xuống đến chóng mặt nhưng hai người đều không ngần ngại gì. Mạc Vi Như ban đầu có chút sợ nên ôm nhẹ cánh tay Hàn Dạ Thần, anh cười cười vỗ tay cô ý như muốn nói có anh ở đây, không phải sợ. Nhưng khi tàu bắt đầu chuyển động thì nỗi sợ đó lại biến thành phấn khích. Nhìn cô hét lên vui sướng, Hàn Dạ Thần bật cười nhưng trong đầu anh vẫn còn tồn tại câu nói của cô khi nói về xã hội đen. Cô ghét xã hội đen như vậy? Mà anh thì lại là người đứng đầu trong Hắc đạo, bang chủ của Hắc Dạ đáng sợ. Cô biết rồi sẽ như thế nào?

- Hàn Dạ Thần, đằng kia có kẹo bông kìa, chúng ta ăn đi - Mạc Vi Như cùng Hàn Dạ Thần ra quầy bán kẹo bông.

Cô chọn hai que kẹo bông trắng nhưng Hàn Dạ Thần từ chối, chỉ lấy một que. Mạc Vi Như ăn một miếng kẹo bông, híp mắt lại, cười kêu ngon, sau đó cô đưa đến miệng Hàn Dạ Thần, bảo anh ăn thử. Hàn Dạ Thần không từ chối, cắn một miếng. Chỉ có vị ngọt ngấy của đường khiến anh cau mày nhưng vẫn mỉm cười nói “Cũng được” khi cô hỏi về vị của kẹo bông. Mạc Vi Như quan tâm đến cả những vệ sĩ đi cùng của Hàn Dạ Thần, cô mua bốn chai nước cho mỗi người làm những người áo đen trước giờ không có cảm xúc cũng phải bất ngờ. Có người buột miệng “Cảm ơn chị dâu” khiến Mạc Vi Như ngẩn ngơ một hồi rồi lúng túng liếc nhìn Hàn Dạ Thần.

29. Chương 28

Nhận thấy mình lỡ lời, người áo đen vội che miệng, anh ta cảm thấy bản thân bắt đầu nhiều chuyện rồi đây...! Tất cả đều tại cái tin đồn trong Hắc Dạ đạo gần đây, bang phó Minh Hạo là người tung tin sau một lần gọi điện về tổ chức, tin tức bang chủ yêu một người phụ nữ đã làm xáo động cả Hắc Dạ chỉ trong một đêm. Chỉ là không có ai xác nhận cái tin tức này là đúng hay sai, bọn họ không có gan không tin bang phó Minh Hạo, càng không có gan tra hỏi bang chủ Hàn Dạ Thần. Nay được thấy tận mắt người thật là cô gái trẻ xinh đẹp này, họ mới thật sự tin! Bởi lẽ từ trước đến nay, Hắc Dạ đều lưu truyền một câu nói rằng

“Có thể tin Boss Hắc Dạ không giết người nhưng không thể tin Boss Hắc Dạ yêu một người phụ nữ”

Hàn Dạ Thần nhếch môi, chăm chú nhìn biểu cảm lúng túng đáng yêu của cô. Anh lờ mờ tên thuộc hạ mới vừa “lỡ miệng” kia làm anh ta run rẩy cúi đầu. Hàn Dạ Thần nói với Mạc Vi Như “Em không cần để ý, cậu ta có một người anh trai chưa có bạn gái nên muốn tìm một cô gái tốt để giới thiệu cho anh trai mình, cậu ta rất khát khao có một người chị dâu!” Lời nói này không phải quá thuyết phục người nghe đi. Tên thuộc hạ nghe ông chủ mình nói vậy, khóc ròng ròng trong lòng, anh ta là con một, ở đâu ra có thêm một người anh trai!? Với lại anh ta chưa bao giờ khát khao một người “chị dâu”. Ông chủ nói dối cũng thật khôi hài. Ba tên thuộc hạ còn lại phải kìm nén sự buồn cười đến vai rung rung nhưng không dám để lộ cảm xúc.

Mạc Vi Như “Oh...” một tiếng, cô gật gù rồi bỗng hỏi người áo đen có “Anh trai chưa có bạn gái” và “rất khát khao muốn có một người chị dâu”.

- Anh muốn tôi giới thiệu cho anh trai anh vài người không?

-.... - Tên thuộc hạ chỉ biết im lặng, nghe tiếng cười khe khẽ đằng sau lưng mình cùng cái nhìn lạnh lùng của ông chủ, anh ta đành phải leo theo - Dạ, không cần đâu ạ

- Đừng ngại, mấy cô gái tôi giới thiệu cho anh trai cậu tuyệt đối đều là người đẹp và còn tốt hơn tôi ấy chứ! với lại cứ gặp nhau đi đã rồi xem có hợp hay không thì mới kết hôn được, anh cũng không cần vội vàng, thương anh trai mình là rất tốt nhưng về chuyện đời thì phải cẩn thận. Để tôi hỏi ý họ rồi chuyển số cho anh sau nhé! - Mạc Vi Như niềm nở nói, cô rất hứng thú với vai trò làm bà mối.

- Được ạ... - đằng sau vang lên tiếng cười lớn của đồng bọn. Anh ta thật sự cạn lời, một sát thủ của Hắc Dạ cũng bị bại trận dưới người phụ nữ của Boss về khoản nói, anh thấy cũng thật xứng đáng đi...

Hàn Dạ Thần nhếch môi cười, anh vỗ vai Mạc Vi Như “Thôi, việc này để sau đi, tôi sẽ giúp em, bây giờ chúng ta đi picnic” Mạc Vi Như nhìn anh gật đầu cười.

Hai người lại lên xe đi thẳng đến khu dã ngoại trên núi, bốn tên thuộc hạ cũng lên chiếc xe của mình đi theo sau. Hàn Dạ Thần ấn nút hạ mui xe xuống, Mạc Vi Như thích thú nhắm mắt hưởng làn gió trời mát mẻ, hôm nay đúng là thời tiết rất thích hợp. Hàn Dạ Thần mất đeo kính râm, cực soái một tay chống thành xe, đầu hơi nghiêng nhìn cô, một tay cầm vô lăng, đôi môi bạc mỏng khẽ cười. Đuôi tóc buộc gọn của cô bay phấp phới đằng sau, Mạc Vi Như đưa tay ra sau kéo dây buộc tóc ra, lập tức mái tóc dài mềm mại thơm dịu mùi hương dầu gội lùa xòa buông dài. Hàn Dạ Thần đôi mắt hơi nheo lại, môi bật cười, nhân lúc cô đang

nhắm mắt không để ý, vội chuyển tay lái vô lăng, cánh tay phải giơ về phía cô, ngón tay lướt nhẹ qua từng kẽ tóc cô. Thoải mãn cảm nhận sự mềm mại của những sợi tóc ấy.

Khu dã ngoại trên núi này là dành cho các gia đình khá giả hoặc giàu có hay nói chung là có tiền. Mạc Vi Như không thích gần cái mác có tiền hay gì nhưng Hàn Dạ Thần là chủ định, cô cũng không có ý kiến. Hàn Dạ Thần cầm giúp cô túi đồ, anh còn lấy thêm chiếc máy ảnh Cannon đeo trên cổ. Bốn thuộc hạ theo sau cũng lấy đồ picnic trong túi xe mà Hàn Dạ Thần đã yêu cầu. Một khoảng đất cỏ thiên nhiên rộng lớn dành riêng cho Hàn Dạ Thần. Ông chủ khu dã ngoại đã biết tin từ trước nên đã đứng sẵn ở cửa chào đón vị chủ tịch quyền lực này.

- Hàn chủ tịch, tiểu thư! Mời hai người... - Đưa cánh tay ra, ông chủ khu dã ngoại cung kính nói

Hàn Dạ Thần đi vào, Mạc Vi Như ngại ngần đi sau, đi cùng với nhân vật lớn thế này, đúng là chuyện mơ mà cũng không được nhưng được trải nghiệm thì đúng là cô quá may mắn rồi!

Trái đồ, bày biện xong xuôi. Hàn Dạ Thần ra hiệu đuổi người, ông chủ khu dã ngoại cười cười đi ra ngoài, bốn người áo đen thì đứng canh cách một khoảng. Hàn Dạ Thần không quen ngồi xuống đất bởi từ trước đến nay anh không muốn bị xem là ngang hàng mới mấy kẻ tầm thường, luôn phải đứng và ngồi trên cao như một đế vương. Nhưng lúc này đây, bảo bối của anh đã từ lúc nào đứng trên anh một nấc cao rồi, Hàn Dạ Thần chit có thể cắn răng ngồi xuống.

Mạc Vi Như sắp xếp đồ ra khỏi túi, Hàn Dạ Thần phụ cô bỏ đồ. Hai người trên tay là một cái sandwiches thơm ngon đơn giản ngồi trò chuyện.

- Tôi đã nghĩ thành phố A sẽ không có những nơi rộng và thanh bình như thế này - Mạc Vi Như

- Khi nào rảnh tôi sẽ đưa em đi hết mọi chỗ, em thích kiểu nào cũng có

- Hi, Hàn chủ tịch, tôi không dám làm phiền ngài đâu, với lại tôi đến đây cũng là tìm việc làm kiếm tiền chứ không thể dùng thời gian rảnh để đi chơi được.

- Tôi đã nói rồi, đừng gọi tôi là chủ tịch, nơi đây không phải là tập đoàn và tôi cũng không thấy phiền phức gì cả! - Hàn Dạ Thần nhú mày, sao cô cứ luôn như vậy? Vạch rõ ranh giới với anh?

- Haizzz...Hàn Dạ Thần, anh đừng để ý lời tôi nói đi ha - Mạc Vi Như cười ngọt ngào, cô đưa ngón trỏ và ngón cái lên xoa xoa chỗ nhú mày của anh - Nhú mày nhiều quá sẽ mau thành ông già đó, ông chủ của tôi.

- Hừ... - Hàn Dạ Thần trong lòng nở hoa, tim đập rộn ràng, sướng thì sướng như vậy nhưng anh vẫn bày ra bộ mặt lạnh lùng, lườm cô gái nhỏ một cái, anh quay mặt đi cắn miếng sandwiches.

Mạc Vi Như bật cười, hoàn toàn không nghĩ tới hành động và lời nói vừa rồi của mình có chút thân mật và mờ ám bởi tâm trí cô đã bay xa với cảnh vật xung quanh từ bao giờ.

Không gian chìm vào yên tĩnh, hai người không nói lời nào, chỉ yên lặng mà cảm nhận sự thoải mái ở nơi thiên nhiên bao trùm này.

- Xây dựng khu dã ngoại này là ý tưởng của ai vậy? - Mạc Vi Như hỏi

- Là tôi! - Hàn Dạ Thần

- Thật sao? Wow... - Mạc Vi Như chỉ hơi bất ngờ vì bình thường Hàn Dạ Thần đã là người giỏi của giỏi rồi, anh luôn sáng tạo và đầy ắp ý tưởng tuyệt vời mang tầm vóc lớn mà không ai có thể nghĩ được - Nguồn cảm hứng nào khiến anh nghĩ ra ý tưởng này vậy? Anh không giống là thích những thứ bên ngoài các lĩnh vực kinh doanh của mình.

- Chỉ cần kiếm ra tiền là được - Hàn Dạ Thần cười giễu nói, Mạc Vi Như chỉ biết tò mò nhìn anh, không dám hỏi thêm - Còn nói nguồn cảm hứng ở đâu ra thì...đó là mẹ tôi

- Mẹ anh!?

- Phải, bà ấy trước khi mất đã từng nói với tôi về ước mơ của bà ấy “Thần nhi, con biết không? Ước mơ của mẹ chỉ là muốn được hòa vào với cuộc sống thiên nhiên yên bình, một nơi không có những tranh chấp,

giả dối, lừa gạt, tiền tài và danh vọng... mẹ muốn gia đình chúng ta sẽ sống ở một nơi như vậy đây!” Nhưng làm con dâu của Hàn gia thì ước mơ của mẹ tôi khi ấy thật viễn vông và thiếu suy nghĩ. Hàn gia là nơi không tồn tại những gì mẹ tôi muốn mà nó chỉ tồn tại những gì mẹ tôi không muốn. Mẹ tôi đã rất đau khổ, bà yếu đuối và đơn giản. Khi bà mất đi, tôi đã hứa là sẽ hoàn thành ước nguyện của bà, xây dựng một khu dã ngoại và để mộ của cả ba mẹ tôi ở một nơi chỉ có thiên nhiên.

- Ba mẹ anh...

- Họ đã mất sau một tai nạn máy bay khi đang trên đường từ Pa-ri về đây tổ chức sinh nhật cho tôi, khi biết tin tôi...

Mạc Vi Như bỗng nắm chặt lấy tay Hàn Dạ Thần, anh ngưng lại nhìn cô. Mạc Vi Như nhìn thẳng sâu vào trong mắt anh “Hàn Dạ Thần, tôi không biết nói gì cho đúng nhưng tôi chỉ muốn nói là anh không hề cô đơn” hai mắt Hàn Dạ Thần mở to đầy vẻ ngỡ ngàng nhìn cô.

30. Chương 29

Mạc Vi Như mỉm cười, cô chống hai tay ra sau, ngửa mặt lên nhìn bầu trời, giọng nói nhẹ nhàng như một giai điệu động lòng người vang lên “Trên thế giới này, không có ai là cô đơn, chỉ là họ sống khép kín hơn những người khác. Trên thế giới này không có ai là không mất mát hay gặp bất hạnh, chỉ là họ để bản thân mình chìm đắm mãi trong đó mà không dứt ra. Trên thế giới này, không có ai là không thiếu đi tình cảm, chỉ là họ không muốn mở lòng đón nhận tình cảm đó và họ cũng không muốn thừa nhận tình cảm đó. Tựa như một chiếc hộp vuông đóng kín, xung quanh là những bức tường giống nhau, không ai muốn phá nó ra cũng không ai muốn ra ngoài. Bởi thế giới nội tâm của họ khiến họ tổn thương và tiêu cực. Nhưng điều chắc chắn rằng họ không hề biết họ đang khiến người khác bị tổn thương bởi sự cô độc lạnh lùng của họ.”

Rồi cô nhìn Hàn Dạ Thần hồi lâu, ánh mắt anh vẫn nhìn cô, chiếc túi bọc bao trùm nội tâm của anh như bị xé toạc ra, như bị bắt buộc phải đối mặt với thực tại, Hàn Dạ Thần khó chịu đứng bật dậy định ra đầu đằng kia hóng gió nhưng cánh tay bị Mạc Vi Như cầm lấy. Cô thở dài “Hàn Dạ Thần...xin lỗi, tôi quản chuyện của anh quá nhiều rồi” Hàn Dạ Thần im lặng, trong mắt tràn đầy tia hỗn loạn. Anh gạt nhẹ bàn tay đang nắm của cô, im lặng đi ra đầu bên kia. Mạc Vi Như có một cảm giác đau đớn khó tả trong lòng. Cô thở dài buồn bã, không phải chính cô tự khiến cho cuộc đi chơi này theo chiều hướng xấu sao? Đang vui thì lại thành ra như thế này.

Mạc Vi Như nhìn bóng lưng cô độc của Hàn Dạ Thần, cô đưa bàn tay lên, từng ngón tay hơi hướng ra. Một khoảng cách xa vời không thể nắm bắt, rõ ràng có thể chạm tới nhưng thực chất là không thể!

Một người áo đen nhận được một cuộc gọi, nghe xong sắc mặt liền thay đổi, vội chạy ra chỗ Hàn Dạ Thần nói gì đó. Mạc Vi Như thấy khuôn mặt anh nhăn lại, anh đang nói gì đó lại với tên thuộc hạ. Cậu ta chạy đi ngay cùng ba người còn lại. Hàn Dạ Thần đi đến chỗ cô đang ngồi, ánh mắt hơi khó xử nhìn cô. Mạc Vi Như hiểu ý, cô cười “Anh có việc thì cứ đi đi, mặc kệ tôi, tôi ngồi đây chút rồi về liền à...” “Để tôi đưa em về” “Không cần đâu, tôi tự về được, anh đang có việc bận mà, nhanh đi đi”

Hàn Dạ Thần gật đầu, anh toan bước đi nhưng rồi dừng lại, quay người lại nhìn cô, ánh mắt bạc mông khê thốt ra lời cảm ơn “Cảm ơn em...” làm Mạc Vi Như cô ngẩn người một lúc lâu. Mạc Vi Như sắp xếp lại đồ đạc, sau khi sắp xếp xong. Cô vừa bước ra ngoài vừa nghĩ “Giờ mình về làm gì đây? Chán quá đi...Haizz, con người rảnh rồi”

Mạc Vi Như ghé trái đi thẳng định đi tìm bến xe buýt thì có tiếng còi xe ô tô kêu “Bin...bin” đằng sau. Cô quay lại nhìn, thì thấy một trong số người áo đen thuộc hạ của Hàn Dạ Thần xuống xe mở cửa mời cô lên xe. Mạc Vi Như định từ chối thì anh ta nói “Tiểu thư, đây là phân phó của ông chủ tôi và là nhiệm vụ mà tôi phải làm nên mong cô thuận theo” Anh vẫn còn lo cô sẽ đi lạc sao? Mạc Vi Như cười thầm, cô đồng ý lên xe.

Ngồi trong xe, Mạc Vi Như tay chống ở cửa sổ xe, mắt hướng ra ngoài. Cô lơ đãng hỏi “Ông chủ của các anh có việc gì nghiêm trọng lắm sao? Tôi thấy anh ấy có vẻ rất tức giận và khó chịu” Tên thuộc hạ nghe thấy cô hỏi, anh ta không trả lời câu hỏi của cô mà chỉ nói “Tiểu thư, cô không phải lo, không có chuyện gì có thể làm khó được ông chủ tôi” “Hừm...phải rồi! Haha...”

Xe dừng ở ngõ đường nhà trọ của cô. Sau khi cáo từ, cô lên trên phòng thuê của mình. Mỉm cười nhìn chiếc khóa, cô mở cửa vào nhà, cô không có buồn ngủ, ăn cũng đã no, không có việc gì làm nên tự bản thân cô tự kiếm việc. Dọn dẹp qua nhà cửa thật gọn gàng sạch sẽ dù bình thường căn hộ thuê cũng không phải là bừa bộn. Phơi chăn ga gối của giường sau khi được giặt sạch sẽ thơm tho lên chiếc dây mắc mỏng. Mạc Vi Như vừa làm vừa khẽ ngâm nga hát. Hành động đó vô tình lọt vào mắt của một chàng trai nhà đối diện không xa, anh ta đang chỉnh lại ống kính viễn vọng thì bất ngờ phát hiện ra cô. Anh ta ngây ngẩn trước vẻ đẹp thiên thần và nụ cười của cô. Dáng vẻ ấy khiến anh ta nhung nhớ mãi, chàng trai lạ mặt bật thốt khẽ “Thiên thần...”

- Ấy ngắm gì đấy!? - một chàng trai khác là bạn thân của chàng trai này đi vào, thấy bạn mình cứ ngẩn ngơ mãi liền không chịu được mà hỏi

- Thiên thần... - Chàng trai nói khẽ

- Cái gì cơ?? Thiên gì? Thiên nhiên á? - cậu bạn không nghe được rõ

- Aish, kệ tao - Chàng trai đâm ra bực bội, anh ta cũng không muốn chia sẻ hình ảnh rực rỡ vừa này, anh chỉ muốn là người duy nhất thấy được vẻ đẹp thiên thần mê hoặc đó của cô. Dù nghe hơi biến thái nhưng mà anh muốn như vậy.

- Hừ, mày không nói tao cũng đoán được, chắc chắn 100% mày thấy gái đẹp, nhìn trộm người ta đến ngần người, không muốn tao phát hiện nên giả vờ bực bội chủ yếu là để tao không nhìn được gái đẹp đấy - Cậu bạn chẹp chẹp miệng - Nhưng tao cũng thật không ngờ, Hải Trình mày lại y hệt một tên biến thái ngắm nhìn trộm con gái nhà lành. Chắc chắn, đúng là không ai đoán được gì mà.

- CÚT!! - chàng trai tên Hải Trình thẹn quá hóa giận, liên tục bị trúng tim đen, anh ta gầm lên một tiếng đá vào móng thẳng bạn thân ra khỏi phòng. Cậu bạn không những không sợ mà còn cười nắc nẻ ở bên ngoài nói vọng vào - Chuyện này tao sẽ thông báo cho tất cả bọn nó, và nhất là với hội fan nữ của mày, để xem còn ai dám theo đuổi mày nữa không Hải Trình!!! Hahaha...

Không thèm để ý, Hải Trình anh còn cảm ơn chưa đủ ấy, đuổi được đám con gái mê trai phiền phức đi xa là mong muốn bấy lâu của anh, nay được cơ hội thì sao không tận dụng. Anh đi lại ra chỗ kính viễn vọng, nhìn ra ban công nhà bạn này, không có ai, có lẽ cô đã xong việc và vào nhà rồi. Buồn bã đứng thẳng dậy, Hải Trình chán nản nằm vật ra giường, trên trần hay xung quanh căn phòng đều có những vật trang trí và giấy báo sách liên quan đến thiên văn học. Bầu trời, ngôi sao, vũ trụ, các hành tinh,...

Hải Trình: một chuyên gia về thiên văn học trẻ tuổi cực kì hiểu biết, anh mới 27 tuổi nhưng đã làm giáo sư tiến sĩ tài giỏi khiến người người nể phục. Đặc biệt thêm với khoản ngoại hình tri thức và thư sinh điển trai thì đã có khối người phụ nữ đổ rập trước anh nhưng Hải Trình là người rất cuồng và yêu công việc, anh dành hết thời gian cho công việc của mình bởi anh thấy không có gì đáng giá bằng thành công do năng lực của mình. Vì thế mà nói anh kén chọn hay có vấn đề về giới tính thì anh cũng chịu, không quan tâm đến nó. Hải Trình thường bị trêu chọc là như vậy nhưng anh đã đều đáp trả một cách rất độc đáo đó là khi có người trêu ghẹo anh thích đàn ông, anh đã cười lại và nói “Vậy hẹn hò không?” Đó là một câu chuyện dài buồn cười ra nước mắt.

Hải Trình nay như đã biết bản thân mình đã tìm được cô gái khiến trái tim anh rung động. Là cô gái thiên thần ban này! Thật sự là anh đã tin vào cái điều mà chỉ số nực cười rất cao đó là “Yêu từ cái nhìn đầu tiên” nhưng bây giờ anh đang được cảm nhận nó đây. Thật vui vẻ và mới lạ làm sao, Hải Trình anh nhất định sẽ có được cô! Thiên thần...

31. Chương 30

Mạc Vi Như dọn dẹp xong xuôi, cả người ướt đầm mồ hôi mệt mỏi ngồi xuống ghế, nghỉ một lúc rồi mới đi tắm. Tắm xong, Mạc Vi Như định ngủ một giấc thì tiếng chuông tin nhắn ở điện thoại vang lên “ting...” cô mở ra coi, trên màn hình là dòng tin nhắn được gửi từ Hàn Dạ Thần

“Buổi tối em có bận gì không? Nếu không chúng ta đi xem phim nhé! Việc tôi đã làm xong rồi, muốn mời em đi cùng tôi tiện thể ăn một bữa cơm tối, nhanh hồi âm lại cho tôi”

Khóe môi cô hơi nhếch lên, ngón tay nhỏ xinh bấm lách cách trên màn hình “Được, mấy giờ chúng ta đi” bên kia nhanh chóng hồi âm “Hẹn em 6h, tôi sẽ đến đón em” “Ukm...” thở hắt một hơi. Mạc Vi Như để điện thoại lên bàn, cô nhìn đồng hồ, đã 5h kém 5 rồi, nên bắt đầu chuẩn bị luôn không ta...

*****

Dinh thự Hàn gia

Hàn Dạ Thần ngồi trong thư phòng, anh day day mi tâm, gạt chồng văn kiện mới được xử lý xong sang một bên. Nhìn chiếc điện thoại im ắng trên bàn, anh khẽ cười. Đứng dậy đi về phòng mình, Hàn Dạ Thần mở ngăn tủ đồ, lấy ra một chiếc hộp hình trái tim màu bạc xám cỡ vừa, anh mở ra. Bên trong toàn bộ là hình của Mạc Vi Như, từ lúc cô còn ở thị trấn biển không lâu sau khi đến thành phố A rồi đến hiện tại. Có cả một vài bức ảnh ngày hôm nay đi chơi ở khu vui chơi và buổi picnic. Ảnh cô cười rạng rỡ, ảnh cô nhắm mắt tận hưởng làn gió, cảnh tóc cô bay bay, cảnh cô đón lấy và hòa mình vào thiên nhiên,...

(Đoạn này thấy anh Thần cũng biến thái không kém anh Hải Trình, một anh nhìn trộm còn một anh chụp trộm ^^)

Tất cả đều làm Hàn Dạ Thần nhìn đến ngẩn người. Không biết từ bao giờ, những bức ảnh vô tri vô giác này đã trở thành tài sản quý báu nhất của anh chứ không nói đến tiền. Bức ảnh đều chung một người đó là một cô gái mang vẻ đẹp của thiên thần, rực rỡ và toả sáng.

Đây cũng là bí mật của Hàn Dạ Thần anh, anh không muốn tiết lộ khi chưa có được cô ở bên mình. Anh muốn những bức ảnh này trở thành tia sáng trong cuộc đời của anh.

“Cốc...cốc”

Tiếng ông quản gia vang lên “Thiếu gia, có người nhà của Chu gia đến! Là ông Chu Vinh và con gái Chu Lệ!” Hàn Dạ Thần nhíu mày rồi lại nhếch môi cười lạnh, không ngoài dự đoán của anh, chó đã tự dắt mình tới cửa. Phải nhanh giải quyết để còn đi chơi với cô.

Hàn Dạ Thần đi xuống dưới lầu, có ông Chu và con gái Chu Lệ đang đứng ở cửa ra vào, không dám bước vào cũng không dám có hành động gì. Hàn Dạ Thần ngồi xuống ghế sofa, ông quản gia pha cho anh một tách cafe đen. Hàn Dạ Thần ưu nhã ngả người ra sau, chân vắt hình chữ U, nhướn mày về phía hai cha con Chu gia.

Ông Chu Vinh cả người hơi run, ông nắm chặt tay, cố gắng thu hồi lại áp lực đang dâng lên trong người mình. Chu Lệ thì không hề ngại ngùng mà hai mắt dán chặt vào Hàn Dạ Thần, mang theo si mê và có chút không cam lòng. Chu Vinh cười cười, đầu hơi cúi trước Hàn Dạ Thần

- Hàn chủ tịch, tôi đến đây có chút quà mọn muốn tặng ngài - Ông ra hiệu cho cô con gái Chu Lệ đưa chiếc túi dạng hộp đựng chai rượu đắt tiền bên Ý.

- Chỉ tặng quà...!? - để quản gia nhận lấy, anh nhìn Chu Vinh đến buồn cười, anh hỏi

- Hàn chủ tịch, chuyện quà cáp chỉ là phụ, tôi sẽ nói luôn vào vấn đề chính như ngài muốn - Chu Vinh hắng giọng - Chuyện kinh doanh của Chu thị dạo gần đây xảy ra chút chuyện không hay, tôi...- Ông muốn nói tôi là người khiến Chu thị gặp chuyện không lành? - Hàn Dạ Thần nhấp một ngụm cafe đen nóng.

- Không...không phải - Chu Vinh vội xua xua tay.

- Chiêu ám chỉ rõ ràng như vậy, tôi không biết sao được - Hàn Dạ Thần nhếch môi lạnh lùng nói - Tôi không rảnh mà đi gây khó dễ cho lũ chuột nhắt các ông, Chu thị hay Chu gia thì Hàn Dạ Thần tôi cũng không thấy hứng thú.

- Haha...Hàn chủ tịch, tôi không có ý đó, tôi biết ngài là người như thế nào mà - Chu Vinh cười, hai bàn tay ông ta đã nắm chặt đến trắng bệnh, trong đầu không ngừng chửi rủa Hàn Dạ Thần - thú thực với ngài là hôm nay tôi đến không phải chuyện công việc gì mà vẫn là muốn nói đến chuyện cũ

- Chuyện cũ?

- À thì...cái hôm ở buổi dạ tiệc Chu gia đó...ngài thật sự không để tâm?

- Là vị hôn thê của tôi không để tâm, chứ không phải tôi

- Ngài nói vậy tức là...

- Chu gia các người, thật làm vị hôn thê của tôi phiền lòng, cô ấy tốt bụng muốn xin tha cho các người nhưng tôi thì ông biết rồi đấy, đụng đến người của tôi nhất là người phụ nữ của tôi, hậu quả sẽ rất lớn...

- Hàn chủ tịch, ngài nói vậy...!!?

Hàn Dạ Thần cầm lấy bản hợp đồng do quản gia đưa, anh lật lên xuống để kiểm tra qua rồi mới đưa cho Chu Vinh. Chu Vinh nhận lấy bản hợp đồng, ông ta đọc một hồi xong, mắt tròn xoe, mặt đỏ bừng vì tức giận, ông ta ném bản hợp đồng xuống bàn, tay chỉ thẳng vào Hàn Dạ Thần

- Mà...mày muốn thu mua Chu thị! - Chu Vinh gằn từng tiếng, Chu Lệ đằng sau nghe cũng giật mình “Cái gì? Thu mua?”

-.... - Hàn Dạ Thần uống thêm ngụm cafe, mắt ánh tia chế nhạo nhìn Chu Vinh.

- MK, mày dám...tao hỏi Chu gia bọn tao đã đụng đến mày chuyện gì, ngoại trừ việc con gái tao nó ngu dốt đụng đến vị hôn thê của mày nhưng có xảy ra chuyện gì đâu. Chu thị khác, nó khác, sao mày có thể trút giận lên đầu tao thế hả!!! - Chu Vinh lửa giận phừng phừng, ông ta nói như hét, nhìn Hàn Dạ Thần một hồi bình thần càng thêm nhức mắt.

- Chú ý cách dùng từ - Ông quản gia nhú mày nhắc nhở Chu Vinh, Hàn thiếu gia ghét nhất là bị chỉ thẳng vào mặt và nói không hay về cậu ấy, ông Chu Vinh này đã vi phạm cả hai điều, thật ngu ngốc.

- Ông chỉ là quản gia mà cũng dám lên mặt với tôi!?

- Chu Vinh, ông nói thế là sai rồi, người như ông còn không xứng đáng xách giày cho người của tôi.

- Mày....

- Cho ông quyền lựa chọn, một là ngoan ngoãn từ chức ra khỏi Chu thị, tôi không thích lưu lại người cũ, còn nếu không thì...mời ông vào tù

- Vào tù!?! Ba! Thế là sao chứ!?! - Chu Lệ hốt hoảng

-.... - Chu Vinh im lặng, ông nghiêng răng kèn kẹt, cố gắng kiềm cơn giận mà phát ra từng tiếng - Còn...còn lựa chọn thứ hai?

- Hừm...hai là... - Mắt Hàn Dạ Thần hướng về phía Chu Lệ, cười tàn độc - để cô ta chết!

- Cái gì!?! - hai cha con Chu gia hét lên, Chu Lệ mặt tái mét còn Chu Vinh thì bắt đầu thấy khó thở, ông ta khó khăn vỗ ngực mở miệng - Hàn...Hàn Dạ Thần, mày...sao mày có thể ra yêu cầu như vậy với tao hả?

- Không muốn? Loại người như ông tôi hiểu rõ, để tra ra được thông tin này người của tôi cũng thấy khó khăn, không ra điều kiện như vậy thì đời nào tiêu diệt triệt để Chu gia các người.

- Mày...! - Chu Vinh nghẹn lời, ông ta bắt lực trừng mắt nhìn Hàn Dạ Thần, cả người run lên từng hồi - Cho tôi thời gian suy nghĩ

- Được, 5 ngày! - Hàn Dạ Thần nhếch môi - Thế nào?

Chu Vinh gật đầu, ông quay người đi ra ngoài. Chu Lệ mắt đầy hận ý cùng đau đớn xen lẫn tình yêu nhìn Hàn Dạ Thần. Hàn Dạ Thần không bận tâm, anh đứng dậy nói “Quản gia, tiễn khách” rồi đi lên lầu.

- Chu tiểu thư, mời cô - Quản gia đưa tay hướng ra ngoài cửa

- Biết rồi!! - Chu Lệ khó chịu bước ra ngoài.

Cô ta vừa đi vừa nghĩ, Chu gia nhà mình lớn mạnh như vậy, sao có thể trong phút chốc bị Hàn thị thu mua dễ dàng như thế? Dù Hàn thị đúng là lớn mạnh nhất nhì trong nước nhưng đâu có thể nhanh đến thế! Chắc chắn phải có lí do thì ba cô ta mới có thể nhượng bộ cho Hàn Dạ Thần ủy thác quyền. Cô ta phải tìm ra đầu đuôi câu chuyện mới được!

Chu Lệ nghĩ rồi chạy ra ngoài, lên chiếc xe nhà mình, cùng Chu Vinh về nhà. Không khí chỉ có áp bức đến khó chịu. Chu Lệ không dám hỏi cũng không dám nhìn ba mình. Chu Vinh tức giận không hết, ông ta mấy lần quay ra trừng mắt nhìn Chu Lệ, chửi một tiếng “Đồ sao chối!” Mắt cô ta đỏ hoe, không dám ứ tiếng nào.

“Hàn Dạ Thần! Tao không tha cho mày và con nhỏ vị hôn thê của mày đâu!” Chu Vinh nghĩ thầm.

32. Chương 31

Hàn Dạ Thần thay bộ đồ thoải mái, quần âu trắng và áo sơ mi đen, lấy chút keo vuốt lên tóc. Một dạng đẹp trai ngồi ngồi, hơi toát lên vẻ phong lưu hiem có. Nhìn đồng hồ, anh khẽ chép một tiếng, tất cả tại hai cha con phiền phức nhà họ Chu kia, giờ cũng gần sát giờ rồi, để cô chờ thì không hay lắm! Hàn Dạ Thần lấy chìa khóa xe rồi xuống gara lấy con xe BMW màu xám. Ông quản gia giúp anh mở cổng, nhìn chiếc xe chạy vụt đi, ông khẽ cười, hơi lắc đầu, cậu chủ yêu rồi! Ban này nhìn bộ dạng sẫm soi bản thân trước gương của Hàn Dạ Thần, ông ngạc nhiên bất ngờ đến thiếu chút nữa rơi hai con mắt. Về bằng lái rợn người ngày thường hoàn toàn biến mất, cậu chủ chỉ giống như một thiếu gia ngày nào mới biết yêu.

Ông quản gia nhìn lên bầu trời, có hai vì sao lấp lánh lóe sáng, ông mở miệng khẽ nói “Phu nhân! Ông chủ! Hai người nhìn xem, thiếu gia đã biết yêu rồi đó!” Ông quản gia đóng cổng lại đi vào dinh thự Hàn gia

Hàn Dạ Thần đang trên đường đi đến rạp chiếu phim, trong lúc đợi đèn đỏ thì anh lấy điện thoại gọi cho Mạc Vi Như hỏi cô đã đến chưa? Mạc Vi Như đang đợi ở ngoài ngõ, cô mặc chiếc váy suông màu mận ngang đùi, cổ váy vòng, không tay, chân đi đôi giày cao gót 5 phân màu đen, mái tóc đen dài buông xõa tự nhiên, gương mặt chỉ thoa chút son không quá cầu kì về cách trang điểm nhưng cũng đủ khiến cho người khác phải ngoái nhìn.

Tiếng chuông điện thoại kêu lên, Mạc Vi Như lấy điện thoại từ trong túi ra, màn hình hiện ba chữ “Hàn Dạ Thần” cô mỉm cười nhấn nghe “Alo”

- Vi Như, em đã xuống chưa? Hiện giờ tôi đang trên đường tới đón em...

- Tôi đang đợi ở dưới rồi, nhưng anh cứ đi từ từ thôi không cần phải vội - nghe chất giọng hơi hấp tấp của anh, Mạc Vi Như bật cười

- Tôi không thích để em chờ đợi

-...ukm... - Hai má cô đỏ lên, Hàn Dạ Thần...sao anh cứ thích nói mấy lời ngọt ngào như vậy

Mạc Vi Như để điện thoại vào trong túi, hai tay vỗ lấy hai bên má. Thật ngại quá! Huhu...

Hàn Dạ Thần từ xa nhìn thấy bóng dáng cô đứng ở đầu ngõ, hành động của cô làm anh bật cười vui vẻ, đây là chiều hướng tốt ha! Lái xe đến gần cô, Mạc Vi Như nhìn thấy Hàn Dạ Thần trong xe, cô giật mình thu hồi hành động của mình, hai tay giấu ra đằng sau, sắc mặt thêm ánh hồng lạ thường. Hàn Dạ Thần xuống xe, ánh mắt thú vị nhìn cô, khóe môi hơi nhếch lên. Cô mặc bộ váy này thật đẹp, khiến anh không thể rời mắt. Kể ra bảo bối của anh đẹp sẵn, cô cứ mặc như thế này, người chịu thiệt không phải là anh hay

sao? Cô nhìn anh cười hì hì “Anh đến rồi” Hàn Dạ Thần “Uh” một tiếng, anh mỉm cười ưu nhã mở cửa xe cho cô. Sau đó cũng lên xe lái đi.

Mạc Vi Như đang ngẩng nhìn khung cảnh bên ngoài, cô nghe thấy Hàn Dạ Thần nói “Xem phim xong thì chúng ta đi ăn tối” “Há!...à uhm” người đàn ông này sao lại đẹp trai như thế chứ! Tay áo sơ mi xắn đến cổ tay, mở hai cúc đầu lộ ra ít da thịt màu đồng cực kì mê hoặc, thêm ánh sáng mờ mờ trong xe, đường nét trên khuôn mặt trở nên mập mờ quyến rũ chết người. Mạc Vi Như nhìn anh đến ngây người, khẽ nuốt nước bọt “Ừ” một tiếng, vẻ mặt háo sắc.

- Em còn muốn đi đâu nữa không? Nghĩ trước đi rồi tôi... - Hàn Dạ Thần lại quay sang hỏi cô, lời nói bỗng nghẹn lại vì trông thấy bộ dạng này của cô. Hàn Dạ Thần nén cười, anh dừng xe lại bên lề đường, người hơi nghiêng, tay chống ra thành xe chống đầu nhìn cô. Cuối cùng cũng không nhìn được mà cười thành tiếng.

Mạc Vi Như bị tiếng cười của anh làm giật mình. “Bùng” mặt cô đỏ bừng, vội quay đầu đi giả vờ đang ngắm cảnh bên ngoài như chưa có chuyện gì. Thấy xe không có khởi động, Mạc Vi Như hé mắt nhìn Hàn Dạ Thần. Hàn Dạ Thần vẫn còn đang cười vui vẻ, hàm răng trắng cứ lộ hẳn ra, hoàn toàn là một con người trẻ con, một cậu bé! Mạc Vi Như vội quay mặt đi không cô sẽ không kìm nổi mà “đánh” anh mất.

“Hahaha...” Hàn Dạ Thần đã khởi động máy lái xe đi, nhưng anh vẫn không nhìn được cười. Mạc Vi Như then quá hóa giận, cô quát nhẹ “Hàn Dạ Thần! Bộ đáng cười lắm hả!?” Hàn Dạ Thần ngừng cười nhưng ánh mắt thì không như thế. Mạc Vi Như bỗng thấy rất bức bối, cô nói lớn “Có gì đáng cười chứ hả!? Tôi chỉ là ham mê cái đẹp thôi, ai mà chẳng như vậy! Anh cứ cười đi, cười cho đến hết ngày đi, giờ cho tôi xuống! Tôi muốn đi về!!”

Thấy cô bắt đầu tức giận, còn đòi về khiến anh không khỏi hốt hoảng. Hàn Dạ Thần vẻ mặt hối lỗi nhìn cô “Vi Như, em đừng giận cũng đừng đòi về, tôi biết lỗi rồi, tôi không nên chọc em, là tôi sai...” “...” Mạc Vi Như quay đầu đi, mặt đỏ lên, cô cũng hơi quá rồi, có gì đâu mà tức giận với lại cô còn lớn tiếng với anh. Người có tôn nghiêm như Hàn Dạ Thần, bị cô nói lớn vào mặt như vậy còn hạ giọng xin lỗi cô. Mạc Vi Như cảm thấy thật may mắn khi anh không “xé xác” mình.

- Vi Như, em... - thấy cô không có phản ứng là muốn nghe anh nói, Hàn Dạ Thần buồn bã định nói tiếp thì Mạc Vi Như nói - Hàn Dạ Thần, anh không phải xin lỗi tôi! Là tôi hơi thái quá rồi, tôi biết mình không phải với anh, cho tôi xin lỗi...

Hàn Dạ Thần lập tức quên hết buồn bã ban nãy mà mỉm cười với cô. Anh hơi lắc đầu rồi nói “Xem chúng ta kìa, ngắm nhìn với chọc ghẹo rồi xin lỗi cũng hết 30 phút rồi!” Mạc Vi Như phì cười, cô nói “Vậy chúng ta nên nhanh lên thôi, nếu không tôi nghĩ bữa tối phải để sau rồi” “Sẽ không!” Hàn Dạ Thần lái xe đi.

Rạp chiếu phim giờ đã rất đông người, chen lấn nhau vào được cái cửa ra vào đã khó. Hàn Dạ Thần khó chịu, anh không muốn cho người đi cùng vì như thế sẽ ảnh hưởng đến phút giây nghỉ ngơi riêng tư của mình và bảo bối. Anh ôm cô vào người che chắn. Thân hình to lớn mạnh mẽ không hề hấn gì, có một vài người còn bị khí thế của anh đe dọa mà tránh ra. Mạc Vi Như cứ thế bị ép vào lồng ngực rắn chắc qua lớp áo sơ mi của anh. Cô có thể nghe thấy tiếng tim đập hơi loạn của anh. Mạc Vi Như có cảm giác được bảo vệ, cô thấy mình như được che chở, ấm áp và hạnh phúc. Len lỏi trong cô là cảm giác không muốn rời.

Thành công chen chúc vào rạp chiếu phim, Mạc Vi Như luyến tiếc thoát khỏi nơi ấm áp ấy, cô vờ như đang xem xung quanh, che giấu vẻ hoảng loạn trong đôi mắt to màu đen. Hàn Dạ Thần đưa cô ra chỗ mua vé. Anh bảo cô cứ chọn đi, anh thì phim nào cũng được chỉ cần cô thích là được. Cô nhân viên trẻ trung đỏ mặt khi thấy Hàn Dạ Thần tuần lộc phong lưu đứng ở đây, đến quên cả nhận tiền và đưa vé cho khách hàng. Mạc Vi Như buồn cười, cô nhắc nhở “Bạn ơi, cho mình một cặp vé phim “Stay” với” “Há...há à được...” một bộ dạng tiếu nuối lấy vé ra, nhìn Mạc Vi Như cầm lấy rồi vui vẻ chạy ra chỗ “nam thần” đưa vé cho anh. Cô nhân viên trẻ trung chỉ biết khóc thầm trong lòng. Ra là đã có bạn gái, huhu cuộc đời đúng thật là trên người mà!

Hàn Dạ Thần cầm lấy tấm vé cô đưa, anh đọc tên phim “Stay?” Phim thuộc thể loại lãng mạn, tâm lí tình cảm, cuộc sống thực tế và chân thực. Anh hơi nhú nhú mày, nhưng cũng nhận lấy. Anh hỏi cô “Sao em muốn xem bộ phim này!?” “Trước đó tôi có xem trailer với đọc qua lời giới thiệu rồi, hay lắm đó nên tôi cũng muốn xem thử!” Anh gật đầu “Stay...”

Hàn Dạ Thần cùng cô ra ngồi bàn chờ trong lúc đợi thời gian chiếu. Tiệm thể mua luôn một bắp rang bơ cỡ lớn, một cốc cafe, một cốc trà sữa.

Một bóng người lạ đứng lấp ló sau cột chắn, đôi mắt hướng về phía hai người, cổ đeo dây máy ảnh, tay nâng ống kính lên và “Tách...” một bức. Bóng người đặc ý khẽ cười nhìn bức ảnh rõ nét của hai người. Lầm bầm vài câu hát, rồi quay đi.

33. Chương 32

Về ngoài của hai người nổi bật trong đám đông đi lại. Không ít tiếng xì xào xuýt xoa vang lên. Những đôi mắt hình trái tim cứ thế chiếu đến hai người. Mạc Vi Như ngại ngùng cười cười, cố không để ý chuyện xung quanh. Còn Hàn Dạ Thần thì đôi lúc làm mấy hành động mập mờ như thể chứng tỏ rằng anh và cô là bạn trai bạn gái, là người yêu của nhau. Vì tâm trí đang bị phân tán bởi xung quanh nên Mạc Vi Như không biết mình đã thuận theo anh bao nhiêu lần. Chàng sói của chúng ta được dịp thỏa mãn mà phóng lửa điện ra xung quanh, “chật” sạch mọi ánh mắt của bọn đàn ông con trai nhìn bảo bối của mình.

- A...đến giờ rồi! Chúng ta vào thôi - Mạc Vi Như nhìn đồng hồ rồi nói, cô xách túi xách lên.

- Uh - Hàn Dạ Thần cầm hộ cô nước và bóng ngô, anh hơi chật vật vì không đủ tay cầm. Vài miếng bóng ngô đã rơi ra ngoài.

- Tôi phụ anh - Mạc Vi Như phì cười, cô lấy một cốc nước từ tay anh. Hàn Dạ Thần chỉnh lại đồ trong tay.

Hai người vào rạp chiếu phim, Mạc Vi Như đưa vé cho nhân viên kiểm soát rồi đi theo một nhân viên khác tìm chỗ. Cô nhân viên này là sinh viên đi làm thêm, hơi lúng túng khi thấy trai đẹp nhưng cũng biết rằng anh chàng đã có người yêu là cô gái xinh đẹp này, cô chỉ dám nhìn mà làm việc. Cô nhân viên tình ý chọn cho hai người chỗ ghế bên dành riêng cho những cặp đôi, tình nhân đang yêu nhau.

Mạc Vi Như định từ chối thì cô nhân viên cười nói “Vé của anh chị là vé bình thường nhưng loại vé này không có số chỗ bên thường, có lẽ là chị mua nhầm vé tình nhân rồi” “Mua... nhầm!” Mạc Vi Như ngạc nhiên, cô không để ý mấy về cái vé này nhưng mà cô nhớ là có bảo nhân viên bán vé cho một cặp vé thường mà. Thấy Mạc Vi Như có vẻ trầm ngâm, cô nhân viên vội nói “Phim “Stay” hầu hết là các đôi tình nhân đều đi xem, nhìn anh chị là em biết hai người là người yêu của nhau, ngại nên không muốn nói, trường hợp này em cũng đã gặp vài lần rồi, anh chị không phải ngại đâu ạ! Thôi anh chị ngồi đi, đã đến giờ chiếu rồi...” nói xong cô nhân viên chạy đi ra ngoài, Mạc Vi Như mắt mở to nhìn theo. Một bộ dạng bị dọa sợ!

Hàn Dạ Thần nhếch khóe môi, nói một câu “Người ta chỉ chỗ ở đâu thì mình ngồi đó, em không cần nghĩ nhiều, ngồi ghế tình nhân đâu có nghĩa là người yêu, em lo gì chứ!” Mạc Vi Như nghĩ ngợi một hồi rồi gạt đầu, ai không biết chứ cô luôn nghĩ ngợi lung tung, dù là chuyện nhỏ nhặt cô cũng có thể bé xé ra to.

Màn hình chiếu phim bắt đầu phát, lúc đầu là các lưu ý và giới thiệu rồi mới vào phim. Một giai điệu đậm buồn từ đàn piano vang lên, như cho ta cảm giác bị cuốn theo nó. Mạc Vi Như thì hứng thú, mong chờ còn Hàn Dạ Thần thì vẻ mặt chán nản nhưng anh vẫn luôn nhìn sang Mạc Vi Như, thấy cô mỉm cười vui vẻ anh cũng thấy trong lòng vui vẻ theo.

Bộ phim dài mới chiếu được nửa tiếng nhưng trong rạp đã vang lên tiếng sụt sịt khóc, bắt đầu có tiếng than vãn nhỏ của bọn con gái “Vì sao lại như vậy?” “Tại sao?” “Thật vô lý!” “Ồi bức quá đi” “Anh ơi...!” Hàn Dạ Thần nói thầm trong lòng, anh mà có khẩu súng ở đây thì sẽ bắn chết hết mấy bọn người phiền phức này. Bỗng nghe tiếng sụt sịt bên cạnh mình, Hàn Dạ Thần giật mình xen lẫn ngạc nhiên quay sang. Mạc Vi Như từ khi nào hai mắt đã đỏ hoe, cô đang lấy giấy đưng trong hộp giấy để bên cạnh mình lau nước mắt, miệng lầm bầm vài tiếng kêu than. Hàn Dạ Thần nhú nhú mày, không phải chứ!? Bảo bối của anh cũng xúc động với bộ phim nhằm nhĩ này sao? (

34. Chương 33: Những Điều Chân Thành

Không để cô có phản ứng gì, Hàn Dạ Thần đã cúi đầu xuống, hai bờ môi chạm vào nhau. Hàn Dạ Thần chậm rãi hôn cô, động tác không thuần thục nhưng lại mang một nét dịu dàng, ngọt ngào và chân thành. Đầu Mạc Vi Như trống rỗng, tai cô như bị ù đi, xung quanh có tiếng động gì? cô không nghe thấy, còn bộ phim đang chiếu cảnh gì? đã hết chưa? Cô không biết. Trong lòng cô lúc này đang tràn ngập cảm xúc hỗn loạn, cô không biết nên làm gì? Và phải làm gì? Cứ thế cô để cho anh hôn mình nhưng cô có thể cảm nhận được rằng, một sự ngọt ngào và say mê khó tả đang dâng lên trong cô. Khiến cô không thể chối từ mà vô thức phản ứng lại. Hai tay Mạc Vi Như lần lần vòng lên cổ anh, cổ hơi hướng lên, môi hai người vì thế mà càng thêm sát kề. Cô chủ động hôn lại anh!!! Hàn Dạ Thần hai mắt mở to mang theo vẻ ngỡ ngàng, nhưng rồi anh khẽ cười, đón nhận lấy nụ hôn của cô.

Hai người hôn nhau từ dịu dàng đến nồng nàn rồi đến bùng cháy, dường như xung quanh không còn tồn tại một ai, một thứ gì! Mạc Vi Như bị anh ôm hôn đến khó thở, cô khổ sở đẩy đẩy anh ra nhưng Hàn Dạ Thần không muốn buông cô ra lúc này, sự ngọt ngào này, anh không muốn dứt ra nhanh đến thế. Hai bờ môi kề sát, Hàn Dạ Thần khẽ dừng lại nói khẽ “Cho anh hôn em thêm chút nữa...” không chần chừ thêm, Hàn Dạ Thần lại tiếp tục hôn cô.

Sau một lúc hôn thỏa thích, Hàn Dạ Thần mới hài lòng buông cô ra. Mạc Vi Như mệt nhọc xụi lơ dựa vào người anh. Hàn Dạ Thần vui vẻ, hạnh phúc ôm chặt lấy cô.

Bộ phim đã kết thúc từ bao giờ, mọi người đã bắt đầu đứng dậy chuẩn bị ra về. May là hai người ở hàng ghế gần trên cùng, lại trong chỗ tối nên ít ai có thể nhìn được tình cảnh vừa diễn ra của hai người. Có người nhìn thấy cũng chỉ dám liếc một chút rồi đỏ mặt quay đi, họ hiểu rằng xem phim tình cảm thì không thể thiếu những tác động đến cảm xúc của người xem rồi. Với lại đây cũng là hiện tượng bình thường, thôi thì kệ người ta.

Mạc Vi Như dựa vào người Hàn Dạ Thần, mặt cô chôn sâu vào lồng ngực anh như để trốn tránh và che đi cảm xúc hỗn loạn trong lòng, về ngại ngùng và bất ngờ bên ngoài nét mặt. Cô không biết nên nói gì? Hay làm gì? Hôn...đã hôn rồi! Hàn Dạ Thần nói muốn hôn cô! Anh đã hôn thật! Nhưng...cô! Lại còn không biết trời đất mà chủ động ôm lấy anh, chủ động hôn anh! OMG! Phải làm sao bây giờ!? Huhu...Thiên a...ông giúp con đi ông ơi! Chắc con bị điên rồi! Huhu...

Hàn Dạ Thần biết cô đang đấu tranh cảm xúc trong nội tâm. Anh cũng không có vạch trần cô mà nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của cô rồi đỡ cô đứng dậy, giúp cô cầm túi xách. Hai người cùng ra ngoài, trong khoảng thời gian đó, Mạc Vi Như chỉ biết trốn tránh trong lòng Hàn Dạ Thần như một chỗ dựa.

Ra đến cửa, Mạc Vi Như không có ý định thoát ra, vẫn giữ nguyên tư thế đó khiến Hàn Dạ Thần bất đắc dĩ đẩy nhẹ cô ra. Nâng cằm cô lên, để cô nhìn thẳng vào mắt anh. Hàn Dạ Thần chỉ thấy một bộ dạng xấu hổ của cô, đôi mắt long lanh nước, mặt đỏ bừng, đôi môi sưng đỏ vì “kết quả” hôn lúc nãy đang hơi căng lại. Hàn Dạ Thần đau lòng gơ tay lên, ngón tay thô ráp xoa cánh môi cô, muốn cô không cắn môi mình nữa.

- Vi Như...anh hiểu cảm xúc của em bây giờ rất hỗn loạn! Nhưng em thích anh, điều đó là sự thật... - Hàn Dạ Thần nói

-.... - Mạc Vi Như tròn mắt nhìn anh, ánh mắt bao chứa sự ngỡ ngàng và khó tin. Cô thích anh? Điều này cô chưa bao giờ nghĩ tới! Bản thân cô còn không dám khẳng định thì sao anh lại dám khẳng định việc này! Mạc Vi Như cắn môi nói - Sao...sao anh có thể khẳng định được tôi thích anh chứ! Hàn Dạ Thần, tôi...tôi chỉ là nhất thời không kiểm soát được và nó chỉ là hành động vô thức. Không hề có cảm xúc gì cả!

- Vi Như, em đừng có dối lòng mình! Anh có thể khẳng định rằng em thích anh! Bởi vì sao? Bởi vì em chủ động hôn lại anh! Bởi vì cái cách em lo lắng cho anh! Bởi vì cái cách mà em quan tâm anh! Bởi vì cái cách mà em trốn tránh anh! Bởi vì cái cách...mà em đối xử với anh! Còn bởi vì những cảm xúc của em khi đối diện với anh...Vi Như, anh có thể nhìn ra mọi thứ! Em phải đối diện với lòng mình rằng em thích anh...Và anh cũng thích em, anh thừa nhận, vậy nên từ giờ trở đi, em sẽ là bạn gái của anh, là người mà Hàn Dạ Thần này yêu - Hàn Dạ Thần không kìm được mà nói lớn. Ánh mắt anh khẳng định, lời nói chân thành chắc chắn.

-....Hàn Dạ Thần - Mắt cô long lanh nước, rồi chảy dài trên gò má. Vì sao nước mắt lại rơi? Cô không hiểu nhưng cô chỉ biết rằng đây là chân thực và là cảm xúc xúc động dâng trào không thể kìm nén của mình. Mạc Vi Như cúi đầu, cô đưa tay lau nước mắt. Rồi ngẩng đầu lên nhìn anh, khẽ nói - Cho em thời gian suy nghĩ được không anh...cho em một chút thời gian thôi...chỉ một chút.

Hàn Dạ Thần dang tay ôm cô vào lòng, anh vùi vào mái tóc cô, cầm đặt trên vai cô. Không nói gì nhưng anh đã gật đầu, Hàn Dạ Thần thầm nghĩ “Chỉ cần như thế này là được rồi, không cần gì khác nữa” Hàn Dạ Thần vuốt mái tóc cô, để cô lau nước mắt vào áo sơ mi của mình. Anh nói “Bao lâu cũng được, anh vẫn sẽ đợi em! Chỉ là đừng rời xa anh...Vi Như...!”

Mạc Vi Như khẽ gật đầu, nước mắt không kìm được thêm mà chảy dài, áo sơ mi đen của Hàn Dạ Thần đã bị thấm ướt một mảng. Anh không bị cảm giác ướt át, dính dính làm cho khó chịu. Người sạch sẽ như anh cũng không còn bận tâm đến vệt ướt trên áo lúc này. Anh còn nghĩ rằng nên đem cái áo về giặt riêng ra, không cần giặt nữa bởi chiếc áo này đã lưu giữ những giọt nước mắt đáng giá của bảo bối anh - Mạc Vi Như và như là vật để khiến anh ghi nhớ mãi về ngày hôm nay. Người con gái anh yêu đã thật lòng thích anh, một cách chân thực và cảm xúc nhất.

Hàn Dạ Thần không biết nói thế nào về trái tim và tấm lòng anh lúc này. Chỉ có hai chữ “Hạnh phúc” và chỉ “Hạnh phúc”. Hàn Dạ Thần cảm thấy rằng, Hạnh phúc thật chỉ là giản đơn như vậy!

Hai người ôm nhau một lúc rồi mới lên xe về nhà. Hôm nay như thế là quá đủ rồi nên Hàn Dạ Thần và Mạc Vi Như không ăn bữa cơm tối nữa. Anh đưa cô về nhà trọ, hai người không ai nói câu gì, không khí dù yên tĩnh nhưng không hề lạnh lẽo hay gây khó chịu. Nó có gì đó len lỏi một niềm hạnh phúc ngập tràn trong khoang chiếc xe BMW. Hàn Dạ Thần đưa cô lên đến tận cửa, Mạc Vi Như cúi đầu khẽ nói “Chào anh...” cô định bước vào nhà thì Hàn Dạ Thần kéo lại, anh chậm rãi hôn lên trán cô, dịu dàng nói “Cho anh câu trả lời sớm nhất!” Rồi anh mỉm cười quay người ra về. Mạc Vi Như nhìn theo bóng lưng anh khuất dần, cô đặt tay lên môi rồi lên trán. Cả người dựa vào cửa, cô bật ra tiếng thở dài “Không lẽ đúng là thật rồi...”

Câu trả lời sớm nhất!? Hàn Dạ Thần...em đã biết rồi, những lời anh nói em cũng đã hiểu và phần nào khai thông được nhưng em vẫn cần có một chút thời gian để ổn định lại. Thời gian quen nhau quá ngắn, em không có đủ dũng cảm để đón nhận. Một lần kia là quá đủ nhưng em lại cảm thấy tin tưởng anh, thật sự là tin tưởng anh! Hàn Dạ Thần...em thích anh! Thật sự đã thích anh rồi. Mạc Vi Như bùi bùi vào trong gối, cô nằm trên giường ngắm nhìn ra khung cảnh xa xa ngoài cửa sổ.

Đêm nay, hai con người mất ngủ bởi một tư vị mang tên hạnh phúc đã tràn ngập trong họ. Để họ cảm nhận, để họ thu hồi, để họ hiểu ra. Trái tim đối phương đã thật sự có nhau. Chỉ bằng một nụ hôn? Hay bằng nhiều các hành động, cử chỉ khác? Họ không biết cũng không cần biết nữa bởi vì chỉ cần họ nhận ra, họ yêu nhau là đủ.

35. Chương 34

Ngày hôm sau, Hàn Dạ Thần và Mạc Vi Như vẫn đến tập đoàn như bình thường, hai người vẫn giữ một dáng vẻ bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra tối hôm qua. Chỉ là trong họ đều luôn hiểu rằng họ đang nghĩ về đối phương bằng một cách nào đó.

- Em đưa tập tài liệu này cho Giám đốc bộ phận Marketing bảo ông ta triển khai luôn kế hoạch, hạn cuối là sáng ngày mai. - Giọng Hàn Dạ Thần không lạnh không nóng.

- Vâng chủ tịch! - Mạc Vi Như nhận lấy tập tài liệu rồi đi ra ngoài

- À khoan đã - Hàn Dạ Thần gọi cô lại, Mạc Vi Như ngoái đầu lại chờ anh giao tiếp nhiệm vụ, chỉ thấy Hàn Dạ Thần đưa cô một chiếc hộp vuông bọc vải nhung màu đỏ

- Vật này là...? - Mạc Vi Như thắc mắc

- Là vòng tay! - Hàn Dạ Thần nhếch môi, anh mở hộp ra, trong đó là một chiếc vòng tay màu bạc dẹt mỏng bằng chất liệu cao cấp sáng lấp lánh khi bắt gặp ánh sáng bên ngoài. Hàn Dạ Thần lấy chiếc vòng ra, không để cô nói lời từ chối, anh nắm bàn tay cô, nâng phần cổ tay lên và nhẹ nhàng đeo vào cổ tay cô chiếc vòng. Sau đó Hàn Dạ Thần mỉm cười nhìn ngắm nghía rồi khen cô “Đẹp lắm..!”

Mạc Vi Như dù không mấy tự nhiên nhưng cô cũng phải bị thu hút bởi chiếc vòng này. Người ta nói, phụ nữ thì ai mà chẳng thích đồ trang sức. Đúng là như vậy!

- Anh tặng em chiếc vòng này...?- biết là quà anh tặng cô nhưng cô muốn biết ý nghĩa thật sự của chiếc vòng này.

- Là món quà đầu tiên anh muốn tặng cho em nhân ngày anh nhận được lời nói gián tiếp đồng ý muốn quen anh của em - Hàn Dạ Thần nói thêm - Chiếc vòng này là anh đặt riêng cho em từ nhà thiết kế trang sức nổi tiếng của Mĩ với ý nghĩa là “Lần đầu tiên”

- Còn có ngày này nữa sao? - Mạc Vi Như khẽ cười - Anh nói ý nghĩa của nó là “Lần đầu tiên”, vậy... lần đầu tiên ở đây là lần đầu tiên về cái gì?

- Em có cần hỏi kĩ thế không? - Hàn Dạ Thần giả vờ khó chịu, thật giống cô!

- Rồi rồi không hỏi nữa... - Mạc Vi Như bật cười, cô giơ cánh tay lên, lắc lắc cổ tay - Em không từ chối đâu đó...

- Được... - Hàn Dạ Thần ngồi vào ghế bành

- Em đi làm việc đây...

Hàn Dạ Thần gật đầu, nhìn cô ra ngoài đóng cửa vào, anh chống cằm, nhếch nhẹ khóe môi.

Trợ lý Phó bê trên tay một chồng văn kiện nặng đi từ thang máy ra. Mồ hôi hơi ứa ra trông chật vật, Mạc Vi Như phụ cô bê ra bàn làm việc. Phó Ninh vuốt mồ hôi trên trán, cảm ơn cô một tiếng. Mạc Vi Như lấy khăn giấy cho cô, mỉm cười rồi nhắc nhở với giọng điệu trêu chọc “Công việc nặng nhọc như thế này em nên phân phó cho mấy anh nhân viên ở dưới phụ em đi chứ! sao lại tự mình làm khổ mình thế này... để họ thấy em chật vật thì chắc cũng tức giận mà kiến nghị lên cấp trên của chúng ta ấy” “Chị cứ trêu em... các anh ấy cũng có công việc của mình chứ bộ, em đâu có thể làm phiền họ được...” kể ra thì cô trợ lý Phó Ninh này cũng khá là xinh xắn đáng yêu, biết điều và chăm chỉ, nhân cách tốt nên có một vài nhân viên nam ở tầng dưới theo đuổi. Phó Ninh nhìn Mạc Vi Như từ trên xuống dưới, rồi như đang nhìn lại bản thân mình. Cô thở dài “Sao lại khác biệt như thế cơ chứ!” Mạc Vi Như cười “Haha...sao vậy!?” Phó Ninh bĩu môi “Chị cái gì cũng hơn em, em ghen tị!” Mạc Vi Như phì cười đưa tay lên véo má Phó Ninh “Thôi làm việc đi, cố gắng rồi sẽ được thôi mà chị cũng chẳng tài giỏi gì mà ghen tị, em làm chị phổng mũi rồi đó!” “Uhm...” Phó Ninh le lưỡi, cô ngồi xuống bàn làm việc của mình.

Mạc Vi Như mang theo tập tài liệu đi đến thang máy nhân viên, dù Hàn Dạ Thần đã nhắc cô là cô có quyền được đi thang máy cấp cao nhưng Mạc Vi Như cũng chỉ gật đầu, thang máy nào mà chẳng là thang máy.

Đi xuống tầng 93, cô đến phòng giám đốc Marketing.

“Cốc...cốc” “Tổng giám đốc, tôi là thư ký chủ tịch” “Vào đi...”

Tổng giám đốc của bộ phận Marketing là một người đàn ông trung niên, có kinh nghiệm già dặn về việc quảng cáo, Pr cho các sản phẩm. Ông luôn có những ý tưởng rất có ích cho việc kinh doanh của Hàn thị nên rất được trọng vọng. Mạc Vi Như càng cảm thấy mình đang bị lạc trong một nơi toàn là nhân tài.

- Cô ngồi đi... - Tổng giám đốc Marketing mời cô ngồi, ông định đứng dậy rót một cốc trà.

- A không cần đâu - Mạc Vi Như vội từ chối, cô đặt tệp tài liệu lên trên bàn - Chủ tịch phân phó cho tôi đưa ông tệp tài liệu này, đây là những chi tiết về sản phẩm mới nhất của bộ phận thiết kế, chủ tịch đã xem xét và ký rồi. Và ngài ấy muốn ông hoàn thành công việc hạn cuối là đến sáng ngày mai.

- Hừm...được rồi, cô cứ để đó đi, bảo với chủ tịch là ngài ấy cứ yên tâm, tôi sẽ hoàn thành đúng hạn

- Vâng - Mạc Vi Như khẽ cúi đầu chào rồi ra ngoài.

Tổng giám đốc Marketing mở tập tài liệu ra xem qua, bức vẽ thiết kế khiến ông ngạc nhiên.

*****

Tại Nhất thị, trong phòng họp

- Tổng giám đốc, sắp tới Hàn thị sẽ cho ra thêm một sản phẩm mới - Thư ký
- Đã điều tra được là ngày nào chưa? - Nhất Hàn người dựa ra sau ghế, tay gõ gõ vào bàn.
- Việc này... thông tin của Hàn thị luôn được bảo mật chặt chẽ nên... - Thư ký ngập ngừng
- Không sao, tôi cũng biết trước rồi - ngón tay Nhất Hàn ngừng gõ bàn, anh chống tay lên bàn, hai bàn tay đan vào nhau - Ngày hay sản phẩm gì thì chúng ta không cần nghĩ tới nữa, không khéo lại để lộ vào tay bọn “chó săn” hay đụng đến luật pháp trong giới thì không hay. Việc bây giờ là ngay chóng hoàn thành bản thiết kế này một cách hoàn hảo nhất. Tôi cần một thời hạn nhất định để tung sản phẩm.
- Tổng giám đốc, về thời hạn nhất định thì... có lẽ sẽ không thể nhanh được đâu ạ - trưởng phòng thiết kế
- Cái gì!? - Nhất Hàn nhíu mày
- Có một sự...trục trặc...nhỏ ở nhà máy thiết kế - trưởng phòng sản xuất
- Trục trặc nhỏ!?! - Nhất Hàn nghiêng răng, trừng mắt hỏi.
- Dạ... dạ là là trục trặc nhỏ thôi ạ, là trục trặc ở phần máy. Chúng tôi đang cố gắng phục hồi
- Nguyên nhân?
- Là do....do đường dây chuyền trong máy bị lỏng - trưởng phòng sản xuất cười cười - đây cũng là việc rất bình thường mà tổng giám đốc
- Tôi giống như đang đùa với các ông lắm hả!?! - Nhất Hàn đập bàn “Rầm” một tiếng khiến mọi người trong phòng họp run rẩy cúi đầu. Nhất Hàn nói lớn - Bảo sao Nhất thị luôn bị xếp sau Hàn thị về cấp bậc, tất cả là do lũ vô dụng các ông! Nhất Hàn tôi không muốn đứng sau cũng không muốn thất bại lần nữa. Lần này tôi yêu cầu các ông phải hoàn thành mọi việc cho tôi một cách hoàn hảo nhất. Nghe chưa hả? Là hoàn hảo nhất! Nếu lần này mà thất bại, các ông chuẩn bị xếp đồ đi là vừa...
- Dạ tổng giám đốc - dù trong lòng đều không cam nhưng vẫn phải tuân theo lệnh của Nhất Hàn.
- Hừ, lui ra đi! - Nhất Hàn phẩy tay

Mọi người trong phòng kéo nhau ra ngoài. Nhất Hàn day day mi tâm, bực tức không thôi. Cô thư ký liếc ngang dọc một hồi, cười e lệ đi đến bên cạnh Nhất Hàn, giúp anh xoa bóp vai, thổi hơi vào tai Nhất Hàn “Hàn... chắc anh mệt lắm! Để em giúp anh...” Nhất Hàn mở mắt ra, anh ta cười một tiếng rồi đẩy cô thư ký nóng bỏng kia ra, không nhìn thêm một lần mà đi ra ngoài. Cô thư ký bực bội bước theo sau. Nhất Hàn mà tức giận thì đúng là thiệt cho cô ta, tất cả tại mấy ông già ngu ngốc kia!!

Nhất Hàn đi vào phòng tổng giám đốc. Anh ta ngồi xuống ghế bành da, xoay ghế nhìn ra ngoài cửa kính trong suốt. Khung cảnh trên cao khiến anh ta cảm thấy kiêu ngạo và đắc ý nhưng với tòa nhà “Chọc trời” của Hàn thị thì chỉ là khá xa. Nó khiến anh ta cảm thấy mình thấp bé hèn đi, lòng kiêu ngạo không cho phép anh ta như vậy. Cần phải lật ngược tình thế! Nghĩ thế, Nhất Hàn cho gọi cô thư ký vào, anh ta vội phân phó “Liên lạc với Smith, hẹn ông ta vào chiều ngày mai” “Dạ tổng giám đốc...” cô thư ký hơi liếc anh một cái rồi ra ngoài, tổng giám đốc chắc hẳn đã có kế hoạch nào đó. Liên lạc với Smith!? Chắc hẳn có chuyện rồi.

36. Chương 35: Chạm Mặt Lần Hai (lancy Và Mạc Vi Như)

Tại biệt thự nhà Alex, hai anh em Lancy và Alex lúc này đang cùng nhau ăn cơm. Kỳ lạ là biểu hiện trên gương mặt của hai anh em rất là bình tĩnh, như chưa từng có vụ xung đột hôm trước. Lí do là vì Lancy

bỗng dưng xin lỗi rồi hứa sẽ có chừng mực, mong anh trai thả cô ra ngoài. Sau đó là một trận khóc lóc đáng thương, Alex mỉm lòng, thương em gái nên đồng ý dù anh vẫn có chút nghi ngờ. Em gái từ nhỏ quá chiều, anh không thể không nghi ngờ sao được.

- Anh! - Lancy đặt thìa xuống bát, cô nói

- Gì!? - Alex ngẩng đầu lên

- Em...anh cho em đến Hàn thị nhé! - Lancy cúi đầu, giọng buồn buồn

- Cái gì? Đến Hàn thị? Em lại định làm gì nữa đây? - Alex nhíu mày, anh cao giọng - Em đừng có làm ảnh hưởng đến anh, bao nhiêu tàn cuộc em gây ra từ trước đến giờ đều do anh dọn hộ. Anh đã nói là đừng ai thì đừng nhưng đừng đụng vào Hàn Dạ Thần mà. Cậu ấy là bạn cũng như ân nhân của anh, anh sẽ không nói giáo cho giấc đầu. Với lại em đã hứa với anh sẽ ngoan ngoãn, giờ lại đổi ý hả?

- Alex! Rốt cuộc anh có phải là anh trai em không hả? - Lancy bị anh quát nên bực bội hét lên.

Alex nhướn mày, ánh mắt nghiêm nghị nhìn cô. Lancy thở hồng hộc vì bực, cô hít thở đều rồi lại nở nụ cười “hiền” giọng điệu pha chút làm nũng.

- Anh trai...em chỉ đến Hàn thị gặp anh ấy một chút thôi, em sẽ không làm gì quá phận cả...em hứa đó...nhaaaaa...! - Lancy đứng dậy, chạy ra chỗ Alex lay cánh tay anh.

- Có mà tin được em đấy! - Alex hơi buồn cười, nhéo mũi cô - Được rồi, em có thể đi nhưng mà...bắt buộc phải nhớ! Không được quá phận!

- Được được - Lancy gật đầu như bầm tỏi

- Để anh nhận được cuộc gọi của Thần là em chết chắc đấy em gái - Giọng hiền hòa của Alex

- Dạ...anh trai - Lancy híp mắt, cô dựa đầu vào vai anh trai, trong đầu nghĩ thầm “Thèm mà sợ anh! Hí hí”

- Bây giờ em đi luôn nhé!

- Đang giờ làm việc mà - Alex xem đồng hồ.

- Nhưng thế mới gặp được anh ấy chứ! Để giờ nghỉ trưa thì anh ấy đi ăn rồi còn đâu - Lancy phụng phịu.

- Hừ, chỉ được cái nói là hay! - Alex nhếch môi - Thôi, ăn cho xong cơm đi rồi đi đâu thì đi

- Dạ - Lancy cười híp mắt, tay cầm thìa lên ăn tiếp món canh.

Sau khi ăn xong cơm, Lancy chạy lên thay đồ, cô mặc chiếc áo màu hồng và chân váy dài ngang đùi màu trắng. Cột dây nơ ở tóc. Gương mặt xinh đẹp như búp bê trang điểm nhẹ trông hết sức đáng yêu. Lancy vừa hát vừa chuẩn bị, cô luôn phải cần giữ một vẻ ngoài xinh đẹp và tỏa sáng nhất trước Hàn Dạ Thần (Đã có người còn hơn cả thế rồi chị ạ

37. Chương 36: Cô Ta Là Tình Địch Của Em!

Ba người đi vào thang máy cấp cao, mỗi người một cảm xúc khác nhau. Hàn Dạ Thần lạnh lùng, Mạc Vi Như bối rối, Lancy hứng khởi. Thang máy đi thẳng đến tầng 100, Lancy nhìn con số đang tăng dần ở bảng thang máy thì xuýt xoa “Wow...Thần, 100 tầng đó nha! Anh cũng thật xa xỉ đi” Hàn Dạ Thần nhíu mày, vẫn một mực giữ im lặng. Mạc Vi Như còn đang tự thắc mắc vì sao mà cô gái này có thể gọi tên Hàn Dạ Thần thân mật như vậy, đã vậy anh còn không nói gì, như thế là sao chứ!? Một cảm giác khó chịu không biết từ đâu đến dâng lên trong lòng cô.

Lancy là con người hoạt bát, không chịu nổi sự yên tĩnh và nhàm chán. Cô thở hắt ra, kêu lên “Thần! Anh làm lơ em!” Khiến Mạc Vi Như giật mình, cô liếc sang Hàn Dạ Thần. Chỉ thấy anh mở miệng phát ra hai chữ lạnh thấu xương “Im lặng!” Lancy bĩu môi. Cô ta đành im lặng để không chọc tức Hàn Dạ Thần.

“Ting” cửa thang máy mở ra, ba người nối đuôi nhau đi vào phòng chủ tịch lần lượt là Hàn Dạ Thần, Mạc Vi Như và Lancy. Phó Ninh đang kiểm kê sổ sách, nghe tiếng bước chân gần dần, cô theo quy tắc đứng dậy chào “Chủ tịch!” Thì bất chợt thấy cô gái lạ lẫm đi đằng sau chủ tịch và chị Vi Như, trông thật đáng yêu nha! Y như búp bê barbie! Thấy có người nhìn mình chằm chằm, Lancy nhú mồm nói “Đừng có nhìn tôi như thế! Tôi ghét ai dám dùng ánh mắt ấy nhìn tôi!” Vâng, ấn tượng về cô búp bê này đã chuyển hướng. Phó Ninh gượng cười ngồi xuống, mắt cô hướng về phía Mạc Vi Như chỉ thấy cô khẽ lắc đầu rồi theo Hàn Dạ Thần vào phòng chủ tịch.

- Oh hô hô - Lancy vừa vào phòng làm việc của anh đã chạy nhảy lung tung, hết nhìn cái này rồi sờ cái kia
- Wow, đây là phòng làm việc của Thần nha! Trang trí đúng với phong cách của anh luôn, đẹp quá!” liếc thấy Mạc Vi Như đi về phía chỗ bàn làm việc đặt không xa trong góc phòng, có thể nói là gần đối diện với bàn làm việc của Hàn Dạ Thần. Lancy đứng dậy, chỉ tay về phía bàn làm việc của Mạc Vi Như “Thần! Cô ta làm việc trong này là sao?” Hàn Dạ Thần đến phát bực với cô em gái của Alex, không phải vì cô ta một phần là em gái của Alex, một phần là người đã từng góp công trong một bước phát triển khu trang sức bên Newyork thì anh sẽ lập tức đá bay cô ta ra khỏi đây.

- Cô không thể yên tĩnh được một lúc à! - Hàn Dạ Thần hơi gần giọng, anh đưa mắt về phía Mạc Vi Như ý bảo cô cứ ngồi xuống bàn làm việc. Mạc Vi Như hiểu ý gật đầu rồi ngồi xuống.

Từ khi nào mà hai người chỉ cần giao tiếp bằng ánh mắt là đã có thể hiểu nhau rồi!? Đây là một thành công của cả hai người, cả hai không hẹn mà cùng mỉm cười.

- Tại anh không chịu nói lời nào với em! - Thấy hai người trước mặt như đang “Liếc mắt đưa tình” Lancy càng thêm bực bội.

- Trông tôi giống như đang nói chuyện với cô lắm hả? - Hàn Dạ Thần

- Em... - Lancy bặm môi ngồi xuống ghế sofa.

- Cô đến thăm nhìn ngó phòng làm việc của tôi xong rồi chứ! - Hàn Dạ Thần lật lật tập tài liệu

- Ờ thì...à, em có quà tặng anh! - Lancy chợt nhớ ra món quà nhỏ để trong túi xách đeo trên người. Cô lục túi xách, lấy ra một chiếc hộp hình chữ nhật cỡ nhỏ màu xanh dương. Lancy đứng dậy, đi đến trước bàn làm việc của anh. Cô giơ chiếc hộp ra trước mặt anh - Tặng anh! - Để đó rồi về đi - Hàn Dạ Thần không thêm quan tâm, anh vừa ký văn kiện vừa nói.

- Nhưng...em mới về nước là đã đến thăm anh rồi, sao anh không có chút gì là động lòng chứ hả? - Lancy giọng khàn đi, nghe như sắp khóc bởi sự tuyệt tình của Hàn Dạ Thần.

Mạc Vi Như đang làm việc cũng không nhin nổi mà đồng tai lên nghe, mắt cô cũng khẽ liếc nhìn lên. Xem cảnh cô gái nhỏ xinh đẹp như búp bê này khóc thì Hàn chủ tịch cao cao tại thượng này sẽ làm gì? Cô rất hứng thú muốn biết.

- Là do cô tự quyết, ai cần cô đến thăm tôi, cũng ai cần cô tặng quà cho tôi - Hàn Dạ Thần vẫn một dạng lạnh lùng.

- Anh... - Lancy kìm chế không được vì tấm lòng chân thành của mình bị tổn thương, cô ta ôm mặt khóc chạy ra ghế cầm nhanh túi xách chạy ra ngoài.

“Rầm” tiếng cửa gỗ lim đắt tiền bị sập mạnh một tiếng vang

Mạc Vi Như lại bị giật mình, cũng quá tàn nhẫn đi.

- Thư ký Mạc! - Hàn Dạ Thần bỗng gọi cô

- Dạ! - Mạc Vi Như đứng bật dậy

- Pha cho tôi tách caffee đen

- Caffee hay là...sữa ạ? - Thái độ như dò hỏi anh

- Sữa... - Hàn Dạ Thần có chút buồn cười nhìn cô. Cô gái này, chưa gì đã làm anh thoải mái trở lại bình thường rồi. Đường như dạo này anh thích uống sữa hơn hẳn, mùi vị ngọt đến ngấy của nó không làm anh thấy chán ghét nữa, thậm chí còn là yêu thích!

- Được chủ tịch, tôi đi pha ngay đây ạ - Mạc Vi Như mỉm cười, trước khi đi ra ngoài, cô dừng lại nhìn chiếc hộp xanh dương là món quà mà Lancy tặng anh rồi nói - Tôi mà nói thì chủ tịch sẽ nghĩ tôi nhiều chuyện nhưng mà dù không thích thì ngài cũng nên xem đi, là quà tặng người ta chân thành tặng cho ngài đó. Coi như là giúp giữ lại tôn nghiêm của người ta...

Nghe tiếng đóng cửa, Hàn Dạ Thần nhìn chiếc hộp hình chữ nhật màu xanh dương một hồi rồi không xót xa mà ném nó vào thùng rác ở bên cạnh bàn. Ngoài cô ra, anh không muốn có thứ gì không liên quan xuất hiện trong tầm mắt của mình, trong chỗ của mình.

Mạc Vi Như sau khi pha xong cốc sữa nóng, cô đang định bê vào phòng thì Phó Ninh kéo cô lại hỏi “Ban nãy mới xảy ra chuyện gì sao hả chị? Em thấy cái cô gái búp bê Tây kia ôm mặt khóc nức nở chạy ra ngoài, trông đến là đáng thương...” Mạc Vi Như bật cười “Là do chủ tịch chúng ta quá tàn nhẫn đó thôi” “Chủ tịch? Là sao?” Phó Ninh bất ngờ “Thôi, em làm việc tiếp đi, chị mang nước vào cho chủ tịch” “Dạ...” Phó Ninh để ý đến cốc sữa trên tay Mạc Vi Như. Cô tròn tròn mắt, không phải chứ! Chủ tịch uống sữa? Ngoài cốc sữa ra cô cũng không thấy có cốc nước nào cả! OMG!

Nghe tiếng gõ cửa, Hàn Dạ Thần ngẩng đầu lên nói “Vào đi” thấy Mạc Vi Như mang một cốc sữa nóng đi vào, anh tiện nhắc một câu “Lần sau em không phải gõ cửa, cứ đi vào bình thường là được rồi” “Đâu có thể như thế được, chủ tịch cứ phân phó kiểu này là hỏng nhân viên mất” Mạc Vi Như cười chọc anh. Hàn Dạ Thần nhếch môi, anh nhấp một ngụm sữa nóng. Thật ấm áp làm sao..!

Mạc Vi Như nhìn anh uống rồi mới đi về chỗ làm việc của mình. Hàn Dạ Thần vừa uống sữa vừa ngắm nhìn cô, đồng hồ trên tay anh đã để trên bàn anh đã để sang một bên. Hàn Dạ Thần thích nhất là những lúc yên lặng như thế này! Anh bỗng gọi cô

- Vi Như!

- Hửm...? - Vi Như ngẩng đầu lên

- Cô ta là tình địch của em!

- Há??? - Mạc Vi Như khó hiểu

- Em không lo sẽ mất anh sao? - Hàn Dạ Thần để cốc sữa đã uống một nửa xuống bàn, tay chống cằm nhìn cô.

- Haha, Hàn Dạ Thần, anh thật là...! Không công tư phân minh gì cả - Mạc Vi Như bật cười, cô đặt chiếc bút máy xuống bàn, hai tay đan vào nhau - Anh đã hỏi như vậy thì em sẽ nói rằng “Em không sợ!” Vì sao? Lí do đầu tiên chính là em còn chưa nhận lời làm bạn gái anh, lí do thứ hai chính là anh thật sự không thích cô gái kia!

Hàn Dạ Thần bật cười, anh vỗ tay như khen cô. Hàn Dạ Thần bỗng đứng dậy đi về phía trước bàn làm việc của cô. Hai tay anh chống xuống bàn, dáng người cao lớn cúi xuống, mặt áp sát gần mặt cô. Hơi thở quyến rũ phả vào mặt cô, anh nói “Vi Như, em hiểu anh! Điều đó rất đáng khen nhưng việc em nói chưa đồng ý làm bạn gái anh, thật khiến anh chột nhốt ra rằng bản thân mình nên cố gắng thật nhiều rồi”

- Anh... - Mạc Vi Như mở miệng định nói thì Hàn Dạ Thần ngay lập tức áp môi mỏng của mình vào môi cô.

38. Chương 37

Lưỡi Hàn Dạ Thần đưa vào khoang miệng cô, càng làm cho nụ hôn thêm nóng bỏng. Lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô, hôn mút mạnh mẽ, tạo nên tiếng “Chặc chặc” đầy ám muội. Mạc Vi Như quên cả phản kháng, cô như bị chìm vào trong sự ngọt ngào của nụ hôn này. Bàn tay Hàn Dạ Thần cũng không yên phận mà chạm

nhẹ vào eo thon của cô, khẽ vuốt ve. Anh kéo cô đứng dậy, hai cánh tay Mạc Vi Như vòng qua cổ Hàn Dạ Thần, hai thân người dán sát vào nhau.

Mạc Vi Như bị anh hôn đến khó thở, hai cánh tay đang vòng qua cổ anh cũng dần buông lỏng. Gắng sức nói khi môi lưỡi đang bị chiếm đóng “Hàn...Dạ...Thần, em khó...thở” Hàn Dạ Thần làm như không nghe thấy, anh vẫn tiếp tục hôn cô. Mạc Vi Như đến lúc cực hạn, người cô lả ra, hai tay buông thõng xuống. Hàn Dạ Thần lúc này mới buông cô ra. Nhìn cô gái của mình bị hôn đến suýt ngất vì khó thở, sắc mặt đỏ bừng, đôi môi sưng đỏ đến đáng sợ. Hàn Dạ Thần buồn cười, bàn tay anh vuốt ve cánh môi cô. Hàn Dạ Thần cất giọng trầm thấp

- Vi Như, em thấy anh đã cố gắng hơn chưa?

Mạc Vi Như lừ mắt nhìn anh, cô nhắm mắt lại, cố gắng hồi phục lại hơi sức. Hàn Dạ Thần cười ha hả, anh cúi đầu xuống hôn vào má cô.

- Anh!! - Mạc Vi Như mở to mắt nhìn anh

- Vi Như của anh... - Hàn Dạ Thần cười đến mắt híp lại, đôi mắt hẹp dài sắc lạnh giờ lại đầy ấm áp và vui vẻ. Tạo cho người khác một cái nhìn đầy thiện cảm.

- Hai người!! - Tiếng hét lớn từ phía cửa vang vọng trong phòng làm hai người cùng quay đầu lại nhìn.

Lancy vẻ mặt ngỡ ngàng, cô ta nhìn tình cảnh trong phòng là đã đủ biết đủ hiểu. Mạc Vi Như sắc mặt đỏ bừng, môi sưng đỏ, quần áo hơi nhàu lại không ngay ngắn. Còn Hàn Dạ Thần thì...vừa mới nãy cô còn thấy anh hôn má cô thư ký này! Một cái hôn đầy yêu chiều khiến cô ta tràn ngập sự ghen tị.

Mạc Vi Như lúng túng đứng dậy, cô cảm thấy hai người họ lúc này giống như cảnh vợ bắt gặp chồng mình đi ngoại tình mà cô chính là người thứ ba xen vào. Hàn Dạ Thần cánh tay ôm lấy eo thon của cô, Mạc Vi Như giật mình muốn anh buông ra nhưng không được, Hàn Dạ Thần ôm eo cô chặt quá.

Trong mắt Lancy thì đây chính là hành động tuyên bố chủ quyền và nó muốn thể hiện cho cô biết rằng cô thư ký Mạc này là người Hàn Dạ Thần...Yêu!!! Không thể nào? Lancy tròn mắt nhìn hai người.

- Ờ ờ....tôi - Mạc Vi Như lúc này hận không thể có cái lỗ để chui xuống, bị người khác bắt gặp sự thân mật của người đàn ông mình thích với một cô gái, mà lại là thư ký! Chúc danh bên cạnh của chủ tịch, trông cô khác nào là đi quyến rũ người ta không cơ chứ!

- Lancy, sao cô lại quay trở lại rồi!? - Hàn Dạ Thần nhàn nhã hỏi

- Anh...! - Lancy muốn tra hỏi anh nhưng thực lòng cô ta không dám, Hàn Dạ Thần cô biết, anh ghét nhất là người khác xen vào chuyện của mình nên cô gượng cười - Em...em thấy mình trẻ con quá, sai lại còn làm bộ khóc lóc, đúng là em không có quyền tự quyết định về chuyện gì với anh, em muốn xin lỗi với cả...em không có cố ý phá hỏng chuyện của hai người.

Lời nói nhẹ nhàng là như vậy, nhưng ánh mắt Lancy thì không như vậy. Cô ta đưa mắt nhìn Mạc Vi Như đang đứng cạnh Hàn Dạ Thần, ánh mắt đầy lửa giận như muốn đốt cháy cô. Mạc Vi Như hơi rụt vai lại, cô bất an nuốt nước bọt. Hình như bắt đầu từ sau này, cô sẽ gặp chuyện gì đó không tốt lành...Hàn Dạ Thần nhíu mày kéo Mạc Vi Như ra sau lưng mình, anh lạnh giọng nói “Cô nhìn bạn gái tôi như thế là có ý gì đây?” Mạc Vi Như ngạc nhiên nhìn anh, Lancy tay nắm chặt lại, nghiến răng phát ra hai chữ “Bạn...gái!?” miệng vẫn cười khiến nụ cười trở nên thật đáng sợ. Mạc Vi Như bỗng thấy lạnh sống lưng. Cô em gái xinh đẹp như búp bê của Alex phải chăng lại là người vẽ ngoài trái ngược tính cách như vậy sao?

Hàn Dạ Thần buông eo cô ra, anh nói “Em ra ngoài đi! Anh có chuyện muốn nói với cô ta” “Dạ...” Mạc Vi Như rụt rè gật đầu rồi cô đi ngang qua Lancy, người khẽ run nhẹ khi cảm nhận được sát khí hận thù từ cô gái này tỏa ra. Khi đóng được cửa lại rồi, cô mới thở phào nhẹ nhõm, dù thắc mắc Hàn Dạ Thần sẽ nói gì với cô gái kia nhưng cô đành không quan tâm nữa, thoát ra khỏi tình cảnh xấu hổ vừa rồi là may rồi.

Hàn Dạ Thần đi về phía bàn làm việc của mình, ngồi vào ghế bành. Người ngã ra sau, chân vắt chéo, hai khuỷu tay chống lên thành ghế, ngón tay đan vào nhau. Đầu anh hơi nghiêng, môi mỏng mỉm cười như có như không. Anh nói “Lancy, cô nói như vậy thì tôi thứ lỗi cho cô, chỉ là lần sau đừng có như vậy, chuyện cô không có gõ cửa mà tự tiện đi vào đã khiến tôi rất không vừa lòng”

- Nhưng em... - Lancy uất ức muốn lên tiếng thì bị Hàn Dạ Thần cắt ngang lời - Cho dù cô có là em gái của Alex, tôi cũng sẽ không nể mặt cậu ấy mà khiến cô sống tốt đâu!

- Hàn Dạ Thần! Em chỉ muốn đến đây thăm anh thôi mà, không có làm gì quá đáng, tại sao anh cứ phải chuyện nhỏ bé xé ra to, bắt tội em rồi trách cứ em, còn nói mấy lời tàn nhẫn với em nữa chứ! - Lancy vẻ mặt như sắp khóc gào lên

- Cô như thế nào tôi đều rõ, từ khi mới quen biết đến giờ, cô đã gây ấn tượng “đặc biệt” với tôi rất nhiều rồi!

-... - Lancy mím môi, cô cắn cắn môi hỏi - bạn này anh nói có chuyện muốn nói với em, đó là chuyện gì?

- Tôi sẽ vào thẳng luôn vấn đề với cô - Hàn Dạ Thần ngồi thẳng người lại, ngón tay xoay xoay chiếc nhẫn ở ngón tay cái - Tôi yêu cầu cô! Đừng bao giờ cả gan đụng đến cô ấy! Nếu không cô sẽ phải sống không bằng chết...

- Haha - nghe giọng điệu kiêu ngạo và đầy chất ra lệnh và cảnh cáo của anh, Lancy bật cười, nụ cười mang theo chút bi thương, cô nói - Hàn Dạ Thần! Anh nói “cô ấy” ở đây nghĩa là cô thư ký họ Mạc kia đúng không?

Hàn Dạ Thần không trả lời, ánh mắt anh lạnh như băng nhìn thẳng vào Lancy

- Haha, thật là...! Em xấu xa như vậy sao? Haha thật đáng buồn, thật đáng buồn - Lancy cười to, cô dừng lại nhìn anh thật lâu rồi dịu dàng nói - Thần! Anh đừng lo, em sẽ không đụng đến cô ta, anh nói gì thì em đều sẽ nghe...

Lancy thẳng lưng quay người, ánh mắt cô ta ngay lập tức đổi sang thù hận. Trước khi vặn nắm cửa gỗ ra ngoài, cô nghe anh nói “Muốn biết gì về cô ấy thì cứ đến hỏi tôi, tôi sẽ nói cho cô biết” giọng điệu anh pha chút đùa cợt. Lancy cắn môi quay đầu lại, hơi mỉm cười nói “Em biết rồi!” Cô mở cửa đi ra ngoài thật nhanh. Thật nhục nhã! Lancy cô lần đầu cảm thấy nhục nhã đến như vậy. Cô có gì không bằng con nhỏ thư ký kia chứ!? Sắc! cô có, tài! cô có, tiền! Cô có, yêu anh! cô còn có nhiều hơn thế! Người phụ nữ hoàn mỹ như cô, tại sao Thần lại không thích! Cô ta đang tự hỏi bản thân mình đây. Không thua kém một chút gì thậm chí còn hơn nhưng vẫn không thể nhận được tình yêu từ anh, điều này khiến cho lòng tự trọng của cô bị ảnh hưởng, khiến cho cô xấu hổ, nhục nhã, đau đớn. Lancy nhớ đến cái bảng tên treo ở áo vest của cô thư ký kia, Mạc Vi Như! Cô ta sẽ nhớ lấy cái tên này.

Đi ra đến gần thang máy, Lancy thấy Phó Ninh và Mạc Vi Như đang nói chuyện với nhau. Phó Ninh bộ dạng đăm chiêu vừa hỏi vừa nghĩ, Mạc Vi Như thì chỉ trả lời. Cô ta nghe loáng thoáng vài từ “Đáng sợ!” “Không may!” “Lo lắng!”.... Lancy mỉm cười giả tạo đi đến gần hai người.

- Chị nên cẩn thận đi, em lo cô gái kia sẽ không để yên cho chị đâu

- Gì mà không để yên với để yên, em cứ nói quá lên thôi, những gì em muốn biết chị đều trả lời rồi đó, chị không lo thì em lo làm gì

- Chị thật là...! Nghe chị kể thì em đã biết cô ta là... - Phó Ninh giật mình khi nghe tiếng “Chào hai người” của Lancy, cô vội im bặt.

Mạc Vi Như gượng cười nhìn Lancy, cô vẫn nhớ rõ cô gái này không thích mình nhất là vừa xảy ra chuyện bạn này.

- Hai người nói chuyện gì mà sôi nổi vậy? Tôi cũng muốn biết, được chứ!

- Ahaha, mấy chuyện linh tinh, cô muốn biết làm gì, không có gì thú vị đâu - Phó Ninh cười cười nói.

- Vậy sao? Hừm...chị đã không muốn cho tôi biết thì thôi vậy, chỉ cần không liên quan đến tôi là được rồi - Lancy cười híp mắt đáng yêu nói

- Tất nhiên là... không có liên quan đến cô rồi - Phó Ninh mồ hôi chảy ròng ròng. Chứng kiến mới biết cô gái mình nói “đáng thương” lúc này lại đáng sợ như vậy!

- Thôi, tôi về đây, bye hai chị - Lancy cười vẫy tay chào, khi đi ngang qua Mạc Vi Như, cô khẽ nói - Chị Mạc, hẹn gặp lại...!

Mạc Vi Như nhìn theo bóng Lancy khuất sau cánh cửa thang máy, máy nhú lại.

39. Chương 38

Tại nơi làm việc của Alex, anh cùng các nhân viên chủ chốt đang xem lại các mẫu thiết kế và sửa lại để chuẩn bị cho một đợt tuần lễ thời trang lớn bên Pari - Pháp.

- Cô nên chỉnh lại phần viền eo của váy, thít chặt lại một chút nữa...
- Vâng giám đốc, à mà tôi thấy phần này chưa ổn lắm!
- Tôi thấy vấn đề ở đây là màu sắc, không phải kiểu dáng, cô nên cho màu sáng hơn.
- Được ạ

“Rầm...!” “Á...” Lancy hậm hực dậm bước từ ngoài vào, không nằn hà một ai? Đóng sầm cửa lại, hét lớn. Alex và những người ở đây đều phải bật tai lại. Alex nhăn nhó quát “Lancy!!!” Lancy thôi không hét nữa, cô ngồi phịch xuống ghế sofa đặt ở cạnh tường. Hai chân vắt chéo, hai tay vòng trước ngực, gương mặt tràn đầy vẻ bực bội.

Dù có thế nào thì anh vẫn phải ưu tiên cô em gái “khó ỡ” của mình trước, nên Alex thở dài một tiếng, anh nói với các nhân viên “Các cô các cậu nhớ lưu ý lại những lời tôi nói, rồi sửa lại cho thật hoàn hảo, thời gian không còn nhiều nữa, có gì chúng ta sẽ lại họp bàn tiếp, bây giờ mọi người ra ngoài trước đi” các nhân viên nhìn nhau rồi đồng thanh “Dạ tổng giám đốc...” đi ngang qua Lancy còn khẽ thì thầm nhưng đừng phải ánh mắt sắc bén của cô thì liền chạy vội ra ngoài.

Alex cất bản thiết kế vào trong ngăn bàn làm việc, anh lấy bình nước nóng, rồi lấy gói trà đào trong tủ kính, pha hai cốc rồi đặt trên bàn kính. Alex ngồi xuống đối diện em gái, anh vắt chéo chân, đưa cốc trà lên hơi lay lay rồi nhấp một ngụm “Sao? Nói đi, em đến tận nơi làm việc của anh làm ồn, là có chuyện gì?” Lancy như bị dồn nén bấy giờ, mặt cô đỏ lên vì tức giận, vội vàng kể ra mọi chuyện ban nãy.

Alex lắng nghe, chỉ là tùy theo cách nghĩ của anh. Không hề thông cảm cho cô em gái của mình, Alex nhàn nhạt nói “Anh đã nói rồi, Thần rất tàn nhẫn, điều đó ai ai cũng nhận thức được mà em cũng đã từng trải nghiệm qua cảm giác ấy rồi còn gì! Em đừng nghĩ anh có thể giúp em, em nên yên phận một chút đi”

- Alex....!!! - Lancy gọi to tên anh trai “chết tiệt” của mình - Đây không phải là nói Hàn Dạ Thần tàn nhẫn ra sao hay như thế nào! Mà là anh ấy nói anh thích một người, không! Là yêu cô ta mới đúng! Anh ấy còn tuyên bố với em rồi đe dọa em nếu đụng tới cô ta thì em sẽ sống không được yên lành cho đến cuối đời. Điều em tức ở đây là em có gì không thua kém cô ta? Cô ta chỉ là một thư ký nhỏ bé, sắc không có, tiền không có, tài cũng không thể bằng em, không hề có chút gì gọi là phù hợp với Thần! Vì sao? Vì sao anh ấy không yêu em mà lại đi yêu cô ta! Em không cam lòng...!

Nhìn em gái đang trút giận lên người mình, Alex chỉ biết yên lặng nhìn. Người mà Lancy đang nói đến chỉ có thể là Mạc Vi Như, lúc trước ở dạ tiệc Chu thị, Hàn Dạ Thần đã đưa cô ấy đến đây mà anh còn nhận là người nhà của cô ấy. Bỗng anh có ý nghĩ, nếu thật thì hay biết mấy, ít ra còn tốt hơn cô em gái ruột “đáng sợ” này! Đây là suy nghĩ thật lòng của anh.

- Người em đang nói là Mạc Vi Như?
- Mạc Vi Như? - Lancy lăm bắm cái tên này rồi hét lên - Đúng! Đúng là cô ta...

40. Chương 39: Chuyện Ở Công Trường

Phó Ninh và Mạc Vi Như cùng nhau đi khảo sát một công trình xây dựng khu nhà cao tầng cao cấp. Bình thường những công việc như thế này chỉ cần để cho bộ giám sát riêng đi nhưng Mạc Vi Như cũng muốn xem thử quá trình và tiến độ công việc của công nhân nên cô xin đi cùng hơn nữa cô cũng đang rảnh, Hàn Dạ Thần ban đầu không đồng ý vì anh sợ sẽ cô sẽ gặp nguy hiểm hay chẳng may bị thương, nếu vậy anh sẽ đau lòng chết mất! Nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt buồn bã xen lẫn van nài của cô và ý muốn được học hỏi của cô, Hàn Dạ Thần thở dài, anh đành đồng ý cho cô đi, với điều kiện là phải cận thận và cần có Phó Ninh đi cùng. Mạc Vi Như vui vẻ gật đầu đồng ý.

Dù cũng muốn theo cô nhưng anh lại bận việc khác, Hàn Dạ Thần trước khi rời khỏi Hàn thị, trong lòng vẫn không một chút yên tâm.

Phó Ninh như bắt chóp được cảm xúc của chủ tịch mình, cô trẻ môi với Mạc Vi Như đang sắp xếp chồng tài liệu “Chị nhìn xem, chủ tịch cứ như đang nghĩ chị chuẩn bị bước vào biển lửa, chông gai ý” Mạc Vi Như bật cười, vỗ vai Phó Ninh “Em lại nói linh tinh rồi, không sợ bị trừ lương à?” “Em mắc tội gì đâu?” Phó Ninh than vãn “Tội nói xấu sau lưng cấp trên!” Mạc Vi Như bày ra bộ mặt nghiêm nghị. “Em có nói xấu gì chủ tịch đâu? Đúng là nói sau lưng nhưng không phải là nói xấu! Chị nói thế oan cho em quá! Mà em nói đúng mà, chị không thấy sao?” Mạc Vi Như xếp xong chồng tài liệu, cô cầm túi xách lên “Giờ đi cùng chị nào, không nói chuyện kia nữa” Phó Ninh chỉ kịp “ơ...” một tiếng, cô bước nhanh, chạy theo Mạc Vi Như.

*****

Tại công trường

- Hai cô đội mũ bảo hộ vào đi - ông giám đốc bộ phận giám sát đưa cho Mạc Vi Như và Phó Ninh mỗi người một chiếc mũ bảo hộ chắc chắn.

Hai người đội vào, đi theo đoàn giám sát vào bên trong công trường.

“Rầm...” “Brừm...” - những tiếng động máy móc vang lên liên hồi, to đến mức muốn ù tai. Phó Ninh vừa bịt tai vừa kêu “Sao chủ tịch lại bắt em đi nữa!” Mạc Vi Như mắt nhìn xung quanh, cô nói “Em đi chị mới được đi” “Há!!?” Phó Ninh ngạc nhiên.

- Tiến độ công việc thế nào rồi! - Giám đốc giám sát lên tiếng hỏi một người đội trưởng của công trình xây dựng.

- Dạ cũng khá ổn ạ, rất có thể là xong sớm hơn so với kế hoạch - Đội trưởng của công trình xây dựng.

- Tốt lắm! - Giám đốc bộ phận giám sát gật gù, lời nói dù khen nhưng âm điệu của ông vẫn bình thường, ông vẫn nghiêm nghị nói - Thời gian thì là vẫn theo yêu cầu, xong sớm hay không thì không quan trọng nhưng sản phẩm phải đạt độ hoàn hảo, tôi không muốn xảy ra sai sót gì!

- Dạ tổng giám đốc - đội trưởng gật đầu, anh ta bỗng phát hiện ra Mạc Vi Như và Phó Ninh - Hai cô gái này là...?

Công trường xây dựng mà lại để cho đàn bà phụ nữ chân yếu tay mềm vào, lỡ có chuyện gì thì sao? Anh đội trưởng nhíu mày nghĩ

- À, tôi quên giới thiệu - Giám đốc bộ phận giám sát cười nói, ông chỉ tay về phía hai người - Đây là thư ký của chủ tịch tên Mạc Vi Như, còn đây là trợ lý phó của cô ấy Phó Ninh.

- Tôi là Vinh Phát - Anh đội trưởng gật đầu một cái như chào hỏi.

- Còn về việc tại sao họ đến đây thì là do Mạc thư ký muốn tự mình đến xem công trình như thế nào, để cô ấy có thể được quan sát rõ hơn và có thể được học hỏi thêm nhiều điều, một cô gái ham học, phải không? - giám đốc bộ phận giám sát cười cười khen ngợi. Vinh Phát cười nhạt, gương mặt không biểu cảm gì nhiều khiến Mạc Vi Như thầm nghĩ “Chẳng lẽ ông chủ nào thì nhân viên như thế!?” Dáng vẻ lãnh đạm lạnh lùng giống nhau, chỉ khác về khí chất.

- Chúng ta vào trong thôi - Vinh Phát đi trước, cô và mọi người theo sau.

Máy móc ở đây rất hiện đại và tân tiến do Hàn thị chú trọng đầu tư nên mọi sản phẩm hoàn thành đều đạt thứ hạng cao nhất.

- Tôi thấy việc chúng ta sử dụng chủ yếu bằng các loại máy móc thì không được tốt cho lắm! - Mạc Vi Như bỗng nói.

- Sao? - Vinh Phát mày hơi nhú lại

- Tất cả mọi hoạt động đều giao cho máy móc làm việc, chẳng nhẽ không lo sợ sẽ có khâu sai sót và trục trặc sao? Cho dù có là máy móc hiện đại và được tân tiến như thế nào đi chăng nữa thì chất lượng cũng sẽ không tránh được mà bị ảnh hưởng - Cô để ý xung quanh hoàn toàn là làm việc sử dụng bằng máy móc, sức người? Chẳng lẽ không dùng đến?

- Mạc thư ký, có lẽ cô mới đến Hàn thị nên chưa biết... - Vinh Phát miệng hơi cười - Tôi ở Hàn thị làm việc, chưa bao giờ xảy ra chuyện gì đáng chê trách hay gây ảnh hưởng cả, cô không cần phải lo nghĩ về vấn đề này.

- Haha, đúng vậy! Mạc thư ký, cô chỉ cần biết rằng nhân viên ở Hàn thị chúng ta đều là những người kinh nghiệm đầy mình, Vinh Phát đảm nhiệm chức vụ đội trưởng ở đây hẳn là người tinh anh nhất. Về chuyện có xảy ra sai sót hay trục trặc, tôi chắc chắn sẽ không có điều đó xảy ra - Giám đốc bộ phận giám sát nói chắc chắn.

- Tôi tin rồi...! - Mạc Vi Như mỉm cười.

Mọi người theo chân nhau đi xem toàn bộ xung quanh công trình. Mạc Vi Như cùng bộ phận giám sát vừa nói chuyện về công việc vừa xem xét công trình. Phó Ninh ở bên cạnh phụ cô, cùng cô thảo luận.

Bỗng có tiếng “Rầm...!” vang lớn, gây kinh động đến mọi người. Mọi người nhanh nhẹn chạy ra xem thì chứng kiến thấy một chiếc cột gỗ nặng đổ xuống, theo đó làm mất thăng bằng cho phần nổi trên làm lung lay gần như một khoảng công trình. Có vài công nhân đang lúng túng sợ hãi cố giữ chặt mấy viên thanh gỗ để tránh bị ngã. Mạc Vi Như và Phó Ninh hoảng sợ đến toát mồ hôi.

Vinh Phát quan sát mọi việc, anh ta nhú mày chạy vội ra, chỉ đạo công nhân, nhanh chóng tiếp sức cứu người và sửa lại phần trục trặc. Về bình tĩnh của anh ta khiến Mạc Vi Như phải ngạc nhiên. Giám đốc bộ phận giám sát biết thắc mắc của cô liền giải thích: “Đây không phải là lần đầu tiên xảy ra chuyện như vậy! Cậu ta bình tĩnh là phải, chứ ban đầu cũng bối rối lắm! Haha!”

- Sao lại để rơi cột chống chứ hả? May mà không phải cột chính không thì lại phải làm lại từ đầu! - Vinh Phát tra hỏi một công nhân.

- Chắc là do... khâu đó chúng ta dùng máy móc nối lại, chưa có kiểm tra lại kỹ, nên... - người công nhân cúi đầu.

- Hừ...cậu làm việc bao nhiêu năm ở đây rồi mà vẫn quên kiểm tra lại hả?

- Tôi xin lỗi, chắc là tôi do quen sử dụng máy móc quá...

- Tôi không muốn để xảy ra việc này lần nào nữa! Mau làm việc tiếp đi, các cậu làm việc phải làm bằng sức mình, ý lại máy móc là y như rằng... - Vinh Phát quát to rồi quay người đi về phía mọi người đang đứng.

- Phù, làm tôi hết hồn, may mà không có việc gì xảy ra! - Phó Ninh vuốt vuốt ngực.

- Là do sai sót nhỏ thôi... - Vinh Phát nói, ánh mắt anh ta khể liếc về phía Mạc Vi Như, anh ta thấy cô đang mỉm cười, ánh mắt nhìn anh ta như đã biết rõ mọi chuyện khiến Vinh Phát bỗng thấy bực bội.

- Không có việc gì xảy ra là may rồi, lần sau lưu ý một chút - Giám đốc bộ phận giám sát nhắc nhở.

- Dạ, tổng giám đốc...

- Cậu dẫn chúng tôi đi xem tiếp khâu chính đi

- Dạ

Xem xét, kiểm tra, đóng góp ý kiến, nhắc nhở,...Cứ thế cho đến tầm chiều tối, mồ hôi người nào cũng toát ra ròng ròng. Phó Ninh đưa nước cho mọi người rồi cũng tu hết một chai nước, cô lấy tay vuốt mồ hôi trên trán, than thở “Mệt quá...! Em muốn ngồi điều hòa trong văn phòng...huhu” Mạc Vi Như bật cười trêu cô “Như em nói thì ai cũng muốn đi làm văn phòng ấy nhỉ?” Phó Ninh lập tức nói “Tất nhiên!”

Vinh Phát cất mũ bảo hộ của từng người vào trong kho để đồ. Trước khi ra về, Vinh Phát còn nói với Mạc Vi Như một câu “Cảm ơn cô...” Mạc Vi Như hơi bất ngờ, xong cô mỉm cười, hơi lắc đầu “Không có gì”.

Mọi người tạm biệt nhau ra về, Mạc Vi Như lục lọi túi xách tìm điện thoại nhưng cô bỗng phát hiện không có điện thoại ở trong túi. Mạc Vi Như nghĩ nghĩ một hồi rồi cô nhớ ra mình để quên trên bàn làm việc. vội bắt một chiếc taxi quay về Hàn thị.

41. Chương 40: Nghe Lén

“Ting...” - tiếng cửa thang máy mở ra, lên đến tầng 100. Dù trời đã sẩm tối, giờ làm việc cũng đã kết thúc nhưng vẫn còn một vài nhân viên còn làm việc trong phòng. Mạc Vi Như thâm ngưỡng mộ độ hăng say và yêu công việc của nhân viên Hàn thị. Ngay từ những người có chức vụ nhỏ nhất trong tập đoàn cũng không ngại thời gian mà cần cù làm việc.

Mạc Vi Như thấy cánh cửa gỗ phòng chủ tịch vẫn đóng, không gian im lặng bao trùm cả tầng 100. Cô bước đến cửa gỗ, định vặn nắm cửa mở ra thì chợt nghe thấy tiếng nói chuyện nhỏ trong phòng và khe sáng trắng của đèn điện phát ra qua khe.

Mạc Vi Như ngạc nhiên vì giờ này Hàn Dạ Thần vẫn còn đang ở trong phòng làm việc, hơn nữa còn có thêm một người khác ở cùng anh. Len lén mở hé cửa ra, cố không để phát ra tiếng động gì. Cô nghe loáng thoáng thấy cuộc nói chuyện của hai người trong phòng.

- Đại ca, về việc đại ca bảo em tìm ra ẩn tích trong tấm bản đồ này... - Tử Âu để tấm bản đồ được bọc trong túi plastic lên mặt bàn kính - Cộng thêm với gợi ý của đại ca, em đã tìm ra rồi.

- Cậu mất tổng cộng là 7 ngày... - Hàn Dạ Thần ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, nhàn nhạt nói.

- Haha đại ca, thứ lỗi cho em...do nhiều việc bề bộn quá - Tử Âu gãi gãi đầu.

- Cậu nghĩ mỗi cậu là bận rộn?

- Dạ không... - Tử Âu ngẹn lời, anh liền nói tiếp về tấm bản đồ - Như đại ca đã nói là “Sông máu”! quả thực là đã có một vụ thảm sát đẫm máu tại biên giới Trung Đông, nhuộm đỏ một vùng nước sông. Em đã điều tra rõ về vụ này, thực chất cũng không có nhiều thông tin về nó nên em chỉ có thể lấy những mẩu thông tin vụn vặt đó mà suy ra điểm mấu chốt quan trọng. Hẳn ta là một trong những tên cầm đầu vụ thảm sát đó, hẳn là người cho ý kiến và tiến hành. Hình như lí do là để trả hận. Những dấu tích đỏ trên tấm bản đồ này được đánh dấu như một dấu hiệu là hẳn đã hoàn thành được một bước trong kế hoạch. Địa điểm giấu vàng không có ở trong này, tấm bản đồ của bọn hắn cũng chỉ là một lời thách thức không lí do chủ yếu để kéo dài thời gian chạy trốn của Hắc! Nhưng em đã đi trước hắn một bước, bắt hắn và đem về số vàng được cất giấu ở biên giới Trung Đông!

Nói một tràng dài, Tử Âu kết thúc bằng gương mặt đắc ý. Hắc cũng đã bắt được rồi, vàng cũng tìm ra được rồi, lô hàng cấm hàng trăm tỷ nhân dân tệ được bù tổn thất. Bảo sao anh ta không tự hào được cơ chứ! Thế là đã có công chuộc tội rồi.

- Còn chuyện của J? - Hàn Dạ Thần châm điếu thuốc lá, hút một hơi sâu rồi thở ra, làn khói bạc bay lượn lơ lửng trong không trung.

- Tất nhiên là đã “game over” rồi đại ca - Tử Âu cười có chút ngả ngớn - kết thúc hắn bằng một phát đạn dù hơi nhầm chần nhưng tại hắn chọc em điên quá!

- Cậu nên về Hắc Dạ luyện tập lại tính tự chủ đi - Hàn Dạ Thần nhướn mày.

- Được đại ca, em cũng thấy là mình nên như vậy... - Tử Âu cười cười gật đầu.

Còn Mạc Vi Như ở ngoài? Cô đã sợ để phát run. Cô vừa nghe cái gì vậy? Máu? Vàng? Súng? Giết người? Không không, chuyện gì vậy trời? Hàn Dạ Thần, sao anh ấy có thể liên quan đến xã hội đen được cơ chứ? Mồ hôi cô toát ra, muốn vội chạy đi nhưng vì quá hoảng sợ mà lo lắng đánh rơi cả túi xách xuống sàn tạo ra tiếng “Phịch...” khá lớn. Cánh cửa gỗ chưa đóng hẳn lại bị hé ra, gây chú ý tới hai người đàn ông trong phòng. Mạc Vi Như hoảng sợ mặc kệ chiếc túi xách đang nằm dưới sàn, cô định bỏ chạy thật nhanh nhưng có tiếng “Cạch...” lên đạn của súng, sau đó là một giọng đàn ông lạnh lùng vang lên “Đi đâu?” Mạc Vi Như dường như cảm nhận được ống súng lạnh lẽo đặt sau gáy mình. Cô run run đứng thẳng người, không dám động đậy.

Người đàn ông lạ mặt đang cầm súng chìa vào gáy cô lên tiếng “Nghe lén người khác nói chuyện, là một việc xấu, cô biết không hả?” Mạc Vi Như vẫn giữ im lặng chỉ là môi cô đang cắn chặt lại, ánh mắt phủ tầng hơi nước. Không lẽ cô lại chết ở đây sao? Không thể được...!

Người đàn ông miệng hơi nhếch lên, giọng nói tăng phần lạnh lùng “Hậu quả của nó...cô biết rồi đấy!” Đầu ống súng lạnh lẽo dí nhẹ vào gáy Mạc Vi Như. Cô nuốt nước bọt “Ừ” một tiếng đầy khổ sở. Cô nhắm mắt lại, môi mím lại, đuôi mắt đã lóe lên giọt nước mắt. Ba mẹ, anh Thế Hải...!

- Tử Âu! - một tiếng quát vang lên sau lưng, của một người đàn ông khác, giọng nói này là của Hàn Dạ Thần.

- Đại ca...! - Tử Âu vẫn giữ nguyên tư thế cầm súng của mình, anh hơi ngạc nhiên khi thấy đại ca ngăn mình lại.

- Bỏ xuống! - Hàn Dạ Thần cao giọng ra lệnh.

- Nhưng cô ta... - Tử Âu định nói cô ta nghe lén thì Hàn Dạ Thần ra dấu hiệu ngừng lại.

Tử Âu thu hồi khẩu súng, đứng lui xuống một bên cho Hàn Dạ Thần đi đến. Nhìn bóng lưng và dáng người con gái quen thuộc của mình, Hàn Dạ Thần ra lệnh “Quay người lại!” Mạc Vi Như run rẩy quay người, ánh mắt hơi hé ra nhìn anh, đôi môi đang mím chặt lại, hai mắt lóng lánh nước mắt.

“Vi Như!?” Hàn Dạ Thần kinh ngạc bật thốt lên, không phải là cô đã về nhà rồi sao? Ban nãy anh có gọi cho Phó Ninh, cô ta bảo cô đã về nhà rồi mà. Sao giờ lại ở đây? Hơn nữa, cô đã nghe thấy hết cuộc nói chuyện giữa anh và Tử Âu! Không hay rồi...

Tử Âu trợn mắt nhìn bộ dạng như thấy quỷ của đại ca, còn cô gái kia...cô ta là gì của đại ca?

- Vi Như, em... - Hàn Dạ Thần muốn nói gì đó nhưng anh không biết nên nói như thế nào cho đúng.

- Anh...rất cuộc...là...ai? - Mạc Vi Như khó khăn mở miệng, giọng cô run rẩy đến khó nghe.

- Anh xin lỗi! - Hàn Dạ Thần chỉ nói ra ba chữ rồi anh nhanh tay đánh vào gáy Mạc Vi Như làm cô ngất đi.

Ôm cô trong ngực mình, Hàn Dạ Thần quay ra nói với Tử Âu “Về Hàn gia...” Tử Âu vẫn chưa hết bất ngờ, anh máy móc gật đầu, nhìn đại ca bằng cô gái kia đi vào thang máy với vẻ mặt khó đoán nhưng anh có thể thấy tia đau lòng trong mắt đại ca! Anh không nhìn nhầm! Tử Âu chắc chắn cô gái này có tầm quan trọng với đại ca. Anh cầm túi xách của cô rơi trên mặt sàn lên, chạy theo vào thang máy đi xuống dưới.

Hàn Dạ Thần ôm Mạc Vi Như vào trong xe. Tử Âu sau vài phút cũng đuổi kịp, anh ngồi vào ghế lái “Để em lái xe...” Hàn Dạ Thần im lặng không nói, bàn tay anh khẽ vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn trắng mịn của cô, làn da có chút nhợt nhạt vì hoảng sợ, vầng trán có tầng mồ hôi mỏng, Hàn Dạ Thần lấy khăn tay ra nhẹ nhàng lau cho cô. Anh vừa vén vài sợi tóc mai của cô ra sau vành tai vừa lau nhẹ chiếc khăn tay lên vệt mồ hôi mỏng. Xoa nhẹ đôi môi đã mím và cắn đến đỏ bầm của cô, Hàn Dạ Thần hơi cúi đầu, môi anh chạm nhẹ môi cô, khẽ nói “Anh xin lỗi...”

Từng cử chỉ này của Hàn Dạ Thần đối với Mạc Vi Như đều toát lên vẻ yêu chiều hiếm có. Tử Âu nhìn hai người qua gương chiếu hậu, kinh ngạc không thôi. Đây có phải là bang chủ Hắc Dạ mà anh kính trọng biết bao không đấy? Đại ca đối với cô gái này, là tình yêu?? Tử Âu khẽ rung mình với suy nghĩ của mình. Đại ca...biết yêu! Không ngờ điều này lại là sự thật!

Đang chìm trong mớ suy nghĩ hỗn độn thì bị lời nói của Hàn Dạ Thần kéo về thực tại “Liên lạc với Nghị Phong, đến Hàn gia ngay” Tử Âu “Dạ” một tiếng. Anh tăng tốc xe lái về Hàn gia. Anh hiểu đại ca mình đang khẩn trương đến mức nào.

Xe vừa dừng trước cổng, ông quản gia còn chưa kịp nói gì thì Hàn Dạ Thần đã bế Mạc Vi Như chạy vào Hàn gia và lên phòng. Ông thắc mắc nhìn Tử Âu, anh ta khẽ lắc đầu rồi lấy điện thoại ra liên lạc cho Nghị Phong.

42. Chương 41: Cho Anh Ích Kỷ Giữ Em Bên Mình

Hàn Dạ Thần nhẹ nhàng Mạc Vi Như đang bất tỉnh xuống giường. Anh đắp tấm chăn tới ngang ngực cô. Bàn tay xoa nhẹ má cô, trong đầu anh lúc này tràn ngập hình ảnh buổi chiều chủ nhật hôm ấy, tại công viên giải trí náo nhiệt, nơi anh được tận hưởng cuộc sống như một đứa trẻ thiếu vắng tuổi thơ. Rằng khi anh hỏi cô về sự tồn tại của thế giới ngầm qua một sự hiểu lầm đến buồn cười ngày hôm ấy, cô đã nói:

“Không ghét thì chẳng lẽ là thích!? chủ tịch! Là xã hội đen đó, họ chuyên làm những việc tàn bạo, không có tính người, đáng sợ như vậy sao tôi không ghét được cơ chứ!?”

Sao tôi lại không ghét được cơ chứ!? Em đã nói như vậy nhưng Vi Như à, em có biết không? Anh lại là người đứng đầu trong Hắc đạo - thứ mà em ghét bỏ nhất, hai bàn tay anh đã dính đầy máu, đôi mắt anh đã nhuộm màu sát khí, anh là kẻ không có trái tim vì anh tàn nhẫn đến đáng sợ! Anh là cái tên mà ai ai nghe thấy cũng phải run rẩy, anh là người tuân theo câu châm ngôn “Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót”, anh là người không có tình cảm bởi anh khinh thường nó!

Vi Như, anh đã không bao giờ quan tâm những điều đó, nhưng giờ đây anh lại là loại người mà em ghét nhất! Loại người mà em sợ nhất! Anh bỗng có suy nghĩ mà chưa bao giờ anh nghĩ tới đó là giả như anh chưa từng dấn thân vào Hắc đạo, giả như anh là người bình thường, giả như anh chưa từng để bản thân mình vấy bẩn bởi máu và bóng tối...Nếu có giả như thì em có lẽ sẽ yêu anh sao? Vi Như...

Hàn Dạ Thần như đang thì thầm bên tai cô, anh cúi người xuống, khẽ mở miệng nói ra những điều mà mình đang nghĩ. Giọng anh chưa bao giờ buồn và bi thương đến như vậy! Lần đầu tiên, Hàn Dạ Thần biết đến hai chữ “hối hận”. Tình yêu vừa mới chớm nở, chẳng lẽ đã vội lụi tàn??

“Cốc...cốc”

“Đại ca, Nghị Phong đến rồi!” Tiếng Tử Âu vang lên, Hàn Dạ Thần đứng thẳng người dậy, ngồi xuống cạnh giường, tay vẫn khẽ xoa má cô, giọng anh nhàn nhạt vang lên “Vào đi” được phép vào, Tử Âu vẫn nắm cửa mở ra, anh bước vào, theo sau anh là một chàng trai cao lớn đáng người hơi gầy, đeo mắt kính, khoác trên người áo blouse trắng của một bác sĩ, tiếp bước vào là quản gia của Hàn thị.

Anh chàng khoác áo blouse trắng của bác sĩ tên Nghị Phong cúi đầu chào Hàn Dạ Thần “Hắc Dạ!” Anh hơi gật đầu, im lặng đưa mắt nhìn về Nghị Phong rồi lại nhìn sang Mạc Vi Như.

Nghị Phong chú ý tới cô gái lạ lẫm nằm trên giường Hàn Dạ Thần, không hỏi kinh ngạc một hồi. Anh có nhiều điều muốn hỏi nhưng chắc đây không phải lúc! Bản thân tự hiểu nên Nghị Phong đi đến cạnh giường, ngồi xuống chiếc ghế gỗ đặt cạnh, lấy ra đồ nghề khám. Trước khi đến đây thì anh có nghe Tử Âu nói qua về sự việc xảy ra, nghe anh ta kể mà anh kinh ngạc tột độ. Nhìn tình trạng của cô gái này, anh vẫn cần kiểm tra qua sức khỏe của cô trước đã.

Nghị Phong cầm lấy cánh tay Mạc Vi Như, anh bắt mạch ở cổ tay cho cô. Ấn ấn vài cái, Nghị Phong nhìn Hàn Dạ Thần, anh nói “Thế chất của cô ấy do làm việc quá độ mà hơi yếu, thêm nữa cú đánh vừa rồi của cậu có hơi tác động tới dây thần kinh trong đầu khiến cho thế chất bị ảnh hưởng xấu đi, sức khỏe bây giờ của cô ấy có thể nói là ở mức thấp, tôi sợ cô ấy không thể chịu đựng được nổi trong lúc thôi miên, cậu biết thôi miên là mất rất nhiều sức lực của cô ấy mà...”Hàn Dạ Thần mày hơi nhíu lại, lời nói của Nghị Phong không sai! Anh biết sau khi thôi miên, người bị thôi miên sẽ bị ảnh hưởng lớn đến sức khỏe, người khỏe

mạnh còn hôn mê hướng chi người có thể chất yếu như cô thì phải làm sao? Bây giờ anh rất phân vân giữa hai lựa chọn.

Một là thôi miên cô khiến cô quên đi mọi chuyện vừa rồi, còn khiến cô đem lòng yêu anh nhưng sức khỏe cô sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Hai là không thôi miên cô, để cô biết anh là loại người mà cô ghét nhất! Cô sẽ tránh xa anh, cô sẽ ghét bỏ anh, cô sẽ hận anh! Nhưng như thế thì sức khỏe của cô vẫn được bảo toàn, cô sẽ khỏe mạnh.

Hàn Dạ Thần mím môi nhìn gương mặt nhợt nhạt của cô. Nghị Phong chậm rãi lên tiếng “Hắc Dạ, tôi biết điều mà cậu đang khó xử, tôi không biết nói ra sao để khiến cậu dễ chịu hơn nhưng mà cậu nên để bản thân mình ích kỷ một chút, có lẽ sau này cuộc sống sẽ êm đềm hơn chẳng? Tình cảm - Là thứ không dễ dàng thay đổi, tôi không muốn cậu chịu thêm tổn thương về mặt tình cảm thêm một lần nào nữa. Những điều mà cậu phải chịu là quá đủ rồi! Hắc Dạ, cậu cần phải nghĩ cho bản thân, sau này chắc chắn vẫn sẽ không giấu được cô ấy nhưng lúc đó cô ấy sẽ không thể nào rời bỏ cậu được bởi vì cô ấy đã yêu cậu! Cô ấy đã bị tình cảm níu lại, cô ấy sẽ không rời xa cậu! Tôi chắc chắn!”

Tử Âu cảm thấy nổi da gà với lời nói của Nghị Phong, anh tặc lưỡi một cái, đây là cái tên chín chắn và lạnh đậm nhất đây sao? Anh ta nói ra những lời như vậy, Tử Âu anh được mở mang tầm mắt.

Hàn Dạ Thần nhìn Nghị Phong, ánh mắt đã phần nào tan biến sự khó xử. Nghị Phong nhếch môi “Cộng thêm với tài nghệ xuất quỷ nhập thần của tôi, cậu không phải lo lắng nữa chứ!?” Hàn Dạ Thần bỗng cảm giác được một sự yên tâm lan tỏa trong anh. Anh gật đầu coi như đồng ý với quyết định của Nghị Phong, chọn lựa chọn thứ nhất.

Vi Như, hãy để anh trở nên ích kỷ vì anh muốn giữ em bên mình...

Hàn Dạ Thần thầm nói trong lòng, anh đưa mắt nhìn sang Tử Âu nói “Cậu ra ngoài đi!” rồi quay sang bác quản gia “Bác giúp cháu đi làm chút đồ ăn bổ dưỡng tốt cho cơ thể...” ông quản gia gật đầu, bước ra ngoài và xuống bếp. Tử Âu cũng theo ra, anh hơi ngoái lại nhìn, đại ca cũng thật là...có người yêu rồi thế đấy!

Nghị Phong lấy ra một chiếc đồng hồ kim loại cổ có dây đeo mỏng. Anh hơi chần chừ nhìn Hàn Dạ Thần. Hàn Dạ Thần gật đầu, chỉ là anh có chút lo lắng. Hàn Dạ Thần đỡ người Mạc Vi Như dậy, lót đệm sau lưng cô một chiếc gối mềm. Để lưng cô dựa vào, chỉnh tư thế ngồi thoải mái cho cô. Anh mới nhẹ nhàng buông cô ra.

Nghị Phong ấn nút nhỏ trên đồng hồ, lập tức chiếc kim giờ và phút chuyển động, tiếng “tích...tắc” vang lên khắp căn phòng, căn phòng rộng lớn chỉ còn lại tiếng đồng hồ kêu, còn hai người đều im lặng tập trung. Nghị Phong giơ chiếc đồng hồ trước mặt cô, anh cầm dây đeo lắc qua lắc lại, tiếng “tích...tắc” vẫn vang lên đều đều, đưa người ta vào một nơi xa lạ.

Mạc Vi Như bỗng cảm thấy bản thân mình như đang bay bổng trên không trung, xung quanh chỉ là màu trắng, không hề có một ai khác ngoài cô. Bên tai cô là tiếng đồng hồ kêu “Tích...tắc” lạ lùng. Cô không biết mình đang ở đâu? Sao xung quanh lại không có gì thế này? Bức phong nền màu trắng trải dài như bất tận, cô đi mãi vẫn không hề thấy lối ra. Chỉ là bỗng nhiên cô cảm thấy đầu mình nhói đau, ban đầu là đau nhẹ nhẹ nhưng sau đó dần dần lại đau đến khó chịu, đau đớn khiến cô đổ mồ hôi, khiến cô tưởng như mình sắp chết. Sau đó xung quanh cô tối dần, chỉ còn lại một màu đen lạnh lùng, Mạc Vi Như mất đi ý thức.

Hàn Dạ Thần nhìn mồ hôi cô toát ra như mưa, mày cô nhíu chặt lại, đôi môi đang cắn chặt đến bật máu. Anh lo lắng, có cảm giác sợ hãi muốn lên tiếng ngăn Nghị Phong lại nhưng anh cố kiềm chế bản thân. Vì cô! Cũng là vì anh!

Nghị Phong tay gõ gõ mặt bàn, sau vài phút, anh tắt tiếng đồng hồ, búng tay một cái. Mạc Vi Như đang nhắm mắt bỗng hơi hé mở ra, rồi cô lại ngất đi. Nghị Phong cất đồ dùng vào trong hộp đựng. Anh tìm cho cô một mũi thuốc an thần, lấy một lọ thuốc ra để lên tủ đầu giường. Nghị Phong đứng dậy cất đồ dùng vào túi đựng, anh vừa cất vừa nói “Tôi đã tiêm cho cô thuốc an thần, tạm thời sẽ không có ý thức tỉnh lại ngay được, phải mất khoảng tầm 3 4 ngày nhưng tôi nghĩ trường hợp của cô ấy phải mất một tuần mới tỉnh lại được, khi nào cô ấy tỉnh lại, cậu cho cô ấy uống thuốc kia...” anh chỉ tay về phía lọ thuốc “Tôi đã kê sẵn đơn thuốc rồi, cậu cứ việc hỏi quản gia” Hàn Dạ Thần thở phào một tiếng, anh cảm kích nhìn Nghị Phong.

Nghị Phong nhếch môi bước đến vỗ vai anh, rồi mở cửa đi ra ngoài. Hàn Dạ Thần nghe tiếng đóng cửa, anh ngồi xuống bên cạnh giường, lấy khăn lau mồ hôi cho cô, anh hôn nhẹ lên trán cô rồi lại thì thầm “Anh xin lỗi...!”

43. Chương 42

Trời tờ mờ sáng, Mạc Vi Như vẫn đang chìm trong giấc ngủ dài. Hàn Dạ Thần cả một đêm ngồi cạnh giường, anh mệt mỏi dựa người vào tường, bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay cô không buông, ánh mắt anh chỉ nhìn vào gương mặt say giấc của cô, cứ như vậy và chỉ như vậy mà thôi.

“Reng...reng” chiếc điện thoại bàn kiểu hoàng gia ở tủ đầu giường vang lên. Hàn Dạ Thần bị nhức đầu, anh khó chịu với lấy ống nghe “Có việc gì?”. Đầu dây bên kia bị giật mình bởi tiếng quát của Hàn Dạ Thần, anh ta nuốt nước bọt rồi nhẹ giọng nói “

- Xin lỗi xin lỗi, tôi làm phiền ngài rồi! Chỉ là có việc quan trọng cần nói với ngài mà tôi gọi vào điện thoại di động của ngài không được nên mới phải gọi vào số ở điện thoại bàn, ngài...không sao chứ!?”

- Là chuyện gì? - Hàn Dạ Thần day day huyết thái dương.

- Người của ta bên Hong Kong gặp chuyện rồi ạ! - giọng nói người đàn ông mang theo phần khẩn trương.

- Kết nối với SC - Hàn Dạ Thần nói rồi đặt ống nghe xuống

(SC: là một ứng dụng gọi chính diện do chính những tinh anh về máy tính của Hắc Dạ tạo ra riêng cho bang Hắc Dạ, có độ bảo mật cao, không một hacker nào có thể phá bỏ được màn bảo vệ của ứng dụng. SC được dùng để liên hệ với người khác qua một màn hình vi tính, những thông tin bảo mật và quan trọng đều được lưu giữ trong SC một cách vẹn toàn. Và chỉ những người quan trọng, có địa vị cấp cao trong bang mới được xem những thông tin đó. Có thể nói ngoài bang chủ Hắc Dạ là Hàn Dạ Thần và bang phó Minh Hạo, rồi Nghị Phong và Tử Ấu thì không một ai xâm nhập được SC)

Anh nhìn qua cô gái nằm trên giường, thở dài một hơi rồi đi đến bên cạnh cô, người hơi cúi xuống, hôn lên trán cô thật lâu rồi trầm giọng lên tiếng “Vi Như, anh có chút việc phải đi nhưng anh sẽ quay lại bên em sớm thôi, chờ anh nhé!” Lưu luyến không muốn buông cô ra, Hàn Dạ Thần phải kiềm chế lại nỗi đau xót đang lan tỏa trong con người mình lúc anh. Anh quay người mở cửa bước ra ngoài.

Ông quản gia đã dậy từ sớm, ở trong bếp đi ra, nhìn thấy Hàn Dạ Thần vội cung kính cúi đầu “Hàn thiếu!” Hàn Dạ Thần gật đầu như đáp lễ rồi anh đi thẳng về phía thư phòng. Ông quản gia nhìn theo bóng lưng cô độc của anh, đau lòng thở dài. Vị tiểu thư kia lần đầu ông mới được nhìn thấy, cô gái này có vẻ đẹp thanh tú ngọt ngào và rạng rỡ, còn có quan hệ không rõ với Hàn thiếu gia.

Tối hôm qua, được nhìn thấy những cảm xúc chân thực của Hàn Dạ Thần, thực sự là một điều xa xỉ đối với ông. Từ sau khi ông bà chủ xảy ra chuyện không may thì ông không bao giờ thấy được những cảm xúc đó trên gương mặt của Hàn Dạ Thần nữa. Là đau đớn, là tuyệt vọng, là chán chường, là phẫn uất, là hối hận! Ông không biết phải nghĩ như thế nào? Đây rốt cuộc là điều tốt hay điều xấu? Cho dù thế nào đi nữa thì chỉ cần Hàn Dạ Thần hạnh phúc và được thấy thiếu gia quay trở lại những ngày tháng vui vẻ, thấy được nụ cười hiếm hoi trên gương mặt băng lãnh đó thì quả thực người quản gia như ông không trông mong điều gì hơn nữa. Và ông tin rằng đây cũng là mong muốn của ông bà chủ đối với Hàn Dạ Thần.

*****

Bên trong thư phòng

Hàn Dạ Thần ngồi trên ghế bành, đối diện với màn hình máy tính. Người đàn ông gương mặt hung dữ với vết sẹo dài bên má trái hiện trên màn hình. Anh ta nghiêm túc nói- Vụ việc mới xảy ra cách đây hai hôm, khi người của chúng ta đang bàn giao kế hoạch trong một khách sạn ở gần khu vực địa vụ thì bị tấn công

bất ngờ bởi một đám người lạ mặt. Do không lường trước được nên người của ta đã số bị bắt đi và mất mạng, may có ba trong số đó thoát được nạn và kịp thời liên lạc được với tôi ngày hôm qua.

- Về đặc điểm nhận dạng? - Hàn Dạ Thần tay gõ gõ mặt bàn, gương mặt anh bình thản.

- Tôi có nghe ba người đó nói là...bọn chúng đều có vết xăm hình con rắn hổ mang trên cánh tay... - người đàn ông nhíu mày nghĩ ngợi nói.

- Điều tra thế nào?

- Bang phái xăm hình rắn hổ mang không phải là ít, hình như bọn chúng có cùng tín ngưỡng với loài rắn quyền lực này nên hơi khó khăn để tìm ra bọn chúng - người đàn ông nhăn nhó - Hơn nữa, vì tình cảnh lúc đó nên không thể nhìn rõ được thêm được điều gì đáng chú ý, họ cũng chỉ là tình cờ nhìn thấy khi một tên trong số bọn chúng vén tay áo lên.

- Xử lý sao rồi!?

- Tối qua tôi đã cho người sang Hong Kong một chuyến, nhưng cho đến hiện giờ vẫn chưa nhận được tin tức gì!

- Cho người lùng sục lại khu địa vục, tìm xem có manh mối nào khác không, một chi tiết nhỏ cũng không được bỏ qua - Hàn Dạ Thần lạnh lùng nói - Tìm tiếp về các bang phái có mang hình rắn hổ mang, loại bỏ các bang phái nhỏ lẻ bởi bọn chúng không có cả gan mà đụng đến Hắc Dạ, nhưng cũng không nên loại trừ khả năng bọn chúng lợi dụng việc cùng chung hình xăm này mà đụng đến ta. Tiêu diệt từng bang phái một, không tha cho một ai cho đến khi tìm ra thì thôi!

- Dạ - người đàn ông gật đầu nói.

Hàn Dạ Thần tắt máy tính, anh ngả người ra sau ghế, hai mắt nhắm lại nghỉ ngơi.

“Cốc...cốc” - tiếng gõ cửa vang lên sau đó là giọng của ông quản gia “Thiếu gia, tôi vào được không?” “Vào đi” Hàn Dạ Thần giữ nguyên tư thế ngồi, anh nói. Ông quản gia mở cửa bước vào, trên tay là một chiếc khay đựng một cốc caffee đen, một đĩa bánh mì gối phết mứt thơm ngon, một đĩa trứng ốp lết và xúc xích mùi thơm phức. Đặt lên bàn kính phía trước bàn làm việc, ông quản gia xếp đồ ăn ra mặt bàn.

- Cháu không đói, bác mang ra ngoài đi - Hàn Dạ Thần hơi nhíu mày nói

- Thiếu gia! Cậu nên ăn bữa sáng để giữ sức khỏe, bỏ bữa là không tốt cho cơ thể đâu. Tôi thấy cả đêm qua cậu đã mất ngủ rồi, cộng thêm không ăn nữa thì cơ thể sẽ không chịu đựng nổi đâu - Ông quản gia nhắc nhở anh.

Hàn Dạ Thần bỗng dưng mở mắt, anh nhìn lên trần nhà, trong đầu thoáng qua những lời nói của Mạc Vi Như khi cô nói về sức khỏe của anh rồi anh đưa mắt nhìn cốc cafe đen trên bàn. Một đoạn ký ức ngắn lướt qua trong đầu anh. Khi anh hỏi cô thích uống gì thì cô đã nói:

- Tôi... tôi thích uống sữa - Hai má Mạc Vi Như hơi ửng đỏ

- Vậy sao? - Hàn Dạ Thần mỉm cười - Vậy lần sau cho tôi thay cafe bằng một cốc sữa nóng!

- Anh... - Mạc Vi Như kinh ngạc, chủ tịch muốn uống sữa?

- Có gì sao? Tôi chưa uống sữa pha bao giờ, muốn uống thử xem có ngon không?

- Ngài định uống thật sao?

- Hửm?

- À không, được, lần sau tôi sẽ pha cho ngài một cốc sữa - Mạc Vi Như vui vẻ - Ngài uống sữa cũng tốt, vừa tốt cho sức khỏe, vừa đẹp da, tinh thần cũng khỏe mạnh.

- Haha - Hàn Dạ Thần cười

Một đoạn ký ức ngắn đầy ngọt ngào và yên bình giữa anh và cô. Mạc Vi Như là cô gái như vậy đấy, đáng yêu và trẻ con khiến Hàn Dạ Thần anh đem lòng yêu cô say đắm và anh từ bao giờ đã vô thức chìm đắm trong tình yêu đó một cách không thể nào rời bỏ.

Đôi môi mỏng khẽ bật mở ra tiếng “Bác...pha cho cháu...cốc sữa, cháu không muốn uống caffee” ông quản gia ngạc nhiên nhìn anh. Thiếu gia không phải từ trước giờ đều uống caffee đen sao? Sao bỗng dưng lại đòi uống nước khác, mà quan trọng nước khác đó lại là...sữa!? Ông quản gia chần chờ gật đầu, bê tách caffee ra ngoài, trong đầu ông lúc này đang tràn đầy suy nghĩ rằng thiếu gia từ bao giờ lại thích uống sữa? Không phải là quá đặc biệt và lạ lùng sao?

Hàn Dạ Thần đi ra chỗ bàn kính, ngồi xuống ghế sofa mềm. Anh cầm đĩa và dao lên bắt đầu ăn bữa ăn sáng mà ông quản gia vừa mang lên. Đồ ăn thơm ngon như vậy nhưng miệng anh lại nhạt nhẽo không có vị gì khiến Hàn Dạ Thần buông dao đĩa xuống, anh lấy khăn giấy lau miệng. Ngẩng người ra sau ghế, anh nhớ món ăn cô làm quá! Đúng là từ sau khi mà được ăn những món do Mạc Vi Như làm thì Hàn Dạ Thần đã gần như bị nghiện và các món ăn mà người khác làm cho dù có ngon và tuyệt hảo đến mấy thì anh cũng cảm thấy nhạt nhẽo và vô vị.

Hàn Dạ Thần từng nghĩ rằng “Phải chăng cô chính là người do ông trời phái xuống để cứu giúp cuộc đời tăm tối anh?” Đúng vậy, cô là ánh sáng rực rỡ nhất mà trái tim anh đón nhận được.

44. Chương 43

Tiếng gõ cửa lần nữa vang lên, ông quản gia bước vào, trên tay là một cốc sữa nóng. Ông bước đến đặt nhẹ cốc sữa xuống bàn kính, nhìn đĩa đồ ăn chỉ vơi đi một ít, ông không khỏi thở dài.

- Thiếu gia, dù cậu không muốn ăn thì cũng phải gắng ăn cho hết đi, tôi thấy cậu dạo này sức khỏe giảm sút quá nhất là ngày hôm qua cậu còn bỏ bữa, cậu có muốn hành hạ bản thân mình thì không phải dùng cách này...

-... - Hàn Dạ Thần im lặng, anh cầm cốc sữa nóng lên nhấp một ngụm, hơi nhíu mày rồi đặt xuống, sao vị sữa cũng trở nên khác lạ như vậy? Vị ngọt, anh không cảm nhận được...

- Cậu sẽ trách tôi nhiều chuyện nhưng mà thiếu gia à, tôi chăm sóc cậu từ khi cậu mới lọt lòng đến giờ, chuyện gì của cậu tôi đều biết rõ và hiểu được nhưng chuyện của cậu với vị tiểu thư kia, tôi không biết cũng chưa từng nghĩ tới! Thiếu gia, cậu yêu vị tiểu thư kia sao? - Ông quản gia chậm rãi nói

- Bác thấy được sao...? - Hàn Dạ Thần cúi đầu nhỏ giọng hỏi.

- Tôi đương nhiên là thấy được, không phải chỉ tôi mà cả ông bà chủ trên trời cũng thấy được - Ông quản gia đứng thẳng người, mắt hơi hướng ra ngoài cửa sổ - Cách cậu quan tâm, lo lắng và chăm sóc cho vị tiểu thư ấy thật đặc biệt! Tôi sống cùng hơn nửa đời người rồi, tôi cũng biết đó là tình yêu tuổi trẻ. Thiếu gia, có gì thì cậu cứ nói ra với tôi, tôi sẽ giúp cậu!

- Bác đã chứng kiến và biết hết mọi chuyện vậy bác...có thấy cháu rất ích kỷ hay không? - Hàn Dạ Thần giọng khàn khàn - Cháu vì bản thân mình mà không màng đến sức khỏe của cô ấy, chỉ một lòng nghĩ rằng khi cô ấy quên chuyện đó đi thì sau này, cô ấy sẽ hạnh phúc và ở bên cháu một cách tự nguyện. Cháu muốn thấy cô ấy cười với cháu, muốn thấy cô ấy vui vẻ khi ở cạnh cháu, muốn thấy cô ấy lo lắng và quan tâm cháu. Cháu muốn được ở bên cạnh cô ấy suốt cuộc đời còn lại...

- Thiếu gia! Cậu... - Ông quản gia bất ngờ, thiếu gia lúc này như một cậu bé mới lần đầu biết yêu nhưng lại chan chứa một nỗi phiền muộn không đáng có. Nhưng cái ông làm ông bất ngờ nhất ở đây đó là, thiếu gia muốn chung sống với vị tiểu thư kia...cả đời!? Ông không nghĩ tình yêu của thiếu gia đối với cô gái kia lại lớn lao đến như vậy! Thiếu gia luôn chắc chắn với tương lai của mình và anh ghét phải nghĩ hay nói đến hai chữ “Cả đời” nhưng lúc này đây, ông đã nghe thấy hai chữ “Cả đời” tưởng chừng không bao giờ xuất hiện trong suy nghĩ của thiếu gia.

- Thiếu gia, cậu không ích kỷ khi làm như vậy, tôi biết cậu có làm gì thì cũng đều là muốn tốt cho vị tiểu thư ấy! Và như Nghị Phong thiếu gia hôm qua đã nói, vị tiểu thư này sẽ không trách cậu và cô ấy sẽ ở bên

cậu mãi mãi bởi cô ấy đã bị tình yêu níu giữ! Điều quan trọng lúc này mà cậu cần làm đó là ở bên cạnh cô ấy, làm cô ấy yêu cậu sâu đậm, rồi đến lúc khi cô ấy biết chuyện thì cũng không thể nào rời xa cậu.

Hàn Dạ Thần khẽ cười, phải rồi! Việc anh cần làm lúc này là ở bên cạnh cô, làm cô yêu anh, rồi cô sẽ không bao giờ rời xa anh nữa! Cho dù có chuyện gì xảy ra thì Hàn Dạ Thần anh vẫn luôn vững vàng bên cạnh cô, bảo vệ và che chở cho người phụ nữ anh yêu thương. Nhìn Hàn Dạ Thần nét mặt đã có chuyển biến tốt, ông quản gia thở hắt ra, ông cảm thấy thật nhẹ lòng. Giúp được thiếu gia cũng như đã giúp được cho ông bà chủ. Ông mỉm cười nói “Thiếu gia, để tôi làm một phần thức ăn khác cho cậu” Hàn Dạ Thần gật đầu khẽ nói “Cảm ơn bác”. Ông quản gia vui vẻ bê khay đồ ăn ra ngoài.

Hàn Dạ Thần lấy điện thoại trên bàn làm việc gọi cho Tử Âu

- Alo, đại ca!? - Tử Âu vừa mới luyện tập trong phòng tập của Hắc Dạ xong, mồ hôi trên người còn nhễ nhại.

- Cậu chuẩn bị cho tôi vài thứ!

- Dạ, đại ca nói đi - Tử Âu vừa lấy khăn bông lau mồ hôi vừa nói

Anh nghe Hàn Dạ Thần nói ở đầu dây bên kia, gật gật đầu “Dạ dạ” vài tiếng, thầm ghi nhớ trong đầu những thứ cần nhớ, cuối cùng nói “Em biết rồi đại ca!” Nghe tiếng “tút...tút” ở đầu dây bên kia, anh tắt máy điện thoại và để xuống bên cạnh.

- Ai gọi đấy? - một chiến hữu tập chung với anh đi tới

- Đại ca gọi... - Anh nhận lấy chai nước anh ta ném cho, uống một ngụm lớn

- Mày bận rộn thật đấy nhưng tao ghen tị với mày thật! Được ngài ấy trọng dụng, không như tao, vẫn chỉ mãi là sát thủ cấp S - Anh ta nhăn mặt than vãn, giọng không kìm nổi sự ghen tị.

- Haha, mày làm tao tự hào về bản thân quá đấy! - Tử Âu bật cười đắc ý, anh vỗ vỗ vai thẳng bạn - Sát thủ cấp S là được rồi nhưng mày vẫn cần cố gắng thêm nữa, để được đại ca trọng dụng, thật sự phần lớn là cần phải có năng lực nhưng cũng cần phải có cái này... - anh chỉ tay vào thái dương mình và ngực trái ý chỉ lí trí và tình cảm.

- Cái gì cơ!?! - Anh ta trợn mắt nhìn Tử Âu

- Thôi, mày tập tiếp đi, tao phải đi làm nhiệm vụ mà đại ca mới giao đây - Tử Âu uống nốt chai nước khoáng, đặt xuống bên cạnh, anh đứng dậy đi ra ngoài không để tâm đến gương mặt nhăn nhó của thẳng bạn.

*****

Thị trấn XX, tại nhà họ Mạc

- Cô ấy cho phép con đi sao bác? - Thế Hải hỏi lại lần nữa, giọng anh chần chừ

- Trời, thẳng bé này! - mẹ Mạc kêu lên một tiếng, bà trợn mắt - Sao con hỏi nhiều thế hả? Bác đã nói là nó cho phép con lên là đã chắc chắn là nó cho phép con lên rồi, bộ trông bác giống như đang nói dối lắm sao?

- Dạ không... - Thế Hải rụt cổ lại

- Hừ, biết rồi, tin rồi thì mang theo đồng đồ này nữa cho bác - Mẹ Mạc đưa anh một chiếc túi.

- Mang theo nhiều như vậy làm gì hở bác? Mà toàn là đồ ăn với thuốc bổ - Thế Hải nhăn mặt nhìn đồng đồ trong chiếc túi mà mẹ Mạc vừa đưa.

- Không nhiều lời, không được phép từ chối - Mẹ Mạc giơ tay lên ý bảo dừng, bà chỉ vào túi đồ trên tay Thế Hải - Đây là những món ăn mà con và Như Như đều thích ăn, bác biết trên thành phố không có mấy món này, nếu Như Như ăn không ngon thì sao đây? Còn nữa, thuốc bổ này là do bác tự mua và tự làm đã có dán sẵn giấy nhớ ở ngoài ghi tên các loại thuốc và nên dùng cho việc gì rồi, các con sẽ không phải lo về việc sợ thuốc giả hay là không biết nên mua thuốc nào cho đúng.

- Dạ... - Thế Hải lần nữa chịu trận, anh chán nản gật đầu, bác gái thật quá tinh tế! Lo từ A đến Z luôn cho cả anh và tiểu Như.
  - Hai bác cháu lại có vụ gì mà ồn ào thế!? - ba Mạc mới câu cá cùng hội bạn già về, ông xách cần câu và xô cá đầy đặt xuống bên cạnh tường. Nhìn thấy chiếc túi nặng mà Thế Hải xách trên tay, ông không khỏi nhíu mày - Bà lại cung cấp thêm đồ gì cho hai đứa nó nữa à?
  - Đồ ăn và thuốc bổ... - mẹ Mạc ra giúp chồng cất đồ.
  - Trước tôi tưởng bà đã đưa cho Như Như một túi rồi còn gì
  - Đã qua lâu như vậy, đương nhiên là đã hết rồi, phải mang cái mới cho nó chứ!
  - Nhưng bà để thằng Thế Hải nó xách nặng như thế không thấy tội cho nó à? - nhìn Thế Hải bộ dạng chật vật xách chiếc túi nặng mà ông tràn đầy thương cảm, vợ ông không biết là đang chăm hay hành đây!
  - Thanh niên trai tráng mà tội gì, thằng bé này ai bảo nó cứ chọc tôi giận - mẹ Mạc nhếch môi, bà vòng tay trước ngực.
- Thế Hải khóc không ra nước mắt, bác gái ơi, cháu có làm gì sao?
- Ngày mai đi hả con? - ba Mạc hỏi Thế Hải
  - Dạ vâng, con đi chuyến tàu tối bác ạ
  - Oh, sắp được ở bên cạnh Như Như rồi nha... - ba Mạc trêu chọc làm anh đỏ mặt
  - Hai bác cháu này... - mẹ Mạc bật cười, bà giả giọng nghiêm nhắc nhở - Ông này đi tắm rửa, thay quần áo đi rồi chuẩn bị ăn cơm, để tôi làm luôn món cá kho tộ. Thế Hải vào giúp bác..
  - Dạ! - Thế Hải mỉm cười gật đầu, xách theo xô cá vào bếp.

45. Chương 44

Ăn xong bữa sáng do ông quản gia mang lên, Hàn Dạ Thần đứng dậy đi về phòng mình. Mở cửa ra, anh nhìn trên chiếc giường kingsize màu đen của mình, Mạc Vi Như vẫn đang chìm say trong giấc ngủ. Cơ mặt cô thả lỏng, gương mặt yên tĩnh mà thư thái, Hàn Dạ Thần đóng nhẹ cửa lại. Anh đi đến ngồi xuống bên cạnh giường. Đưa tay vuốt mái tóc cô, cúi người hôn khẽ lên trán cô, anh giữ thật lâu nụ hôn này. Đôi môi mỏng khẽ lướt xuống mắt cô, đến chóp mũi, hai má và cuối cùng là đôi môi căng mọng ngọt ngào kia (Đoạn này thấy anh Thần giống biến thái thật, nhân lúc người ta hôn mê mà cướp sắc ^^)

Nụ hôn dừng trên môi cô thật nhẹ nhàng nhưng kéo dài. Hôn đủ rồi, Hàn Dạ Thần mới ngồi thẳng người, yêu thương xoa đôi môi cô. Anh khẽ nói “Vi Như, em thật là hành anh quá đấy!” Nghe là giống như đang trách móc cô nhưng thực chất lại là sự yêu chiều không ít.

Anh nhìn đồng hồ treo trên tường, hôm nay anh cũng không muốn đi làm, à không chỉ hôm nay mà cả mấy ngày sau nữa! Anh muốn được ở bên cạnh cô, chờ cô tỉnh lại, anh mong rằng khi cô mở mắt ra, người đầu tiên cô thấy sẽ là anh. Không biết khi cô tỉnh lại, phản ứng của cô sẽ như thế nào nhỉ? Trong đầu anh tự hình dung ra nét mặt ngơ ngác và bộ dạng giật mình của cô, anh bật cười. Vi Như của anh, mau tỉnh lại nhé!

Nghĩ đi nghĩ lại thì anh vẫn thấy việc thôi miên cô như thế này cũng là thiệt cho bản thân anh chứ không hoàn toàn là tốt như anh đã tưởng. Cô cứ ngủ li bì như vậy, anh không hề muốn một chút nào! Không được thấy nụ cười của cô, không được nghe giọng nói của cô, không được nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của cô. Thật là một cực hình đối với Hàn Dạ Thần anh. Haizzz...Hàn Dạ Thần thở dài, anh vén tấm chăn lên, chen người trèo lên giường nằm cạnh cô. Chiếc giường to nên không sợ ngã xuống. Một cánh tay anh luôn dưới gáy cô, để cô nằm trên cánh tay anh, đầu cô dựa vào vai anh. Hơi thở gần sát anh tạo nên vẻ thân mật ngọt ngào. Cánh tay còn lại của Hàn Dạ Thần vòng qua eo cô ôm nhẹ. Anh nằm ngang người để được

ôm cô dễ dàng hơn. Hai thân ảnh nằm sát nhau, người đàn ông ôm người phụ nữ trong ngực mình với tư thế bao bọc và che chở, thật khiến người khác phải ghen tị và hâm mộ. Và điều đó khiến họ biết được rằng người đàn ông kia yêu người phụ nữ của mình nhiều đến mức nào.

Hàn Dạ Thần nhắm mắt lại, anh muốn ngủ một giấc thật dài bù cho đêm hôm qua thức để trông cô. Khi ôm cô, Hàn Dạ Thần mới thấy được rằng, chẳng cần một viên thuốc ngủ, anh cũng có thể ngủ ngon giấc, cô chính là liều thuốc ngủ của anh, là gối ôm của anh. Nghĩ xa hơn thì sau này, cô chính là người vợ đầu ấp tay kê, chung chăn chung gối với mình, Hàn Dạ Thần không khỏi mỉm cười ngọt ngào.

Nghe tiếng thở đều đều bên tai, anh mãi nguyện nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

*****

Tại tập đoàn Hàn thị

Phó Ninh chạy đi chạy lại các tầng vì đồng công việc còn chất đống khiến cô thở không ra hơi. Chống tay xuống bàn, uống cạn cốc nước lọc đầy, mệt mỏi nóng bức phẩy phẩy tay quạt. Dù điều hòa trong phòng rất mát nhưng cô vừa mới chạy kinh người như vậy nên không thể thấy mát là phải.

Nhìn cửa phòng chủ tịch đóng im ỉm, cô mới nhớ ra ngày hôm nay chị Mạc thư ký không có đến làm việc, chủ tịch...hình như cũng không có đến luôn! Chuyện gì đã xảy ra vậy? Hai người cùng lúc đều không đến làm việc, chắc chắn có gian tình! Phó Ninh hờn hờn nghĩ. Ngay từ ngày đầu mới vào làm việc, cô đã phát hiện ra điều lạ lùng trong quan hệ của hai người này. Vị chủ tịch cao cao tại thượng kia thì cô đương nhiên không dám cả gan mà hỏi, còn chị Mạc thư ký thì quyết trốn tránh còn nhắc nhở cô nghiêm túc làm việc đi đừng để ý lung tung. Há há bây giờ thì hai người tự để em nghĩ lung tung đấy nhé! Phó Ninh tay chống cằm, miệng nhếch lên đầu gian xảo.

Dưới quầy tiếp tân

- Alo...ạ vâng ạ! Em biết rồi! - cô tiếp tân xinh đẹp khéo ăn khéo nói nghe điện thoại bàn, vừa cười vừa nói - Được rồi ạ, anh cứ yên tâm, em sẽ chuyển lời giúp anh...Dạ

Cô tiếp tân đặt máy ống nghe xuống, nghe tiếng gõ gõ bàn, cô cười tươi quay ra “Có việc gì không...ạ!” Cô trợn mắt, miệng há hốc nhìn người đàn ông trước mặt, tay run run hơi chỉ chỉ anh ta “Tổng...tổng giám...đốc” Chính xác là vị tổng giám đốc Minh Hạo quyền lực dưới một người trên một trăm người của Hàn thị, chỉ là vì sao cô tiếp tân bị hoảng sợ? Lí do là, sau chuyến đi “công tác” ở tận Nam Mỹ trở về, Minh Hạo đã thay đổi về phần ngoại hình không ít. Râu mọc rậm rạp trên mặt chưa kịp cạo đi, áo quần nhàu nhúm không phải bộ vest đắt tiền bình thường anh hay mặc, làn da trắng hồng trước đen sạm đi nhiều. Nói chung tổng thể nhìn rất là...không ổn! Minh Hạo mỉm cười, không để ý đến dáng vẻ sợ hãi và hoảng hốt của cô tiếp tân, anh hỏi “Hàn chủ tịch có trong phòng làm việc không?” Giọng anh hỏi nghe nhẹ nhàng là thế nhưng có trời mới biết, anh “cắm hận” Hàn Dạ Thần như thế nào! Vừa mới đáp sân bay, anh đã phi ngay đến Hàn thính để tính sổ hai con người “đáng ghét”.

- Dạ thưa tổng giám đốc...hôm nay...chủ tịch không đi làm ạ! - cô tiếp tân run run nói.

- Cái gì? - Minh Hạo lớn tiếng, anh trợn mắt đầy tức giận làm cô tiếp tân càng thêm hoảng sợ. Cô thầm khóc trong lòng, sao tổng giám đốc gặp chuyện không vui lại trút giận lên cô chứ!

- Vậy có thư ký Mạc ở đây không? - Minh Hạo bực bội hỏi.

- À dạ... - Cô tiếp tân nuốt nước bọt, gượng gượng nói - Cô ấy... hôm nay cũng không...đi làm!

- Các người đùa với tôi hả??? - Cơn tức giận âm ỉ trong lòng suốt hai tháng qua của anh rốt cuộc không được trút ra, Minh Hạo tức giận nói lớn, anh nhìn đám nhân viên xung quanh bắt đầu để ý bởi tiếng quát của anh. Minh Hạo bực bội cuối cùng lại trút giận lên nhân viên.

Suốt ngày hôm đó, nhân viên từ trên xuống dưới, từ cấp cao xuống thấp đều bị hành đủ kiểu. Họ oán hận trong lòng nhưng đều không dám lên tiếng, chỉ biết chịu đựng để cho qua ngày hôm nay. Tổng giám đốc thật là, đây là công tư không phân minh! Nhưng đáng tiếc là họ đều không biết rằng, ngày này sẽ còn qua ngày khác. Bởi một khi cô thư ký họ Mạc tên Vi Như chưa tỉnh lại thì Hàn chủ tịch đáng kính của họ sẽ không đi làm. Mà hai người đó lại đều là nguyên do khiến Minh Hạo nổi điên, hành họ đến như vậy.

Minh Hạo lên đến tầng 100, anh thầm nghĩ có nên vào phòng làm việc của Hàn Dạ Thần mà đập phá một trận cho đã nhân lúc cậu ta không ở đây không nhỉ? Hừm... cách này cũng được đấy chứ! Haha, càng nghĩ anh càng muốn làm.

Cửa thang máy vừa mới mở ra, Minh Hạo do còn dắc ý trong lòng, để tâm chuyện khác nên anh không chú ý đụng phải một người. Đồng giấy tờ bị rơi bay tán loạn, người bị ngã kêu “Á” một tiếng, cô nhìn đồng giấy tờ cô vừa mới cất công sắp xếp kia rơi tán loạn trên mặt sàn, khóc không ra nước mắt. Lại phải sắp xếp lại từ đầu sao?? Huhuhu....

Thấy Phó Ninh trân trân nhìn đồng giấy tờ rơi trên sàn, Minh Hạo dù sao cũng là một người đàn ông đích thực, sao anh lại có thể mặc kệ tình cảnh này được. Anh ngồi quỳ một chân xuống, đưa tay nhặt giúp cô gái này. Đồng giấy tờ bị rơi là liên quan đến việc thu mua đất đai của Hàn thị trong mấy năm gần đây, anh nhặt lại thành một tập rồi đưa về phía cô gái đang ngồi trên mặt sàn cúi đầu kia “Cầm lấy!” Phó Ninh nghe chất giọng nam tính vang lên trên đỉnh đầu, cô mới nhớ ra mình vừa bị người đàn ông này đụng nên mới bị rơi đồng giấy tờ. Điều này làm lòng cô không khỏi dâng lên cảm giác bức bối, Phó Ninh đưa tay giật lấy tập tài liệu trên tay Minh Hạo. Cô từ từ đứng dậy, hai mắt nhìn thẳng vào Minh Hạo.

46. Chương 45

Minh Hạo tưởng sẽ được nghe lời cảm ơn từ cô gái trước mặt này, ai ngờ anh lại nghe được lời trách móc vô căn cứ:

- Anh đi đứng kiểu gì mà đụng vào người khác như thế hả? - Phó Ninh nhìn bộ dạng “tàn tạ” này của Minh Hạo, thầm nghĩ anh ta chắc là nhân viên vệ sinh lên đây dọn dẹp, cô hừ lạnh - Có lên dọn vệ sinh thì cũng phải chú ý trước đi đã, đi đứng cũng không xong...

- Cô...cô nói...cái gì mà dọn...vệ sinh? - Minh Hạo trợn mắt, trông anh giống một lao công lắm à? Nhìn lại bộ dạng của mình, Minh Hạo cũng đành chấp nhận sự thật nhưng mà ít ra anh cũng có cái gọi là “khí chất” mà, sao cô ta có thể...??

- Không phải nhân viên dọn vệ sinh thì là gì? Trông anh tôi không thể hình dung ra anh phù hợp với công việc gì ở Hàn thị - Phó Ninh sát Minh Hạo từ trên xuống dưới, hơi lắc đầu, cô chặc chặc vài tiếng lộ vẻ căm thương sâu sắc - Tội thật!

- Cô không biết tôi!? - Minh Hạo nghiêng răng hỏi.

- Anh là ai mà tôi phải biết? - Phó Ninh hếch mặt hừ lạnh - Anh nghĩ anh là tổng giám đốc hay chủ tịch của Hàn thị chắc! Nực cười...

- Có thể là vậy... - Minh Hạo hai tay vòng trước ngực, anh nhếch môi

- What? Hahaha tỉnh mộng, tỉnh mộng đi anh chàng LAO CÔNG! - Phó Ninh bật cười nhạo báng, cô cũng vòng hai tay trước ngực, cao giọng nói - Để tôi nói cho anh hay nhé! E hèm... chủ tịch tôi đã thấy rồi, ngài ấy hôm nay không đi làm, chứ không để tôi bắt anh đến trước mặt ngài ấy, tố cáo anh với ngài ấy thì thế nào anh cũng không có chỗ dung thân ở thành phố A này đâu!

- Oh...vậy sao? - Minh Hạo hứng thú nghe, anh gật đầu, biểu cảm ngạc nhiên.

- Hừ, còn hỏi? Anh từ đâu mới lên vậy? Đến điều tối thiểu nhất còn không biết. - Phó Ninh ánh mắt khinh khỉnh nhìn anh

- Vậy còn tổng giám đốc thì sao? - Minh Hạo “tò mò” hỏi

- Hừm...phải nói sao với anh đây! - Phó Ninh vuốt cằm nghĩ ngợi rồi nói - Tôi chưa gặp ngài ấy lần nào, nhưng cũng biết không ít về ngài ấy. Đẹp trai, tài giỏi, lịch lãm, đào hoa. Nhưng tất nhiên là vẫn thua kém Hàn chủ tịch nhưng mà người người như thế đã là quá xuất sắc rồi. Chứ còn anh thì... - cô dừng lại, lại nhìn anh một lượt rồi thở dài - Đừng có trông mong gì cả! Tôi không dễ bị lừa đâu.

Minh Hạo “oh...” một tiếng, anh khẽ gật gù tỏ vẻ đã hiểu. Một tiếng “ting” từ thang máy truyền đến tai hai người. Giám đốc nhân sự cấp cao Kim Quốc tay ôm tập phai kẹp tài liệu, ông đi qua hai người, chợt dừng lại bên cạnh Minh Hạo, ngạc nhiên rồi lúng túng lùi ra sau cúi đầu cung kính “Tổng giám đốc!”

Cầm Phó Ninh muốn rớt luôn, hai tròng mắt cũng trợn to hết cỡ. Thời gian như ngưng đọng, người cô hóa đá, trong đầu liên tục lặp lại ba chữ “Tổng giám đốc”. Minh Hạo mím môi cố nhịn cười khi nhìn thấy bộ dạng này của cô. Kim Quốc khó hiểu nhìn hai người, dù khá là thắc mắc nhưng ông không bận tâm nữa, ông nói “Tổng giám đốc, hôm nay chủ tịch nghỉ làm, có vài việc tôi muốn báo cáo, may là ngài đã về rồi, nhờ ngài xem giúp” Minh Hạo gật đầu, anh đi theo Kim Quốc vào thang máy xuống tầng, lúc đi qua người Phó Ninh, anh khẽ cúi đầu nói “Chào cô, nhân viên vệ sinh phải đi lao động dọn dẹp đây!” Cười ha ha một tiếng rồi đi vào cửa thang máy. Phó Ninh sau vài phút hóa đá, cô hoảng hồn. Hai tay vỗ vỗ má, tại sao?? Tại sao anh ta lại là tổng giám đốc? Không thể tin được mà, trông cái bộ dạng đó, có thể không tin được hay sao? Huhu vậy là tháng ngày làm việc sau này của mình chẳng phải sẽ rất khổ cực hay sao? Anh ta sẽ chèn ép, bóc lột mình để trả thù thôi...huhu có ai cứu tôi không...!!??

Tầng 99, tại phòng làm việc tổng giám đốc.

- Ông cứ triển khai kế hoạch này, cộng thêm với ý kiến của tôi là hoàn hảo! - Minh Hạo người ngả ra sau ghế, hai chân vắt chéo, hai tay đan vào nhau.

- Dạ...cảm ơn tổng giám đốc! - Kim Quốc nhận lại phai tài liệu

Ông đứng dậy cúi đầu chào Minh Hạo rồi đi ra ngoài nhưng lại bị anh gọi lại “Kim tổng!”

- Còn có việc gì sao?

- Ông đưa cho tôi hồ sơ nhân viên của cô gái vừa rồi - anh nhăm nháp cốc cà phê do thư ký vừa mang vào

- Cô gái vừa rồi...? - Kim Quốc nhíu mày suy nghĩ, ông “À” một tiếng rồi gật đầu - Được, tôi sẽ gửi ngay cho tổng giám đốc.

- Uh, ông ra ngoài đi - Minh Hạo phẩy tay.

Nghe tiếng đóng cửa, Minh Hạo nhếch môi chống cằm nghĩ ngợi, cô gái kia, tôi sẽ cho cô biết thế nào là xui xẻo khi cô dám chọc giận tôi. Hahaha....

Không lâu sau, Kim Quốc đích thân mang hồ sơ nhân viên của Phó Ninh xuống cho Minh Hạo. Anh cầm lấy hồ sơ nhân viên của cô gái kia, tấm ảnh thẻ nghiêm túc, nhưng không giấu được nét tinh nghịch và đáng yêu của cô, một gương mặt trắng nõn xinh xắn của cô gái Phương Đông. Minh Hạo nhếch môi cười, anh xoa nhẹ tấm ảnh thẻ rồi nhìn sang tên của cô “Phó Ninh” hừm... rồi nhìn từng phần trong sơ yếu lý lịch của cô, không tệ! Cuối cùng anh nhìn đến chức vị mà cô đảm nhận, trợ lý của Mạc Vi Như.

Hừ, chắc chắn là tên kia lại thương vợ mình khổ cực nên mới muốn thêm một trợ lý, chứ anh lần đầu thấy cái chức vụ này đấy. Trợ lý của thư ký? Buồn cười thật! Nhưng từ đó đã đủ biết Thần yêu Mạc Vi Như nhiều đến thế nào...anh bỗng thấy ghen tị, một ký ức vụt qua trong đầu anh.

Minh Hạo day day mi tâm, anh không muốn nghĩ tới nữa! Tất cả đã là quá khứ rồi, người anh yêu nhất, cô ấy đã không còn ở bên cạnh anh nữa...mãi mãi là vậy! Minh Hạo gục đầu xuống hai tay, sao anh lại không thể quên được em? Em đã thành công khiến anh không thể quên em rồi đó, em có vui không? Linh nhi...

(sẽ có phần ngoại truyện về hai người này nhé các bạn

47. Chương 46

Sắp xếp qua công việc một chút, Minh Hạo nhìn lên đồng hồ, cũng sắp đến giờ nghỉ trưa rồi, anh cần phải tút tát lại nhan sắc của mình, bản thân anh khi nhìn lại bộ dạng của mình cũng thấy hoảng sợ. Minh Hạo rời khỏi Hàn thị, anh lái chiếc BMW về biệt thự Minh gia. Lên lầu vào phòng, lấy bộ quần áo trong tủ ra.

Anh bước vào phòng tắm, hai tiếng sau, Minh Hạo bước ra với nhan sắc mỹ nam ban đầu của mình. Nhìn trong gương, anh hài lòng gật đầu, tự hào khi nhan sắc “trời cho” đã trở lại.

Minh Hạo nhìn đồng hồ, bây giờ anh có nên qua Hàn thị thăm hai người kia không nhỉ? Giờ này không phải là vẫn còn ngủ chứ!? Minh Hạo lái chiếc BMW đến biệt thự Hàn gia. Dừng xe trước cổng, anh cảm giác được bầu không khí bao quanh Hàn thị thật im ắng và lạ lùng. Ông quản gia ra mở cửa, thấy anh liền thở phào một tiếng. Minh Hạo lễ phép chào ông “Cháu chào bác!”

Hai người cùng đi vào trong biệt thự, ông quản gia nói “Cũng may là Minh thiếu gia đã đến rồi, cậu giúp tôi đi khuyên nhủ thiếu gia và đưa cậu ấy đi đâu cho khuây khỏa đi, hai ngày nay cậu ấy chỉ loay quanh đi lại giữa thư phòng và phòng ngủ.” Minh Hạo gật đầu. Ông quản gia lấy cho anh một cốc nước lọc, ông hỏi “Mọi chuyện chắc cậu đã biết cả rồi đúng không? Nên mới đến Hàn gia vào lúc này!” Minh Hạo nhấp một ngụm nước, anh mỉm cười “Từ Âu đã kể cho cháu nghe, mà bây giờ tình hình của hai người ấy đã cải thiện hơn chưa ạ?” Ông quản gia lắc đầu “Không tốt hơn là bao nhiêu, cậu thấy đó, thiếu gia cứ luôn trách bản thân cậu ấy còn vị tiểu thư kia thì vẫn còn hôn mê, tôi nghe Nghị Phong thiếu gia nói ít nhất cô ấy sẽ tỉnh lại sau 7 ngày” Minh Hạo nhìn lên cánh cửa phòng lớn trên lầu “Tôi có thể lên được không?” “Cậu ấy từ sáng đã ở trong phòng ngủ, chắc giờ này đã tỉnh rồi! Cậu lên thử xem...”

Minh Hạo đứng dậy bước lên lầu, đứng trước cửa phòng ngủ của Hàn Dạ Thần, anh chần chừ giơ tay lên gõ. Suy nghĩ một hồi rằng có nên gõ hay không thì trùng hợp đúng lúc này, cửa phòng mở ra. Hàn Dạ Thần sắc tươi tỉnh, đã có nét ổn hơn so với lúc đầu. Anh đưa mắt nhìn Minh Hạo. Minh Hạo nhếch môi, anh cười cười giơ tay lên vẫy vẫy “Hello my best friend, đã hai tháng rồi không gặp!” Nói thật thì lúc này, trong lòng Minh Hạo tràn ngập bao nhiêu ý hận muốn trả thù đã tan biến hết, sự thật là anh vẫn còn “sợ” Hàn Dạ Thần. Đúng! Anh SỢ Hàn Dạ Thần, bởi lẽ vì nhiều lí do.

(Sau này sẽ có phần nói riêng về tình bạn sâu sắc của hai người này và cả lí do vì sao mà Minh Hạo lại “sợ” Hàn Dạ Thần)

Hàn Dạ Thần định đưa tay đóng cửa lại thì Minh Hạo vội ngăn anh, anh cười hì hì nói “Sorry, sorry cậu cho tớ vào đi, tớ mới đáp sân bay về, nghe tin là đến luôn ngay đó...sao chưa gì đã có ý định đuổi người ta đi thế!” Hàn Dạ Thần bước ra khỏi phòng, anh nhẹ nhàng đóng cửa lại. Đưa tay lên môi mình “suyt” một tiếng rồi lạnh nhạt nói “Về thư phòng đi...”

- O...nhưng cậu phải cho tớ thăm Vi Như một chút đi chứ! - Minh Hạo nhăn nhó

- Vi Như không phải là cái tên cậu được phép gọi thân mật như thế! Chút nữa tớ cho cậu nhìn cô ấy 5 phút!

- What!? Cậu đùa tớ hả? - Minh Hạo nói lớn. Cho anh nhìn 5 phút? nghe như bố thí ý! Anh có lòng đến thăm mà lại còn cần “cho phép” quy định này đâu ra vậy? À đúng là chỉ có Hàn Dạ Thần mới bá đạo như vậy.- Tớ có bao giờ đùa cậu không? - Hàn Dạ Thần nhướn mày

- Hừ...! - đúng là con người này không biết đùa là gì!

Hai người đi đến thư phòng, ông quản gia pha hai cốc trà thượng hạng nóng còn đang bốc hơi đưa đến rồi đi ra ngoài.

- Cậu nhận được tin báo trên SC chưa? - Hàn Dạ Thần

- Ở Nam Mỹ công việc bận rộn như vậy, tớ nào có thời gian... - Minh Hạo nói như nghiêng răng.

- Xem đi - anh đẩy laptop về phía Minh Hạo

- Hừm...! - Minh Hạo quay chiếc laptop lại xem, anh trợn mắt nhìn thông tin trên màn hình - Hắc Dạ bị phục kích!

Hàn Dạ Thần uống một ngụm trà, không nói gì.

- Việc này mới xảy ra hai ngày trước, chắc, rốt cuộc là bọn nào? - Minh Hạo nhướn mày - Hình xăm mãng xà trên cánh tay? Thông tin này có vẻ cũng giúp ích cho chúng ta...

- Tớ đã cho người điều tra nhưng không được khả quan lắm! Hình xăm mãng xà trên cánh tay chỉ là một phần trong mười phần, đâu dễ dàng như cậu nói. Biết bao nhiêu bang hội tín ngưỡng loài vật này. Bọn

chúng có thể có một thế lực chống lưng hoặc là riêng biệt, nhưng tớ nghĩ có khả năng hơn là có thế lực chống lưng, vì riêng biệt thì sao có thể đối đầu với Hắc Dạ.

- Kẻ thù của Hắc Dạ nhiều vô kể, chúng liên kết nhau, giúp nhau phát triển, hừm...đúng là có khả năng hơn
- Minh Hạo gật gật đầu

- Mai cậu đi cùng tớ đến Hong Kong một chuyến. Chuyện tập đoàn để Tở Ấu lo.

- Mai sao? - Minh Hạo nghĩ nghĩ rồi gật đầu, sau đó anh hơi chần chừ nói - Được, chuyện tập đoàn đã có Tở Ấu nhưng mà còn chuyện...Mạc Vi Như thì sao?

- Cô ấy ở Hàn gia sẽ rất an toàn, có bác quản gia và Nghị Phong rồi, không có chuyện gì đáng lo... - Kì thực anh vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, anh đã phải suy nghĩ từ lúc nhận được tin báo trong SC đến giờ đã đưa được ra quyết định. Thời gian anh anh đi, cô vẫn ở đây, lúc anh về cô vẫn ở đây và đã tỉnh lại, phải chăng cô sẽ mỉm cười với anh, gọi tên anh hay không? Hàn Dạ Thần mong chờ đến ngày đó thật anh, chính anh cũng sẽ phải giải quyết xong xuôi mọi việc để được ở bên cạnh cô từng giờ từng phút.

- Thần! Tớ đi thăm cô ấy được chưa? - Minh Hạo hai mắt chớp chớp nhìn Hàn Dạ Thần.

Hàn Dạ Thần hừ lạnh, anh bước về phòng, Minh Hạo hớn hở theo sau. Bộ dạng anh ta như kiểu sắp được gặp gỡ một nhân vật nổi tiếng hoặc là...người yêu của mình. Điều này làm Hàn Dạ Thần có chút bực bội, trước khi mở cửa phòng, anh quay phắt ra, nghiêm giọng “Chỉ được nhìn từ xa, cấm đụng chạm! không được nói to cũng không được nói nhiều! không được làm gì quá phận! cậu mà làm ảnh hưởng đến cô ấy thì liệu cái mạng nhỏ của cậu đi” Minh Hạo cười hì hì “Được được” ngoài miệng cười ngoan ngoãn là thế như thế nhưng trong lòng anh thầm mắng thằng bạn vô tâm. Vì một người phụ nữ mà lại đe dọa đến tính mạng ngàn kim cương của anh. Anh thầm nghĩ không biết kiếp trước có đắc tội hay nợ nần gì hai người này không mà sao anh phải đáng thương như vậy cơ chứ!

Hàn Dạ Thần mở cửa bước vào, Minh Hạo đứng sau ngoái đầu nhìn, anh thấy trên chiếc giường kingsize màu đen của Hàn Dạ Thần, có một thân ảnh nhỏ nhắn nằm đó. Chầm chậm bước đến cạnh giường, nhìn gương mặt nhợt nhạt, thư thái của Mạc Vi Như, giống như một bà mẹ nhìn thấy con mình bị như vậy, Minh Hạo tay bùm miệng kêu “Ôi...!” Một tiếng đầy hoảng sợ, anh run run như sắp khóc, vừa ngẩng ngó cô vừa suýt xoa vài tiếng.

Hàn Dạ Thần đá nhẹ vào chân Minh Hạo, cau mày nói “Lố vừa thôi! Trông mà kinh!” Minh Hạo trề môi, giọng đáng thương “Này Hàn Dạ Thần, nghe cậu nói như vậy thật sự làm tổn thương đến tấm lòng chân thành của tớ đây!” Hàn Dạ Thần đá thêm một cái nữa vào chân của Minh Hạo, lần này lực mạnh hơn khiến anh ta phải xoa xoa chỗ bị đá. Bực bội đến không thốt lên lời.

Hàn Dạ Thần nhìn đồng hồ, lạnh nhạt lên tiếng “Còn ba phút” Minh Hạo trừng mắt nhìn anh nhưng đáng tiếc Hàn Dạ Thần không quan tâm, anh ngồi xuống bên cạnh kia giường. Lấy chiếc khăn ẩm để sẵn trên tủ giường lau lau tay cho cô. Minh Hạo nhìn hành động của Hàn Dạ Thần mà cảm thán trong lòng, thằng bạn thân lạnh lùng của anh thật sự đã thay đổi, Minh Hạo khẽ mỉm cười, anh nói “Thần, tớ rất vui!” Hàn Dạ Thần hơi nhếch môi, dừng lại động tác lau tay, anh nói “Còn một phút!” Minh Hạo bật cười, thằng bạn chết tiệt! Thật vô tâm!

- Thôi, tớ không dám nán lại thêm đề làm phiền hai người, làm hỏng bầu không khí ấm áp này đâu - Minh Hạo cười - À, hôm nay đi hơi vội nên quên mua quà đến thăm rồi, lần sau tớ hứa sẽ mang quà theo.

- Được, mang theo chai rượu RV 1987

-.... - Minh Hạo khoe môi giật giật, anh hừ lạnh rồi đi ra ngoài.

Nghe tiếng đóng cửa, Hàn Dạ Thần mỉm cười “Hạo, cảm ơn cậu...”

48. Chương 47

Tại Hắc Dạ

“Pằng...Pằng...Pằng” ba phát súng vang lên, đều trúng hồng tâm trên bảng vòng. Trong khoảng cách xa tầm khoảng 6m, ba phát đạn liên tiếp được bắn tới trúng hồng tâm tạo thành một lỗ nhỏ trên bảng vòng. Tử Âu nhếch môi, dọ này anh không đựng đến súng nhiều may mà khả năng vẫn chưa bị mai một đi.

Đặt khẩu súng xuống, Tử Âu lau lau qua tay, anh bước về phía bàn ghế, nơi Nghị Phong đang ngồi. Ngồi phịch xuống, người ngã ra sau, hai chân gác lên bàn kính. Nghị Phong không nói gì, tiếp tục uống ly rượu trên tay. Tử Âu cũng rót cho bản thân một ly, anh cầm lên, hơi lay lay ly rượu đỏ sánh, “chặc chặc” vài tiếng rồi hỏi

- Nghị Phong, ngày mai là cậu phải sang Hàn gia tá túc à?

- Uh

- Chủ yếu để chăm sóc chị dâu nhỉ? Tôi cũng muốn có điểm phúc ấy, công việc ở Hàn thị mệt chết đi được, cậu đúng là may mắn!

- Có chuyện gì không may xảy ra thì cậu nghĩ giữa tôi và cậu, ai có lợi hơn?

- Trời, cậu nói làm tôi sợ đến run người rồi đấy, quả thực là có chuyện gì xảy ra thì tôi đây bye cậu cậu trước... - Tử Âu làm bộ run run, anh cười - Nhưng mà với y thuật của cậu thì lo gì! Sao có thể xảy ra chuyện gì không may được! Tôi thì chuyện tập đoàn cũng khá có kinh nghiệm nhưng để đối đầu với mấy con “Cáo già” trên thương trường thì không thể nào bằng được với Boss.

- Chuyện đó là đương nhiên rồi...- Nghị Phong để ly rượu xuống - Tôi thấy hơi thắc mắc là sao Boss không để cậu đi cùng? Chẳng phải cậu làm việc này tốt hơn sao?

- Ấy ăy đừng thắc mắc như vậy! - Tử Âu xua xua tay - Cậu nói cứ như Minh thiếu gia thua kém tôi vậy, để anh ấy nghe thấy thì tôi toi...

- Cũng biết sợ? - Nghị Phong nhếch môi.

- Hừ!

Tiếng chuông điện thoại trên bàn vang lên, Tử Âu liếc nhìn màn hình chẳng hứng thú muốn bắt máy. Nghị Phong ngả đầu ra sau ghế, anh nói “Lại nữa à?” Tử Âu bực bội uống cạn ly rượu, cần nhằn “Còn ai khác ngoài cô ta nữa, tôi không biết tôi làm gì sai mà sao ông trời lại gây phiền phức cho tôi thế không biết! Đi làm nhiệm vụ cuối cùng lại thu thập được một cái đuôi đằng sau, điện thoại tôi sắp nổ đến nơi rồi!!!” Nghe giọng điệu đã đủ biết đủ hiểu Tử Âu đang bực mình như thế nào! Lí do vì sao? Chuyện là như thế này:

Trong một nhiệm vụ, Tử Âu đã “vô tình” cứu người, đó là một cô gái trẻ xinh đẹp. Ban đầu anh vui vẻ vì đi đâu cũng gặp phải mỹ nhân nhưng ai ngờ mỹ nhân này lại như bạch tuộc, vì cảm kích mà bám anh không buông. Tử Âu đã khó khăn chạy thoát nhưng ai ngờ một ngày, anh đang thưởng thức bữa sáng bên cạnh một mỹ nhân khác thì chuông điện thoại vang lên từng hồi, anh khó chịu bắt máy thì đầu dây bên kia lên tiếng, giọng nói ngọt như đường “Anh à...” Tử Âu nghi hoặc nhíu mày

- Cô là ai?

- Em nè...anh quên em rồi sao? - giọng cô gái tiu nghỉu, anh còn nghe thấy tiếng lẩm bầm “Đồ xấu xa”

- Tôi bực mình rồi đấy! - Tử Âu bực bội nói lớn, mỹ nhân đối diện sợ hãi nhìn anh - Nói đi! Cô là ai?

- Trước khi anh muốn biết em là ai thì hãy đuổi cô ta ra ngoài đi.- Cô ta? - Tử Âu nhíu mày, anh nhìn lên mỹ nhân đối diện - Cô nói thế là sao?

- Cô ta làm em chướng mắt, anh mau đuổi cô ta đi, em sẽ nói cho anh biết em là ai? - Bên kia có tiếng cười thầm của cô gái.

- Hừ! Cô nghĩ tôi quan tâm? Tôi cũng không có hứng thú muốn biết cô là ai - Tử Âu cười nhạt, anh cúp máy.

Bên kia gọi to một tiếng nhưng không kịp, Tử Âu đã cúp máy. Anh nhìn mỹ nhân đối diện, nở nụ cười mê hoặc “Em đừng để ý, chúng ta ăn tiếp thôi!” Mỹ nhân then thùng đồ mặt gật đầu.

Từ phía tòa nhà cao tầng đối diện khách sạn, một cô gái trẻ xinh đẹp đang nhìn vào ống ngòm hướng đến tầng cao nhất, qua ô cửa kính trong suốt nơi chiếc bàn mà hai con người kia đang ngồi ăn cùng nhau, đáng vẻ hết sức thân mật làm cô gái cau mày tức giận, hai tay cầm ống ngòm cũng nắm chặt lại. Ánh mắt toát lên chút bi thương sau đó lại biến mất thay vào đó là sự chế nhạo “Tử Âu, em đã nói rồi, anh thật là vô tâm mà! Haha, anh không hề nhớ đến em dù chỉ một chút! Thật sự lúc anh cứu em chỉ là vô tình thôi sao?” Nhờ Tử Âu mà cô thoát ra khỏi cái nơi “Địa ngục” tăm tối ấy. Cũng nhờ anh mà cô tìm được gia đình của mình. Còn vì sao mà Tử Âu lại giúp cô nhiều việc như vậy! Thì lý do chính là anh là người sống theo kiểu “đã giúp thì phải giúp cho chót” dù chỉ là vô tình hay là nhớ. Cô cũng không nghĩ nhiều bởi từ bao giờ cô đã đem lòng yêu thích anh, nên trong suy nghĩ của cô chỉ nghĩ đến việc là theo đuổi, bám dính lấy anh không buông. Cô là một con người cố chấp và vô cùng ương ngạnh. Nhưng kể ra thì cũng rất buồn cười vì cô chưa biết một chút gì về anh cả ngoài cái tên “Tử Âu” Haizz...từ ngày hôm đó, cô đã điên cuồng theo đuổi, bám riết lấy anh. Để kiếm được số điện thoại của anh mà cô phải tốn rất nhiều công sức và tiền bạc, may mà gia đình cô cũng không phải dạng thiếu thốn.

Nhìn anh ngày ngày lại thay một người phụ nữ ở bên cạnh, cô không khỏi đau lòng và chua xót, bao giờ cô mới có thể ở bên cạnh anh. Cô chua xót nghĩ... thở dài một hơi, cô bỏ chiếc ống ngòm xuống, rồi bước ra phía cửa xuống tầng.

Nghị Phong nhếch môi cười “Đám phụ nữ phiền phức! là do cậu tự chuốc lấy thôi, ai hơi đâu rảnh người đi giúp cô ta làm gì, giờ chuốc lấy một cái đuôi đằng sau, hồi hận thì đã không kịp rồi...” Tử Âu rót đầy ly rượu, ngửa cổ uống cạn một hơi rồi đặt mạnh ly rượu xuống tạo nên tiếng “Cạch” anh lấy áo khoác da vắt trên ghế đằng sau mình rồi mặc vào, lấy chiếc chìa khóa motor đen trên bàn, anh lắc lắc chiếc chìa khóa “leng keng” vài tiếng rồi xoay người đi ra ngoài “Tôi đến Hàn thị đây!” Nghị Phong gật đầu, anh nhàn nhã uống rượu. Tử Âu lườm anh rồi nói “Cậu cũng nên đến Hàn gia xem thế nào đi! Trông bộ dạng rảnh rỗi của cậu làm tôi chướng mắt quá!” “Cứ đi làm việc của cậu đi! Kệ tôi!” Nghị Phong nhấp một ngụm rượu “Hừ!” Tử Âu hừ lạnh một tiếng.

*****

Hàn Dạ Thần sau khi để Minh Hạo về, anh quay lại phòng mình. Nhận lấy cốc nước lọc ấm từ tay ông quản gia, anh cầm chiếc thìa nhỏ múc một thìa nước đưa đến môi cô. Đút cô uống nước, cách này sẽ giúp môi cô không bị khô nẻ. Ông quản gia biết ý đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn hai người, Hàn Dạ Thần vẫn dịu dàng đút cho cô từng miếng nước, anh nhẹ nhàng lên tiếng “Vi Như, em cứ ngủ suốt như thế này! Làm anh sốt ruột lắm đấy em biết không? Mau mau tỉnh dậy, anh đưa em đi chơi, chắc em buồn chán lắm rồi nhỉ?” Nhìn chiếc túi truyền dịch dinh dưỡng treo trên mắc treo, anh không khỏi đau lòng, cô hôn mê như vậy, không thể ăn gì, phải nằm truyền dịch suốt. Ngón tay thô ráp vuốt nhẹ cánh môi mềm mại ướt át vì dính nước của cô, Hàn Dạ Thần cúi xuống, môi anh chạm môi cô mút nhẹ vài cái rồi mới thỏa mãn ngồi thẳng người lại. Anh mỉm cười khẽ nói “Vi Như, ngày mai anh phải sang Hong Kong một chuyến, không biết khi nào mới về được, nhưng anh hứa là anh sẽ về sớm với em để khi em thức dậy, người em thấy đầu tiên sẽ là anh...” Hàn Dạ Thần cầm lấy bàn tay cô áp vào má mình, anh nói tiếp “Khi nào anh về rồi, thời gian chúng ta bên nhau sẽ nhiều hơn, anh cũng sẽ có nhiều cơ hội mà ở bên cạnh em, ra sức cố gắng hâm nóng tình cảm chúng ta, đến khi đó, em sẽ không thể rời xa anh, đúng không? Vi Như...”

Hàn Dạ Thần nhìn gương mặt yên bình của cô, anh mỉm cười đặt bàn tay cô vào trong chăn. Anh vào phòng vệ sinh, thay bộ âu phục đen lạnh lùng. Đến cạnh giường, hôn lên trán cô “Giờ anh có chút việc phải đi, tối anh sẽ về!” Hàn Dạ Thần thủ thủ nói rồi đi ra ngoài. Đóng nhẹ cửa lại, anh thở hắt ra, đi xuống lầu thẳng ra gara, lái chiếc Bugati đi.

49. Chương 48

Tối đêm, Hàn Dạ Thần lái xe vào gara, để người giúp việc đóng cổng biệt thự. Anh chạy vội lên phòng, nhìn cô gái vẫn đang nằm trên giường mà nhẹ lòng. Hàn Dạ Thần đi tắm, thay bộ quần áo thoải mái, anh lại nằm xuống bên cạnh cô, ôm cô vào lòng như mỗi tối thường làm. Chỉ là đêm nay, anh muốn thời gian dừng lại để được ôm cô, được cảm nhận hơi ấm mà anh ước mong bấy lâu nay từ người phụ nữ anh yêu. Nghĩ đến ngày mai phải sang Hong Kong, rời xa cô, anh chưa bao giờ muốn. Chìm đắm trong cảm giác lưu luyến và tiếc nuối, Hàn Dạ Thần thở dài, anh nhắm hai mắt, khẽ nói bên tai cô “Đợi anh...đợi anh”

Đêm ngắn cứ thế trôi qua, sáng hôm sau, Hàn Dạ Thần thân mặc áo sơ mi đen, quần âu đen, khí chất vương giả trời sinh, lạnh lùng toát lên. Hàn Dạ Thần hôn trán Mạc Vi Như rồi hôn lên môi cô. Anh mỉm cười, vuốt mái tóc cô rồi đứng dậy ra ngoài. Tiếng cửa đóng lại, ngón tay Mạc Vi Như khẽ động đậy.

Minh Hạo đã đến Hàn gia từ sáng sớm, anh thân áo sơ mi trắng, quần âu đen, ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, nhàn nhã uống cà phê đen, hai chân vắt chéo. Một bộ dạng đầy sự hưởng thụ thoải mái. Nghe tiếng bước chân trên cầu thang, Minh Hạo ngẩng đầu, nhìn Hàn Dạ Thần đi xuống lầu.

- Hello, thế nào? Tổ còn tưởng cậu phải ở trên phòng đến hết ngày cơ - Minh Hạo cười nói

Hàn Dạ Thần nhếch môi, không nói gì, anh nhận lấy tách cà phê đen từ tay ông quản gia, nhấp một ngụm rồi đặt xuống bàn kính. Minh Hạo đặt tờ báo kinh tế sang bên cạnh, anh chống cằm than thở

- Haizz...tổ vừa mới về, chưa nghỉ ngơi được bao lâu đã phải đi tiếp, bỗng dưng tổ thấy thích thành phố A quá!

- Cậu thích nghỉ ngơi luôn không? - Hàn Dạ Thần nhướn mày, có ý nhắc nhở

- Ahaha, xời nghỉ ngơi là thế nào chứ!? công việc là công việc, dù sao cũng quan trọng hơn mà! - Minh Hạo cười xòa, hừ, tên này dùng chiêu ác thật!

- Đây là cậu nói chứ không phải tổ...

- Uh Uh - Minh Hạo cười gật đầu, anh lái sang chuyện khác - Việc tập đoàn ngày hôm qua tổ đã nói những điều cần thiết với Tử Âu rồi, cậu ta sẽ làm tốt thôi! Với cả tổ cũng nói là nếu có việc gì thắc mắc thì mail qua cho tổ hoặc là liên lạc trên SC.

Hàn Dạ Thần gật đầu, uống cà phê, anh nói

- Cậu gọi cho Nghị Phong chưa?

- Rồi, đang trên đường tới, cậu yên tâm, Hắc Dạ cậu đã lên tiếng thì cho dù có hàng trăm bệnh nhân cậu ta cũng bỏ lại để đi làm việc cho cậu - Minh Hạo cười

Hàn Dạ Thần nhếch môi

Lúc này, Nghị Phong đi vào, trên người là áo sơ mi xanh, quần jeans xanh, bên ngoài vẫn khoác chiếc áo blouse trắng của bác sĩ. Gương mặt anh tuấn đeo thêm chiếc kính.

- Vừa nhắc là đến luôn - Minh Hạo còn chọc thêm một câu - Sau này die thì thiêng lăm đây!

Anh vừa nói xong thì bị một chiếc hộp đập vào mặt. Bị đập đau khiến Minh Hạo kêu “Á” lên một tiếng, anh ôm chiếc mũi bị đập đỏ lên, lườm tên hung thủ trước mặt - Nghị Phong. Nghị Phong không thèm để ý đến tia lửa đang chiếu thẳng đến mình. Anh ngồi xuống ghế sofa, lấy trong chiếc túi màu đen ra một tệp tài liệu mỏng rồi đưa cho Hàn Dạ Thần. Hàn Dạ Thần cầm lấy, mở ra xem, anh nghe Nghị Phong nói- Hôm qua tôi có khám lại cho cô ấy thì có tin tốt là tình hình của cô Mạc đã có sự chuyển biến, cô ấy sẽ tỉnh lại sớm hơn.

- Tỉnh lại sớm hơn? - Hàn Dạ Thần vui mừng nhìn Nghị Phong, nhưng trong lòng anh vẫn có chút gì đó gọi là “buồn phiền” vì đi Hong Kong, chưa biết khi nào mới về, sớm hay muộn thì cũng phải 9, 10 ngày mới về được.

- Cậu yên tâm là cô ấy sẽ khỏe mạnh, có tôi chăm sóc thì cô Mạc sẽ không sao đâu! - Nghị Phong vỗ vỗ vai Hàn Dạ Thần.

- Miệng lưỡi trơn tru - Minh Hạo lẩm bẩm, nhận lấy cái liếc của Nghị Phong thì ngay lập tức lại cười cười - Hê hê, cậu đừng để ý, đừng để ý...

- Bây giờ cậu yên tâm để đi rồi chứ!? - Nghị Phong

Hàn Dạ Thần gật đầu, anh đứng dậy vỗ vai Nghị Phong “Cô ấy giao cho cậu!” Nghị Phong gật đầu. Anh bước ra ngoài, Minh Hạo chạy theo tránh đi cú đá của Nghị Phong.

*****

“Chuyến tàu từ thị trấn XX đến thành phố A sắp sửa khởi hành, mời các quý khách lên tàu nhanh cho” tiếng loa gắn trên tàu thông báo.

Thế Hải mặc áo thun trắng và quần jeans, tay xách hai túi đồ khệ nệ bước lên boong tàu. Cha mẹ Mạc đứng dưới vẫy vẫy tay, anh mỉm cười chào lại, tay xách hai túi, anh không vẫy được.

- Đi cẩn thận nhé con!! - mẹ Mạc lau lau nước mắt chảy dài trên má, Thế Hải từ lâu bà đã coi anh như con trai ruột của mình. Nay con gái đi xa, đến con trai cũng phải đi, bà không tránh khỏi đau lòng mà khóc.

- Kìa bà/bác - Ba Mạc và Thế Hải đồng thanh

- Con đã nhớ những lời bác dặn chưa? - mẹ Mạc cầm lấy khăn tay từ tay ba Mạc, vừa lau nước mắt vừa nói.

- Rồi ạ, bác yên tâm... - Thế Hải mỉm cười

- Bác xin lỗi, con phải rời xa nơi này con cũng không muốn, là bác kiên quyết muốn con đi - mẹ Mạc thở dài nói

- Bác đừng nói thế, con cũng thật lòng muốn đi mà

- Thôi, cái bà này, giờ này nói thì thay đổi được gì! - ba Mạc cười - Đi thì đi thôi, Thế Hải cũng cần có cuộc đời của nó, chúng ta đâu thể làm gì được.

Mẹ Mạc gật đầu nhìn chồng, bà nắm lấy tay Thế Hải “Con đi mạnh khỏe, giúp bác chăm sóc Vi Như, và nhớ là phải về thăm bác, cả hai đứa! Nhớ chưa!?” “Rồi ạ...!!” Thế Hải dài giọng. Mẹ Mạc bật cười.

Chào tạm biệt ba mẹ Mạc, Thế Hải lên tàu, bắt đầu chuyến đi đến thành phố A của mình. Nơi người con gái anh yêu đang ở đấy, và anh - Thế Hải này cũng sẽ tìm một công việc ở đấy, bước ngoặt này của cuộc đời anh có lẽ sẽ khiến cuộc sống của anh khác đi chăng? Theo một chiều hướng tốt! Thế Hải hứng khởi nghĩ, ngồi trên tàu, nhìn ra ngoài cửa sổ, làn nước biển xanh trong tạo thành làn sóng lay động nhịp nhàng. Thế Hải khẽ nói “Ba mẹ, con đi đây...!”

*****

Tại một nơi nào đó

- Bang chủ, bang Hắc Dạ đang bắt đầu truy tìm chúng ta! - giọng cung kính của người đàn ông vang lên trong căn phòng tối.

- Hừ...không dễ như vậy đâu - người đàn ông nhếch mép cười gian xảo, ánh sáng lập lòe từ cửa sổ đằng sau người đàn ông chiếu vào, vết sẹo dài như ẩn như hiện, gương mặt hung ác lộ ra phân nửa, tên thuộc hạ nhìn mà run rẩy. Người đàn ông cười nói - Chơi game một chút đi nhỉ? Trò mèo vờn chuột, tao thì tao thích nhất trò này!Mày thấy như thế nào?

- Dạ được lắm ạ!

- Haha mèo vờn chuột! - Người đàn ông cười to nhưng rồi ông ta dừng lại, ông ta nhếch môi hỏi - Mày thấy vết sẹo trên mặt tao chứ!? Đẹp đúng không?

-... - Tên thuộc hạ run rẩy cúi đầu

- Haha lũ chúng nó quả là toàn nghệ nhân giỏi có tâm, tặng cho tao vết sẹo dài miễn phí này mà không cần trả công, thật quá tốt! - Ông ta cười nói tiếp - Chỉ là...tao là loại người đền ơn đáp nghĩa, báo ân báo oán, việc gì ra việc nấy, rất rõ ràng. Không trả công sao được? Mày thấy có đúng không?

Tên thuộc hạ gật đầu

- Haha, nhân dịp này, ôn lại chuyện cũ cũng được ha! Tao rất mong chờ... - Người đàn ông xoay ghế bành lại, hai tay chống lên bàn, ngón tay đan lại, cười cười - Mà đi chuẩn bị đi, phải tăng sự hứng thú cho game này chứ!

- Dạ bang chủ! - tên thuộc hạ cúi đầu cung kính nói, anh ta bước ra ngoài.

Người đàn ông xoay ghế bành, nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi ông ta thấy chỉ là khoảng nước mênh mông, tựa như không có chỗ dừng lại. Ông ta châm hút điếu gà, thở ra một vòng khói, bật cười lớn. Tiếng cười ghé rợn vang lên trong căn phòng tối, không khói khiến người ta giật mình sợ hãi.

“Game start...”

50. Chương 49

Trên phi cơ riêng của Hàn gia, Hàn Dạ Thần ngồi trên ghế bọc da, tay lướt trên màn hình chiếc Ipad cỡ lớn màu trắng đời mới nhất. Màn hình hiện lên một bảng thống kê với các cột số không đồng đều. Minh Hạo gọi tiếp viên riêng đến, anh gọi một chai rượu vang đỏ đắt tiền. Hàn Dạ Thần lườm anh “Hạo, sao cậu suốt ngày uống rượu thế!? Nghiêm túc chút đi, làm việc mà cứ như đi chơi!” Minh Hạo cười hì hì “Đừng nghiêm khắc như thế chứ bạn thân! Tổ biết chừng mực mà, với lại lần nào tổ chẳng làm việc tốt nhất!” “Miệng lưỡi cậu mới là trơn tru, chứ không phải Nghị Phong đâu” Hàn Dạ Thần nhếch môi nói. Minh Hạo bật cười “Cậu xỏ xiên tôi đấy hả?” Hàn Dạ Thần nhún vai, anh tiếp tục công việc của mình.

- Minh thiếu gia, chai rượu mà ngài gọi đây ạ... - Cô tiếp viên hàng không xinh đẹp đi đến, cất chất giọng ngọt như mật lên với Minh Hạo làm anh ta thích thú cười.

- Thần! Cậu tuyển tiếp viên hàng không cũng quá được đi chứ! - sau đó như một kẻ biến thái, Minh Hạo quan sát cô tiếp viên hàng không từ đầu đến cuối rồi tặc lưỡi nói - Chắc, body hàng bốc lửa, gương mặt xinh đẹp, giọng nói ngọt ngào...Thần! Cậu nói đi, người là do cậu tuyển, cậu có ý gì đây?

Cô tiếp viên hàng không đỏ mặt cúi thấp đầu, chạy vội vào trong khoang tiếp viên. Minh Hạo bật cười ha hả, Hàn Dạ Thần hai mắt vẫn dán vào màn hình máy Ipad, nhàn nhạt lên tiếng “Biết tên biến thái như cậu đi ké máy bay của tổ, tổ thân là bạn thân thì phải tiếp đón chu đáo chứ! Sao nào? Đã chứ!?” Anh hơi nghiêng đầu nhìn sang Minh Hạo, môi nhếch lên. Minh Hạo tưởng tai mình bị lãng, sao anh nghe không lọt một từ thế này? Cái thằng trước mắt anh có phải là thằng bạn thân nhất tên Hàn Dạ Thần không? Sao mà...anh cảm thấy tên này đang...đùa với mình! Không, không! Hàn Dạ Thần mà biết đùa thì mình đã là phụ nữ rồi! Nhưng mà...thật sự cậu ấy trông rất khác. Minh Hạo chìm trong suy nghĩ của bản thân, Hàn Dạ Thần khẽ lắc đầu rồi quay lại với chiếc Ipad trên tay.

Minh Hạo nghĩ đi nghĩ lại vẫn không thể thông suốt được, rốt cuộc là kasc lạ ở đâu anh không biết nhưng anh chỉ cần biết là người trước mặt anh lúc này vẫn là thằng bạn thân nhất của anh - Hàn Dạ Thần! Minh Hạo ngả người ra ghế, chân vắt chéo, uống ly rượu mà cô tiếp viên ban nãy rót cho. Bộ dạng hưởng thụ, anh nói “Thần, cậu tiếp đón tổ tốt như thế này! Sao không đã được cơ chứ! Hê hê, khi nào cậu đi máy bay của tổ, tổ sẽ tiếp đón lại nồng nhiệt gấp đôi.” Nghe thì tốt thế đấy nhưng Hàn Dạ Thần không có vẻ gì là vui sướng hay mong chờ, anh nói “Hạo, rất tiếc phải nói với cậu là tổ không thích đi máy bay của cậu bởi nó giống y hệt một quán bar dành cho PHỤ NỮ, tổ hợp toàn thứ tôi ghét nhất! Một là gái, hai là gái và ba cũng là gái! Cậu hỏi làm sao tôi chịu nổi cơ chứ!?”

(Tất nhiên cái chịu nổi của anh Hàn Dạ Thần ở đây là đồng phụ nữ phiền phức chứ không phải là cái “khoản” kia đâu nhé các bạn

51. Chương 50

“Oáp...” Minh Hạo ngáp dài, hai tay duỗi ra, vận động cơ người cho thoải mái. Anh nói “Cuối cùng cũng xong!” Minh Hạo đẩy màn hình quay về phía Hàn Dạ Thần, anh cười “Thần, đợt này lại thu thêm một lô kẻ thù rồi đấy!” Hàn Dạ Thần “hừ” lạnh một tiếng, anh cầm chiếc Ipad Minh Hạo đưa xem.

- Phạm vi mà tôi chốt được khi thâm nhập chỉ còn ba bang phái, những cái tên này thật sự không hề nổi bật, nên theo tôi nghĩ thì bọn chúng có thể lực mạnh ở đằng sau giật dây - Minh Hạo

- Liên lạc với Nam Khánh, lần này chúng ta phải làm một cuộc nội gián - Hàn Dạ Thần lạnh lùng nói

- Được! - Minh Hạo gật đầu, anh lấy máy điện thoại trong túi ra, vừa tìm số trong danh bạ vừa cười nói
- Riêng về làm nội gián thì tên này là đỉnh nhất rồi, haha không biết có đang vướng chuyện lưu diễn nào không, tên này cũng thật là... chọn nghề gì không đâu lại đi làm minh tinh nổi tiếng, nhiều khi để liên lạc với cậu ta thật là khó!

Hàn Dạ Thần không nói gì, chỉ là khước môi anh nhếch nhẹ lên coi như hưởng ứng sự thật này.

- Alo - Bên kia bắt máy

- Nam Khánh, cậu có nhiệm vụ! - Minh Hạo không để Nam Khánh nói gì liền đi thẳng luôn vào vấn đề

- Đợi mãi mới có... - Nam Khánh ngồi trên sofa trong phòng nghỉ ở khách sạn cao cấp, vừa uống rượu vừa nghe điện thoại, anh than thở vì chán nản, phải biết là nghe có nhiệm vụ làm anh vui mừng như thế nào! - Nhiệm vụ gì?

- Nội gián!

- Gửi tôi thông tin chi tiết đi!

- Ok... - Minh Hạo nhìn Hàn Dạ Thần ngoắc ngoắc tay ý bảo đưa điện thoại, anh hiểu ý đưa cho Hàn Dạ Thần.

- Nam Khánh, là tôi! - Hàn Dạ Thần cầm máy nói

- Ô hô, Hàn Dạ Thần, bang chủ kiêm boss của tôi - Nam Khánh cười - Có chuyện gì không?

- Trước khi nhận được thông tin chi tiết thì cậu hãy đến Hong Kong luôn đi!

- Sao? Hong Kong? Hai người đang đến đó à? Hắc Dạ xảy ra chuyện gì? - Nam Khánh sắc mặt tối đi, lo lắng hỏi

- Cũng có chút chuyện - Hàn Dạ Thần lạnh lùng nói - Hủy bỏ tất cả các lịch trình sắp tới của cậu đi, chuyến đi lần này sẽ kéo dài...

- Nhưng tối nay, tôi còn có buổi họp báo.

- Tôi nói gì cậu không nghe sao? Tình hình rất gấp, cần truy ra kẻ chủ mưu ngay nếu không địa vị bên Hong Kong của Hắc Dạ sẽ bị giảm sút.

- Được, bang chủ... - Nam Khánh thở dài.

“Tút...tút...tút” Nam Khánh thở dài nhấn số gọi cho quản lý của mình “Buổi họp báo tối nay hủy đi cho tôi, lịch trình từ nay đến tháng sau hiyer hết!” Không đợi bên kia nói gì, anh tắt máy rồi lại nhấn số gọi cho thuộc hạ “Đặt gấp cho tôi một vé máy bay sang Hong Kong vào chuyến đêm nay” bên kia nói “Tuân lệnh.” Nam Khánh tắt máy, vứt chiếc điện thoại xuống ghế sofa tạo lên tiếng “Bộp”

Anh lấy bộ quần áo thoải mái treo trong tủ ra, vào phòng WC.

*****Lúc này, chuyến bay từ Anh đến thành phố A đáp xuống.

“Chuyến bay đến thành phố A đã đến, hiện đang chuẩn bị đáp xuống, mong quý khách thắt dây an toàn chắc chắn để máy bay chuẩn bị hạ cánh” - tiếng loa của tiếp viên hàng không vang lên trong khoang máy bay hạng sang.

John thân ái phục Armani đắt tiền màu đen ngồi cạnh cửa sổ gần cuối khoang, anh nhấm nháp cốc cà phê đen nóng mà tiếp viên mang tới. Nghe loa báo sắp đến nơi, khóe môi anh nhếch nhẹ, tim bỗng đập nhanh lạ thường và tất nhiên anh hiểu vì sao mình mong đợi đến như thế! Ngoài người con gái tên Lancy mà anh hết lòng yêu thương ra thì còn ai nữa...John vui vẻ nghĩ, anh mong được gặp cô lắm rồi! Từ lúc Alex gọi cho anh đến giờ, anh đã dồn hết tâm sức vào công việc, sau khi hoàn thành ổn thỏa mọi vấn đề cần làm thì anh đã bắt đầu lên chuyến bay đến thành phố A.

John là con lai Trung - Anh, nhưng từ khi 10 tuổi, gia đình anh đã sang Anh để sinh sống, rời xa đất Trung Quốc trong hai mươi năm trời, John phần nào cảm thấy lạ lẫm nhưng vẫn có gì đó quen thuộc đến lạ.

Bước xuống máy bay, anh kéo chiếc vali xanh dương đậm đi ra ngoài. Thấy một người đàn ông mặc áo phục đen, đeo mắt kính nghiêm túc nhưng tay lại giơ chiếc bảng ghi tên “John” to đùng làm anh có chút buồn cười và ngại ngùng. Người đàn ông nhanh nhẹn nhìn thấy John, anh ta chạy vội đến cúi kính chào “Ngài John!” John gật đầu, anh đưa vali hành lý cho thuộc hạ. Lên chiếc xe Benz màu đen 4 chỗ chờ sẵn bên cạnh.

Hai người yên vị vào chỗ, tên thuộc hạ khởi động xe rồi quay đầu hỏi John “Ngài muốn đi đâu trước không ạ? Hay là về biệt thự luôn” John ngẫm nghĩ rồi nói “Đến biệt thự của ngài Alex!” Anh cần gặp Lancy trước đã, lòng anh gấp lắm rồi! “Dạ” tên thuộc hạ gật đầu. Chiếc xe chạy băng băng trên đường, John ngẫm nhìn đường phố nơi đây so với lúc anh 10 tuổi, quả thực đã thay đổi rất nhiều! Thành phố A ngày càng trở nên sầm uất, sang trọng và từ khi nào lại phát triển trở thành một thành phố lớn bậc nhất Trung Quốc, là nơi mà ai ai cũng muốn được đến vì nơi đây cũng là nơi bắt đầu cho những ước mơ và khát vọng thành công, thành phố của sự giàu sang và phát triển.

Đến biệt thự nhà Alex, John không để thuộc hạ xuống xe mở cửa cho mình mà anh đã nhanh chóng mở cửa bước xuống bấm chuông. Màn hình điện tử hiện ra khuôn mặt của bà quản gia già, bà quản gia nhìn thấy John, miệng ngay lập tức nở nụ cười hiền, bà đi ra mở cổng cho anh. “Cháu chào bà!” John lễ phép chào bà. Đây là bà quản gia đã sống ở đây hơn 50 năm kể từ khi Alex và anh còn bé xíu, sở dĩ không nói đến Lancy vì lúc đấy cô còn chưa sinh ra. Thuộc hạ lái chiếc xe Benz vào cổng, John thì đi cùng bà quản gia vào trong biệt thự.

- Alex có nói với bà là cháu sẽ về, bà không nghĩ cháu lại về nhanh đến thế! - Bà quản gia

- Hi, tại cháu cũng xong việc rồi nên sắp xếp về luôn mà Lancy đâu hở bà?

- Cái thằng bé này, vừa về đã hỏi ngay Lancy! - Bà quản gia vỗ vào eo anh một cái - Đúng là chỉ có lí do là Lancy chứ làm gì còn lí do nào khác để cháu về đây...

- Bà à... - John bật cười

- Hừ, đã 10 năm trôi qua rồi, bà cũng có nhiều chuyện muốn tâm sự với cháu nhưng mà đợt này mới về cháu là có lí do nên bà không dám làm mất thời gian của cháu nữa... - Bà quản gia nói giọng đùa, chọc ghẹo John

- Lancy nó đang nằm dài trên phòng kia kìa, Alex thiếu gia gọi cháu về là bà biết có chuyện rồi.

- Haha cảm ơn bà! - John cười, anh ôm bà quản gia một cái, anh nói - Đợt này cháu sẽ về lâu, thời gian dành riêng cho cháu với bà còn nhiều mà. Bà đừng buồn nha...

- Haha, thôi lên đi, bà còn đang dở việc trong bếp kia kìa, lúc về có ăn gì chưa? Để bà làm luôn vài món rồi dọn một thể.

- Cháu chưa có ăn, bà làm sủi cảo cho cháu nhé! - John thích nhất là món sủi cảo của bà quản gia, hương vị của món sủi cảo lúc anh 10 tuổi dường như vẫn còn trong trí nhớ của anh, John nói thêm - Sủi cảo bà làm là ngon nhất!

- Haha, vẫn còn nhớ món sủi cảo đặc quyền của bà sao? Được được, bà vào làm luôn, cháu lên phòng của Lancy đi - Bà quản gia vui vẻ nói, tay đẩy đẩy nhẹ anh về phía cầu thang.

- Dạ! - John cười híp mắt, anh chạy lên tầng trên, bà quản gia nhìn theo, mỉm cười lắc đầu.

John đứng trước cửa gỗ màu trắng phòng Lancy, nhịp thở anh nhanh và mạnh. John chần chừ đưa tay lên gõ cửa, cổ gồng lên mới phát ra hai tiếng “Cộc...cộc” bên trong vẫn không phản ứng gì với tiếng gõ cửa của

John. Anh gõ mạnh hơn “Cốc...cốc...cốc”

Lancy đang vui đầu vào trong gối, lau đi nước mắt chảy dài trên má. Cô ta từ khi bị Hàn Dạ Thần tuyệt tình, sống không bao giờ là thấy thoải mái, cho dù anh trai cô ta - Alex đã cố gắng lấy lại tinh thần cho cô ta nhưng đều không được. Gần như hàng ngày, mỗi khi anh trai vắng nhà, cô sẽ lại vui đầu vào gối mà khóc vì cô không muốn anh trai thêm lo lắng về mình. Nghe tiếng gõ cửa dai dẳng ngoài cửa, Lancy bực bội ngồi bật dậy, cô vén chăn lên, đôi chân trần bước xuống giường, chạy nhanh tới cửa, mở ra, nhắm mắt hét lớn “Ai dám làm ồn tiểu thư đang nghỉ ngơi hả???”

John đứng chờ người ra vì giật mình, hai mắt mở to, mắt chớp chớp nhìn cô gái vừa hét vào mặt mình. Đường như Lancy cảm thấy có điều gì đó bất ổn, cô ta mở mắt ra nhìn người trước mặt mình. Miệng há hốc, mắt mở to, tay giơ lên run run chỉ vào người đó, miệng lắp bắp “Anh...anh!”

John hoàn hồn, anh mỉm cười nhìn cô gái đáng vẻ đáng yêu trước mặt, anh nói

“Chào em, Lancy....!”

52. Chương 51

“Anh là ai?” Lancy thu hồi dáng vẻ của mình, cô mặt không biểu cảm nhìn chàng trai trước mắt. Và tất nhiên câu hỏi này làm John suýt “té ngã”. Không phải là anh nghe nhầm chứ!? Lancy...hỏi anh là ai? Sao cô lại không nhớ anh? John đau lòng nghĩ, nhưng rồi anh tự nhủ bản thân rằng cũng đã hơn 20 năm trôi qua rồi, sao một cô bé 5 tuổi có thể nhớ được anh...! Dù sao John vẫn thấy thật đau lòng. Anh gượng cười “Lancy...em không nhớ anh sao?” Lancy nhìn anh cười khẩy “Anh là ai mà tôi phải nhớ?” “Lancy...haizz anh là John nè!” Trái tim nhói đau từng hồi, John thở dài nói.

“Cái gì? John?” Lancy trợn mắt hỏi lại. John thấy cô như vậy, tâm trạng buồn bã cũng vơi đi được phần nào, cô không phải là không nhớ anh mà chỉ là không biết bộ dạng anh lúc lớn ra sao thôi! John khẽ gạt đầu thay cho câu trả lời.

Trong đầu Lancy bỗng xẹt qua một phần kí ức, một cô bé và một cậu bé nhỏ tuổi chơi rất thân với nhau, hình ảnh cậu bé cõng cô bé trên lưng, lau nước mắt cho cô bé, ở bên cạnh cô bé, chơi cùng cô bé,... Hay có thể nói rằng, bất cứ mọi khoảnh khắc nào, phân đoạn kí ức nào dường như đều có cậu bé bên cạnh cô bé. Lancy đỡ người ra, một lúc sau cô mới lắp bắp nhìn anh “John...John...là anh thật sao?”. John mỉm cười, anh bước lên một bước, dang hai tay ôm cô gái đang còn ngỡ ngàng kia vào ngực mình, miệng khẽ nói “Phải, là anh!”. Lancy hai mắt mở to, mắt vài phút tiêu được điều vừa nghe, cô vui mừng ôm lại anh, ôm thật chặt, vui đầu vào lồng ngực của anh. Lancy bỗng bật khóc làm John bối rối không biết phải làm gì, anh chỉ khẽ vỗ lưng cô như một người anh trai an ủi em gái dù trong lòng anh không hề muốn cái quan hệ đó chút nào.

- Sao lại khóc, nín đi Lancy, anh thương...

- Huhu... - Lancy sụt sịt, hai tay ôm chặt anh hơn, lớn giọng trách móc - Sao anh không đi luôn đi hả? Còn về đây làm gì? Anh đi suốt hơn 20 năm trời, mấy năm đầu còn nhắn tin, gọi điện cho em còn hơn mười mấy năm còn lại thì anh lại bật vô âm tính, anh Alex cũng không tìm được anh! Anh có biết em lo lắng và thất vọng như thế nào không hả???

- Anh xin lỗi... - Từng lời Lancy nói như từng chiếc kim đâm xuyên qua trái tim John, lúc này thật sự ngoài câu xin lỗi, anh không biết nói gì hơn nữa - Lancy, anh sẽ giải thích tất cả mọi chuyện cho em nghe, nhưng mà Lancy này, anh thật sự rất vui vì em còn nhớ đến anh, còn lo lắng cho anh. Anh không mong điều gì hơn nữa...

Lancy buông John ra, cô kéo anh vào phòng rồi đóng cửa lại. Đẩy nhẹ anh ngồi xuống ghế sofa trong phòng, cô ngồi xuống ghế đối diện, giọng mang âm điệu chắc chắn “Em cho anh 5 phút để giải thích hết mọi chuyện với em...” John thở dài, giả vờ than vãn “Chuyện cũng khá dài, anh thấy 5 phút không đủ!” Lancy bậm môi

rồi nói “Cho anh 7 phút” John bật cười rồi kể cho cô nghe về khoảng thời gian 20 năm đó, cuộc sống, học tập và làm việc của anh khi đó.

Nghe xong, Lancy rưng rưng nước mắt, cô sụt sịt “John...huhu thương anh quá đi!” John có chút buồn cười rút khăn giấy trên bàn đưa cho cô “Lâu không gặp sao em mót ướt thế! Haha thế có còn giận anh nữa không đó?” Lancy lè lưỡi lêu lêu John. Cô đứng dậy đi sang bên chỗ bên cạnh John ngồi xuống, cô ôm tay anh rồi nói

- John...anh về cũng thật đúng lúc! Em đang đau lòng lắm đây...

- Chuyện gì có thể khiến cho Lancy của anh đau lòng vậy? - John vuốt tóc cô, khẽ hỏi

53. Chương 52

“Chuyến bay đến Hong Kong sắp hạ cánh trong ít phút nữa” - tiếng loa vang lên trong khoang máy bay tư nhân của Hàn gia.

Minh Hạo ngáp ngắn ngáp dài, chậm rãi kéo tấm bịt mắt ra. Anh mới ngủ chưa đầy một tiếng, ngủ không đủ giấc thật đúng là quá mệt mỏi! Minh Hạo ngồi dậy, quay sang phía đối diện, anh thấy Hàn Dạ Thần vẫn bộ dạng tỉnh táo xem tờ báo kinh tế, anh hỏi “Thần! Nhiều khi tớ thắc mắc rằng cậu có phải là người không?”. Hàn Dạ Thần lườm Minh Hạo “Muốn tớ giải đáp cho thắc mắc này của cậu hay không?” Minh Hạo cười ha ha “No no, không cần, tớ biết rồi! Sorry, so sorry!”

- Cầm lấy đi... - Hàn Dạ Thần ném cho Minh Hạo một chiếc túi

- Cái gì đây? - Minh Hạo lục trong túi ra, thấy một chiếc hộp bằng gỗ đóng kín

- Tứ Dược Hoả!

- What? Tứ Dược Hoả!? - Minh Hạo trợn mắt nhìn Hàn Dạ Thần, anh nói lớn, Minh Hạo cầm chiếc hộp lên xem xét - Trông nó thật đơn giản, không giống với vũ khí giết người đáng sợ mà ai cũng mong có được trong giới Hắc đạo.

(Tứ Dược Hoả: Nghe là biết có liên quan đến lửa nhỉ? đây là hương dược cực kì độc hại, người nào ngửi phải nó, ban đầu sẽ thấy cơ thể râm ran khó chịu sau đó lại thất nóng lên dần, nhiệt độ có thể lên tới 100 độ C, đốt cháy hoàn toàn một người từ trong ra ngoài. Tứ Dược Hoả được chế dưới dạng một viên thuốc, có thể hoà tan với nước và tạo hương bởi nhiệt độ tùy từng nơi)

- Nhưng mà sao cậu có được nó? Rõ ràng hàng Tứ Dược Hoả ngừng sản xuất rồi cơ mà với cả lô hàng cuối cùng của nó cũng bị biến mất không chút dấu vết, nghe nói là ai đó lấy được... - Minh Hạo ngẫm nghĩ, anh nhìn sang Hàn Dạ Thần - Không phải là cậu chứ!?

- Hừm...ngạc nhiên lắm sao?

- Cũng không loại trừ khả năng này, ngoài cậu ra còn ai có bản lĩnh lấy được lô hàng Tứ Dược Hoả cơ chứ! Tớ chỉ không nghĩ đến là cậu để ý đến Tứ Dược Hoả lâu như thế!

Hàn Dạ Thần nhếch môi cười, anh cất tờ báo kinh tế vào trong kệ sách báo, ngả người ra sau ghế, mắt hướng ra ngoài cửa sổ. Giọng anh không lạnh không nóng vang lên “Chuyến đi này sẽ dài đây, cậu chuẩn bị cả rồi chứ?” Minh Hạo cười “Tâm thế luôn trong trạng thái sẵn sàng!” “Được!” Hàn Dạ Thần nhếch môi. Sự bình tĩnh trong bất kể chuyện gì thì hai người đã luyện thành sắt thép. Nhưng nói cho cùng cả hai người đều biết rằng, rủi ro có thể xảy ra bất cứ lúc nào, tính mạng cũng có thể dễ dàng chênh vênh như bờ vực, danh giới giữa âm - dương cận kề, không ai biết trước được.

Máy bay tư nhân của Hàn gia bay thẳng xuống sân đỗ riêng của ngôi biệt thự. Đây là biệt thự riêng của Hàn Dạ Thần ở bên Hong Kong. Hàn Dạ Thần vì thuận tiện cho công việc, anh đã mua rất nhiều biệt thự ở mỗi một đất nước để nghỉ ngơi và làm việc. Người trong biệt thự đã nhận tin báo trước, đứng thành một

hàng cung kính cúi đầu chào Hàn Dạ Thần và Minh Hạo “Bang chủ! Bang phó! Các ngài đã đến.” Đây hoàn toàn là người của Hắc Dạ, đều là những sát thủ cấp cao, từ người giúp việc đến quản gia, đều từ Hắc Dạ mà ra. Hàn Dạ Thần gật đầu không nói gì, anh đi vào căn biệt thự. Minh Hạo bước theo sau.- Tứ Được Hỏa này...cậu định sử dụng nó như thế nào? - yên vị trên ghế sofa, Minh Hạo tay còn cầm chiếc hộp gỗ lên.

- Tứ Được Hỏa trong tay tớ là số lô hàng cuối cùng nên cần phải sử dụng cho hợp lí, không nên phí phạm - Hàn Dạ Thần nói - Tớ giao cho cậu Tứ Được Hỏa là đã biết cậu có cách sử dụng hợp lí nó rồi...

- Tin tưởng tớ thế sao? - Minh Hạo cười, anh gật gù - Uh được, sẽ không làm cậu thất vọng.

Lúc này, người quản gia độ tuổi trung niên bước vào, ông ta cung kính cúi đầu nói “Bang chủ, bang phó! Có Nam thiếu gia đến.” Minh Hạo có chút bất ngờ thốt lên “Nhanh như vậy?” “Không nhanh sao được, tôi có buổi họp báo ở gần Hong Kong, bay sang đây cũng chỉ mất ba tiếng, bất ngờ gì chứ!” Giọng nói trầm thấp mang ý cười vang vọng vào trong phòng khách. Nam Khánh thân tây trang màu đen nghiêm túc bước vào. Minh Hạo nhếch môi “Nhiều khi tôi cũng thấy cái nghề minh tinh của cậu có ích đấy chứ!” “Hừ...!” Nam Khánh hừ lạnh một tiếng.

Người quản gia lui ra ngoài. Nam Khánh ngồi phịch xuống ghế sofa, ạn than thở “Có ai khổ hơn tôi không? Haizz...lên tiếng hủy bỏ lịch trình trong suốt hơn một tháng có khác nào sự nghiệp tôi không còn nữa! Bị quản lí gọi điện rồi mail đến điên cả đầu.” Minh Hạo cười nhạo “Cứ thích làm minh tinh nổi tiếng cơ, bao nhiêu ngành nghề bình thường, ít có tính truyền thông hơn thì không chọn. Trong mấy người kia, có mỗi cậu là tôi thấy hâm nhất, Nghị Phong chọn làm bác sĩ, dù danh tiếng cũng nổi đấy nhưng không quá lùm xùm rắc rối còn Tứ Âu thì không nói rồi, ở Hắc Dạ cũng có khi lại quản giúp tôi chuyện công ty, ít ai biết đến cậu ta. Nói chung là cậu đó...Tự làm tự chịu! Hahaha...” “Minh Hạo!” Nam Khánh gằn giọng.

“Im!” - Tiếng Hàn Dạ Thần vang lên đầy lạnh lùng, hai con người đang đấu vô mồm kia lập tức im lặng. Hàn Dạ Thần hài lòng nói tiếp “Nam Khánh, cậu đã đọc thông tin chi tiết của nhiệm vụ lần này chưa?” “Rồi, đã đọc rất kĩ càng! Nhiệm vụ lần này khiến tôi thấy rất hứng thú, bỏ qua đồng lịch trình dày đặc kia cũng đáng” Nam Khánh cười “Ngày mai bắt đầu tiến hành!” Hàn Dạ Thần ra lệnh “Tuân lệnh!” Minh Hạo bĩu môi nhìn Nam Khánh, tên này sao mình thấy bực mình thế nhỉ?

“Minh Hạo!” Nghe tiếng Hàn Dạ Thần gọi tên mình, Minh Hạo giật mình quay ra, anh cười “Bang chủ có gì cần giao phó?” “Hôm nay cậu cần lắp đặt mạng lưới bảo mật vô hình của ba bang phái đó, cần tối nay là phải xong!” Minh Hạo gật đầu. “Còn nữa, tôi biết năng lực của các cậu nhưng vẫn nên cẩn trọng, không thể bỏ sót hay để lộ bất kì một sơ hở nào của cả đối phương và của mình! Quan trọng là phải tìm ra kẻ chống lưng, còn đầu tiêu diệt tận gốc!” Hàn Dạ Thần lạnh lùng nói. Nam Khánh và Minh Hạo nghiêm túc gật đầu.

Cuộc chiến giờ đây, mới thật sự bắt đầu...

*****

Tại biệt thự Hàn gia

- Nghị thiếu gia! Nghị thiếu gia... - giọng nói hốt hoảng của ông quản gia vang lên trong căn biệt thự.

- Có chuyện gì vậy? - Nghị Phong nhíu mày, từ trong phòng đi ra

- Mặc tiểu thư, cô ấy...cô ấy lạ lắm!

- Lạ? - Nghị Phong mày nhíu chặt hơn, anh vội bước về phòng Hàn Dạ Thần - Đi xem trước đã...

Ông quản gia mặt hơi tái đi theo sau Nghị Phong.

Nghị Phong mở cửa, bước đến chỗ Mặc Vi Như. Anh thấy cô đang nhăn mặt vì khó chịu, khuôn mặt ửng đỏ mồ hôi làm vài sợi tóc bết lại,sắc mặt tím tái đến lạ thường. Nghị Phong nhíu mày, anh xem xét tình trạng của Mặc Vi Như. Nghị Phong vừa xem vừa nói “Đây là vấn đề về tâm lý, cô ta đang gặp ác mộng, có lẽ là một ác mộng đáng sợ khó quên nào đó đeo bám. Do hôn mê sâu và lâu ngày, không tránh được các tác động trong dây thần kinh trí nhớ, khiến nó tái hiện lại đoạn hồi ức đó.” Ông quản gia gặng hỏi “Vậy phải làm sao...?” “Bác đừng lo quá, cô ta không sao đâu, chỉ lúc nữa là hết thôi” Nghị Phong nhàn nhạt nói.

“Nhưng mà... trông Mạc tiểu thư đang rất khó chịu” Ông quản gia nhìn bộ dạng của Mạc Vi Như mà thâm đau lòng cho cô gái này “Bác xuống trước đi, có cháu ở đây rồi!” Nghị Phong nói.

Nghe anh nói vậy, ông quản gia mới yên tâm đi xuống lầu. Tiếng đóng cửa vang lên bên tai, Nghị Phong bực bội nhìn cô gái trên giường. Anh dù không muốn nhưng vẫn phải chăm sóc cái thứ “phiên phức” này. Nghị Phong lấy một mũi tiêm ra, anh rút cánh tay Mạc Vi Như đã để trong chăn ra, định tiêm chất trong kim tiêm vào tay cô thì bị Mạc Vi Như nắm chặt lại. Nghị Phong ngạc nhiên nhìn hướng lên cô, Mạc Vi Như lẩm bẩm, giọng cô đứt quãng “Đừng...đừng, không... không phải...lỗi của tôi...” Nghị Phong khó chịu muốn rút tay ra nhưng bàn tay mỏng manh kia lại nắm chặt hơn, tựa như không thể buông.

Nghị Phong cảm thấy mình sắp điên đến nơi rồi, thật muốn vật người phụ nữ này dậy mà đánh cho chết. Chỉ tiếc là một - cô ta là người Hàn Dạ Thần yêu, hai - chăm sóc cô ta là nhiệm vụ của anh. Hít sâu, thở dài, Nghị Phong vỗ vỗ tay của Mạc Vi Như, khẽ xoa dịu mu bàn tay của cô như một hành động trấn an khiến người ta cảm thấy thật yên bình và dễ chịu. Quả thực là như vậy, Mạc Vi Như đã buông lỏng bàn tay đang nắm chặt cổ tay của Nghị Phong ra, Nghị Phong thở phào nhìn cô gái mặt mày đang dần trở lại như bình thường kia. Anh cũng thật không ngờ, một hành động nhỏ nhất như vậy lại mang cho người phụ nữ này một cảm giác an toàn đến thế. Nghị Phong nhìn gương mặt Mạc Vi Như ướt đầm mồ hôi, phần cổ và người cũng vậy. Anh chán nản ấn nút gọi người “Cho người giúp việc nữ lên đây lau người cho Mạc tiểu thư!” Anh không định đợi ở đây nên đứng dậy bước ra ngoài. Bỗng bị một lực nhỏ kéo lại, anh nhú mày quay đầu lại, bàn tay ban nãy lại nắm nhẹ vào vạt áo anh, đôi môi tái nhợt đỏ lại mấp máy hai chữ gì đó, nhìn khẩu hình thì chắc là “Đừng đi...”

54. Chương 53

Nghị Phong dần cảm thấy bất lực, anh thở hắt ra. Không biết làm gì khác hơn ngoài đành ngồi xuống bên cạnh Mạc Vi Như. “Không... không phải tôi... thật mà...” Mạc Vi Như liên tục lẩm bẩm. Nghị Phong dù bực mình nhưng anh vẫn giúp cô xoa dịu, Nghị Phong nói “Ngủ đi...ngủ đi, không phải thì không phải!” Anh xoa nhẹ cánh tay cô, bàn tay cũng nắm lấy bàn tay cô, khẽ nắm lại. Nghị Phong chỉ thấy cô hết lẩm bẩm, khóe môi cong nhẹ như đang mỉm cười, giọt nước mắt khô lại trên thái dương, vài sợi tóc bết lại trên má. Không hiểu sao, Nghị Phong lại cảm thấy có một sự thương hại đối với người phụ nữ này, ngoài ra còn một cảm giác lạ lẫm nào đó mà anh chưa biết tên dâng lên trong lòng.

“Cốc...cốc” “Nghị thiếu gia, chúng tôi đến giúp Mạc tiểu thư ạ!” Tiếng gõ cửa và giọng của một cô hầu gái vang lên. “Vào đi!” Nghị Phong nói vọng ra. Hai cô hầu gái bước vào, trên tay là thau nước, khăn bông, lọ hương thơm dịu dàng thể, Nghị Phong đặt lại tay Mạc Vi Như vào trong chăn, anh quay ra nói với hai cô hầu gái “Các cô làm cẩn thận một chút” “Dạ thưa thiếu gia!”

Nghị Phong đi ra ngoài cho hai cô hầu gái làm việc. Anh cần về phòng của mình chế tiếp thuốc.

*****

Tại tập đoàn Hàn thị

- Các người làm việc kiểu gì đấy hả? - tiếng gầm giận dữ của Tử Âu vang lên trong phòng họp.

Cái trưởng phòng bộ phận từ thấp đến cao đều im lặng cúi đầu, người họ đều hơi run vì sợ.

- Bản báo cáo như thế này mà cũng dám đưa lên cho tôi xem! Các người cũng giỏi lắm rồi nhỉ? - Tử Âu cười lạnh lùng, anh nhìn quanh phòng họp - Năng lực của mọi người thật làm tôi hoài nghi...Như vậy liệu có xứng đáng ở lại Hàn thị?

Nghe Tử Âu nói thế, ai nấy đều hốt hoảng mà đứng dậy cúi đầu “Phó giám đốc, ngài thứ lỗi!” Họ làm sao mà có thể bị mất việc được, bị Hàn thị loại trừ cũng cùng lúc đó là công danh và sự nghiệp của họ đi đời. Ai cũng phải biết rằng người nào bị đuổi khỏi Hàn thị thì tức là được coi như không có năng lực hoặc là

không đủ khả năng để làm việc do đó sẽ không có một nơi nào nhận họ vào làm dù là một công ty nhỏ đi nữa.

- Hừ, các người dọ này không màng đến công việc nữa mà... - Tử Âu ném tập tài liệu xuống bàn “Bộp” một tiếng - Ngay cả những phần việc đòi hỏi sự tỉ mỉ, cẩn thận cũng không có. Số liệu lẫn ngày tháng lệch lạc sẽ có hậu quả gì? Các người đều đã biết rồi...

-.... - Các trưởng phòng im lặng lăm lét nhìn nhau.

- Bản báo cáo này, vứt! Làm lại cái mới cho tôi! Cuộc họp hôm sau, tôi không muốn thấy sự việc như hôm nay nữa! - Tử Âu ngồi xuống ghế bành, nhìn từng người.

- Dạ, phó giám đốc! - Các trưởng phòng thở phào, vội cúi đầu.

- Tan họp!

Tử Âu về phòng làm việc của mình, anh vừa đi vừa nói với thư ký ở sau “Cho người để ý giám sát Đinh trưởng phòng, kiểm kê lại sổ sách của ông ta!” “Dạ phó giám đốc!” Người thư ký nói. Bỗng Tử Âu đứng phải một người, anh lùi ra sau một bước, cau mày nhìn cô gái đang đứng xoa xoa trán do bị đập vào lồng ngực của anh. Phó Ninh vừa xoa vừa khẽ nguyên rủa “Sao xui dữ vậy trời, trước thì đứng phải tổng giám đốc, còn tự mình hại mình, giờ thì là ai đây...!!” - Cô đi đứng kiểu gì vậy? - Tử Âu héch mặt cao giọng hỏi, hai tay anh rút túi quần, một bộ dạng đầy kiêu ngạo.

- Tôi...tôi xin lỗi! - Phó Ninh nhìn người đàn ông trước mặt mình, anh ta trông khá đẹp trai, nhìn qua là biết không phải người nên chọc vào, nên dù có ghét cái giọng điệu khinh người quá đáng của người đàn ông này nhưng cô vẫn phải nhẫn nhịn, nuốt cục tức vào - Là do tôi đang có việc bận, vội quá nên...

- Không cần giải thích với tôi, tôi không quan tâm! - Tử Âu cắt ngang lời Phó Ninh - Chỉ là tôi muốn nhắc nhở cô, lần sau đi nhìn đường một chút, may cho cô là tôi cũng đang có việc bận cần phải đi ngay không thì tôi đã tính sổ với cô ngay rồi...

- Tôi chỉ vô ý đụng phải anh thôi mà, cái gì mà tính sổ? - Phó Ninh trợn mắt nhìn, ở đâu ra cái người vô lý như vậy? Cô không thèm quan tâm đến bộ dạng hốt hoảng xua tay ý bảo im đi của cô thư ký của Tử Âu.

- Hừ...đúng là bực mình mà! Cô đợi đấy! - Tử Âu nói rồi cao ngạo bước đi. Cô thư ký vội theo sau, nhìn Phó Ninh rồi khẽ lắc đầu. Cô thư ký lúc đi ngang qua Phó Ninh liền thì thầm “Trợ lý Phó, cô chọc nhầm vào phó giám đốc rồi!”

- What the...? - Phó Ninh cô thật muốn chửi thề, cuộc sống của cô từ khi nào lại xui như vậy? Hai lần! Là hai lần tự mình hại mình, toàn là đụng phải người cơ chứ, mà lại là toàn là cấp trên. Huhu, sau này công việc của cô phải làm sao đây!?

Phó Ninh nghĩ đến Mạc Vi Như, đã hai ngày rồi chị ấy chưa đến, cô hỏi phòng thư ký thì cũng chỉ biết là chị ấy có việc bận nên xin nghỉ nhưng người báo không phải chị ấy, là một người đàn ông. Trong tập đoàn, mấy cô gái rảnh rỗi hay lấy chuyện này ra bàn trong giờ trưa. Haizz... chị Mạc, bao giờ chị mới quay lại? Còn cứu em nữa chứ!!

Phó Ninh thở dài, cô nhìn lên đồng hồ trên tường, OMG! Muộn, muộn rồi! Phó Ninh chạy vội vào thang máy.

*****

Trong một nhà hàng Tây

- Ông thấy sao? - Nhất Hàn nâng ly rượu vang đỏ lên uống, anh hỏi người đàn ông trung niên ngồi đối diện mình.

- Hừm...không phải là không được nhưng mà...- người đàn ông trung niên nói rồi thở dài -...Độ rủi ro rất lớn, hậu quả tôi không nghĩ được.

- Smith! Ông lại thấy lo lắng và bất an? Thật không giống người tôi quen chút nào.

- Haha Nhất Hàn, tôi nói thật! chuyện này không thể đùa được đâu. Làm đâu có dễ như nói - Smith cười, ông ta mân mê chiếc đĩa trên bàn - Với lại cậu không sợ ba cậu phát hiện sao?

- Hừ, ba tôi? - Nhất Hàn cười khẩy - Phát hiện thì sao chứ!? Không phải là nên khen tôi có thủ đoạn đấy chứ!? Tôi giúp ông ta có được bản hợp đồng bạc tỉ thì vì sao tôi phải sợ ông ta? Ông ta nên cảm ơn tôi đúng hơn là trách móc tôi.

- Nhất Hàn! Tôi hiểu cậu đang muốn chiếc ghế chủ tịch kia lắm rồi nhưng mà việc này cậu nên suy nghĩ lại đi. Bản thân tôi cũng không tốt lành gì nhưng tôi còn có biết nghĩ đến hậu quả!

-....

- Thua người ta một cấp bậc dù tài năng cũng chẳng kém cạnh gì, tôi hiểu cảm giác của cậu - Smith nhếch mép cười, ông ta như muốn thêm dầu vào lửa.

- Im đi! Smith, tôi với ông có thể thương lượng! - Nhất Hàn

- Thương lượng? - Smith bật cười, ông ta chống hai tay lên bàn.

- Phải! Đó không phải là điều ông muốn sao? - Nhất Hàn nhếch môi

- Nói đi... - Smith cười

- Sau khi vụ này thành công, đợi Hàn thị thân bại danh liệt dưới tay của Nhất Hàn tôi thì tiền, ông muốn bao nhiêu cũng được! - Nhất Hàn

- Tiền!? Cậu thấy tôi còn thiếu sao? - Smith ngồi thẳng người, giơ hai tay ra.

- Tôi biết... tiền đối với ông! Không bao giờ là đủ... - Nhất Hàn cười nói tiếp - Nhất là khi ông còn một khoản nợ trên trời tại sòng bạc “Đen”

-.... - Smith có chút bất ngờ nhìn Nhất Hàn nhưng rồi ông ta bật cười - Hay, hay lắm! Được thôi, cậu đã có lòng thì tôi cũng cần phải có dạ chứ nhỉ?

- Tôi vừa nhận được tin, chủ tịch Hàn thị Hàn Dạ Thần bay sang Hong Kong rồi, chưa biết rõ thời gian về nhưng sẽ khá lâu đấy! - Smith nói - Thời gian cậu ta vắng mặt, sẽ thuận lợi cho chúng ta hơn.

- Ông sợ hấn!? - Nhất Hàn nhíu mày

- Ha! Cậu nói gì cơ? Sợ? No no, không bao giờ... - Smith xua tay, ông ta nói tiếp - Chỉ là tôi nghĩ đến cảnh còn chưa lấy được tiền đã bị gô cổ vào tù rồi, năng lực của Hàn Dạ Thần! Ai có thể không biết cơ chứ!

- Nghe có vẻ sợ sệt đấy nhỉ? - Nhất Hàn tay nắm chặt lại, mắt anh nhìn chăm chăm vào chất lỏng rượu trong ly thủy tinh.

- Nhất Hàn...cậu yên tâm, tôi một khi đã làm việc thì không bao giờ thất bại! - Smith làm như không nghe thấy câu nói của Nhất Hàn, ông ta không muốn mình mất kiểm chế mà bỏ qua vụ làm ăn “béo bở” này.

- Hừ! Tôi tin được không đây? - Nhất Hàn nhướn mày.

- Chúng ta làm việc với nhau không chỉ một hai lần, cậu nên hiểu rõ về tôi rồi chứ!?

- Haha, tôi không có ý đó! Được, mọi việc giao cho ông...Smith - Nhất Hàn giơ ly rượu ra - Hợp tác vui vẻ!

- Hợp tác vui vẻ!

“Keng” - tiếng thủy tinh chạm nhau vang lên. Một cuộc hợp tác mới được tạo thành.

“Hàn Dạ Thần, mày đứng trên cao quá lâu rồi, cũng nên ngã xuống đi...tao sẽ rất vui khi là người giúp mày sẽ thực hiện điều đó!” - Nhất Hàn thầm nghĩ.

55. Chương 54: Tỉnh Lại

Hàn Dạ Thần nhận được cuộc gọi video của Nghị Phong. Anh lúc này đang trong thư phòng, xem xét qua tình hình của Hàn thị gần đây theo lời của Tử Âu.

- Vi Như thế nào rồi!? - Hàn Dạ Thần

- Tình trạng của cô ấy ngày hôm nay vẫn ổn chỉ là do hôn mê trong thời gian dài nên gặp ác mộng.

- Gặp ác mộng? - Hàn Dạ Thần nhíu mày, anh nghĩ đến buổi tối khi anh còn ở thị trấn nơi ở của Mạc Vi Như, cô đã kể cho anh về cơn ác mộng đó, lại là về người đàn ông đó! Sao anh ta cứ luôn lờn vờn trong kí ức của Vi Như vậy? Khiến cô ngay cả trong giấc ngủ cũng không được yên. Điều này làm Hàn Dạ Thần tức giận, anh nắm chặt hai bàn tay lại, tiếng “rắc...rắc” vang lên.

- Cậu đừng lo, chỉ là một cơn ác mộng thôi, không ảnh hưởng đến sức khỏe của cô ấy - Nghị Phong nói, trong lòng anh bức bối không thôi (Không phải đam mê đâu nha ^^) Hắc Dạ biểu lộ rõ cảm xúc như vậy từ bao giờ? Vẫn là vì một người phụ nữ. - Không những thế còn giúp cô ấy tỉnh lại sớm hơn.

- Thật sao? - Hàn Dạ Thần vui mừng

- Đúng! Khi nào cô ta tỉnh lại, tôi sẽ báo cho cậu biết sớm nhất!

- Được, tôi đợi tin của cậu - Hàn Dạ Thần cười.

“Tút” màn hình tắt đi, Hàn Dạ Thần gấp chiếc laptop xuống, anh không kìm nổi cảm giác nôn nóng muốn chạy về ngay. Hàn Dạ Thần trong lòng thầm nghĩ “Xong vụ này, có phải anh nên gác lại mọi chuyện không nhỉ?”

“Cốc...cốc” “Thần, tớ vào nhé!” Tiếng của Minh Hạo vang lên. Không đợi Hàn Dạ Thần nói gì, anh đã mở cửa bước vào. Hàn Dạ Thần gạt đồng hồ trên bàn sang một bên, nhíu mày nhìn Minh Hạo “Đâu ra cái kiểu chưa được sự đồng ý của chủ nhà mà đã ra vào tự nhiên như vậy hả?” Minh Hạo ngồi xuống ghế sofa.

- Haha, có tớ đây có kiểu đó đó! Thần, chẳng phải cậu đã cho tớ cái quyền lợi đó sao? - Minh Hạo cười nói.

- Bao giờ? - Hàn Dạ Thần lườm anh - Minh thiếu gia cần phải xem lại các phương diện quan hệ của chúng ta đi không lại hiểu lầm tôi nhiều cái.

- Hừ... - Minh Hạo hừ một tiếng, anh nói - Thôi, hôm nay đến là để đưa cậu tệp hồ sơ này, có manh mối mới thu nhập được từ Nam Khánh.

Minh Hạo đứng dậy, mang một tệp hồ sơ gấp trong túi áo ra, đặt lên bàn. Hàn Dạ Thần cầm tệp hồ sơ lên, mở ra, anh lấy từ trong tệp hồ sơ ra một bộ ảnh tầm 12 tấm ảnh. Hàn Dạ Thần xem từng bức, anh vừa xem kĩ vừa nói “Tên này hành động cũng nhanh thật, đêm hôm qua mới bắt đầu thực hiện nhiệm vụ, giờ đã thu thập không ít manh mối có lợi” Minh Hạo gạt đầu rồi anh “à” lên một tiếng “Phải rồi, lúc tên Nam Khánh gửi cho tớ mấy bức ảnh này thì cậu ta có kèm thêm lời nhắn là muốn được thưởng lớn, rồi cậu ta còn than vù này quá mất sức, nói bla bla một hồi là tớ biết tên này đòi nghỉ dài ngày...” Hàn Dạ Thần bật cười. Minh Hạo cũng vui lây mà cười theo.

- Hạo, Tử Âu mới nói cho tớ về tình trạng gần đây của Hàn thị. - Hàn Dạ Thần đưa cho Minh Hạo xem một tập tài liệu, anh nhếch môi - Xem ra...có nội gián.

- Ha! Hay đấy, kế hoạch vừa mới bắt đầu thì đã có nội gián rồi... - Minh Hạo tay lật lật tập tài liệu - Tên nào không muốn sống nữa vậy, gan lớn thật đấy! - Cậu giúp Tử Âu yểm trợ đằng sau, nội gián lần này không chỉ có một, tớ tin vào năng lực của Tử Âu nhưng cậu ta không thể đấu được với nhiều con cáo già nhất là bọn chúng lại liên kết với nhau trong lần này - Hàn Dạ Thần nói.

- Uh được - Minh Hạo gật đầu.

Minh Hạo bỗng nhớ ra gì đó, anh hỏi “Thần, Mạc Vi Như sao rồi!?” Hàn Dạ Thần trên môi không giấu nổi nụ cười vui vẻ, anh nói “Cô ấy không sao, sắp tỉnh lại rồi...” “Haha tên Nghị Phong này, đúng là không dám khiến người khác lo nghĩ gì mà” Minh Hạo cười. Hàn Dạ Thần mỉm cười gật đầu, anh hướng mắt về phía

cửa sổ lớn, nhìn những tia nắng đang chiếu xuống xuyên qua cửa kính, anh thầm nghĩ “Vi Như, ánh sáng của anh...”

*****

Biệt thự Hàn gia, trong phòng của Hàn Dạ Thần.

Mạc Vi Như khẽ động người, cô muốn mở mắt ra nhưng lại không thể mở được. Phải đợi một lúc lâu sau, Mạc Vi Như mới mở được mắt. Nhưng rồi cô lại bị chói bởi ánh điện trên trần và xung quanh, đợi thêm một lúc thì cô mới có thể thích ứng được. Mạc Vi Như nhìn trần nhà cao màu trắng ngà, có đèn chùm thủy tinh màu vàng treo giữa phòng, tỏa sáng lấp lánh. Mạc Vi Như muốn chống người ngồi dậy nhưng sức lực cô lúc này như bị rút cạn hết đi. Cô bất lực thở dài, Mạc Vi Như chỉ biết rằng nơi đây không phải là căn phòng trọ của cô.

Không biết làm gì, Mạc Vi Như đành nhắm mắt lại tĩnh dưỡng một hồi. Cô nghe thấy tiếng cửa mở và tiếng bước chân ngày một gần với mình. Cô nghe thấy người đó thở dài nói “Haizz...Mạc tiểu thư, cô mau mau tỉnh dậy đi, Hàn thiếu gia đợi cô lâu lắm rồi đó!” Đây là giọng và một người đàn ông trung niên già dặn! Còn người mà ông ta nói là ai? Hàn thiếu gia!? Là ai...? Không lẽ là Hàn Dạ Thần? Mạc Vi Như vì suy nghĩ của mình mà bất ngờ mở mắt.

Ông quản gia đặt chiếc khay đựng túi thuốc xuống bên cạnh. Ông quay đầu sang định thay chiếc túi truyền dinh dưỡng thì bị giật mình bởi người trên giường. Cô gái từ lúc nào đã mở mắt, chớp chớp đôi mắt nhìn mình. Ông quản gia kêu thốt lên “Mạc...Mạc tiểu thư! Cô tỉnh rồi!!” Chết giọng đầy vui sướng của ông ta làm Mạc Vi Như nhúm mày.

Ông quản gia nói “Mạc tiểu thư...cô đợi tôi một chút, tôi đi gọi cho Nghị Phong thiếu gia!” Rồi chạy vội đi. Không lâu sau, Nghị Phong thân quần áo thoải mái, khoác áo blouse trắng quen thuộc đi theo sau ông quản gia.

Nghị Phong bước đến cạnh giường của Mạc Vi Như, anh từ trên nhìn xuống, nhếch môi nói “Tỉnh rồi!?” Mạc Vi Như không nói gì, cô chỉ muốn ngồi dậy nhưng cơ thể dường như vẫn không thể cử động. Nghị Phong ra hiệu cho ông quản gia đỡ Mạc Vi Như dậy. Anh nói “Cô cứ từ từ thôi, hiện giờ sức khỏe của cô không được tốt lắm! Cần nghỉ ngơi cho tốt mới mau hồi phục được” sau đó Nghị Phong lại nói thêm “Mau mau hồi phục nhanh để tôi còn đi làm việc của tôi, vì cô mà tôi mất khá nhiều thời gian rồi!” Giọng điệu không lạnh không nóng của Nghị Phong đi qua tai của Mạc Vi Như lại thật kiêu ngạo và khinh thường. Cô nhúm mày, thân thể thường ngày được tiếp chất dinh dưỡng và nước nên cổ họng cô không bị khô khốc.

- Xin hỏi anh là ai? - Mạc Vi Như khẽ cảm ơn ông quản gia vì đã đỡ cô dậy, cô yếu ớt dựa vào thành giường, đưa mắt nhìn người đàn ông đẹp trai trước mặt.

- Tôi!? - Nghị Phong nhếch môi - Thứ lỗi, tôi tên Nghị Phong, là bác sĩ tư nhân của Hàn gia.

- Anh nói...ở đây là biệt thự Hàn gia của Hàn Dạ Thần sao? - Cô nghiêng đầu hỏi, mái tóc đen dài mượt trải dài ra sau, gương mặt trắng trẻo thanh tú xinh đẹp hơi nhợt nhạt trông thật mong manh. Mày cô hơi nhúm lại, đôi môi hơi mím, đôi mắt to tròn nhìn anh.

- Đúng! - Nghị Phong gật đầu, trong đầu anh bỗng vụt qua một suy nghĩ: sao lại đáng yêu thế nhỉ? Nghị Phong rùng mình vội lược bỏ đi cái suy nghĩ ghê rợn này. Bản thân anh dạo này cũng điên rồi!

- Tôi làm sao...mà lại ở đây vậy? Là Hàn Dạ Thần đưa tôi về?

- Cô do làm việc quá sức, thể chất lại yếu cộng với một vài triệu chứng cảm cúm nên bị ngã ở tập đoàn và hôn mê sâu...Hàn thiếu gia đã đưa cô về Hàn gia để tiện chăm sóc.

- Tôi hôn mê đã bao lâu rồi? - Do một phần hôn mê sâu, ngủ nhiều nên đầu cô hơi choáng váng, cũng không muốn nghĩ nhiều đến việc này.

- Tính cả hôm nay thì chính xác là cô đã hôn mê 6 ngày - Nghị Phong nói - Sớm hơn tôi dự đoán.

- Cái gì? 6 ngày? - Mạc Vi Như ngỡ ngàng, cô không nghe nhầm chứ? Cô hôn mê đến tận 6 ngày? Trời ơi...

- Tôi hỏi cô...cô có nhớ gì về ngày hôm đó không? - Nghị Phong hỏi Mạc Vi Như, anh biết chắc chắn là cô sẽ không nhớ gì về tối hôm đó nhưng anh vẫn phải hỏi lại cho chắc thêm.
- Ngày hôm đó? - Mạc Vi Như - Anh hỏi làm gì?
- Nói đi... - Nghị Phong lạnh lùng nói hai chữ, anh không muốn nói nhiều.
- Hừ... - Mạc Vi Như bĩu môi, cô nghĩ ngợi rồi nói - Tối hôm đó, tôi đi công trường về, không may quên điện thoại ở tập đoàn nên tôi bắt xe về tập đoàn lấy.
- Cô nói rõ hơn đi! Về quang cảnh lúc đó của Hàn thị hay nhân viên chẳng hạn - Nghị Phong giục
- Hừm... vẫn có vài nhân viên làm việc, tôi lên thẳng tầng 100 định vào phòng chủ tịch lấy máy điện thoại nhưng... - Nói đến đây, Mạc Vi Như ngưng lại, cô lấy tay gõ nhẹ đầu mình - Sau đó tôi không còn nhớ gì nữa...
- Cô chắc chứ!?
- Uh - Dù hơi khó hiểu nhưng Mạc Vi Như vẫn gật đầu.

Nghị Phong hài lòng nhếch môi cười. Anh nói với ông quản gia đang đứng bên cạnh “Bác cho người làm vài món ăn bổ dưỡng nhẹ thôi, không dầu mỡ hay quá nặng mùi” ông quản gia gật đầu đi xuống lầu. Nghị Phong nhìn sang Mạc Vi Như “Cô không hỏi gì về Hàn Dạ Thần sao?” Mạc Vi Như khẽ lắc đầu “Chắc anh ấy đang ở tập đoàn làm việc, tôi không làm phiền anh ấy đâu”

56. Chương 55

Nghị Phong nhếch môi nhìn cô “Cô là lo lắng thật hay là không quan tâm Hàn Dạ Thần!?” Mạc Vi Như nhún mày “Anh nghĩ kiểu gì vậy? Tôi đối với Hàn Dạ Thần, anh làm sao biết được, đừng đem ý nghĩa lời nói của tôi sai lệch chứ!” Nghị Phong không nói gì, anh lấy chiếc Ipad ra từ ngăn tủ cạnh giường. Bật lên và ấn ấn vài tiếng “Lách...cách” rồi đưa cho Mạc Vi Như “Hàn Dạ Thần rất lo cho cô, anh ấy đang công tác bên Hong Kong nhưng cũng luôn nhắc nhở tôi phải chăm sóc cho cô cẩn thận, khi cô tỉnh lại thì lập tức gọi cho anh ấy!” Mạc Vi Như khẽ cười, anh bận rộn như vậy nhưng vẫn một lòng lo lắng và quan tâm tới cô.

Mạc Vi Như cầm chiếc Ipad, nhìn màn hình đang được kết nối. Khi có thông báo kết nối thành công, cô thầm nín thở, trong lòng bỗng trở nên thật nặng nề, mang bao nỗi mong đợi mà chỉ cô biết rõ.

*****

Hàn Dạ Thần ngồi trong thư phòng, anh vừa họp trên SC với người của Hắc Dạ. Hàn Dạ Thần thở hắt ra một tiếng, anh mệt mỏi day day mi tâm, đã hai ngày nay, công việc Hàn thị lẫn Hắc Dạ cùng lúc đều đổ dồn lại hết một chỗ, làm anh không nghỉ ngơi được một chút nào. Và giờ phút này, anh chỉ mong có cô ở bên cạnh mình. Anh nhớ về lúc cả hai ở Hàn thị. Khi đó tập đoàn nhận được hợp đồng mới từ đối tác bên Mỹ, thời gian gấp rút khiến anh bận bù đầu bù cổ.

Hàn Dạ Thần nhận được video kết nối của Nghị Phong. Anh hơi thắc mắc vì ngày hôm trước Nghị Phong vừa mới gọi cho anh. Trong lòng Hàn Dạ Thần tràn đầy lo lắng, không phải... cô xảy ra chuyện gì rồi chứ? Anh khẽ lắc đầu. Hay là...Vi Như, cô ấy tỉnh rồi. Hàn Dạ Thần vội nhận kết nối.

Màn hình hiện lên gương mặt mà trong mơ Hàn Dạ Thần mới mong thấy được bao lâu nay. Là Mạc Vi Như! Vi Như của anh! Cô ấy tỉnh lại rồi...! Hàn Dạ Thần vui mừng nở nụ cười, anh không biết nói gì hơn, cứ thế chớp chớp mắt nhìn cô.

Mạc Vi Như hơi ngại ngùng, cô nhìn anh hồi lâu rồi mới mở miệng “Hàn Dạ Thần, em tỉnh lại rồi!” Hàn Dạ Thần gật đầu, anh chỉ cười, không nói gì nhưng mỗi ngước mắt anh đều toát lên vẻ vui mừng. Nghị Phong ngồi bên cạnh khẽ lắc đầu, Hắc Dạ...anh khác quá đi thôi!

- Em thế nào rồi? Có cảm thấy khỏe hơn chưa? - Hàn Dạ Thần cuối cùng cũng lên tiếng sau vài phút đắm chìm trong vui sướng vì cô tỉnh lại.

- Em thấy tốt hơn nhiều rồi! - Mạc Vi Như mỉm cười - Cũng may là có anh, em nghe bác sĩ tư nhân của anh nói là em bị hôn mê sâu, thật dọa người mà! Ngay cả bản thân em cũng không nghĩ tới mình lại bị như vậy.

- Em không chăm sóc tốt cho bản thân mình gì cả, lúc ra khỏi phòng, nhìn thấy em ngất trên sàn, làm anh lo lắng không yên! - Hàn Dạ Thần trách móc cô, dù đây cũng chỉ là lời nói dối nhưng về sự lo lắng thì là thật.

- Em xin lỗi... - Mạc Vi Như cảm động, cô bỗng thấy mắt mình cay xè - Làm anh lo lắng cho em rồi.

- Vi Như...anh vui lắm! - Hàn Dạ Thần bỗng nói.

- Hả?

Nghị Phong đứng dậy, bước ra ngoài, đóng cửa vào để cho hai người kia có không gian riêng tư. Hàn Dạ Thần nghe tiếng đóng cửa, anh khẽ cười “Cậu ta hiểu chuyện thật đấy!” Mạc Vi Như bật cười.- Anh đang ở Hong Kong công tác sao? Có nhiều việc lắm đúng không? Tự nhiên anh bác sĩ kia gọi cho anh làm em không biết phải làm sao, làm phiền anh rồi... - Mạc Vi Như nói nhỏ

- Ngốc! Là anh bảo cậu ấy là khi nào em tỉnh thì phải lập tức gọi cho anh - Hàn Dạ Thần cười.

- Dạ Thần...cảm ơn anh! - Mạc Vi Như chân thành nhìn anh.

- Anh đã nói rồi, giữa chúng ta không phải nói những lời khách sáo như vậy, là anh tự nguyện.

- Anh nói như vậy nghĩa là...quan hệ của chúng ta... - Mạc Vi Như nói ngập ngừng, cô chờ đợi lời nói của Hàn Dạ Thần.

- Là người yêu! - Hàn Dạ Thần nhún mày, giọng nói có phần tức giận - Em vẫn chưa cho anh câu trả lời sao? Em nói như vậy, tức là em từ chối!?

- Dạ Thần... - Mạc Vi Như vội gọi tên anh - Em đã nói là anh cho em thời gian để...

- Em còn muốn anh chờ em bao lâu nữa hử Vi Như? - Hàn Dạ Thần cắt ngang lời cô, anh tức giận nói - Anh lo lắng, quan tâm, chăm sóc cho em và nhất là yêu em biết bao nhiêu vậy mà cũng không thể khiến em nhận ra tình cảm của mình nhanh hơn? Cho anh câu trả lời nhanh hơn sao hả? Vi Như, em không quan tâm tới lời nói của anh đúng không? Hay nói cách khác là em từ trước giờ chưa bao giờ thật sự để tâm đến anh!!!

-... - Mạc Vi Như bị giật mình, cô chớp chớp mắt nhìn anh, gương mặt tức giận kia làm cô đau lòng không thôi! Cô nghĩ đến buổi tối hôm ở ngoài cửa rạp chiếu phim đó cho đến nay, một câu trả lời cô cũng chưa cho anh được, để anh lo lắng cho cô, để anh tổn hại thời gian cho cô, để anh một mình tự nguyện toàn tâm toàn ý giao tâm tư cho cô. Quả thực, cô như vậy, anh nói cô không quan tâm anh, cũng không khác gì. Mạc Vi Như thở dài - Haizz... Hàn Dạ Thần, vậy khi nào anh về rồi thì em sẽ nói cho anh biết câu trả lời của em...

- Sao em không nói luôn đi!? - Hàn Dạ Thần đúng là không biết phải làm sao với cô.

- Em không muốn chuyện quan trọng như vậy biểu hiện qua màn hình vô tri vô giác...

- Hừm... được rồi, em nhớ đó! Khi nào anh về, em bắt buộc phải cho anh câu trả lời! - Hàn Dạ Thần vẻ mặt nghiêm nghị nói

- Uhm... - Mạc Vi Như khẽ gật đầu, cô mỉm cười nói - Vậy anh làm việc tiếp đi nha, em phải về nhà trọ.

- Em ở yên ở Hàn gia cho anh! Không được đi đâu cả! Chờ anh về rồi mới được đi! - Hàn Dạ Thần biết mình có hơi vô lý nhưng anh vẫn muốn lưu giữ cô ở lại cho đến khi mình trở về.

- Hàn Dạ Thần! - Mạc Vi Như gọi tên anh, cô nhún mày nói - Anh đang giam lỏng tự do của em sao?

- Vi Như... ý anh không phải là như vậy, em đừng hiểu lầm... - Hàn Dạ Thần vội nói, nhìn anh mắt nghi ngờ của cô, anh không chịu nổi. - Là vì anh lo cho em! Em mới vừa tỉnh lại, sức khỏe chưa ổn định, về nhà trọ rồi em ở một mình thì ai sẽ chăm sóc cho em? Em phải nghĩ cho cơ thể mình đi chứ, nó cũng có giới hạn

chịu đựng! Ngoan, nghe anh đi được không? Ở lại Hàn gia tĩnh dưỡng, chờ anh về rồi anh sẽ đưa em về nhà trọ sau nhé!

-.... - Mạc Vi Như bất ngờ không thôi, người cao quý, lạnh lùng như Hàn Dạ Thần mà lại có dáng vẻ hơi giống “cầu xin” như vậy sao? Cô nên đồng ý hay là không? Nhìn anh như vậy vì cô, cô nên làm sao cho phải - Dạ Thần, em thấy ngại lắm! Làm phiền anh hết lúc này lại đến lúc khác, giờ còn ở nhà anh, em không quen...

- Vi Như, em phải tập quen dần đi, đằng nào sau này thì em cũng phải đến Hàn gia ở - Hàn Dạ Thần nhếch môi.

- Lí do? - Mạc Vi Như thắc mắc.

- Sau này, khi em làm vợ của anh, làm Hàn phu nhân thì đến ở Hàn gia là điều đương nhiên - nghĩ tới sau này cô sẽ làm vợ mình, Hàn Dạ Thần lại cười tươi không ngớt.

- Anh...không có đâu nha! - mặt cô đỏ lên vì ngại ngùng - Em còn chưa cho anh câu trả lời tức là hai ta còn chưa vượt qua ranh giới đầu tiên của tình yêu là người yêu của nhau vậy mà anh đã nghĩ đến chuyện cưới xin rồi sao?

- Hửm...anh luôn rất tỉ mỉ mà - Hàn Dạ Thần cười - Vậy em có đồng ý với anh không? Ở lại Hàn gia tĩnh dưỡng và chờ anh về!

- Haizz...được rồi, em đồng ý với anh không thì người nào đó cứ nói suốt, em nghe muốn đau cả đầu... - Cô chọc anh

- Tốt lắm! - Hàn Dạ Thần vui vẻ, anh nghĩ gì đó rồi nhắc cô - Anh cho em nghỉ phép một tháng, không được đi làm đâu đấy, phải tuân thủ lệnh của cấp trên!

- Uhm... - Mạc Vi Như mỉm cười hạnh phúc.

Hàn Dạ Thần nhắc nhở cô thêm vài lời rồi hai người mới lưu luyến chào tạm biệt nhau. Mạc Vi Như để chiếc Ipad lên tủ giường, cô chậm rãi nằm xuống giường, môi vẫn mỉm cười vui vẻ.

57. Chương 56

- Nghị thiếu gia, cậu sao vậy? - Ông quản gia từ vườn hoa ở khuôn viên bước vào, thấy Nghị Phong bộ dạng đầu suy tư đang ngồi ở trên ghế sofa, ông hỏi.

- Không sao đâu bác, vẫn là việc chế thuốc thôi ạ! - Nghị Phong bưng tỉnh, anh thở dài rồi nói

- Cậu đừng tự tạo áp lực cho bản thân nữa... cũng nên nghỉ ngơi một chút đi! Tôi thấy cậu từ hôm đến Hàn gia cứ ở trong phòng làm việc suốt.

- Do lần này gấp quá bác ạ, cháu phải hoàn thành sớm.

- Cho dù là vậy thì vẫn nên nghỉ ngơi chứ! - Ông quản gia cười - À mà...cậu gọi cho Hàn thiếu gia chưa?

- Cháu để cô ta gọi rồi!

- Cậu thấy thế nào? - Ý ông quản gia muốn nói là Nghị Phong thấy mối quan hệ của Mạc Vi Như và Hàn Dạ Thần như thế nào?

- Cháu cũng bị bất ngờ lắm! - Nghị Phong hiểu ý, anh nhếch môi cười rồi nói tiếp - Nhìn Hàn Dạ Thần đã không còn giống như trước, cháu mới hiểu lời bác nói lúc trước là như thế nào!

- Haha, tôi đã nói rồi mà... - Ông quản gia cười.

Bỗng có tiếng bước chân vang lên, hai người cùng ngoái đầu lại nhìn. Mạc Vi Như thân vẩy ngủ bảo thủ đứng trên bậc cầu thang, cô hơi đỏ mặt “Xin lỗi nhưng mà...tôi đói quá! Có gì ăn không vậy?” Ông quản gia bật cười còn Nghị Phong thì khẽ nhếch môi.

- Có có, tôi biết là cô khi tỉnh lại sẽ thấy đói nên đã nấu sẵn thức ăn cho cô rồi, cũng sắp xong rồi đấy, bây giờ tôi sẽ vào xem và bưng ra cho cô nhé! - Ông quản gia.

- Dạ... cháu cảm ơn bác! - Mạc Vi Như ngại ngần nói

Ông quản gia cười cười gật đầu bước vào phòng bếp. Mạc Vi Như chậm rãi bước xuống, cô nhìn người đàn ông ban nãy, lad bác sĩ tư nhân của Hàn gia! Cô bước tới chiếc ghế sofa, im lặng đứng nhìn Nghị Phong.

- Cô ngồi đi! - Nghị Phong vừa đọc báo vừa nói.

- À...ukm - Mạc Vi Như lúng túng ngồi xuống

- Nói chuyện xong với Hàn Dạ Thần rồi hả? - Nghị Phong có thể hình dung ra gương mặt vui mừng của Hàn Dạ Thần và nụ cười của anh, Nghị Phong thầm nghĩ “Tên này có muốn về luôn không biết?”

- Ukm... - Mạc Vi Như nhìn gương mặt góc cạnh nghiêng nghiêng điển trai của Nghị Phong, cô nhỏ giọng nói - Cảm ơn anh!

- Sao? - Nghị Phong bỏ tờ báo xuống bên cạnh, anh nhìn cô.

- Cảm ơn anh đã chăm sóc cho tôi... - Mạc Vi Như định nói thêm gì nữa thì bị Nghị Phong ngắt lời, giọng nói bực bội - Đã nói với cô là cô không cần phải cảm ơn tôi rồi mà! Người cô cần cảm ơn hơn hết là Hàn Dạ Thần, cậu ấy là yêu cầu tôi chăm sóc cho cô thật tốt và tôi chỉ làm đúng nhiệm vụ của mình thôi! Đừng phí lời nữa, tôi nói cho cô biết, nếu không phải đích thân cậu ấy giao cô cho tôi thì cô có tu mười kiếp, tôi cũng không thêm giúp! Ok!?

Nghị Phong đang đau đầu vì việc chế thuốc độc mới trong tổ chức, bị người phụ nữ phiền phức này làm phiền, anh càng thêm bực bội trong lòng, không nhịn được mà nói lớn với cô ta. Nghị Phong đứng phắt dậy bước đi lên lầu.- Anh... - Mạc Vi Như tròn mắt nhìn theo bóng dáng cao lớn của Nghị Phong khuất dần trên cầu thang. Cô... chỉ là nói lời cảm ơn thôi mà, anh ta có cần phải hung dữ như thế không? Người gì mà lạ vậy? Có ý tốt lại còn tức giận với người ta! Cô thật không hiểu nổi mà...

- Mạc tiểu thư, cô đừng để ý, tính tình Nghị Phong thiếu gia là như vậy đó! Cậu ấy trông như vậy nhưng thực chất không phải là người kì lạ như cô nghĩ đâu với lại cậu ấy cũng đang phải suy nghĩ một vài chuyện quan trọng nên trở nên như vậy, cô đừng để bụng nhé! - Ông quản gia từ trong bếp đi ra, ông đã nghe và cũng nhìn thấy được cảnh vừa rồi. Thầm thấy tội cho cô gái tốt này, cô ấy có ý tốt nói cảm ơn mà Nghị thiếu gia lại cư xử như vậy! Haizz...

- Ồ cháu...không sao đâu bác ạ! Cháu hiểu mà! Hi - Mạc Vi Như cười, cô nói - Mà bác đừng gọi cháu là Mạc tiểu thư nữa, cháu không có đến mức đó đâu! Cháu tên Mạc Vi Như, bác cứ gọi cháu là Vi Như hoặc tiểu Như đều được cả bác ạ.

- Haha...được rồi, tiểu Như! - Ông quản gia bật cười vui vẻ, nghe cách cô gái này nói và cách cô cư xử, đều rất đúng mực, lễ phép, thân thiện và đáng yêu tựa như một cô cháu gái nhỏ của ông vậy... Ông quản gia có chút hoài niệm. Ông thở dài rồi mỉm cười - Cơm nước bác đã nấu nướng xong và bày biện ra rồi, cháu đi rửa tay đi rồi vào ăn cơm luôn nhé!

- Dạ... - Mạc Vi Như gật đầu, cô đi về phía phòng WC cách đó không xa.

Sau khi rửa tay xong, Mạc Vi Như quay trở lại phòng ăn. Trên chiếc bàn ăn bằng kính cao cấp, có ba món mặn và một món canh, đều là các món ăn bổ dưỡng và thơm ngon số một. Mạc Vi Như nhìn một bàn đồ ăn mà bụng kêu réo lên liên hồi. Cô đỏ mặt thầm nghĩ “Ngại quá đi, mình sao lại đói đến vậy“. Ông quản gia kéo chiếc ghế ra ý bảo cô ngồi xuống. Mạc Vi Như xua tay “Bác cứ để kệ cháu đi ạ!” Ông quản gia bật cười rồi gật đầu.

Mạc Vi Như ngồi xuống ghế, nhìn bộ đồ dùng thức ăn kiểu hoàng gia sang trọng, cô cảm thán không thôi! Hàn Dạ Thần đúng là kiểu người quý tộc phổ biến mà. Cô cẩn thận cầm đồ dùng lên, bàn tay có chút run.

Ông quản gia đứng bên cạnh nhìn cô một hồi, ông cười “Mạc...tiểu Như, cháu cần bác đổi bộ đồ dùng thức ăn cho cháu không?” Mạc Vi Như hơi đỏ mặt, cô cúi đầu rồi lắc đầu.

- Ăn nhiều lên cháu, đây là các món ăn bổ dưỡng tốt nhất! Ăn vào cháu sẽ khỏe nhanh thôi

- Dạ...cháu cảm ơn bác! - Mạc Vi Như mỉm cười, cô nhìn ông quản gia đứng cách chiếc bàn một khoảng như một thói quen, cô hỏi - Nhưng bác không ăn sao ạ!? Còn vị bác sĩ kia, anh ấy không ăn ạ?

- Bác sẽ ăn sau còn Nghị thiếu gia thì cậu ấy chút nữa sẽ ra ngoài có việc tiện thể ăn luôn nên cháu cứ ăn đi! Đây là thực đơn dành riêng cho cháu, phải ăn hết đấy nhé!

- Tất cả đều là cho cháu sao ạ? - Mạc Vi Như bất ngờ thốt lên - Nhiều như vậy, cháu không ăn hết được đâu ạ, bác ngồi xuống ăn cùng cháu cho vui, cháu ăn một mình, vừa không ăn hết lại vừa buồn chán.

Ông quản gia lúng túng không biết phải làm gì hay nói gì. Nhìn đôi mắt mở to tròn đầy mong chờ và cầu xin của Mạc Vi Như, ông không nỡ... cuối cùng ông quản gia đành chịu thua thở dài, thôi thì cứ đành chiều cô bé này vậy. Ông gạt đầu ngồi xuống ghế đối diện cô, Mạc Vi Như giúp ông lấy bát và thìa.

- Cháu mời bác ăn cơm ạ! - Mạc Vi Như như đứa trẻ ngoan, cô cười nói.

- Haha, uh. - Ông quản gia vui vẻ cười, thật là thân thiết và đáng quý làm sao! Hàn Dạ Thần yêu một cô gái như thế này, thật tốt mà, ông không còn phải lo gì nhiều về việc này nữa rồi! Nhìn cô gái ngoan trước mặt, ông càng thêm chắc chắn về con mắt nhìn của Hàn Dạ Thần, trước nay không bao giờ sai! Quả nhiên là đúng như vậy!

Hai người cùng nhau ăn bữa cơm này, vừa trò chuyện vừa ăn cơm, ông quản gia càng thêm yêu quý cô gái này! Nụ cười hiền hòa trên môi ông càng thêm đậm. Tiếng cười từ phòng ăn vang ra làm vệ sĩ và người giúp việc cũng phải giật mình và xúc động, từ bao giờ họ lại nghe được tiếng cười nói trong căn biệt thự Hàn gia lạnh lẽo này? Rất lâu, là rất lâu rồi...!

*****

“Bang chủ, ngài cho gọi tôi!” Giọng cung kính của người áo đen.

- Việc tao nói mày điều tra như thế nào rồi? - người đàn ông mặt sẹo lạnh lùng lên tiếng.

- Bang chủ, không...không có kết quả gì ạ! - tên thuộc hạ run rẩy.

- Cái gì? Sao lại không có? - Ông ta quay phắt người lại, trợn mắt nhìn tên thuộc hạ - Lũ chúng mày đều vô dụng hết rồi hả? Sao việc này điều tra lại không có kết quả? Nói đi!

- Bọn chúng làm việc rất cẩn thận, đã xóa hết mọi dấu vết và còn giả thiết mà ngài nói là chúng cài nội gián vào trong bang chúng ta, tôi thấy việc này ít khi có thể xảy ra vì thực sự người nào cũng phải qua công cuộc kiểm tra bảo mật rồi ạ, và kết quả là hoàn toàn thông qua 100%

- Vậy sao mà có tài liệu quan trọng bị mất hả?? - Ông ta đập bàn “Rầm” một tiếng.

- Việc này...

- Tao cho mày 3 ngày, mày phải tìm ra tên nội gián cho tao không thì chờ mà bị phanh thây đi! - Người đàn ông tàn nhẫn ra lệnh.

-...Dạ bang chủ! - tên thuộc hạ chỉ cung kính cúi đầu tuân lệnh, anh ta đã quá quen với những mục tiêu và nhiệm vụ, kết cục khi không hoàn thành được nó nếu không phải là con đường chết thì cũng chính là sống không bằng chết. Đã làm sát thủ thì phải chịu thôi.

“MK, bọn *** chúng mày! Định gài bẫy tao sao? Tao không dễ chơi như vậy đâu! Cứ đợi đấy, trò chơi mèo vờn chuột này, tao sẽ là người làm chủ!” Ông ta gằn giọng, hai con mắt đỏ ánh tia máu và vết sẹo bị co lại trông rất ghê rợn.

58. Chương 57

Ba ngày sau, các bộ đồ thiết kế của các công ty và tập đoàn đều được tung ra trên thị trường khiến các tín đồ thời trang và các yêu nữ hàng hiệu đều dồn dập săn đón. Nhưng đặc biệt nhất vẫn phải nói đến hai tập đoàn đứng nhất nhì ở Thành phố A đó là Hàn thị và Nhất thị. Những trang phục được gắn thương hiệu riêng của hai tập đoàn luôn là thương hiệu được đón chờ nhất.

- Oa đẹp quá đi!! - đứng trong cửa hiệu thời trang danh tiếng của Hàn thị và Nhất thị trong trung tâm mua sắm lớn nhất thành phố, các cô gái nhìn các bộ trang phục được treo trong tủ kính, không khỏi mà cùng thốt lên lời khen.

Hai tập đoàn cạnh tranh nhau là thế nhưng các sản phẩm đều được trưng bày chung nhưng vẫn được phân biệt rõ rệt.

- Phó giám đốc, nhìn chung sản phẩm lần này của chúng ta khá thành công - trưởng phòng thiết kế lên tiếng

- Chỉ là mới bắt đầu, còn chưa biết được... - Tử Âu nhìn lượng tiêu thụ đang tăng dần trên màn hình máy tính, anh không tỏ vẻ vui sướng mà nhàn nhạt nói.

- Phó giám đốc, ngài nói như thế... - Ông trưởng phòng thiết kế dè dặt

- Bản thiết kế bộ trang phục dạ hội cho công nương nước Anh thế nào rồi!? - Tử Âu hỏi

Mới gần đây, Hàn thị nhận được một đơn hàng hoàng gia lớn đó là thiết kế một bộ váy dạ hội với yêu cầu phải là một bộ váy có một không hai, thể hiện được hết những gì một công nương cần có.

- Đang sửa đổi lại đôi chút một số chi tiết nhưng chắc chắn sẽ hoàn thành sớm đúng với dự định.

- Uh - Tử Âu chợt nhớ ra điều gì, anh ngẩng mặt lên nhìn ông trưởng phòng thiết kế - Nhất thị đang có ý đồ xấu, bản thiết kế giao cho ông cần phải giữ thật cẩn thận.

Ông trưởng phòng bộ phận thiết kế gật đầu, tuy vẫn có chút lo lắng nhưng ông sẽ cố gắng.

Khi ông trưởng phòng ra ngoài, Tử Âu cho gọi thư ký vào

- Phó giám đốc! - Cô thư ký cúi đầu

- Chuyện tôi bảo cô thế nào rồi?

- Dạ thưa phó giám đốc, Đinh trưởng phòng...ông ta phòng bị nghiêm ngặt quá, tôi không có cách nào kiểm kê sổ sách của ông ta được.

- Hừ, nhất định ông ta đã đánh hơi ra được rồi! - Tử Âu hừ lạnh, anh nói - Cô cứ tiếp tục làm nhiệm vụ này, tôi sẽ nghĩ cách khác.

- Dạ vâng...

Tử Âu ngả người ra sau ghế bành, anh thở hắt ra một hơi, day day mi tâm. Nói đi nói lại anh vẫn thích đi đánh nhau giết người hơn là chỉ ngồi một chỗ trước đồng công việc chất đống này. Haizz...

“Cốc...cốc”

“Vào đi!” Lấy lại dáng vẻ của một phó giám đốc, Tử Âu lạnh nhạt lên tiếng. Phó Ninh chậm rãi mở cửa bước vào, trên tay cô là một tập tài liệu.

- Có chuyện gì?

- Phó giám đốc, tài liệu này là Kim trưởng phòng nhờ tôi đưa cho ngài, ông ấy có việc bận nên không tự tay đưa được.- Để đó đi.

Phó Ninh khẽ liếc Tử Âu một cái thăm than sao anh ta lạnh lùng như thế rồi bước ra khỏi phòng.

*****

Tại Nhất thị

- Đinh trưởng phòng, sao dạo này ông bắt đầu im hơi lặng tiếng vậy? Thay đổi ý định rồi sao? - Giọng nói mang tính đùa cợt của Nhất Hàn vang lên trong phòng.

- Nhất tổng giám đốc, không...không phải! Ngài đừng hiểu lầm, tôi chỉ là hơi...lo sợ - Đinh trưởng phòng tên đầy đủ là Đinh Gia Văn, ông ta run rẩy nói.

- Lo sợ? Đã đến nước này ông còn lo sợ sao? Nhất Hàn tôi không có tính kiên nhẫn - Nhất Hàn cười lạnh, anh gõ gõ mặt bàn làm việc - Tôi cho ông thời hạn đến ngày kia, đúng ngày hôm đó, tôi muốn thấy trên bàn làm việc của mình bản thiết kế bộ trang phục dạ hội của công nương nước Anh.

Nhất Hàn anh sao có thể nhịn được nổi cơn tức giận? Rõ ràng Nhất thị và Hàn thị, đẳng cấp và uy tín ngang ngang nhau, tại sao mà khách hàng lại luôn chọn Hàn thị, với lại đợt này khách hàng lại là người hoàng gia, có bao nhiêu đáng giá đối với sự phát triển của tập đoàn cả về kinh tế lẫn danh tiếng? Nhất Hàn anh thế sẽ không để cho Hàn thị có cơ hội này.

- Tôi...

- Ông đừng quên, gia đình và vợ con ông đang nằm trong tay tôi

Nhất Hàn cười mỉm, một nụ cười nguy hiểm đáng sợ đối với Đinh Gia Văn, ông ta làm sao mà không biết cơ chứ!? Đúng rồi, còn vợ con ông, còn gia đình ông nữa, họ đang phải đối mặt với những gì, ông đều biết và chỉ có chính ông mới có thể cứu họ ra ngoài.

Nhất Hàn nhìn gương mặt tràn đầy lo lắng, sợ hãi xen chút gì đó thù hận. Anh ta đắc ý cười, cảm giác mọi thứ luôn được sắp đặt trong bàn tay mình, cảm giác được thao túng người khác khiến họ phục tùng. Thật sung sướng làm sao! Phải rồi, anh đã nhờ Smith làm vài chuyện, quả nhiên không tồi! Haha.

- Tôi biết rồi... - Đinh Gia Văn nhén nhẹn lên tiếng, hai tay ông ta nắm chặt lại.

- Không còn việc gì nữa, ông về đi, còn việc gì thì để...

- Nếu bị phát hiện thì sao? - Đinh Gia Văn cắt ngang lời Nhất Hàn

- Bị phát hiện? Thế ông định làm như thế nào? Nhận hết mọi tội lỗi về mình hay là...đổ lỗi cho tôi? - Nhất Hàn nhếch môi

-.... - Đinh Gia Văn im lặng cúi đầu

- Nếu bị phát hiện thì ông tự giải quyết đi, cấm để lộ bất kì điều gì liên quan đến tôi, đừng để tôi bị liên lụy là được...

-.... - Đinh Gia Văn cắn răng gật đầu, ông nói - Nhất tổng giám đốc, vậy...lúc ấy thì gia đình tôi..?

- Tôi sẽ xem xét tình hình lúc ấy rồi cân nhắc - Nhất Hàn cười, anh phất tay - Thôi, ông ra ngoài đi! Hãy nhớ những gì tôi nói ngày hôm nay.

Đinh Gia Văn gật đầu, bước ra ngoài phòng làm việc của tổng giám đốc.

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, Nhất Hàn nghe tiếng đóng cửa, anh cầm máy điện thoại lên, là số điện thoại của Nhất chủ tịch - Nhất Khôn cũng là ba của anh. Nhất Hàn nhếch môi, anh ấn nút nghe “Alo ba!”

- Nhất Hàn, ba mới nhận được tin báo các bộ trang phục thiết kế của chúng ta con đã tung ra rồi, ba đã xem cũng đã nhận được số liệu tiêu thụ. Làm tốt lắm! - Nhất Khôn cười nói, ông đang công tác ở bên Úc, nhận được tin báo từ thư ký thì ông không khỏi hài lòng vì sự phát triển của Nhất thị dưới sự cai quản của con trai mình.

- Mới chỉ bấy nhiêu đó thôi ba đã vui vẻ như vậy rồi thì sắp tới không biết ba còn vui như thế nào nữa!? - Nhất Hàn nói

- Con bảo sao? - Nhất Khôn vau mày khó hiểu.

- Không có gì! - Nhất Hàn nói, anh không muốn nói những thủ đoạn mà anh đã bày ra để cho Nhất Khôn biết vì ba anh là người cổ hủ theo chủ nghĩa “chính trực” ông ấy sẽ không vì sự thành công của Nhất thị

mà chấp nhận việc này và chiếc ghế chủ tịch, anh sẽ khó mà có được - Ba! nếu lần tới con đạt được vượt mức chỉ tiêu của Nhất thị thì lời hứa của chúng ta...?

- Con nói sao? - Nhất Không cười - Haha điều đó là đương nhiên, ba sẽ trông đợi vào biểu hiện lần này của con.

- Dạ ba - Nhất Hàn nhếch môi

- À phải rồi, ba mới gặp được người bạn cũ là đối tác bên Úc, ông ta có một cô con gái, nghe nói là rất xinh đẹp, có học thức lại còn...

- Ba! Con không muốn xem mắt, ba không cần mất công giới thiệu cho con làm gì! - Nhất Hàn cau mày nói, ba anh luôn sắp đặt chuyện xem mắt cho anh làm cho anh cảm thấy thật phiền phức!

- Ô kìa, sao lại nói thế được, con còn chưa gặp cô bé ấy thì làm sao biết được là có thích hay không thích?

- Thế ba đã gặp cô ta chưa?

-....chưa ba mới chỉ xem ảnh thôi nhưng ba thấy rất hợp với con, con...

- Ba, con muốn chuyên tâm làm việc, ba đừng lôi phụ nữ vào chuyện của con, con sẽ tự tìm.

- Hừ, đã hơn ba mươi rồi, con còn định tìm đến bao giờ!?

- Chuyện này để sau đi ba, con còn nhiều việc lắm - Nhất Hàn vội nói, “Đến khi nào con ngồi trên ghế chủ tịch của ba” lời này anh không nói ra mà nghĩ trong lòng.

- Rồi rồi, thôi làm việc tiếp đi

- Vâng

“Tút...tút” Nhất Hàn nắm chặt chiếc điện thoại di động trong tay, anh nhìn khung ảnh đặt trên bàn làm việc, bức ảnh một người đàn ông khoác vai một người phụ nữ cùng với đứa con trai tầm mười mấy tuổi, trên môi cả ba người đều nở nụ cười rạng rỡ. Ai nhìn vào cũng đều sẽ nghĩ đây là một gia đình hạnh phúc nhưng ai đâu ngờ rằng hai chữ “hạnh phúc” này đã tan vỡ từ khi nào? Đối với Nhất Hàn, bức ảnh này như là một hồi ức, một kỉ niệm đẹp nhất trong cuộc đời của anh và nó còn là sự gợi nhắc anh rằng phải làm gì? Phải sống như thế nào?

“Danh lợi quyền thế là ba cho con, con sẽ không phụ lòng ba đâu, ba thân yêu...”

Nghe tưởng chừng sẽ thấy đây như một sự biết ơn nhưng ẩn sau là cả những âm mưu thủ đoạn mà không ai có thể nghĩ tới nó sẽ xảy ra.

(Xin lỗi vì sự chậm trễ này, đã để các bạn đợi lâu rồi

59. Chương 58

“Phù...” Phó Ninh chật vật đặt chồng tài liệu cao đến ngang cổ cô xuống, lấy tay lau đi mồ hôi trên trán, cô thầm than đúng là tiền nào thì việc nấy, tiền lương cao ngất nhưng mỗi tội lượng công việc lại ngày một tăng lên đáng kể, Phó Ninh nghĩ đến những kẻ ra cũng tốt, cô không cần phải có kế hoạch giảm cân phức tạp nữa vì nhờ làm việc ở đây mà cô đã giảm đi vài kí rồi.

- Trợ lý Phó! - ông Kim Quốc từ trong thang máy đi ra, ông bước đến bàn của Phó Ninh

- Dạ có gì không trưởng phòng? - Phó Ninh hỏi

- Giám đốc vừa mới về, ngài ấy đang ở sân bay chờ người đến đón, cô đi hộ tống tổng giám đốc về đi.

- Sao ạ? - Mặt cô ngệt ra, tổng giám đốc? Không phải là cái tên hôm đó chứ!?

- Còn sao chẳng gì nữa!/? Đây là phúc bảy mươi đời của cô đấy - Kim Quốc nhún mày.

- Tôi...tôi biết nhưng mà sao lại là tôi ạ? - Phó Ninh thắc mắc.

- À, vì sự thiếu vắng của chủ tịch và thư ký chủ tịch nên công việc hiện giờ mỗi người trong tập đoàn đều phải có ý thức gánh vác một chút, trong tập đoàn bây giờ ít ai có thể rời khỏi bàn làm việc của mình được, mà cô... - Kim Quốc nhìn Phó Ninh - Là người có thể nói là rảnh nhất trong số những người ở đây...

- Cái gì? Khoan đã Kim trưởng phòng, ngài nói tôi rảnh nhất!? - Phó Ninh đến là phát hỏa, ông già này nói cái gì vậy? Cô mà rảnh á? Bộ ông ta không thấy chồng giấy tờ trên bàn làm việc của mình sao?

- Chồng giấy tờ trên bàn cô, đây không phải là của phòng Marketing sao? - Kim Quốc nhìn chồng giấy tờ trên bàn, nhẹ nhàng nói.

- Tôi... - Phó Ninh chợt dạ không nói nên lời.

Sau khi tập đoàn vắng chị Mạc và chủ tịch thì cô cũng hết việc để làm vì bình thường công việc của cô là dưới trướng của chị Mạc, công việc cũng do chị giao cho. Và hình như nhân viên trong các phòng ban cũng thấy như vậy nên từ khi nào họ đã coi cô là “chân chạy vặt” cho họ, nào là mua đồ, photo giấy tờ, in ấn, đánh chữ,... cô muốn lên tiếng cũng không được vì họ sẽ lại đem chuyện cô hết việc ra mà bàn tán rồi coi thường. Hối sao Phó Ninh cô lại khổ như vậy?

- Nhanh đi ngay đi, đừng để giám đốc chờ lâu!

- Dạ... - Phó Ninh cắn răng nói

Kim Quốc hài lòng cười, ông lấy trong túi quần ra chiếc chìa khóa xe ô tô rồi đưa cho Phó Ninh “Cô lái xe đến sân bay XX” Phó Ninh gật đầu, cô khóc thầm trong lòng, đi đón anh ta? Cô không muốn đâu...huhu

“Tin...tít” - Tiếng còi xe vang lên inh ỏi, Phó Ninh kêu “Aish” một tiếng, cô nhìn giờ trên màn hình điện thoại, đường tắc quá, đã 10 phút trôi qua rồi mà đường đến sân bay còn một đoạn xa nữa. Tiếng chuông điện thoại vang lên, Phó Ninh cẩn thận lái xe chen vào chỗ trống, cô “chẹp” một tiếng rồi với tay lấy chiếc điện thoại “Alo”

- Cô còn chưa đến sao? Tổng giám đốc mới vừa gọi cho tôi đấy! - Giọng của Kim Quốc

- Tại xe tắc đường quá sếp ơi - Phó Ninh khóc ròng.- Tôi đưa số điện thoại của cô cho ngài ấy rồi, có gì thì lựa lời mà nói nhé! Đi đường cẩn thận và chúc cô may mắn.

Phó Ninh thầm nguyện cái ông sếp này, sao lại dễ dàng đưa số điện thoại của cô cho người khác cơ chứ!? Phó Ninh thở dài, chú tâm lái xe tiếp. Đi được nửa đường, Phó Ninh mừng muốn ngất, cuối cùng cũng sắp đến sân bay rồi. Tiếng chuông điện thoại một lần nữa lại vang lên, cô bắt máy nghe, chưa kịp nói gì thì đầu dây bên kia đã vang lên giọng chát vát cùng than vãn.

- Cô đi bằng gì mà lâu thế hả? Cô có biết tôi đã chờ suốt hơn 30 phút rồi không hả? Trời ơi thời gian của tôi!!

-.... - Trán Phó Ninh hiện lên ba vạch đen, có hơn 30 phút mà anh ta làm như cả tiếng đồng hồ rồi ý! cô nghiêng răng cười, cố nói giọng nhẹ nhàng nhất - Xin lỗi tổng giám đốc, do đường tắc quá, tôi sắp đến rồi, ngài cố chờ thêm một chút nữa đi ạ...

- Hừ... - đầu dây bên kia vang lên tiếng hừ lạnh rồi cúp máy.

“Tút...tút” Phó Ninh hét lớn một tiếng đầy bức bối, nhăn nhin nhăn nhin, cô tự nhắc bản thân. Điều chỉnh cảm xúc, cô tiếp tục lái xe, tăng vận tốc nhanh hơn chạy thẳng đến sân bay.

Tại sân bay XX, một chàng trai thân áo thun trắng, áo khoác Jean dài tay, quần bò, giày thể thao, trên mặt đeo chiếc kính râm đắt tiền, đứng dựa vào hành lý, bộ dạng như đang chờ ai đó. Khí chất và vẻ đẹp trai không giấu nổi của anh chàng khiến các cô gái có mặt ở sân bay đều bị thu hút.

“Hộc...hộc...” tiếng thở hồng hộc của Phó Ninh, cô đã phải đỗ xe bên ngoài và chạy vào trong này. Phó Ninh mở máy ra gọi cho tổng giám đốc “Tổng giám đốc, tôi đến rồi!”

Minh Hạo từ xa trông thấy cô, anh hơi nhếch môi rồi vẫy tay ra hiệu. Phó Ninh bước nhanh tới, nhìn người đàn ông trước mặt mà nuốt xuống cơn giận trong người. Cô hơi cúi người chào anh “Tổng giám đốc!” Minh

Hạo không đáp lại, anh đứng dậy, đẩy hành lý cho Phó Ninh cầm rồi đi thẳng ra ngoài. Phó Ninh trợn mắt nhìn anh, không phải chứ! Bảo cô xách đồng hành lý nặng này của anh ta sao? Anh ta có phải đàn ông không vậy? Để phụ nữ chân yếu tay mềm như cô cầm đồ! Phó Ninh cắn răng, hì hục kéo vali hành lý đi theo Minh Hạo.

Minh Hạo một thân ung dung thoải mái đứng ở bãi đỗ xe, nhìn cô gái chật vật xách hành lý, không một chút thương tiếc, anh nói “Xe ở đâu?” Phó Ninh chỉ vào chiếc xe ô tô màu đen cuối bãi, Minh Hạo gật đầu bước ra phía xe. Phó Ninh lại tiếp tục xách đồng hành lý theo sau.

Khi đã yên vị trên xe, Phó Ninh rót cuộc cũng thở hắt được một tiếng, Minh Hạo ngồi ghế đằng sau, chân cật chéo, người ngả ra sau. Cô nghe thấy anh nói “Lái xe đến Minh gia” anh ta coi cô là tài xế chắc!? Aish, cũng phải, bây giờ mình là tài xế của anh ta mà.

- Nhưng tôi không biết Minh gia ở đâu?

- Đường XX, phố XY - Môi mỏng nhàn nhạt bật ra tiếng, Minh Hạo nhắm mắt dưỡng thần.

-.... - Phó Ninh thật là chưa đi địa chỉ này bao giờ, khu nhà cao cấp thì ai cũng biết đó nhưng mà để đi thì không phải là dễ, cô cũng không thông thạo đường lắm.

Phó Ninh chần chừ hỏi “Tổng giám đốc...tôi...tôi không biết đường” Minh Hạo mở mắt nhìn cô, Phó Ninh rụt cổ lại, chỉ thấy anh cau mày nói một câu làm cô tức chết “Còn có cái gì mà cô biết đi!” Xong Minh Hạo hướng cô ngoắc tay một cái. Phó Ninh khó hiểu, anh nói “Cô xuống sau đi, tôi lái xe” được rồi cái kiểu này cô còn có thể chấp nhận được, cô còn tưởng mình còn phải nghe anh ta mắng cơ, hừm...cũng giống đàn ông rồi đấy.

Chiếc xe ô tô màu đen đi thẳng về Minh gia, xe đỗ trước cổng, Minh Hạo bảo cô ở trong xe còn anh thì chạy vào Minh gia. Phó Ninh được dịp ngắm Minh gia, không ngờ căn biệt thự này lớn đến như vậy, cao sang quyền quý! Haizzz, cuộc đời thật không công bằng mà, sao cuộc sống của mỗi người có thể chênh nhau đến như vậy!? Ngồi trên xe không cũng chán nên Phó Ninh đành lấy máy điện thoại ra chơi game.

Minh Hạo để vali hành lý của mình cho bà quản gia cất hộ, anh cất tập tài liệu đã được bọc cẩn thận vào trong két sắt, đây là thứ mà Hàn Dạ Thần đã đưa cho anh cũng là lí do mà anh phải về thành phố A một chuyến. Anh gọi điện thoại cho Nghị Phong “Nghị Phong, tôi mới về thành phố A...uh có chuyện cần phải về mà...tôi tôi sẽ đến Hàn gia, có chuyện cần nhờ cậu luôn....uh đúng, là Hàn Dạ Thần...thật sao?...ok bye”

Minh Hạo thay bộ âu phục đen lạnh lùng, cao ngạo đứng với một vị tổng giám đốc.

“Chết đi...chết đi” Phó Ninh vừa chơi game vừa liên tục nói, có lẽ vì quá hăng say nên cô không để ý cửa xe đã mở và mình thì đang bị một đôi mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm. “Cộc...cộc” Minh Hạo gõ vào cửa xe, Phó Ninh lúc này mới để ý thấy, cô giật mình tắt điện thoại, một dạng lúng túng nhìn Minh Hạo. Anh chỉ hơi cười cười, nhìn cô chăm chăm rồi nghiêng rằng “Còn không mau lên ghế lái đến Hàn thị?” “A...dạ vâng” Phó Ninh vội bước xuống xe nhưng không may bị vấp vào ghế khiến cơ thể mất thăng bằng mà ngã xuống. Phó Ninh chỉ biết nhắm mắt hứng chịu cơn đau sắp đến thì cô lại rơi vào một lồng ngực ấm áp rộng lớn, còn có vòng tay rắn chắc ôm lấy. Phó Ninh giật mình mở mắt, từ khi nào cô đã ngã vào lồng ngực vững chãi của Minh Hạo, đã thế còn được anh vững vàng ôm lấy. Mặt cô thoáng chốc đỏ bừng lên vì xấu hổ. Minh Hạo nhẹ nhàng xoay người nhấc cô đứng xuống đất, anh nhìn cô gái mặt đỏ bừng cúi đầu nói “Cảm ơn” rồi vội vã chạy vòng lên ghế lái, miệng khẽ nhếch lên rồi cũng lên xe.

60. Chương 59

Chiếc xe đi vào bãi đỗ xe ở Hàn thị, Minh Hạo xuống xe, anh toan bước vào thang máy chuyên dụng của chủ tịch, trước khi vào thang máy, anh còn ngoái lại nhìn Phó Ninh rồi nói “Cất xe xong cô thì cô lên phòng tổng giám đốc” Phó Ninh chần nản gật đầu.

Minh Hạo vào thang máy, anh ấn nút lên tầng 99. Phó Ninh sau khi cất xong xe cũng vòng ra cửa chính của Hàn thị, dùng thang máy dành cho nhân viên lên tầng 99 và đến phòng tổng giám đốc. Khi cô vừa mở cửa bước vào thì cũng là lúc Minh Hạo gọi xong cuộc điện thoại. Thấy Phó Ninh, Minh Hạo đưa tay ra phía ghế sofa ý bảo cô ngồi xuống, khi Phó Ninh đã yên vị trên ghế. Minh Hạo lấy trong ngăn bàn ra một tập giấy tờ dày bằng một gang tay đưa cho Phó Ninh.

- Từ bây giờ cho đến khi Mạc thư ký và Hàn chủ tịch đi công tác trở về thì cô sẽ là thư ký của tôi nên những công việc mà tôi giao cho cô, cô sẽ phải làm!

- Sao? Thư ký? - Phó Ninh bất ngờ, cô đưa tay chỉ vào mình như để xác minh.

Minh Hạo nhếch môi gật đầu.

- Tôi tưởng anh có thư ký rồi cơ mà!?

- Gia đình cô ta có việc nên đã xin nghỉ rồi... - Minh Hạo nói, anh sẽ không nói thật rằng cô thư ký kia của anh đã được dời sang một bộ phận khác ở một chi nhánh bên Mĩ.

- Nên anh giao cho tôi việc này...?

- Chẳng nhẽ cô muốn ngồi chơi xơi nước? Hay là làm một chân chạy vặt cho nhân viên khác trong tập đoàn? Rất tiếc là Hàn thị không cần một nhân viên phụ trách phần đó.

- Không, tôi... - Phó Ninh vội nói nhưng bị Minh Hạo cắt ngang lời

-....đã là một nhân viên của Hàn thị thì cô nên biết mình phải như thế nào mới xứng đáng được ở lại, Cô biết rồi chứ!? - Minh Hạo cao giọng “dạy dỗ”

- Tôi biết - Phó Ninh nuốt nước bọt “Ừ” một tiếng rồi bình tĩnh nói.

- Công việc của cô bắt đầu từ đây, cô đi khảo sát thị trường, gõ ra một bản kế hoạch thật hoàn hảo cho tôi và tập tài liệu này là để cô tham khảo - Minh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, anh đưa chồng giấy tờ cho Phó Ninh.

- Tuân lệnh! - Phó Ninh thở dài, cô nhận lấy chồng tài liệu, mới cầm trên tay mà cô đã cảm nhận được độ dày và nặng của nó thì lúc làm không biết bao giờ mới xong, tham khảo xong chồng này cô không chết mới lạ.

- Không dễ chết như vậy được đâu - Đúng là cô không thể dễ chết vì tôi sẽ khiến cô chết từ từ, haha cho chừa cái tội dám chọc tức tôi. Minh Hạo đắc ý nghĩ thầm.

Nghe Minh Hạo bắt chợt lên tiếng. Cô trợn mắt nhìn người đàn ông trước mặt mình như có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác.

- Tôi là người bình thường... - Minh Hạo khẽ cười.

-.... - Phó Ninh đúng là có chút hoảng thật rồi.

- Thôi, cô đi làm việc đi, mất thời gian quá.

- Vâng tổng giám đốc! - Phó Ninh hơi cúi người chào Minh Hạo.

Minh Hạo hài lòng phất tay ý bảo cô ra ngoài được rồi. Phó Ninh thở phào bước ra ngoài.

*****

Lúc đó, ở Hàn gia- tiểu Như... cháu không cần phải làm đâu, để bác làm được rồi mà... - Giọng ông quản gia vang lên đầy lúng túng.

- Không sao đâu bác - Mạc Vi Như cười nói, cô mặc chiếc váy xuong dài ngang gối màu xanh biển, trên tay cô cầm quai bình tưới cây - Khi cháu còn ở thị trấn, nhà cháu là nhiều hoa nhất đấy mà việc trồng cây hoa đều là do cháu đảm nhiệm nên bác đừng lo.

Ông quản gia và Mạc Vi Như đã dần trở nên thân thiết. Hai người đã cùng thoải mái tâm sự với nhau như bác cháu ruột.

Do Hàn Dạ Thần muốn khuôn viên của Hàn gia có thêm chút hương hoa thơm, để trang trí cũng như để hòa dịu đi sự lạnh lẽo của Hàn gia. Còn về lí do thì tất nhiên vẫn là vì Mạc Vi Như. Anh không muốn cô gái của mình cảm thấy không quen khi ở đây. Anh muốn cô sẽ thấy thoải mái và yêu thích nó và Hàn Dạ Thần cũng biết điều gì có thể làm được việc đó.

Sáng sớm hôm nay, người giúp việc rồi vệ sĩ đã tập nập đi ra đi vào, cùng các công nhân chuyển hoa và trồng trong khuôn viên trống rộng của Hàn gia. Sau khi mọi việc xong xuôi cũng là lúc mà Mạc Vi Như đi ra ngoài. Cô muốn đi dạo quanh trong khuôn viên Hàn gia, dù cô đã được mấy cô giúp việc bảo là sẽ dẫn cô đi xem nhưng cô cũng muốn tự mình đi.

Được chỉ sẵn đường, Mạc Vi Như chỉ cần đi theo chỉ dẫn, cô thấy được nơi này thật là rộng lớn, đi thôi cũng cảm thấy mỏi chân. Đi được một lúc, cô ngồi sụp xuống xoa xoa bắp chân của mình cho đỡ mỏi, Mạc Vi Như thở dài một hơi, nhìn quang cảnh xung quanh, sắp đến rồi! Nghĩ đến đây cô lại đứng dậy đi tiếp.

Vừa bước qua một cánh cổng sắt giăng đầy vòng lá cây, Mạc Vi Như sững sốt khi nhìn thấy một rừng hoa thơm, đủ loại nhưng nhiều và đặc biệt nhất vẫn là hoa hướng dương - loài hoa mà cô thích nhất. Ánh nắng chiếu thêm vào như bừng sáng, Mạc Vi Như nhìn đến thất thần.

Từ xa, ông quản gia đang tưới hoa, nhìn thấy cô liền mỉm cười đi đến

- Đẹp lắm phải không?

- Ồ dạ... - Mạc Vi Như giật mình quay ra, thấy ông quản gia, cô vui vẻ gật đầu - Vâng, đẹp lắm ạ!

- Cháu biết chỗ hoa này từ đâu mà có không?

- Không phải là có sẵn sao bác? - cô thắc mắc, ngay từ đầu Mạc Vi Như đã thấy lạ, Hàn gia có vẻ không hề thích những gì đẹp đẽ như hoa tươi nhưng sao lại trồng một rừng hoa đẹp như vậy?

- Haha, đây là Hàn thiếu gia cho người trồng đó, mới sáng sớm nay thôi - Ông quản gia cười

- Hàn Dạ Thần...cho người trồng sao? - Mạc Vi Như khá bất ngờ

- Uh - Ông quản gia gật đầu, thiếu gia cũng thật là lãng mạn, sáng sớm nay ông cũng không khỏi bất ngờ nhưng nghĩ lại thì cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên lắm, thiếu gia yêu như vậy, ông cũng thấy vui - Cháu có biết lí do không?

- Lí do... - Mạc Vi Như nghĩ nghĩ rồi cô mở to mắt chỉ vào mình - Là vì cháu sao?

Ông quản gia gật đầu, may ra cô gái này EQ không có tệ lắm, còn biết lí do là vì mình, như vậy thì thiếu gia sẽ đỡ khổ hơn hẳn.

-.... - Mạc Vi Như đưa mắt nhìn rừng hoa kia, cô chậm rãi bước đến, những bông hoa còn đậm hơi sương, tươi đẹp và rất thơm. Cô là người rất thích trồng hoa, bởi vì hương thơm và hình dạng của nó thật sự là rất thu hút và nhất là nó mang những ý nghĩa khác nhau rất hay.

Mạc Vi Như ngồi xuống bên khóm hoa, nhẹ nhàng đưa tay nâng một bông hoa lên mũi, hít một hơi nhẹ. Cô cảm thấy mình như đang ở trong chốn thiên nhiên lạ kì.

- Bác quản gia, bác có... - Nghị Phong bỗng đi đến khuôn viên, qua khe cửa, anh thấy ông quản gia liền mở cửa đi vào. Ai ngờ lại thấy được cảnh này, một cô gái với mái tóc đen mượt xõa ra vai, thân váy xanh biển nhẹ nhàng, cô đang nhẹ nhàng nâng bông hoa lên mũi ngửi, hai mắt nhắm lại, bờ môi căng mọng khẽ mỉm cười, làn da trắng sáng trong trẻo. Một thiên thần!! Nghị Phong dường như quên mất mình đang định làm gì đầu tiên, anh nhìn Mạc Vi Như đến thất thần.

- Có việc gì không Nghị thiếu gia? - Ông quản gia kêu “khụ khụ” vài tiếng giúp Nghị Phong bừng tỉnh lại rồi ông buồn cười lên tiếng.

- Đồng hoa này đâu ra hở bác? - Nghị Phong không trả lời, anh nhú mào chỉ tay về phía rừng hoa.

- À là Hàn thiếu gia cho người trồng sáng nay

- Sao Hắc Dạ... - Nghị Phong nói rồi chợt dừng lại, anh đưa mắt nhìn sang cô gái đang đứng nhìn mình kia

- Lại là cô ta!?

- Uh... - ông quản gia khẽ gật đầu, Nghị thiếu gia này, rõ ràng ban nãy nhìn tiểu Như đến thất thần, xong bây giờ lại làm bộ dạng đáng sợ. Thật là khó hiểu! Haizzz....

Nghị Phong nhíu chặt mày hơn, anh không thể tưởng tượng nổi! Hắc Dạ sao lại hứng thú với mấy trò chiều phụ nữ như vậy? Còn đâu lạnh lùng với đáng sợ nữa, Nghị Phong anh một phần vì nể tính cách này của Hàn Dạ Thần mà muốn đi theo, bây giờ anh ta lại vì một người phụ nữ lạ mặt mà thay đổi 180 độ. Như anh đã từng tự hỏi mình, đây là điều tốt hay xấu!?

- Nghị Phong, tôi...thực ra tôi cũng mới biết là do Hàn Dạ Thần làm, chứ không phải như anh nghĩ đâu - Mạc Vi Như lên tiếng, cô nhìn thấy trong ánh mắt anh chàng bác sĩ này có chút khinh ghét cô.

- Bác có thấy một bưu kiện được gửi đến không? - Nghị Phong không để ý đến Mạc Vi Như, anh quay sang hỏi ông quản gia.

- À hình như có đấy, sáng nay người ta có gửi tới, bác đã cất cẩn thận rồi, để bác đi lấy cho cháu.

- Vâng

Ông quản gia nhìn Mạc Vi Như “Cháu giúp bác tưới nốt hoa nhé” “Vâng” Mạc Vi Như mỉm cười gật đầu. Cô không hài lòng nhìn bóng dáng Nghị Phong khuất sau cánh cổng. Anh ta không phải là bác sĩ sao? Thái độ gì mà đáng ghét

61. Chương 60: Đàn Piano

Tươi xong những khóm hoa tươi, Mạc Vi Như đưa cho một cô giúp việc nhờ cất hộ mình. Cô đi về phòng, nhìn quang cảnh bên ngoài cửa sổ mà khẽ thở dài. Mạc Vi Như cô không quen sống kiểu “ăn nhờ ở đậu” một ai cả, nhất là chỉ vì một lí do là Hàn Dạ Thần cứu cô. Dù biết ơn anh nhưng cô vẫn cảm thấy bản thân mình thật phiền! Nhất là khi cô biết anh chàng bác sĩ tư nhân tên Nghị Phong kia không ưa mình chút nào, cô không biết lí do, dù rất muốn biết nhưng anh ta như vậy thì cô không thể nào đối mặt được.

Chuyện này cô cũng đã nói với Hàn Dạ Thần nhưng anh chỉ cười nói “Em muốn như vậy cũng được thôi, em có thể phụ giúp mọi người cho đỡ buồn phiền” chỉ là họ có để cho em làm không hay thôi. Điều này Hàn Dạ Thần không nói ra, anh không thể để vợ tương lai của mình mệt nhọc được dù rằng anh rất hài lòng với tính cách này của cô. Hàn Dạ Thần còn nói thêm “Đợi tôi về, có quà cho em” Mạc Vi Như muốn nói thêm gì đó nhưng anh đã cúp máy trước. Cô khẽ thở dài rồi mỉm cười nhìn chiếc điện thoại mà thầm nghĩ “Em đợi anh.”

Sau đó, Mạc Vi Như liền đi tìm việc vặt cho mình ở Hàn gia nhưng lạ là không ai muốn để cho cô làm việc này việc nọ, cô hỏi lí do thì họ chỉ từ chối rằng đây là việc của họ, cô mà làm như vậy thì đồng nghĩa với việc cô cướp đi bát cơm hàng ngày của họ. Điều này rất khiến cho Mạc Vi Như cả kinh, đâu có nghiêm trọng thế chứ, nhưng dài dài cô bị nản lòng, cô đâu ngờ mọi người trong Hàn gia này kiên quyết như vậy.

Ngồi trong phòng đọc báo trên mạng, Mạc Vi Như theo dõi tình hình của Hàn thị dạo gần đây, cô chống cằm nhìn màn hình đọc tin tức. Về lĩnh vực thời trang dạo gần đây, các mẫu thiết kế của Hàn thị đứng thứ nhất, Nhất thị đứng thứ hai, vẫn là hai tập đoàn này đối đầu nhau. Mạc Vi Như bỗng nhớ tới cô trợ lý của mình, không biết cô bé đó giờ sao rồi. Cô quên mất là không hỏi Hàn Dạ Thần về chiếc điện thoại của mình, số thì cô không có nhớ rõ. Haizz...mình muốn đi làm lại quá!

Mạc Vi Như đi xuống tầng, cô ngó nghiêng xung quanh rồi đi vào phòng bếp. Hé mắt vào trong, Mạc Vi Như thấy các đầu bếp đang bận rộn nấu nướng, hình như có rất nhiều món.

- tiểu Như, cháu làm gì vậy? - Ông quản gia thành linh xuất hiện đằng sau làm cô giật mình kêu “Á” một tiếng.

- Bác xin lỗi, làm cháu sợ rồi. - Ông quản gia vội nói - Chỉ là bác thấy cháu đứng ở cửa phòng bếp nên tò mò muốn hỏi thôi.

- Dạ không sao đâu ạ - Mạc Vi Như xua tay, cô thắc mắc - Hôm nay...có ai đến hở bác?
- Uh đúng rồi, nhưng sao cháu biết
- Tại cháu thấy hôm nay mấy chú đầu bếp bận rộn hơn hẳn.
- Haha một người khách sành ăn - Ông quản gia cười nói - Cháu cứ lên phòng đi, chút nữa cậu ấy đến, bác sẽ giới thiệu với cháu sau, đừng ngại nhé!
- Dạ không đâu bác - Mạc Vi Như mỉm cười lắc đầu, cô toan bước lên cầu thang thì chợt thấy một cánh cửa phòng phía xa đang mở hé hé, ánh đèn sáng trưng từ đó phát ra, căn phòng này cô chưa được xem thử, nổi sinh tò mò cô đành hỏi - Bác ơi, căn phòng đó...
- À, đó là phòng nhạc, hàng ngày đều có người dọn dẹp chắc mới dọn xong nên chưa đóng cửa - Ông quản gia nói, trong giọng có chút không hài lòng, rồi ông quay sang Mạc Vi Như - cháu có muốn đi xem thử không? - Phòng nhạc sao? - Mạc Vi Như bất ngờ, cô hứng khởi gật đầu đồng ý, âm nhạc là sở thích lớn nhất của cô.
- Đi thôi - ông quản gia cười hiền

Mạc Vi Như đi theo sau ông quản gia, cánh cửa mở ra, cô nhìn quanh căn phòng mà “Wow” lên một tiếng. Căn phòng có tông màu trắng không, có cửa kính hướng ra ngoài vườn. Trên tường có treo vài bức ảnh đóng khung, ngoài ra không có gì khác nhưng thứ mà thu hút cô nhất đó chính là chiếc piano đen lớn đặt ở giữa phòng. Mạc Vi Như khẽ bước vào trong phòng, trước đó cô còn nhìn ông quản gia như để xem mình có thể đi vào tham quan được không, nhận được cái gật đầu đồng ý của ông thì cô mới đi xem.

Nhìn các bức ảnh đóng khung treo trên tường, Mạc Vi Như không khó để nhận ra cậu bé trung tâm của mỗi bức ảnh là Hàn Dạ Thần. Gương mặt trẻ con nhưng lại không có biểu cảm gì, mỗi bức ảnh là một giải thưởng danh giá khác nhau và đều là giải quốc tế cao nhất. Hàn Dạ Thần, hồi nhỏ anh đã siêu như vậy rồi, thật đáng ghen tị! Cô mỉm cười, gơ tay khẽ vuốt bức hình anh. Rồi cô tiến đến bên chiếc đàn piano, cô quay ra ông quản gia cẩn thận hỏi “Cháu có thể đánh một bản nhạc được không ạ?”

- Cháu biết đánh đàn piano sao? - Ông quản gia ngạc nhiên.
- Uhm...cháu cũng chỉ biết một chút thôi ạ - Mạc Vi Như cười.
- Đây là chiếc đàn vật báu của Hàn thiếu gia, cậu ấy thường không thích ai đụng đến nó nhưng bác nghĩ nếu là cháu thì sẽ không sao nên... - Ông quản gia vừa nghĩ vừa nói - Cháu cứ dùng đi.

Mạc Vi Như vui vẻ nói “Cháu cảm ơn bác, bác đừng lo, cháu sẽ cẩn thận” rồi cô nhẹ nhàng ngồi xuống, cô mở hộp đàn lên. Ngồi thẳng người, hai cánh tay nâng lên rồi hạ xuống trên phím đàn. Từng nốt nhạc du dương vang lên khiến ông quản gia càng thêm bất ngờ. Cô đang đánh một bản hòa tấu nhanh của nhạc sĩ nổi tiếng thế giới Beethoven. Không khó để nhận ra kĩ thuật của cô cao đến mức nào.

Khi kết thúc bản nhạc của mình, Mạc Vi Như mỉm cười, cô nghe thấy tiếng vỗ tay của ông quản gia “Wow, ta không ngờ cháu lại giỏi đến thế! Về kĩ thuật có thể gần sánh bằng Hàn thiếu gia luôn đó”. Cô cào cào mái tóc, ngại ngùng cười.

- Tiếng đàn... - Nghị Phong bỗng từ đâu đẩy cửa đi vào, nhìn ông quản gia đang đứng gần anh và người phụ nữ đang ngồi trên ghế đàn cạnh chiếc piano của Hàn Dạ Thần. Anh nhíu mày nói - là cô đánh sao?

Mạc Vi Như gật đầu, cô đứng dậy nhìn Nghị Phong. Anh bước đến ngồi xuống ghế, hai bàn tay đặt nhẹ trên phím đàn, nhàn nhạt lên tiếng “Kĩ thuật như vậy mà bác có thể đem so sánh với Hàn Dạ Thần là sai rồi, trước tiên cô ta cần phải bằng hoặc vượt qua cháu đã”. Ôi thật ngạo mạn! Mạc Vi Như nhìn sườn mặt anh mà thầm nghĩ. Ông quản gia cười khà khà nói “Phải rồi phải rồi, tôi quên còn một thiên tài âm nhạc như cậu nữa”

Mạc Vi Như nghe mà kinh ngạc, anh chàng bác sĩ này trông thế mà là thiên tài âm nhạc ư?

- Cậu ấy từng là một thiên tài âm nhạc khi còn bé, cháu thấy mấy bức ảnh treo trên tường rồi đúng không? Các cuộc thi đó cậu ấy đều tham gia cả nhưng chỉ xếp sau thiếu gia thôi, chỉ tiếc là khi dần lớn lên cậu ấy bỏ âm nhạc mà theo ngành y - Ông quản gia nói nhỏ kể cho cô nghe.
- Oh... - Mạc Vi Như bất ngờ không ít, cô mỉm cười đi đến bên cạnh Nghị Phong - Mong chỉ dạy!

- Sao? - Nghị Phong nhếch môi ngắc đầu nhìn cô - Cô muốn tôi chỉ dạy cô!?

- Ukm, tại tôi nghe bác quản gia nói anh từng là một thiên tài âm nhạc với cả ban này anh chê bai kỹ thuật đánh đàn của tôi, tôi đương nhiên không chịu - Mạc Vi Như bĩu môi.

-.... - Nghị Phong nhếch môi không nói gì, anh chỉ ngồi dịch sang một bên để thừa một khoảng trống trên ghế ngồi.

Mạc Vi Như khó hiểu nhìn anh, Nghị Phong hơi nhú mày “Không phải cô muốn được chỉ dạy sao? Ngồi xuống đi, tôi dạy cô” Mạc Vi Như cùng ông quản gia đều cảm thấy khó tin.

“Chẳng phải bình thường Nghị thiếu gia không thích tiểu Như sao? Cậu ấy tránh không kịp sao còn đồng ý dạy!?” - Ông quản gia

“Người đàn ông này, hình như chỉ cần thỏa mãn sự kiêu ngạo của anh ta là anh ta sẽ dễ tính ngay với mình, haizzz...” - Mạc Vi Như

Ông quản gia cáo từ ra ngoài trước còn cô thì chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Nghị Phong, nhìn từng ngón tay anh lướt trên phím đàn tạo nên một bản nhạc hoàn hảo. Cô còn phát hiện ra anh đang đánh lại bản nhạc vừa rồi của cô, nhưng sao nghe lại có chỗ khác đi vậy? Nghe du dương hơn hẳn, cô thật sự đã đánh sai sao?

Đánh xong bản nhạc, Nghị Phong nói “Chắc cô đã nhận ra sự thay đổi của bản nhạc” “Ukm...” Mạc Vi Như gật đầu

- Tôi...đánh sai sao?

- Bản nhạc vừa rồi cô đánh bị lệch nốt, còn chưa thực sự đúng với bản nhạc của Bethoven, mà bản nhạc đúng là bản nhạc mà tôi vừa mới đánh cho cô nghe đó - Nghị Phong nói, anh bỗng nhận ra người phụ nữ này không có phiền mấy, cô biết tiếp thu, cô không tự cao tự đại.

- Oh... - Mạc Vi Như “Oh” một tiếng, cô nghiêng đầu mỉm cười nhìn anh - Cùng đánh thử một bản nhạc nhé!

- Cô muốn đánh cùng tôi? - Nghị Phong khá bất ngờ.

- Ukm, anh đừng có chê tôi vội, cứ thử đi đã nhé!

- Được, cô chọn bản nhạc đi - Nghị Phong đưa cuốn tập nhạc cho Mạc Vi Như, giọng anh vẫn lạnh nhạt nhưng trong mắt đã có sự lay động khó thấy.

Nhìn người phụ nữ ngồi bên cạnh mình, tay kê lật cuốn tập nhạc mà suy tư, Nghị Phong bỗng thấy trong anh có cảm giác gì rất lạ đang dâng trào lên.

62. Chương 61

- Hừm...bài này đi - Mạc Vi Như chìa cuốn tập nhạc đang mở ra cho Nghị Phong xem.

- Sad song? - Nghị Phong ngược mắt lên nhìn cô

- Ukm... - Mạc Vi Như gật đầu nói thêm - Bài này không biết anh đã đánh qua chưa nhưng mà nó cũng hay lắm đó.

- Được, theo ý cô! - Nghị Phong nói, một tay anh để trên phím nhạc, anh hỏi lại như để chắc chắn - Sẽ không dễ để phối hợp với nhau đánh đàn chung, cô muốn thử với tôi thật chứ!?

- Ukm... - Mạc Vi Như không nói gì nhiều, cô chỉ mỉm cười gật đầu

- Ok, bắt đầu thôi! - Nghị Phong

Hai người đặt một tay lên phím đàn, Nghị Phong bắt đầu trước sau đó là Mạc Vi Như. Điều tuyệt diệu khá lạ lùng ở đây đó là giai điệu piano vang lên thật hòa hợp, nhẹ nhàng và cực kì ăn ý của hai con người vốn không ưa nhau. Có lẽ vì thế mà ngay cả bản thân hai người cũng cảm thấy bất ngờ và vui vẻ, trên môi của hai người đều nở một nụ cười nhẹ.

Bên ngoài phòng, nghe thấy tiếng đàn piano vang lên, mấy cô hầu gái liền chụm đầu to nhỏ nói chuyện

- Giai điệu thật tuyệt vời! - Một cô cảm thán
- Là Nghị thiếu gia và vị tiểu thư gì đó đánh đó - Một cô khác nói
- Hòa hợp như vậy? Liệu chẳng là họ... - Một cô khác tinh ý nói
- Ấy ăy cô bạ miệng vừa thôi, để bác quản gia nghe được thì chết cả lũ
- Sao vậy?
- Cô không biết ông chủ Hàn với vị tiểu thư đó là một cặp sao?
- Cái gì?
- Thì thế đó...
- Các cô làm gì mà tùm năm tùm ba nói chuyện thế hả? - Ông quản gia nhìn cảnh này liền cau mày, ông nghiêm giọng nói
- A dạ không ạ, chúng cháu đi làm việc tiếp đây ạ - Nhanh chóng giải tán mà đi làm việc

Ông quản gia khẽ lắc đầu thở dài, ông nhìn về phía căn phòng nhạc đang phát ra tiếng đàn piano du dương kia mà khẽ mỉm cười “Cũng may quan hệ hai cô cậu được cải thiện tốt, Hàn thiếu gia khỏi phải lo nhiều rồi!” Nhưng ông đâu biết rằng Hàn Dạ Thần chỉ muốn Mạc Vi Như thân thiết với một mình anh chứ anh không mong gì việc cô thân thiết với một ai khác và đặc biệt là người khác giới.

“Kìng...kong” - tiếng chuông cửa vang lên, một người hầu gái chạy vội vào trong, cung kính cúi đầu trước ông “Quản gia, Minh thiếu gia đã đến“. Ông quản gia nhìn đồng hồ, hôm nay Minh thiếu gia sao lại đến sớm hơn vài phút vậy? “Được rồi, cô cũng vào chuẩn bị cơm đi” “Vâng”

Ông quản gia tính đích thân ra đón tiếp Minh Hạo nhưng anh đã bước vào.

- Bác quản gia... - Minh Hạo cười tươi đi đến ôm ông quản gia
- haha...Minh thiếu gia, cậu lớn rồi mà cứ như trẻ con vậy - Ông quản gia bật cười trêu chọc anh
- Bác cứ nói thế! - Minh Hạo buông ông ra, anh bấu môi rồi bất chợt anh để ý thấy tiếng đàn piano - Tiếng đàn piano...? Sad song!Chẳng lẽ là Nghị Phong đánh? Nhưng mà cậu ta đã không đụng đến âm nhạc hơn mười mấy năm rồi!
- Là của Nghị thiếu gia và Mạc tiểu thư! - Ông quản gia
- What? - Minh Hạo trợn mắt ngạc nhiên nhìn ông - Bác nói...hai người ấy đang đánh chung?
- Uh - Ông quản gia gật đầu xong thì đã thấy Minh Hạo bước nhanh về phía phòng nhạc, ông gọi với theo - O...Minh thiếu gia, cậu dừng...

Minh Hạo không mở hẳn cửa bước vào mà anh nhìn qua khe cửa, mắt anh lấp lánh nhìn về phía đàn piano nơi có hai con người đang ngồi sát bên nhau cùng đánh lên những giai điệu ngọt ngào của “Sad song“.

“Ô hô hô” Minh Hạo cười thầm trong lòng, một ý nghĩa điên rồ chợt vụt qua đầu anh. Minh Hạo nhếch khóe môi đầy gian tà, anh lôi trong túi áo khoác ra chiếc điện thoại Iphone, chọn ngay phần mềm quay chụp, cực kì hứng khởi mà gờ lên quay. Ông quản gia đứng bên cạnh mà chán nản thở dài, quả này là có việc lớn xảy ra rồi! Minh thiếu gia, cậu cũng quá là nghịch ngợm đi.

Hai con người trong phòng có lẽ đang chìm trong giai điệu của âm nhạc nên không có mấy may để ý đến mình đang bị người khác đặt bẫy. Cho đến giai điệu cuối kết thúc, hai người đều hài lòng mỉm cười.

- Trước giờ chưa có ai dám thử phối hợp cùng tôi một bản nhạc nào cả, cô là người đầu tiên cũng là người có thể phối hợp hoàn hảo với tôi một bài, đáng khen đó! - Nghị Phong quay sang Mạc Vi Như, anh nhếch môi nói.

- Hì cảm ơn anh, tôi cũng đâu ngờ đâu, nghe hay thật đó! Đây cũng là lần đầu tôi phối hợp đánh piano với người khác, thú vị thật! - Mạc Vi Như cười.

- Hừm... - Có lẽ vì khoảng cách hai người giờ gần quá nên bầu không khí ngại ngùng nhanh chóng bao trùm lấy hai người.

Mạc Vi Như da mặt mỏng, tiếp xúc thân mật với người khác giới đều đỏ mặt còn Nghị Phong, lần đầu tiếp xúc gần với người khác giới, anh có chút lúng túng mà quay đi, gương mặt lạnh lùng không biểu cảm hàng ngày đã có sự thay đổi, hai tai anh...đỏ rồi!

Hình ảnh thú vị này cũng được Minh Hạo nhanh chóng lưu vào máy. Anh cảm thấy bản thân như vừa mới tìm được kho báu. Haha đợt này anh chắc chắn Hàn Dạ Thần sẽ không dễ chịu gì đâu. Wow một chuyện tình tay ba đây oan trái!? Hahaahaha.

Nhìn bộ dạng đặc ý của Minh Hạo, ông quản gia ôm trán thở dài thầm kêu than trong lòng “Trời ơi, Minh thiếu gia, cậu gây chuyện lớn rồi, đang yên đang lành mà, tôi không dám nghĩ nữa đâu” tính tình của Hàn Dạ Thần ông đều hiểu rõ, nếu cái đoạn video và mấy tấm ảnh mà Minh Hạo vừa chụp vừa quay xong đến tay Hàn Dạ Thần thì không biết bảo tố gì sẽ đến nữa vậy nên ông chỉ mong Minh Hạo đừng có gửi.

“Ting” “Haha...xong!” Ông quản gia trợn mắt nhìn Minh Hạo. Minh Hạo đưa máy điện thoại cho ông coi, hai chữ “Đã gửi” hiện rõ lên trên màn hình mà người nhận là ba chữ “Hàn Dạ Thần” khiến ông cảm thấy “Ôi thôi xong rồi!”. Minh Hạo hớn hỡ khoe “Bác thấy thế nào? Haha rõ nét không cơ chứ! Cái này cháu đã gửi cho Hàn Dạ Thần rồi liệu cậu ấy có phản ứng gì dữ dội không nhỉ? Haha thích quá đi!” Ông quản gia khóc thầm trong lòng, ông thực lòng muốn nói lên lời nhưng ông bây giờ đã không còn gì để nói nữa. Minh Hạo thiếu gia, phản ứng của Hàn thiếu gia đương nhiên là sẽ HƠN CẢ dữ dội rồi, cậu ấy sẽ cảm ơn cậu nhiều lắm!

- Minh Hạo, hay nhỉ? - Tiếng Nghị Phong thỉnh thoảng vang lên sau lưng làm Minh Hạo giật mình

- Hello my friend, cậu xong rồi à!? - Minh Hạo hí mắt cười, anh nghiêng đầu nhìn Mạc Vi Như đang đứng sau Nghị Phong, giơ tay vẫy chào - Hello, Vi Như! Cô cảm thấy khỏe hơn rồi chứ!?

- Cảm ơn anh, tôi thấy tốt hơn rồi! - Mạc Vi Như mỉm cười ngại ngùng

- Nghe cô nói như vậy thì tốt rồi, chứ cô không biết cái người kia ngày ngày cứ không chú tâm vào công việc, lúc nào cũng gấp gáp lo lắng muốn về. - Minh Hạo nói rồi thở dài - Haizz...Mệt mỏi lắm!

- Vậy sao? - Mạc Vi Như đỏ mặt, Minh Hạo không nói thì cô cũng đủ hiểu rồi.

- Mà hơn hết cũng nhờ anh chàng bác sĩ tài giỏi này của chúng ta nhỉ? - Minh Hạo khoác vai Nghị Phong nhưng anh chàng lại bực bội hất xuống, lạnh lùng bước về phía phòng ăn.

- Mời cô cậu vào ăn cơm - Ông quản gia hơi cúi người nói.

- Dạ dạ

Ngồi vào bàn ăn, nhìn một bàn đầy đồ ăn, hai mắt Minh Hạo rực sáng.

- Cháu tướng Hàn gia có khách hở bác? - Mạc Vi Như nhìn đồng hồ rồi ngó nghiêng xung quanh.

- Là cậu Minh thiếu gia Minh Hạo đó, haha hóa ra là hai người quen nhau trước rồi, bác khỏi phải giới thiệu - Ông quản gia cười.

- Không chỉ quen bình thường mà còn thân thiết như anh em đấy bác ạ - Minh Hạo nhai xong miếng cơm, anh cười nói thêm - Là chị dâu của cháu đó!

Tay đang cầm đôi đũa của Nghị Phong khựng lại, những ngón tay khẽ nắm chặt lại như đang nhẫn nhịn.

- Minh Hạo! - Mạc Vi Như vội ngăn anh nói.

- Haha ta biết ta biết - Ông quản gia vui vẻ cười - Thôi bác có chút việc, ba cháu ăn cơm đi nhé!

- Dạ! - Minh Hạo và Mạc Vi Như đồng thanh còn Nghị Phong gật đầu.

Trong phòng ăn chỉ còn lại ba người, vì đều là người hoạt ngôn nên Mạc Vi Như và Minh Hạo trò chuyện rất sôi nổi còn Nghị Phong bình thường ít nói lại nghiêm túc quá thể nên anh chỉ chú tâm ăn cơm còn tâm trí đã bay về đâu đó.

- Mà nè Minh Hạo... - Mạc Vi Như ăn miếng cơm nhỏ xong, cô khẽ nói - Anh ấy thế nào rồi?

- Haha cô đừng lo quá làm gì! Không có chuyện gì đâu, ngoài tôi ra còn có thêm nhiều người khác ở bên cậu ấy nữa nên tôi chắc chắn với cô là cậu ấy sẽ trở về nhanh thôi - Minh Hạo.

- Uhm... - Mạc Vi Như thở hắt ra, cô không ngừng nhớ về anh, ngày đêm trôi qua chỉ mong anh trở về, haizz...

- Nghị Phong! Sao cậu không nói gì!? Chỉ ăn cơm thôi à? Tôi từ Hong Kong xa xôi trở về, ăn với cậu bữa cơm mà cậu cũng kiêu lời - Minh Hạo quay sang Nghị Phong giả giọng trách cứ.

- Cậu thì hay lắm! Ồ rất có lòng - Nghị Phong nhàn nhạt nói.

- Aish, cái tên này... - Minh Hạo giờ nắm đấm về phía Nghị Phong.

- Phì...haha - Mạc Vi Như phì cười nhìn hai anh chàng cao to đẹp trai lại như hai đứa trẻ trêu đùa với nhau

- Chị dâu cười em nha...! - Minh Hạo giả giọng trẻ con làm cả hai người đều bật cười

Nghị Phong cũng không nhịn nổi mà tham gia vào cuộc trêu chọc này. Bữa cơm diễn ra rất nhẹ nhàng và vui vẻ. Nhưng... điện thoại của Minh Hạo cất trong túi áo treo trên mắc để đã nóng đến muốn cháy rồi...

63. Chương 62

- Oa...no quá đi thôi! - Minh Hạo ngồi phịch xuống ghế sofa, bộ dạng thỏa mãn khi được lấp đầy bụng thức ăn ngon.

- Anh ăn hoa quả tráng miệng đi nè - Mạc Vi Như từ phòng bếp bê ra một đĩa hoa quả các loại được cắt gọt đẹp mắt.

- Vi Như, cô thật chu đáo! - Minh Hạo cười khen ngợi, anh ngồi dậy cầm xiên hoa quả lên ăn.

- Không phải cậu có việc cần nói với tôi sao? Cơm nước xong rồi, bắt đầu được chứ!? - Nghị Phong nâng cốc nhấp ngụm trà nóng, anh nói.

- À phải rồi! - Minh Hạo quay sang Mạc Vi Như - Chúng em có chuyện riêng cần bàn, cảm phiền chị dâu lánh đi một chút nhé!

- Ồ uhm... - Mạc Vi Như gật đầu, cô ngập ngừng lên tiếng - Nhưng...anh đừng gọi tôi là...chị dâu nữa, tôi không quen.

- Được rồi chị dâu, em xin hứa! - Minh Hạo cười nói, anh phát tay.

-.... - Mạc Vi Như lườm Minh Hạo, cái người này có nghe mình nói gì không vậy trời...

Mạc Vi Như lên lầu về phòng để lại không gian cho hai người đàn ông bàn việc.

Minh Hạo nhận lấy chiếc áo khoác từ tay người hầu gái, anh tìm trong túi áo chiếc bọc nhỏ mà anh đã để vào nhưng lại bị giật mình bởi độ nóng và rung liên tục của chiếc điện thoại. Minh Hạo mở máy lên, vì biết chắc là Hàn Dạ Thần sẽ gọi tới truy hỏi nên anh đã tắt máy đi nhưng không ngờ tên này lại khủng bố máy anh đến như vậy.

- Có chuyện gì vậy? - Nghị Phong nhíu mày nhìn biểu cảm của Minh Hạo.

-....Nghị Phong, cậu là anh em tốt của tôi! - Minh Hạo chợt lên tiếng.

- Uh rồi sao? - Nghị Phong càng khó hiểu hơn.

-....Haizz.... Minh Hạo thở dài, anh đặt máy điện thoại sang một bên mặc kệ tiếng rung của máy. Anh lấy trong túi áo ra một chiếc túi bọc nhỏ màu đen rồi đưa cho Nghị Phong.

Nghị Phong không hỏi thêm gì liền nhận lấy rồi mở ra, một chiếc USB 32 ghi loại tân tiến nhất.

- Trong này có tư liệu mà Hắc Dạ giao cho tôi gửi cậu, cậu xem đi rồi sẽ biết.

- Được! - Nghị Phong gạt đầu, anh cất chiếc USB vào túi rồi ra vẻ chán nản nói - Còn gì nữa không?

- Cậu đuổi tôi đấy à? - Minh Hạo trợn mắt lớn tiếng.

- Rõ ràng như thế còn hỏi!

- Cậu...hừ, Nghị Phong! - Minh Hạo nghiêng rằng - Cho đến khi nghe được cái đáp án này của cậu, tôi...tôi không còn thấy tội lỗi nữa (Vì căn bản ngay từ đầu đã không thấy tội lỗi) cậu đừng có trách tôi!! Nhưng dù sao tôi vẫn muốn khuyên cậu...hãy dừng ngay suy nghĩ không an phận đó lại, huhu... cậu động lòng với ai thì động nhưng sao lại động đến bà xã của Hàn Dạ Thần hả? Tôi biết thực lòng cậu không nỡ nhưng cậu hãy nghe tôi Nghị Phong, huhu tôi chỉ muốn chúng ta mãi mãi giữ được sự bình yên và thân thiết như vậy thôi nhưng tại sao?Why...? Why? Tôi không muốn quan hệ chúng ta bị đổ vỡ vì một người phụ nữ....

Minh Hạo làm bộ dạng khóc lóc, có lẽ vì anh cảm thấy “Tổn thương” trước thái độ tuyệt tình của ông bạn mà những lúc “tổn thương” anh lại hay lỡ miệng và...đúng là như vậy!- Cậu nói cái gì? - Nghị Phong nhanh chóng bắt được trọng điểm, cái tên này nói linh tinh cái gì đấy? Cái gì mà động lòng? Cái gì mà bà xã của Hắc Dạ? Cái gì mà bình yên với chẳng đổ vỡ?

- Thì cậu thích Vi Như đó...! - Minh Hạo nhăn mày nói, rồi như nhận ra điều gì sai sai, anh bùm miệng liên tục lắc đầu.

-....Minh Hạo - Nghị Phong trợn mắt nghiêng rằng - Cậu biết cậu đang nói gì không hả??

- Ahaha không không có gì... - Minh Hạo cười, trong lòng nghĩ thầm “Hừ, còn giả bộ, cậu chết chắc với Hàn Dạ Thần rồi“. Minh Hạo đứng dậy, vội lấy chiếc điện thoại cất vào túi áo, cáo lui trước rồi chạy biến về bằng tốc độ nhanh nhất.

- MINH HẠO!!! - Nghị Phong quát lên, anh nghe tiếng động cơ xe ô tô, thở hồng hộc đầy tức giận.

*****

Minh Hạo dừng xe ở lề đường, anh lấy máy điện thoại ra, nhìn số cuộc gọi mà nuốt nước bọt. Ngón tay run rẩy ấn vào số của Hàn Dạ Thần, anh nghe tiếng chờ, trong lòng càng thêm nóng nực.

“Tút...” - tiếng nhận cuộc gọi, Minh Hạo nín thở, cố gắng rặn ra tiếng “Th...ầ..n“. Đầu dây bên kia im lặng, Minh Hạo bỗng thấy bất an khốc trong lòng: huhu sao tự nhiên rước họa vào thân vậy trời, rõ ràng là mình nên đắc ý và vui mừng khi thấy người gặp họa nhưng sao lại...

-....Vào SC! - Hàn Dạ Thần lạnh lùng phun ra hai chữ rồi cúp máy.

Minh Hạo nhăn mặt khi nghe tiếng “Tút...tút” ở đầu dây bên kia. Anh lái xe nhanh về Minh gia, vào trong thư phòng, mở máy và vào SC liên lạc với Hàn Dạ Thần theo yêu cầu của anh. Màn hình vừa mới kết nối, gương mặt tuấn mĩ lạnh như băng của Hàn Dạ Thần hiện lên làm Minh Hạo giật mình suýt ngã ngửa.

- Minh Hạo... - nghe Hàn Dạ Thần bỗng nhiên nhẹ nhàng gọi tên mình, Minh Hạo run người một cái, anh càng thêm dự cảm xấu về việc này và quả nhiên là thật - Những gì cậu gửi, tớ đã xem rồi.

- Uh...Uh - Minh Hạo gạt đầu gương cười.

- Lí do?

- Haha...

- Nói! - Hàn Dạ Thần cao giọng, anh cau mày giận dữ, cái tên này còn cười được nữa! Hay cậu ta có ý định chia rẽ mình với Vi Như? Nghĩ đến đây Hàn Dạ Thần càng thêm bùng bùng lửa giận trong lòng.

-...huhu Thần, cậu biết tớ không có ý định đó mà, tớ chỉ là... - Nhìn biểu cảm của Hàn Dạ Thần là anh đã biết cậu ta hiểu lầm, anh vội nói rồi vỗ đầu bứt tai, giờ Minh Hạo phải sút đầu mẻ trán để nghĩ ra cái lí do nào đó cho phù hợp để giải thích, chẳng nhẽ nói sự thật là anh muốn nhìn người khác gặp hoạn? No no...aish - Thấy...thấy Mạc Vi Như đánh đàn hay quá...à uh đúng đúng, tớ thấy cô ấy đánh đàn hay quá nên muốn quay lại cho cậu xem tài nghệ của cô ấy! Mà ban đầu tớ nghe cũng phải “Wow” Mạc Vi Như của cậu đúng là có tài năng, hoàn mỹ hoàn mỹ haha...

-.... - Hàn Dạ Thần nhướn mày, nhưng cảm xúc đã có sự biến chuyển nhỏ, tức giận trong lòng anh đã tiêu tan phân nửa vì cụm từ “Mạc Vi Như của cậu” và lời khen của Minh Hạo dành cho cô. Tên này đúng là dẻo miệng, cái lí do như thế cũng nghĩ ra được để nói với anh? Không phải quá là tầm thường đi. Chú ý của cậu ta anh cũng nhìn ra được, nhất là trong video và ảnh có cả Nghị Phong. Hàn Dạ Thần đương nhiên biết Minh Hạo đang nói dối và cậu ta cũng không có lòng tốt để làm thế,

Hàn Dạ Thần vờ tin lời Minh Hạo, anh gật gù “Cậu cũng tốt quá nhỉ? Giúp tớ được biết thêm về tài năng của vợ tớ” “Không có gì!” Minh Hạo mặt dày cười xòa, anh cũng không nghĩ nhiều, Hàn Dạ Thần không tra hỏi nữa là may rồi.

- Cậu về thành phố A, lo trợ giúp Tử Âu, “để ý” (bao gồm bảo vệ và chăm sóc) đến vợ tớ, đợi Nghị Phong hoàn thành thì cậu mang hàng đến cho tớ- Hàn Dạ Thần lạnh lùng nói

- Tuân lệnh! - Minh Hạo cười.

- Còn nữa, ngày hôm nay cậu đã thử thách sự kiên nhẫn của tớ vượt mức cho phép nên... - nói đến đây Hàn Dạ Thần dừng lại làm Minh Hạo nuốt nước bọt nghe anh nói tiếp - Sau vụ này, tớ sẽ đích thân tiễn cậu ở sân bay, chúc chuyến đi Mi vui vẻ!

“Tút...tút” - Tiếng tín hiệu liên lạc kết thúc ở bên kia vang lên Minh Hạo trợn mắt nhìn màn hình đen, “Aish, là nước Mi...” Minh Hạo vui đầu vào hai tay, cộp cộp trên mặt bàn làm việc. Ngoài trụ sở chính ở Thành phố A thì còn có thêm một trụ sở chính nữa bên Mi có tên là W. Ở thành phố A, công việc ở Hàn thị chưa thực sự nhiều bằng ở W và để điều hành được Hàn thị ở đó thì phải coi các lãnh đạo là thần nhất là như Hàn Dạ Thần là một ví dụ tiêu biểu. Ban đầu, khi phải tạm hoãn công việc ở thành phố A, anh và Hàn Dạ Thần sang Mi để giải quyết các sự cố và chỉ trong 3 tháng mà anh đã giảm 5 cân, người tiêu tụy còn tên mặt lạnh kia, sức lực dồi dào tựa như một cái máy, đến khi anh tưởng mình sắp cạn kiệt sức lực còn nghe cậu ta nói “Làm việc tiếp cho tôi” (xưng hô kiểu để nhắc nhân viên, có thể nói là công tư phân minh)

Ôi những ngày tháng đau đớn và khổ cực, dù hiện tại nỗi khổ của anh đã thay bằng nỗi khổ của mấy vị lãnh đạo xuất chúng khác nhưng mà đợt này, Hàn Dạ Thần đích thân “tiễn” và “mời” anh làm việc. Minh Hạo bỗng cảm thấy bản thân thật ngu ngốc!!

64. Chương 63: Sự Khởi Đầu Của Trái Tim

Hàn Dạ Thần bật lại đoạn video mà Minh Hạo gửi. Hình ảnh vợ anh - Mạc Vi Như và Nghị Phong ngồi cạnh nhau cùng nhau đánh đàn đập trống vào mắt anh. Một cảm giác bức bối đập thẳng vào anh, còn cái vị chua chua khó chịu nữa. Người chồng như anh còn chưa được như vậy, sao cái tên Nghị Phong chết tiệt này lại được??? Hàn Dạ Thần nghe giai điệu của piano hòa hợp vang lên qua tai, trong lòng càng thêm bức bối, vội ấn tắt đi.

Hàn Dạ Thần chìm vào trong suy nghĩ, anh sờ cằm nghĩ ngợi: Lo thật, vợ anh sao lại thu hút như vậy? chỉ mới rời cô một chút là lại có đám sâu bọ bay đến rình rõi cướp! Ngay cả anh em của anh cũng vậy (anh Thần coi tình địch là sâu bọ^^) hừ, không thể chịu được mà...phải làm sao? Phải làm sao? Không không được rồi, anh phải nhanh chóng trở về thôi. Vi Như, anh sẽ trừng phạt em, dám không bài xích tiếp xúc với đàn ông, hừ!

Hàn Dạ Thần nhếch môi cười gian, phải rồi, phải trừng phạt cô chứ nhỉ? Haha...

Thế là những ngày sao đó, Hàn Dạ Thần lao đầu vào làm việc không ngừng nghỉ, Minh Hạo cũng bị bắt đi đi lại lại giữa hai nơi xa là Thành phố A và Hong Kong khiến nhân viên soát vé và tiếp viên hàng không cũng quen luôn mặt anh (Thương anh Hạo quá đi!!) việc cần giải quyết trong Hắc Bang cũng diễn ra nhanh hơn dự định, Nam Khánh có thể quay trở lại công việc làm thần tượng nổi tiếng.

Hàn thị cũng xảy ra sự cố với bộ trang phục của công nương nước Anh nhưng cuối cùng cũng vượt qua được vì sự giúp ích không nhờ tới của Mạc Vi Như.

Bản thiết kế trang phục dành riêng cho công nương Anh bị công khai, phát tán trên các phương tiện truyền thông, việc này đã làm cho Hàn thị không kịp tránh khỏi rơi vào bế tắc. Thời gian giao trang phục còn quá ít, chỉ còn bốn ngày, rất khó để có thể làm gì hơn được. Khi trưởng phòng thiết kế đến Hàn gia và báo cáo việc này với Minh Hạo, trong lúc anh chưa nghĩ ra được phương án giải quyết thì Mạc Vi Như tình cờ xem nghe được. Thấy được tính nghiêm trọng của việc này, nó sẽ ảnh hưởng lớn đến Hàn thị và chắc chắn Hàn Dạ Thần sẽ phải mệt mỏi lắm. Điều này đã tiếp sức cho cô mạnh dạn ra mặt và lên tiếng “Hãy để tôi giúp mọi người”. Hai người ngạc nhiên nhìn cô, Mạc Vi Như khẽ cười “Trước đó tôi có học qua thiết kế, chắc cũng sẽ giúp được việc này!”

Mạc Vi Như đi đến ngồi xuống ghế sofa, cô ngược nhìn Minh Hạo và trưởng phòng thiết kế “Tôi có thể xem được chứ!” Hai người ngẩn ngại nhìn nhau rồi gật đầu, Mạc Vi Như xem qua bản thiết kế, cô nói “Chúng ta vẫn sử dụng bản vẽ cũ, chỉ cần thay đổi một số chi tiết quan trọng đi là được”

Trưởng phòng thiết kế và Mạc Vi Như cùng nhau bàn bạc chỉ trong một tối và đã ra được thành quả khá hài lòng. Trong bốn ngày, bộ trang phục đã được hoàn thành đúng thời hạn. Lập công lớn đương nhiên có thưởng, Hàn Dạ Thần biết chuyện, anh đồng ý sẽ thưởng lớn cho cô nhưng trước đó cần trừng phạt cô đã...

(Tua tua tua...phù..

65. Chương 64: Làm Cơm Cho Anh

Hàn Dạ Thần và Mạc Vi Như lên xe là chuyện của 30 phút sau. Minh Hạo lên ghế trước ngồi để nhường cho hai người kia ngồi gần nhau. Ông quản gia cười cười không nói gì, Hàn Dạ Thần nhướn mày nhìn anh như muốn nói “Biết ý đây nhỉ?” Còn Mạc Vi Như thì đỏ mặt, tay cô vẫn bị Hàn Dạ Thần nắm chặt.

Hai người ngồi ghế sau, Mạc Vi Như muốn anh buông tay vì cô cảm thấy hơi nóng, lòng bàn tay đã ẩm ướt mồ hôi khiến cô không thoải mái dù rằng cô rất thích anh nắm tay cô như vậy. Hàn Dạ Thần ương ngạnh không chịu buông, anh nắm chặt tay cô hơn, miệng cười cười, anh ghé sát mặt cô thì thầm “Vi Như, anh sẽ không buông tay trừ khi em...nhắc lại ba chữ kia” Mạc Vi Như ngạc nhiên rồi như nhớ lại khung cảnh vừa nãy, mặt cô đỏ bừng, quay đầu nhìn ra ngoài. Hàn Dạ Thần không chịu, tay còn lại đưa lên nắm nhẹ cằm cô xoay lại, giọng có phần trẻ con “Vi Như, nói đi, anh muốn nghe...”

“Phụt...” - Minh Hạo rốt cuộc không nhịn nổi mà phát ra tiếng, anh nhanh chóng bịt miệng lại, chậm rãi quay đầu ra sau, định phải ánh mắt muốn giết người của Hàn Dạ Thần. Minh Hạo cười xòa “Haha thứ lỗi thứ lỗi, cứ tự nhiên, đừng để ý đến mình“. Ông quản gia đang lái xe cũng phải khẽ lắc đầu, cậu Minh thiếu gia này thật giỏi phá hỏng chuyện của người khác nhưng kể ra Hàn thiếu gia lần đầu tiên trông đáng yêu và trẻ con như vậy, thật làm ông kinh ngạc. Ông quản gia mỉm cười tiếp tục lái xe.

Mạc Vi Như quay sang Hàn Dạ Thần, đỏ mặt lườm anh. Hàn Dạ Thần ngay lúc này hôn “chụt” lên môi cô một cái thật rõ. Mạc Vi Như lúng túng đẩy ạn ra, Hàn Dạ Thần cười cười ôm lấy cô.

Minh Hạo ngồi ghế trên nhìn gương chiếu hậu, mồ hôi chảy ròng ròng, hai cái người này, không phải là đã quên trên xe còn có hai người độc thân hay sao? Ông quản gia thì không nói làm gì nhưng còn anh? Không chịu được mà...

Xe dừng trong sân biệt thự Hàn gia, Hàn Dạ Thần nắm tay Mạc Vi Như bước xuống xe. Hai hàng người hầu cùng vệ sĩ đã xếp ngay ngắn cung kính cúi đầu chào “Ông chủ và phu nhân đã về!” Hàn Dạ Thần lạnh lùng dắt tay cô bước vào, Mạc Vi Như đỏ mặt gật đầu chào.

Vừa mới bước vào sảnh, Hàn Dạ Thần đã kéo cô lên lầu vào phòng của anh. Đóng sầm cửa lại trước sự ngơ ngác của người làm và Minh Hạo.

Mạc Vi Như chưa kịp phản ứng gì đã bị Hàn Dạ Thần đè vào cửa, anh cúi đầu hôn cô. Nụ hôn mãnh liệt khiến cô khó thở, không dừng ở đó, Hàn Dạ Thần dời môi cô hôn xuống cổ rồi lần xuống xương quai xanh tinh xảo cắn mạnh một cái làm vết răng hình vòm lộ rõ. Mạc Vi Như kêu đau một tiếng, cô trừng anh muốn nói nhưng lại bị bịt lại tiếp bởi môi của Hàn Dạ Thần. Bàn tay không yên phận của anh bắt đầu mò vào trong áo cô, lần đến phần ngực tròn trịa bóp một cái. Mạc Vi Như đỏ mặt tía tai, cô hét lên một tiếng rồi đẩy mạnh anh ra.

Hàn Dạ Thần bị cắt ngang, không cam lòng tiếc nuối nhìn cô. Mạc Vi Như kéo vạt áo xuống. Cô trừng mắt nhìn anh “Hàn Dạ Thần, anh...biến thái“. Hàn Dạ Thần bật cười, anh hài lòng nhìn vết răng rõ ở xương quai xanh cô, đó là dấu răng của anh cũng như khẳng định cô là của anh, đúng là càng nhìn càng thấy đẹp!

Mạc Vi Như nhìn anh cười, cô nheo mắt không hiểu. Hàn Dạ Thần đi đến vòng tay ôm cô. Mạc Vi Như hơi giãy ra, Hàn Dạ Thần ôm chặt cô, anh nói bên tai cô “Vi Như, anh nhớ em quá nên có chút kích động, em đừng giận anh nhé! Cũng tại em đẹp quá khiến anh không kìm nổi lòng mình...” nói xong anh chỉ nghe cô hừ một tiếng, mỉm cười nói tiếp “Bây giờ anh tha cho em, nhưng không có lần sau đâu đấy, lần sau anh sẽ trực tiếp ăn em vào bụng, lúc đó em không có quyền từ chối bởi khi đó em đã là vợ của anh, vợ của Hàn Dạ Thần này!” Mạc Vi Như đang nghĩ sao người này có thể nói năng ngọt ngào đến như vậy thì nghe đến đây cô cũng phải dừng lại. Hàn Dạ Thần buông cô ra, giọng trẻ con “Anh đói!” Mạc Vi Như nhìn hai mắt lấp lánh của anh, không nhịn được bật cười, cô nói “Có đầu bếp ở dưới đó rồi” Hàn Dạ Thần ghé mặt gần cô “Anh muốn em làm cơm cho anh ăn” Mạc Vi Như ngượng ngùng đẩy nhẹ anh ra “Được, em làm nhưng mà lần sau anh đừng có hơi tí là...áp sát gần em thế!”

- Em không thích? - Hàn Dạ Thần mặt xị xuống.

- Yah, anh lớn rồi đó - Mạc Vi Như đánh nhẹ vào eo ngực anh.

-... - Hàn Dạ Thần quay mặt nhìn ra cửa sổ, tâm trạng đau buồn bao trùm anh.

- Haizzz... - Mạc Vi Như nhìn anh như vậy, lòng khẽ nhói, cô thở dài rồi nói - Thần, không phải là em không thích mà là em... thật sự rất ngại!

- Chúng ta giờ là người yêu, em còn ngại!? - Hàn Dạ Thần mở to mắt nhìn cô ngạc nhiên - Nắm tay, ôm, hôn cũng đủ rồi, còn thiếu mỗi lên giường! Em còn ngại!?

-.... - Mạc Vi Như trốn mắt nhìn người đang hí hửng trước mặt, cái người đàn ông này!! Cô nắm chặt tay lại, gằn giọng - Hàn Dạ Thần!

- Haha, anh đi tắm đây, em xuống làm cơm cho anh đi - Hàn Dạ Thần cười đi lấy quần áo rồi vào WC, trước đó anh còn thò đầu ra nói - Vi Như, không thì hai chúng ta tắm chung...

Rồi thụt đầu đóng cửa vào trước khi bị cái gối phi trúng mặt. Mạc Vi Như khẽ cười, cô đi xuống cầu thang, vào phòng bếp làm cơm cho Hàn Dạ Thần.

*****

Tại căn nhà trọ của Mạc Vi Như, Thế Hải thuê một phòng bên cạnh, anh vừa xem tin tức vừa nhớ lại mấy ngày trước.

Khi anh bắt taxi đến đây thì nhận được cuộc gọi lạ. Thế Hải nhíu mày chân chừ ần nghe, đầu dây bên kia vang lên tiếng của một người đàn ông.

- Cậu là Thế Hải? Bạn của Mạc Vi Như đúng chứ!?

- Đúng - Nghe thấy người đàn ông lạ này nhắc đến tên cô, anh không khỏi nắm chặt điện thoại.

- Hiện giờ cô ấy không ở nhà để đón tiếp cậu được nên nhờ chúng tôi nhắn lại với cậu là nếu cậu có đến thì hãy ở căn hộ bên cạnh căn hộ cô ấy, cô ấy đã sắp xếp trước cho cậu rồi...

- Cô ấy đi đâu? Sao không tự liên lạc với tôi mà phải nhờ các anh!

- Vì công việc nên cô Mạc thân là thư ký phải đi công tác bên Nhật, không may sang bên đó mất máy mà nghĩ đến anh sắp về nên cô ấy đành nhờ chúng tôi - từng câu chữ vang lên đều đều.

-.... - Thế Hải cau mày, lí do này, thật sự là hợp lý nhưng sao anh vẫn thấy không yên tâm, anh đành hỏi - Khi nào cô ấy trở về?

- Chuyến công tác lần này khá lâu nên chắc sẽ mất tầm khoảng một tháng.

- Tận một tháng? - Thế Hải ngạc nhiên, đi công tác có cần lâu thế không? Nhưng anh không hỏi nữa mà nói - Được rồi, cảm ơn anh đã báo cho tôi. Phien anh khi nào cô ấy về có thể nhắn với tôi một tiếng được không?

- Được.

Bên kia nói rồi cúp máy. Thế Hải thở dài, lại phải đợi cô thêm một tháng nữa. Buồn thật! Thế Hải thu dọn hành lý vào trong căn hộ của mình, anh xếp đồ xong xuôi. Nhân lúc này mình nên đi tìm việc làm thôi.

Kết thúc hồi tưởng, Thế Hải giờ là phó phòng của một công ty chuyên về máy tính điện tử khá lớn, việc của anh là lên ý tưởng các phần mềm ứng dụng và cũng theo yêu cầu của khách hàng và sửa chữa. Vì sự đóng góp bằng tài năng của mình nên Thế Hải nhanh chóng ngồi vào ghế phó phòng, từ nhân viên mới vào đến chức phó phòng trong một thời gian ngắn đủ hiểu anh có tài với ngành nghề của mình là máy tính.

Thế Hải cũng đã kể cho ba mẹ Mạc nghe về chuyện kia, ba mẹ Mạc cũng chỉ thở dài nói con gái bận rộn, và dặn dò anh giữ gìn sức khỏe và làm việc cho thật tốt. Nghe giọng của ba mẹ Mạc mà Thế Hải thấy cay mắt. Họ như gia đình của anh vậy.

Thế Hải nhìn tờ lịch treo trên tường, cũng sắp gần một tháng rồi, Thế Hải nóng lòng muốn được gặp cô. Anh mỉm cười lấy bút dạ đỏ khoanh thêm một ngày nữa.

Tại biệt thự Hắc Dạ bên Hong Kong, Hàn Dạ Thần khi đó ngồi trên sofa, nhận được tin báo công việc đã hoàn thành của thuộc hạ. Anh hài lòng uống rượu rồi nghĩ “Thật có lỗi với cậu ta nhưng mà không sao, thời gian riêng tư của mình và vợ, không ai được phép chiếm lấy.”

*****

Hàn Dạ Thần ngồi chống cằm ở bàn ăn, anh mới tắm xong, đi xuống dưới lầu thì cô vẫn còn lục đục trong bếp. Nhìn bóng người thon thả nhỏ nhắn lướt qua lướt lại qua khe cửa. Hàn Dạ Thần hí mắt cười. Anh còn ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức tỏa ra từ phòng bếp, nghĩ đến những món cô nấu mà bụng đói kêu “ròn rột”. Hàn Dạ Thần thở dài, anh gõ gõ bàn chờ đợi.

66. Chương 65: Gọi Anh Là Chồng

“Vi Như, cơm cơm...” - Hàn Dạ Thần không kiên nhẫn kêu lớn, anh còn cầm thìa đập đập xuống bàn ladm người hầu đi qua gần phòng ăn cũng phải giật mình. Người đàn ông này từ khi nào lại biến thành trẻ con như vậy? Mạc Vi Như nhủ thầm, cô lau mồ hôi trên trán, hậm hực khuấy xong nồi canh rồi bước ra ngoài.

Thấy cô đi ra, Hàn Dạ Thần gãi gãi tóc cười hi hi. Mạc Vi Như chống nạnh “Thần, anh học đâu cái tính giống trẻ con thế hả?” “Anh đói...” Hàn Dạ Thần bĩu môi. Mạc Vi Như nén nhịn muốn phát hỏa, cô nhẹ nhàng nói “Anh đợi thêm một chút nữa thôi là có cơm ăn rồi, em nấu toàn món anh thích ăn nhất đó mà mấy món này nấu hơi lâu nên anh chịu khó đợi được không?” Nghe như rót mật vào tai, Hàn Dạ Thần vui vẻ gật đầu “Được”

Mạc Vi Như thở phào, cô vào phòng bếp làm nốt các món. Khoảng 10 phút sau, các món ăn đã được bày biện trên bàn, mùi hương tỏa ra thơm phức. Hàn Dạ Thần nuốt nước miếng, anh nhận lấy bát cơm mà cô xới cho mình. Hàn Dạ Thần dù đói nhưng động tác khi ăn vẫn ưu nhã muôn phần làm Mạc Vi Như cũng phải cảm thán, cô mà đói như anh thì chắc sẽ ăn không ngại mất hình tượng.

- Ngon quá, cơm vợ nấu đúng là số một! - Hàn Dạ Thần ăn xong bát cơm, anh híp mắt cười khen ngợi cô.
- Vợ cái đầu anh ý! - Mạc Vi Như đỏ mặt gất lên, dù thế nhưng cô vẫn cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc, vợ? Nghe thật thân mật, một danh từ gọi mà cô luôn muốn sau này được nghe từ...chính anh.
- Đẳng nào sau này em chẳng là vợ của anh, không bằng cứ gọi trước - Hàn Dạ Thần cười nói, anh nhận lấy bát cơm thứ hai từ cô - Em cũng nên gọi anh là chồng đi là vừa!
- Không cần! - Mạc Vi Như bĩu môi, cô ăn cơm, không để ý đến anh nữa.

Hàn Dạ Thần chau mày, bỗng anh nhếch môi, ăn thêm miếng cơm với thịt kho. Hàn Dạ Thần đặt bát xuống, đứng dậy vòng qua chỗ cô. Mạc Vi Như hốt hoảng “Này này Thần, anh làm gì vậy!?” Hàn Dạ Thần một tay giữ ghế, một tay chống lên bàn, người nghiêng nghiêng giam cô lại trong vòng tay mình. Mạc Vi Như đỏ bừng mặt, hai tay đặt lên ngực anh đẩy đẩy ra “Anh...anh đừng áp sát thế!” Đương nhiên chút sức lực của cô không thể nào bằng bang chủ Hắc Dạ rồi. Hàn Dạ Thần cúi người, đôi môi mỏng khẽ bật ra từng tiếng “Gọi...chồng!” Mạc Vi Như lắc đầu, môi bặm lại. Hàn Dạ Thần cúi xuống hơn, khi hai môi gần kề nhau, anh nói lại “Gọi...chồng!” Mạc Vi Như vẫn kiên quyết im lặng, hai mắt cô còn trừng anh. Hàn Dạ Thần nhếch môi, anh cúi người hôn cô, đến lúc hai môi chuẩn bị chạm nhau, Mạc Vi Như nhắm mắt gọi to “Chồng!” Hàn Dạ Thần ngưng lại trong giây lát, anh cười híp mắt vui vẻ hôn “chụt” lên môi cô rồi quay về chỗ ăn cơm tiếp.

Mạc Vi Như sững người, cô thẹn quá hóa giận đứng lên “Thần! Anh chọc em...” Hàn Dạ Thần ưu nhã ngồi ăn cơm, nhẹ nhàng sửa lại “Không phải Thần, là chồng!” Mạc Vi Như thở hồng hộc vì giận, cô nén nhịn thở hắt ra. Ngồi xuống ghế đối diện anh, hậm hực ăn cơm. Hàn Dạ Thần nhếch môi cười, đưa thìa gấp cho cô miếng thịt kho “Vợ, em ăn đi!” Mạc Vi Như lườm anh nhưng cũng đưa bát nhận lấy, cô lẩm bầm “Chồng gì mà đáng ghét lại đáng yêu” Hàn Dạ Thần tai thính nghe thấy rõ, anh khẽ cười. Giả bộ hỏi lại “Vợ nói gì? anh không nghe rõ” Mạc Vi Như ngẩng đầu, gấp cho anh thêm thịt, cô cười “Chồng ăn nhiều vào!” Hàn Dạ Thần dù vẫn muốn chọc cô nữa nhưng nghe cô thân mật gọi anh là chồng, anh hài lòng cười “Được, thưa vợ!” Mạc Vi Như bật cười. Hai người cùng nhau ăn cơm. Thay nhau gấp thức ăn cho nhau. Khung cảnh hết sức ngọt ngào làm cho ai nhìn vào cũng ghen tị. Ông quản gia và Minh Hạo lấp ló đứng ngoài cửa. Thật ra là ông quản gia bị Minh Hạo kéo đến, anh đưa máy lên chụp “Tách...tách” vài bức, vừa xem vừa cảm thán “Chà... cặp đôi ngọt ngào nhất của năm đây rồi, Boss Hàn và người tình” Ông quản gia kéo anh ra xa nhắc nhở “Minh thiếu gia, cậu thích ở Mĩ luôn hả?” Minh Hạo không sợ chết mà bĩu môi “Bác không phải lo cho cháu, những bức ảnh này cháu chụp rồi gửi cho Hàn Dạ Thần, cậu ta hết lòng cảm ơn cháu còn không kịp nữa là trách phạt.” Ông quản gia lắc đầu ngán ngấm.

*****

Tại Chu gia

- Trời ơi, đồng cổ phiếu...sao lại rớt nữa hả? - Tiếng gầm giận giữ của Chu Vinh vang lên khắp sảnh.
- Chủ tịch, không còn cách nào khác nữa rồi, mọi cách có thể tôi đều đã làm nhưng đều không được. Hàn chủ tịch... - Thư ký nói ngập ngừng - Có lẽ đã ngăn chặn hết mọi phía...bây giờ chỉ còn đợi phá sản thôi ạ.
- MK! Con *** đấy... - Chu Vinh nói tục, đập bàn đập ghế, thư ký run người đứng lui ra sau.

Chu Lệ hai tay vòng trước ngực, đứng ở cầu thang, cô nói “Cha, người không nên tức giận, con đã thuê người ám sát con nhỏ kia rồi, chúng ta chỉ cần đợi kết quả thôi ạ”. Chu Vinh bình tĩnh hơn phần nào, phất tay cho thư ký ra ngoài. Ông chán nản ngồi xuống ghế, mái tóc đã bạc hơn nửa rồi tung, quần áo xộc xệch, nếp nhăn trên mặt ông càng rõ hơn.

- Mày tự ý thuê người từ bao giờ? - Chu Vinh bỗng hỏi.
- Ô dạ... - Chu Lệ như nhớ đến điều gì đấy, cô ngập ngừng - Cũng...đã hơn..10 ngày rồi!

- Haha, mày thuê người hay lắm! Đã hơn mười ngày rồi còn chưa có tin tức gì báo lại, mày cũng đòi lên tiếng hả? - Chu Vinh quát lên - Lỗi tất cả là tại mày! Mày mà không trả thù được cho Chu gia thì cú! Đừng có vác mặt về nữa!

- Cha, cha nói thế... - Chu Lệ hốt hoảng

- Tao nuôi mày đến giờ bị mày hại đây, mày đừng đến con nhỏ vị hôn thê của Hàn Dạ Thần, rồi giờ Chu thị gặp nạn? Là lỗi tại mày!

- Cha...xin cha đừng đuổi con đi, con hứa sẽ trả thù được cho Chu thị, miễn là cho con ở lại đây - Chu Lệ khóc lóc quỳ xuống.

- Hừ... - Dù sao cũng là đứa con duy nhất của mình và vợ, ông không khỏi mềm lòng, giọng nhẹ nhàng hơn - Đừng dậy, mày làm gì thì làm miễn cứu được Chu thị!

- Vâng...ba - Chu Lệ lau nước mắt cúi đầu nói, cô cắn môi, trong mắt đầy hận thù.

Chu Lệ bước vào phòng, đóng sầm cửa lại. Cô ta lấy máy điện thoại nhấn gọi, đầu dây bên kia hồi lâu mới bắt máy. Khi nhận được tín hiệu bắt máy, Chu Lệ lập tức quát “Các anh làm việc kiểu gì mà vẫn chưa xử được con nhỏ đó cho tôi hả?” Đầu dây bên kia vang lên giọng nhân nhật của người đàn ông “Cô ta được Hàn Dạ Thần bảo vệ, còn không đi ra khỏi Hàn gia, sao chúng tôi xử được?”. Chu Lệ cắn răng nói “Các anh không biết làm gì để dụ được nó ra hả?” Ngay lập tức bên kia là giọng khinh thường “Chúng tôi chỉ là một lũ côn đồ, cô nghĩ kiểu gì?” Chu Lệ thở hắt ra, ra lệnh “Bằng mọi cách, tôi đã chuyển tiền trước rồi, các anh nên làm gì cho xứng đi chứ!” Mấy bọn côn đồ này đòi số tiền lớn làm cô ban đầu cũng định nản nhưng mà cô biết xử được con nhỏ kia tức là Chu thị sẽ an toàn và Chu gia sẽ vững mạnh lại như cũ (Chưa thấy ai ngu như Chu Lệ, chị Như mà bị xử thì anh Thần có mà phát hỏa đốt rụi luôn họ Chu) đặc ý với suy nghĩ của mình. Chu Lệ cúp máy, cô ta nằm ra giường, nghĩ đến cảnh Mạc Vi Như bị “xử” theo cách mà cô ta yêu cầu, không khỏi sung sướng.

*****

Tại một căn nhà gác xép cũ kĩ

- Đại ca, con nhỏ khách này đánh đá thật - Tên vừa nghe điện thoại nói

- Phụ nữ mà điên lên thì ai cũng thế thôi - người được gọi là đại ca lên tiếng.

- Tiền có ít không đại ca? Em thấy vẫn chưa đủ lắm!

- Mày nghĩ tao chỉ đòi đến mức này thôi á!? - tên đại ca bật cười khinh thường, anh ta nói - Đợi bắt được con nhỏ kia, bắt luôn cả con khách rồi đòi thêm tiền là ok.

- Haha, đại ca thật mưu mô! - tên đàn em cười ha ha nịnh nọt

- Hừ, tao thấy có hứng rồi đấy!

- Haha

67. Chương 66

Ăn cơm xong, Hàn Dạ Thần vui vẻ nắm tay Mạc Vi Như, anh kéo cô đến rừng hoa mà mình đã xây dựng. Hai người ngồi hẳn xuống nền cỏ mịn xanh tươi, Hàn Dạ Thần không ngại bản ngồi cùng cô.

- Thần, sao anh biết em thích hoa hướng dương? - Mạc Vi Như hỏi điều mà cô thắc mắc bấy lâu.

- Biết thì có gì lạ lắm sao? Em là người anh yêu, anh tất nhiên là phải biết hết về em rồi, từng chi tiết một!

- Hàn Dạ Thần cười nheo má cô.

- Đúng là Hàn chủ tịch, cách tìm hiểu cũng khác người thường, anh cho người đi điều tra em thế sao? - Mạc Vi Như chọc anh.

- Haha, anh chỉ muốn đẩy nhanh tiến độ thôi... - Hàn Dạ Thần cười nói, anh nhìn cô hồi lâu rồi nói tiếp - nhưng nếu em thích anh yêu em giống lẽ thường hơn thì cũng được thôi, anh sẽ chiều theo ý em.

- Vậy sao? - Mạc Vi Như học anh nhún mày

Hàn Dạ Thần cười gật đầu, anh vuốt tóc cô đầy dịu dàng.

- Thần.... - Mạc Vi Như khẽ gọi, sắc mặt hơi trầm buồn - Em không đòi hỏi anh phải làm gì cho em, phải yêu em như thế nào, em chỉ muốn...anh đừng rời xa em là được.

- Vi Như...em không tin anh!? - Hàn Dạ Thần khẽ nhún mày, anh biết cô có bóng ma lớn trong quá khứ nhưng cô sao lại có thể không tin anh rằng anh sẽ không bao giờ rời xa cô. Nghĩ đến đây Hàn Dạ Thần có chút giận và buồn.

- Thần, không phải như anh nghĩ đâu - Mạc Vi Như nhận thấy anh tức giận, cô biết mình đã khiến anh buồn. Mạc Vi Như hốt hoảng ôm lấy anh, mắt cô cay xè - Thần, em yêu anh và em tin anh nhưng...em chưa thể quên đi quá khứ kia, nó khiến em trở nên hoài nghi trong tình yêu. Thần, em xin lỗi...

Nghe tiếng cô như sắp khóc, Hàn Dạ Thần thở dài, anh vòng hai tay ôm lấy cô, nhẹ nhàng hôn lên trán cô “Vi Như, anh biết, anh sẽ đợi em hoàn toàn quên được quá khứ và chấp nhận tin tưởng anh.” Mạc Vi Như nhắm mắt lại, cô khẽ nói “Em xin lỗi!” Hàn Dạ Thần lắc đầu ngắt mũi cô “Coi kìa, lại sắp khóc rồi, Vi Như của anh yếu đuối như vậy, sao anh có thể yên lòng được đây...” Mạc Vi Như mỉm cười im lặng, cô dụi đầu vào ngực anh. Cả hai nhẹ nhàng ôm nhau dưới tán cây lập lờ ánh nắng, trong một khoảng trời riêng của họ.

Đến tầm chiều tối, Mạc Vi Như muốn về nhà, Hàn Dạ Thần không đồng ý “Anh vừa mới về mà em đã đòi đi rồi, em không nghĩ anh sẽ cảm thấy buồn sao?” Mạc Vi Như vội kéo vạt áo cái người đang giận kia, cô khẽ nói “Thần...chồng à, em chỉ là về căn hộ sắp xếp qua chút thôi, mai em lại đến Hàn gia với anh, được không?” Nghe đến chữ “Chồng” cô gọi mình, tim không khỏi rộn rạo, Hàn Dạ Thần làm bộ giận dỗi nói “Không cần!” Mạc Vi Như ôm trán kêu than, người này thật khó nịnh nọt.

Cô như nhớ đến chuyện gì đó, liền nói “Thần, phải rồi, anh Thế Hải có đến thành phố A thăm em!” Hàn Dạ Thần sắc mặt đen lại, giọng trầm xuống “Thì sao?” Thế mà cô không phát hiện ra, còn hứng khởi nói “Lâu lắm rồi em chưa gặp anh ấy, em ở đây lâu như vậy, không biết anh ấy đang ở đâu? Em phải về để xem thế nào, còn hỏi qua chuyện của ba mẹ em nữa.” Hàn Dạ Thần bỗng dừng quay phắt ra àm cô giật mình. Chỉ thấy anh vòng tay ôm eo cô kéo vào người, gần giọng “Em cố tình!” Cô khó hiểu “Hớ!?” - Em cố tình chọc tức anh phải không? Chọc tức anh để anh đồng ý cho em về nhà! nếu vậy em thành công rồi đấy, anh đang rất tức đấy!

- Hớ!? - Mạc Vi Như vẫn bày bộ mặt không hiểu lắm ra.

- Hừ, em về đi, về với “anh Thế Hải” của em đi, còn ở đây với “Hàn Dạ Thần” làm gì!? - Hàn Dạ Thần bực bội nói, anh nhấn mạnh các chữ, giọng nói tràn ngập ghen tuông.

- Khụ khụ...Haha - Mạc Vi Như nhìn anh ghen, cô không nhịn nổi bật cười ha ha, trời ơi...cô yêu chết bộ dạng trẻ con này của anh! Cười đến hai mắt híp lại thành hình cung. Mạc Vi Như chủ động kiễng chân hôn vào môi anh, còn khẽ nhắm nháy rồi buông ra khi người kia còn đang sững người, cô nói - Em có ở đây hay đi đâu thì chỉ cần trong tim anh còn có em thì em vẫn sẽ luôn luôn ở bên cạnh anh, đi xa nhớ anh hay kể cả ở gần cũng nhớ anh, nhớ ta đã làm gì vài phút trước, từng điều ta mới trải qua. Vậy nên anh chỉ cần biết rằng trong tim em có anh là được.

-.... - Hàn Dạ Thần thoáng thấy nhẹ lòng, anh im lặng nhìn cô rồi cúi người xuống hôn lên môi cô thật dịu dàng.

Mạc Vi Như nhẹ nhàng đáp lại anh, dần dần nụ hôn trở nên mãnh liệt. Hàn Dạ Thần hôn cô đến khi cô mệt lả người vì thiếu dưỡng khí, anh mới hài lòng buông cô ra. Hàn Dạ Thần nhéo má cô rồi nói “Chuyện Thế Hải đến, anh đã giúp em sắp xếp cho anh ta, căn hộ bên cạnh nhà em” dù anh muốn Thế Hải ở nơi khác xa nhà trọ của cô nhưng kỳ thực vẫn là anh tự tin cô sẽ không lay động trước anh chàng thanh mai trúc mã

này. Mạc Vi Như ngạc nhiên “Anh ấy hiện đang ở bên cạnh nhà em?” Hàn Dạ Thần gật đầu. “Ồ...bình dấm chua nhà em bao giờ lại thành nước đường ngọt bao dung thế này!?” Mạc Vi Như tiện thể chọc anh. Hàn Dạ Thần mở ám thời khí bên tai cô “Em muốn biết thân thể anh “ngọt” hay “chua” thì hãy tự khám phá” Mạc Vi Như đỏ mặt đẩy anh ra.

Sau đó, Mạc Vi Như làm cơm tối cho Hàn Dạ Thần, hai người cùng ăn rồi anh đưa cô về nhà trọ. Mạc Vi Như bước xuống xe, trông cái người kia vẻ như không hề tiếc nuối xa người yêu, Mạc Vi Như khẽ lườm anh. Đi được vài bước, cánh tay cô bị một lực kéo lại. Hàn Dạ Thần ôm cô “Trưa mai anh đến đón em, anh có bất ngờ dành cho em” Mạc Vi Như muốn hỏi thêm nhưng anh đã buông cô ra, hôn nhẹ lên trán cô nói “ngủ ngon” rồi nên cô vẫy tay chào anh “ngủ ngon”.

Đi lên tầng mình, cô đi ngang qua căn phòng bên cạnh, không biết anh ấy có nhà không? Thật sự Thế Hải đang ở đây sao? Mạc Vi Như gõ cửa. Bên trong không có tiếng động gì. Một hồi lâu vẫn chưa thấy ai ra mở cửa, cô nghĩ chắc anh ấy đi đâu rồi nên cũng dừng lại và về căn hộ của mình.

Đã một thời gian khá lâu cô chưa trở về căn hộ nhưng nó vẫn sạch sẽ, gọn gàng, không hề có chút bụi bặm nào. Mạc Vi Như nghĩ chắc Hàn Dạ Thần cho người dọn? Hừm...cũng không phải là không khó để nghĩ tới anh. Mạc Vi Như mỉm cười đi vào phòng ngủ.

*****

Tại công ty máy tính

- Vâng tôi biết rồi thưa trưởng phòng - Thế Hải thân ái phục màu bạc, nổi bật lên dáng vẻ tuấn tú của anh.

- Cậu lo nốt đi nhé!? Lượng công việc dạo này hơi nhiều, vất vả cho cậu rồi - Trưởng phòng cười khà khà vỗ vai Thế Hải rồi bước vào thang máy.

Thế Hải day day mi tâm, anh thở dài mệt mỏi. Bỗng một chiếc bình nước màu xanh lơ trước mặt anh, Thế Hải còn chưa kịp xem ai thì một giọng nữ thánh thót đã vang lên “Thế Hải, anh uống nước đi cho đỡ mệt, nước trà này em pha đó, có tác dụng chống mệt mỏi và buồn ngủ”. Anh ngẩng đầu lên, mỉm cười cảm ơn nhận lấy bình nước.

Trước mặt anh là một cô gái trông có vẻ là sinh viên nhưng thực chất cô đã 24 tuổi, xấp xỉ tuổi Mạc Vi Như. Cô gái có gương mặt sáng, ngũ quan không quá hoàn hảo nhưng hài hoà. Cô là cháu của phó giám đốc công ty này nhưng cũng rất có thực lực. Cô làm bên phòng thiết kế trò chơi. Vì tính cách thân thiện hòa đồng nên không làm mất lòng ai cả. Cô luôn chủ động giúp mọi người nên đối với hành động đưa nước của cô, anh không nghĩ ngợi gì.

- Trưởng phòng lại giao thêm công việc cho anh sao? - Cô gái hỏi.

- Lê Đình, đây là việc anh phải làm, em nói thế đâu có được. - Thế Hải cầm bình nước đổ ra một cái cốc, anh uống một ngụm, thoải mái khen ngợi - Trà ngon đấy!

- Hì, em biết anh sẽ thích mà - Lê Đình cười, cô vui vẻ lấy ghế ngồi xuống bên cạnh anh - Hôm nay anh định ở lại công ty làm việc sao?

- Uh ở công ty cho tiện, nhiều thứ anh cần kiểm tra lại - Thế Hải uống xong trà, anh nhìn vào màn hình máy tính, tay gõ lách cách làm việc, Lê Đình chống cằm cười cười say mê ngắm góc nghiêng điển trai của anh, cô chợt nghe anh nói - Em về đi, cũng hết giờ làm rồi.

-....Dạ - Lê Đình hơi ngưng lại, nụ cười vụt tắt trên môi. Im lặng một lúc, cô gật đầu đứng dậy, bước chậm chậm buồn rầu đi ra ngoài. Trước đó cô áy lại nhìn anh, tìm khẽ nhói.

68. Chương 67

Sáng hôm sau, Mạc Vi Như dậy sớm, ăn qua loa bữa sáng với bánh mì tự làm. Cô vội khoác chiếc áo ra ngoài, đứng trước cửa căn hộ của Thế Hải, cô gõ cửa nhưng vẫn không có động tĩnh gì bên trong. Mạc Vi Như hoài nghi có thật sự là Thế Hải ở đây không? Cô vừa gõ cửa vừa gọi “Anh Thế Hải, là em tiểu Như nè” và kết quả vẫn như cũ. Mạc Vi Như thở dài, đúng lúc này sau lưng cô vang lên tiếng giày “Cộp cộp” sau đó là giọng nói trầm ấm quen thuộc “Tiểu Như...em...” Mạc Vi Như xoay người, trước mặt cô là thanh mai trúc mã, người anh trai kết nghĩa thân thiết nhất của cô. Mạc Vi Như không nén nổi vui mừng mà chạy đến nhào lên ôm cổ anh “Anh Thế Hải!” Thế Hải ban đầu ngỡ ngàng nhưng rồi cũng vòng tay ôm lại cô. Anh vùi mặt vào trong tóc cô, lén lút hít lấy hương thơm tự nhiên mà anh yêu thích.

Mạc Vi Như buông anh ra, trên môi cô vẫn là nụ cười rực rỡ tựa ban mai mà anh biết. Mạc Vi Như lúc này mới để ý đến trang phục của Thế Hải, cô “Ồ” lên một tiếng, cười hì hì nhìn anh “Thế Hải, bộ đồ này anh mặc, không phải rẻ đâu à nha...” Thế Hải kiêu ngạo vòng tay trước ngực “Tất nhiên, hàng cao cấp cả đấy!” Mạc Vi Như trợn mắt nắm lấy cổ áo anh kéo xuống “Vào trong nhà nói hết mọi chuyện cho em!!” Hoàn toàn là ra lệnh và đàn áp. Thế Hải gật rụp cái rồi lon ton theo chân Mạc Vi Như vào căn hộ của cô.

Hai người ngồi đối diện nhau trên sofa, Mạc Vi Như để hai cốc trà nóng xuống bàn. Nghiêm mặt như vị phụ huynh giáo dục con cái, cô vắt chéo chân, người dựa vào ghế, hai tay vòng trước ngực, nhướn mày nhìn anh “Nói đi!” Thế Hải cười khà khà, anh nhấp ngụm trà thơm rồi nói cho cô nghe bắt đầu từ đêm cuối ở thị trấn cho đến ngày biết tin cô đi công tác.

- Công việc của em bận thì anh rất hiểu nhưng mà ba mẹ lo cho em lắm! Thời gian lâu như vậy mà chưa nhận được cuộc gọi nào của em, ba mẹ sốt ruột ngày nào cũng gọi cho anh. - Thế Hải thở dài - Anh đã trấn an ba mẹ rồi, em cũng đừng tự trách quá, ba mẹ sẽ hiểu mà...

Trong khi mà Thế Hải đang dịu dàng an ủi tấm lòng thành của cô thì Mạc Vi Như đúng là có phần tự trách và...xấu hổ vì thực sự cô không có đi công tác mà là ăn chơi nghỉ dưỡng tại Hàn gia, còn ba mẹ thì ngày ngày lo lắng cho cô. Mạc Vi Như nghĩ đến đây, mắt cô cay xè, mãi lâu mới bật lên một câu “Em xin lỗi anh” Thế Hải dịu dàng xoa đầu cô, cười nói “Không sao, em gọi cho ba mẹ chuộc lỗi đi” nói đến đây Mạc Vi Như giờ mới nhớ đến chiếc điện thoại của mình. Cô gãi gãi tóc “Em...” Thế Hải chợt hiểu, anh nói “Anh quên mất em mất máy điện thoại rồi, hừm...em cứ dùng máy anh đi” Thế Hải đưa chiếc điện thoại samsung màu đen cho cô.

Mạc Vi Như cầm lấy, cô chọc anh “À, ngài phó phòng bao giờ nhận lương vậy? Em còn xin một chiếc máy điện thoại...” Thế Hải bật cười, anh khế lắc đầu “Không được rồi, tiền lương còn tháng nữa mới lĩnh được còn tiền thưởng anh chi tiêu trước rồi, em nhìn bộ âu phục là biết” Mạc Vi Như bĩu môi “Hứ, anh không biết nghĩ đến đại cục gì cả” Thế Hải cũng không kém “Cái gì mà đại cục với chẳng đại nạn, chẳng nhẽ em muốn anh mặc áo thun quần đùi đi làm sao? Anh là phó phòng đó!!” Mạc Vi Như bật cười.

Hai người nói chuyện đến giữa trưa, Thế Hải mời cô đi ăn nhưng Mạc Vi Như chợt nhớ ra có hẹn với Hàn Dạ Thần nên cô đành từ chối và hẹn anh hôm khác. Thế Hải có chút thất vọng, nhưng rồi anh cũng đành chấp nhận, haizz...cô bé ngày ấy, giờ đâu còn thuộc về anh nữa hay nói đúng hơn cô chưa bao giờ thuộc về anh. Thế Hải buồn bã nghĩ, anh gật đầu chào cô rồi về căn hộ của mình. Mạc Vi Như về phòng, cô lục tủ quần áo. Đi chơi với người yêu nên phải mặc đẹp. Cô tìm thấy chiếc áo sơ mi trắng, chân váy họa tiết hoa. Mạc Vi Như vui vẻ đi thay, cô đi xan - đang đến bằng quai trắng. Tắt đuôi cá cho mái tóc. Trang điểm nhẹ nhàng. Một vẻ dịu dàng, trang nhã, giản dị và đáng yêu. Nhìn cô thì không ai nghĩ cô đã 25 tuổi còn tưởng 18 đôi mươi.

“Cốc...cốc” - tiếng gõ cửa vang lên kèm theo tiếng gọi “Vợ ơi...” Mạc Vi Như đỏ bừng mặt, nơi này có vắng vẻ gì đâu mà anh lại gọi cô như thế. Huhu bác chủ nhà và mấy hàng xóm xung quanh, họ sẽ bàn tán gì cô đây! Mạc Vi Như khóc không ra nước mắt bước ra mở cửa. Hàn Dạ Thần bộ dạng thoải mái dịu dàng nhìn cô, môi trề ra gọi “Vợ...” kì thực Hàn Dạ Thần rất thích cách xưng hô này, nghe rất ngọt ngào, cảm tưởng như cô đang là vợ mình nhưng chữ “tưởng” không bao lâu nữa sẽ thành “thật”.

Mạc Vi Như lườm anh, cô khế nói “Thần, anh gọi em như thế thì nhờ có người hiểu lầm chúng ta thì sao?” Hàn Dạ Thần làm bộ không hiểu hỏi “Hiểu lầm? Hiểu lầm gì?” Mạc Vi Như nghiêng rằng “Hiểu lầm chúng ta là vợ chồng mà sao lại ở riêng” Hàn Dạ Thần nhún vai, cực kì mặt dày nói “Chuyện đó anh sẽ cho người

đi giải quyết, còn em chỉ cần ở nhà đợi quà cưới thôi” xôn anh còn nhìn cô từ trên xuống rồi cảm thán “Vợ anh, quả thực là mỹ nhân!” Mạc Vi Như đỏ mặt đưa tay nhéo má anh. Trước khi cô rút tay lại, Hàn Dạ Thần còn bắt lấy bàn tay cô khẽ cắn.

Mạc Vi Như kêu “Á” lên, cô xoa xoa tay lấm bầm “Biến thái!” Hàn Dạ Thần bày ra bộ mặt gian xảo “Anh còn chưa ăn em vào bụng, em đã kêu anh biến thái rồi vậy sau này...” Hàn Dạ Thần cúi đầu thổi hơi vào tai cô “Em không chịu được thì kêu anh là gì đây?” Mạc Vi Như đẩy anh ra, cầu eo anh rồi chạy xuống lầu. Hàn Dạ Thần hoàn toàn không thấy đau, như kiến gãi ngứa vậy, anh cười ha hả bước dài xuống lầu theo cô. Không để ý có một ánh mắt giấu cợt nhìn xuống hai người.

Lên chiếc BMW bạc bóng loáng, Hàn Dạ Thần khởi động xe. Mạc Vi Như ngồi bên cạnh anh hỏi “Chúng ta đi đâu đây?” Hàn Dạ Thần nói “Đi dạo phố” Mạc Vi Như mỉm cười. Cô chợt thấy chiếc hộp hình chữ nhật bọc bảnh vải nhung “Hộp gì đây anh?” Hàn Dạ Thần dừng xe lúc đèn đỏ, anh quay sang cô cười nói “Em mở ra xem đi!” Mạc Vi Như chậm rãi mở ra, có hai tấm vé cứng đẹp mắt, cô cầm lên, mắt mở to đọc từng tiếng “Triển lãm phi hành gia - khám phá vũ trụ lần thứ 5!” Rồi ngược lên nhìn anh. Hàn Dạ Thần gật đầu, khóe môi nhếch lên đầy kiêu ngạo, anh biết cô sẽ rất thích mà. Mạc Vi Như ngại anh đang lái xe nên cô không dám nhào đến ôm chầm lấy anh. Phải biết là cô đã tìm kiếm chiếc vé này khổ cực thế nào thời sinh viên, vậy mà người đàn ông này lại kiếm giúp cô một cách dễ dàng. Mạc Vi Như ôm tay anh “Chồng à, em cảm ơn anh nhiều lắm” Hàn Dạ Thần đắc ý cười, một tay lái xe để cho cô ôm tay kia. Chờ đến đèn đỏ, Hàn Dạ Thần quay phắt ra ôm lấy cô hôn cuồng nhiệt. Mạc Vi Như thẹn thùng đẩy anh ra khi có tiếng còi đằng sau.

Hai người đi dạo phố bằng xe chứ không phải hai chân như người thường (Cách dạo phố của anh Thần

69. Chương 68

Một chiếc xe 1 chỗ màu đen cách chiếc BMW của Hàn Dạ Thần một khoảng không xa.

- Đại ca, mục tiêu đã đi ra ngoài cùng tên Hàn thiếu gia, chúng ta khó có thể hàn động được hơn nữa họ còn có người đi theo - Tên đàn em cầm ống nhòm nhìn rồi quay sang nói với tên đại ca.
- Cứ đi theo sau, rồi đợi thời cơ - Tên đại ca nói.
- Nhưng... nếu bị phát hiện thì sao ạ? - Tên đàn em run rẩy hỏi.
- Làm cẩn thận là được, mày đừng có nói nữa, chỉ tổ đau đầu! - Tên đại ca bực mình quát.
- Dạ... - tên đàn em rút cổ lại.

Hàn Dạ Thần lái xe từ từ đi trên đường, Mạc Vi Như trong tay ôm mấy túi đồ ăn, cô bám lấy cánh tay đang cầm lái của anh mà nhả nhó “Thần, nhiều đồ ăn quá rồi!” Hàn Dạ Thần dừng xe, đưa tay véo má cô, anh cười nói “Vợ à, chúng ta không chỉ đi ăn vặt thế này đâu!” Mạc Vi Như chưa kịp hỏi gì thì chiếc xe đã dừng lại trước cổng trung tâm mua sắm lớn nhất thành phố A.

Hàn Dạ Thần đi vòng ra, lịch thiệp mở cửa xe cầm tay cô ra ngoài. Mạc Vi Như bị anh kéo vào trong trung tâm mua sắm. Khung cảnh đông đúc người nhộn nhịp đi lại nhưng hai người vẫn là tâm điểm của sự chú ý. Một là có sự hiện hữu của vị chủ tịch Hàn thị lừng lẫy trên thương trường, hai là anh ta còn nắm tay một cô gái xinh đẹp, trông bộ dạng hai người hết sức thân mật.

Hàn Dạ Thần dắt tay cô lên tầng, vào khu thời trang cao cấp. Mạc Vi Như kéo vạt áo anh nói nhỏ “Thần, em không cần...” Hàn Dạ Thần không nói gì, anh kéo cô vào một cửa hàng thời trang nữ cao cấp. Nhân viên trong cửa hàng đang tùm lại buôn chuyện, thấy có khách liền chấn chỉnh lại bản thân, xếp hàng ngay ngắn cung kính cúi đầu chào, một tác phong làm việc được huấn luyện bài bản. Nhưng khi thấy được khuôn mặt của hai người khách, một cô nhân viên kéo áo đồng nghiệp than nhỏ “Trời, ông chủ!!” Ngay lập tức mấy cô nhân viên sợ run người, cố gắng thể hiện thật tốt. Hàn Dạ Thần lia mắt về phía đám nhân viên nữ đang cúi đầu, anh nhíu mày. Một cô nhân viên bị đẩy ra, cô ta run người đi đến cúi đầu “Ông...ông chủ”

- Cô giới thiệu cho vợ tôi vài mẫu trang phục dự tiệc mới nhất và đưa cô ấy đi thử. - Hàn Dạ Thần ngồi xuống ghế sofa ra lệnh, không để ý đến vẻ run sợ vì áp lực của cô nhân viên.

- Dạ... - Cô nhân viên cung kính đáp nhưng trong lòng đang nổi sóng, Boss lấy vợ từ khi nào vậy? Cô gái kia... cô nhân viên hé mắt nhìn Mạc Vi Như bộ dạng đang xấu hổ nhìn Boss. Cô mỉm cười thân thiện - Phu nhân, mời cô đi theo tôi.

- Uhm... - Mạc Vi Như không thay đổi được quyết định của Hàn Dạ Thần, cô thở dài gật đầu, đi theo cô nhân viên.

- Đây là bộ váy dự tiệc được thiết kế bởi William mới được đưa đến hôm qua, mời phu nhân xem thử... - Cô nhân viên lấy trong tủ kính ra bộ váy dự tiệc.

Chiếc váy dài ngang đùi dài tay, màu trắng, chất vải mềm mại, thiết kế bó eo, cổ tròn đính ngọc, phần thân váy thêu hoa sen tinh xảo, cách phối màu hồng nhạt của hoa sen với màu trắng tinh khôi hết sức thu hút và nghệ thuật. Mạc Vi Như nhìn mà không thể rời mắt. Hàn Dạ Thần bước đến đứng cạnh cô, anh ghé sát vào tai cô hỏi “Thích không?” Mạc Vi Như vô thức gật đầu. Hàn Dạ Thần bật cười nhìn sang cô nhân viên, cô nhân viên hiểu ý mỉm cười nói “Phu nhân, mời cô đi thử” Mạc Vi Như ngại ngùng theo sau vào phòng thay đồ. Hàn Dạ Thần ngồi xuống ghế, vắt chân, cầm một tờ báo lên đọc. Trong đầu anh còn suy nghĩ về từ “Phu nhân” kia, haha Hàn phu nhân? Càng nghe càng thấy thích. Mà có vẻ như Mạc Vi Như không để ý đến từ này, cô không phải đã dần chấp nhận nó rồi hay sao? Hàn Dạ Thần nhếch môi.- Ê ê, nhìn ông chủ kia, đẹp trai quá đi...! - cô nhân viên A nói

- Đúng là nhìn mãi không chán - Nhân viên B cảm thán, rồi cô hỏi - Nhưng mà cô gái kia, không lẽ thật sự là phu nhân của Boss?

- Tiếc ghê, nếu không phải thì tốt...

- Thôi, còn khách vào nữa kia!

- Ồ...

Tầm 10 phút sau, rèm mở ra, cô nhân viên cúi đầu trước Hàn Dạ Thần “Ông chủ, phu nhân đã thay xong trang phục” Hàn Dạ Thần ngược mắt lên nhìn, tờ báo trên tay anh rơi bộp xuống sàn. Mạc Vi Như mặc bộ váy này trên người như càng tăng thêm khí chất cho cô. Một vẻ đẹp thanh cao tao nhã, dịu dàng đậm thắm. Hàn Dạ Thần lặng người một lúc, anh chậm chậm bước đến người phụ nữ xinh đẹp kia. Mạc Vi Như then thùng cúi đầu, tay đan vào nhau. Hàn Dạ Thần một tay nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, ngón tay khẽ vuốt ve gò má mềm mại “Vi Như, em đẹp quá!” Mạc Vi Như đỏ mặt.

- Phu nhân, bộ váy này đúng thực là may ra để dành riêng cho cô - Đến cô nhân viên cũng phải bất ngờ vì vẻ đẹp và khí chất của Mạc Vi Như.

- Cô nói sao vậy chứ tôi... - Mạc Vi Như đỏ mặt xua tay

- Không, cô ta nói không sai. - Hàn Dạ Thần mỉm cười, anh nhéo má cô - Nhưng mà vợ nè, em cứ đẹp như thế này là anh điên mất.

- Hửm...? - Mạc Vi Như

- Mấy tên đàn ông kia sẽ được ngắm em miễn phí sao? Anh không chịu...Vi Như, em là của một mình anh!

- Hàn Dạ Thần nghiêm túc nhìn cô, anh lăm lăm - Thật muốn đem em giấu trong túi áo mà...

-.... - Người đàn ông này, sao lại bá đạo đến thế chứ!?

- Chúng ta mua thêm vài bộ nữa đi -Hàn Dạ Thần nói.

- Bộ váy này là được rồi... - Mạc Vi Như lắc đầu.

- Để anh... - Hàn Dạ Thần mỉm cười nhéo má cô rồi đi đến một gian quần áo váy, xem xét rồi lấy ra tầm hơn chục bộ, anh đưa cho cô nhân viên - Tính tiền!

- Ồ... - Mạc Vi Như muốn ngăn lại nhưng cô nhân viên đã hăng hái mang ra quầy, còn Hàn Dạ Thần thì chen ngang lời nói của cô - Đồ anh mua, em không được từ chối.

Sau đó, Hàn Dạ Thần còn mua thêm giày cao gót, trang sức cho cô, đồ dùng cặp dành cho tình nhân cho cả hai người. Nhìn dáng vẻ thích thú và ngạc nhiên của Hàn Dạ Thần khi nhìn đồ mà Mạc Vi Như mỉm cười. Một lúc sau, Hàn Dạ Thần một tay xách năm sáu túi đồ khá nặng nhưng anh lại có vẻ như đang cầm túi không, một tay nắm tay cô.

Hàn Dạ Thần đưa cô đi xem phim rồi ăn tối. Một buổi hẹn hò hết sức vui vẻ. Mạc Vi Như để Hàn Dạ Thần kéo dây an toàn cho mình, cô hôn lên má anh một cái, Hàn Dạ Thần chớp chớp mắt vài phút. Mạc Vi Như nhận lúc anh bất ngờ, cô vội xuống xe nhưng mới đưa một chân ra khỏi xe thì bị kéo lại. Một nụ hôn cuồng nhiệt ập đến, Mạc Vi Như chần chừ đáp lại anh. Không khí xung quanh dần trở nên nóng bức, nụ hôn nóng bỏng cuối cùng cũng kết thúc khi Mạc Vi Như tưởng chừng mình sẽ ngất.

Hàn Dạ Thần bật cười ngất mũi cô, yêu chiều lên tiếng “Vợ anh đáng yêu quá đi...” Mạc Vi Như tỉnh ngịch le lưỡi, cô nhéo má anh mà vờ ra lệnh “Anh nhớ cuộc hẹn ngày mai đó” Hàn Dạ Thần không tức giận mà còn cười cười gật đầu, cầm bàn tay cô lên hôn nhẹ “Anh nhớ rồi”. Hai người lưu luyến nhìn nhau, Mạc Vi Như thở dài rồi bước xuống xe, đi vài bước, cô quay lại nhìn anh, bờ môi căng mọng mấp máy “Ngủ ngon chồng yêu”. Hàn Dạ Thần giơ nhìn khẩu hình, anh không khó để đọc được. Một niềm hạnh phúc dâng trào, Hàn Dạ Thần cười híp mắt.

*****

Tại căn hộ cao cấp cách không xa nhà trọ của Mạc Vi Như.

- Hải Trình, mày chuẩn bị cho ngày mai chưa đó? - Một giọng nói hí hửng vang lên qua đầu dây điện thoại.
- Mày nghĩ sao? - Hải Trình nhàn nhạt lên tiếng, anh đang chăm chú xem qua sơ đồ dải ngân hà.
- Ok ok, tao hỏi thừa rồi - tiếng cười sang sảng vang lên.
- Mày còn không để cho tao chuẩn bị nốt buổi diễn thuyết ngày mai đi à?
- O hay thằng này, tao mới gọi cho mày chưa được một phút mà mày muốn cúp rồi!!?
- Ồ, thôi mai gặp sau... - Hải Trình nói rồi cúp máy.

Anh chuẩn bị lại đồ cần thiết, xếp gọn gàng giấy tờ sang một bên cũng đã hơn 11 giờ. Hải Trình ra ngoài ban công, anh nhòm qua ống kính viễn vọng, chợt thấy nhà cô gái kia mới sáng đèn. Đã muộn thế này rồi, bây giờ cô ấy mới về sao? Nhưng đèn điện chỉ sáng một lúc rồi lại tắt. Nhưng anh vẫn kịp thấy bóng dáng mảnh khảnh ấy, cô gái làm anh đem lòng nhung nhớ chỉ qua một ánh nhìn. Hải Trình thở dài buồn bã, ngày mai sau khi xong buổi diễn thuyết này, anh sẽ quyết định theo đuổi cô. Như thằng bạn thân anh đã nói: tình yêu là do bản thân mình tìm kiếm và theo đuổi. Hải Trình hưởng không khí đêm yên tĩnh một lúc rồi anh vào phòng ngủ.

70. Chương 69: Buổi Diễn Thuyết

Hải Trình thân áo sơ mi trắng, quần âu đen, áo vest đen đứng trong cánh gà sửa sang lại vẻ ngoài. Gương mặt điển trai thư sinh của anh thu hút bao nhân viên nữ đi lại.

- Sắp đến giờ rồi đó, chuẩn bị xong chưa? - Chị phụ trách đi đến nói.
- Em chuẩn bị xong rồi chị, còn mỗi lên sân khấu là xong - Hải Trình mỉm cười.
- Haha chị biết mà, làm cho tốt nhé! Chị tin đợt này giáo sư tiến sĩ là em sẽ tiến lên một nấc cao mới trong sự nghiệp.
- Em cảm ơn.

Hải Trình nhìn đồng hồ trên tay, anh hít thở sâu, điều chỉnh lại tâm lý đang có phần run nhẹ của mình bởi hôm nay, có các tiền bối mà anh kính trọng nhất sẽ đến tham dự buổi diễn thuyết này. Hải Trình tuy giỏi nhưng anh vẫn muốn đạt được kết quả tốt nhất trong những việc phải làm.

Phía ngoài sảnh, các quan khách đã đến gần đông đủ. Hầu hết là các bậc giáo sư, tiến sĩ, thạc sĩ. Những người có chuyên môn và là những người tài giỏi nhất đã vượt xa ra quốc tế, đạt được thành tựu đáng ngưỡng mộ.

Hàn Dạ Thần đưa Mạc Vi Như đến sớm 5 phút. Cô nhìn đồng hồ thở phào “Cũng may chưa muộn!” Hàn Dạ Thần nhếch môi “Sao mà muộn được, nên nhớ người lái xe là chồng em đó” Mạc Vi Như cắn răng “hừ” một tiếng, không phải cái tên chồng này bộc phát ham muốn đề cô ra hôn lấy hôn để thì cô có lo muộn giờ không? Hàn Dạ Thần biết cô đang nghĩ gì, anh nhéo má cô “Còn nghĩ nữa là anh làm thật đấy, thôi vào trong đi” Mạc Vi Như nhéo lại má anh “Tại anh chứ ai!”. (Từ khi nào hai người này lại nghiện nhéo má nhau rồi ^^) Hàn Dạ Thần bật cười.

Hàn Dạ Thần thân âu phục đen như mọi ngày còn Mạc Vi Như mặc bộ váy hôm qua mua. Hai người giống như cặp đôi tiên đồng ngọc nữ, trai tài gái sắc cực kì hợp nhau thu hút không ít ánh mắt hướng đến. Dù phần lớn là các bậc tiền bối chuyên môn nhưng danh tiếng của Hàn Dạ Thần - chủ tịch tập đoàn lớn nhất Châu Á Hàn thị và là người con trai duy nhất của gia tộc lớn nhất nước Hàn gia thì không ai là không biết hay nghe đến. Nên lúc này đây, đại sảnh xôn xao chú ý đến người phụ nữ bên cạnh Hàn Dạ Thần. Cô gái có nét đẹp thanh tú, dịu dàng và rạng rỡ, bộ váy trên người cô gái này cũng không phải dạng vừa. Một số quý bà và tiểu thư am hiểu thời trang cũng nhận là ngay bộ váy này là do nhà thiết kế William làm ra với số lượng ít ỏi.

Hai người thân mật khoác tay nhau đến chỗ ngồi. Hàn Dạ Thần đã chọn một chỗ ngồi rất tiện để xem buổi diễn thuyết này. Mạc Vi Như vui vẻ ôm tay anh, Hàn Dạ Thần vỗ vỗ nhẹ tay cô, yêu chiều hôn lên đó. Bỗng có tiếng vỗ tay vang lên, ánh đèn trên trần vụt tắt còn đèn trên sân khấu thì rực sáng hướng về người phụ trợ buổi diễn thuyết này - MC chương trình.

- Xin kính chào tất cả các quý vị, tôi là Andy, người giữ vai trò MC ngày hôm nay... - MC Andy vừa nói xong thì tiếng vỗ tay rầm rộ vang lên, anh chàng có gương mặt sáng lại khéo ăn nói rất phù hợp cho vai trò MC. Andy cười tươi nói - Tôi cùng ekip chương trình vô cùng hân hạnh khi có sự tham dự của các bậc tiền bối tài giỏi nhất.

Các vị tiền bối gật gù hài lòng, các quan khách thì mỉm cười theo dõi. Chàng MC Andy nói tiếp “Và không để mọi người phải chờ đợi lâu nữa, xin mời người chủ trì của cuộc hành trình lần thứ 5 này - giáo sư tiến sĩ Hải Trình!” Tiếng vỗ tay rầm rộ vang lên, Hải Trình tay cầm tập tài liệu, tự tin bước ra khỏi cánh gà và lên sân khấu. Mạc Vi Như mắt dõi theo anh, cô như muốn chọc người đàn ông bên cạnh mà kêu lên “Wow, vị giáo sư tiến sĩ này vừa trẻ lại vừa đẹp trai” người đàn ông kia lập tức đen mặt, anh lườm cô một cái, hừ nhẹ một tiếng, anh thì thầm vào tai cô “Vợ yêu à, có vẻ em muốn chúng ta hôn nhau ở đây nhỉ?” Mạc Vi Như lườm anh, cô trẻ con chun mũi rồi lại hướng về sân khấu. Hàn Dạ Thần nhếch nhẹ môi, tay nắm lấy tay cô. Ra giữa sân khấu, Hải Trình cúi đầu 90 độ chào mọi người ở dưới. Anh mỉm cười đi đến bục đứng, mở tập tài liệu, bắt đầu buổi diễn thuyết của mình. Buổi diễn thuyết diễn ra trong không gian im ắng đầy nghiêm túc của đại sảnh. Dù đây là một chủ đề không dễ gây cho người ta hứng thú nhưng với cách dẫn của Hải Trình thì lại ngược lại.

Buổi diễn thuyết diễn ra trong 3 tiếng dai dẳng. Mọi người cũng lần lượt ra về. Hàn Dạ Thần day day mi tâm, nếu không phải vì cô thì anh cũng chẳng đến đây, thật là nhàm chán! Anh khoác áo vest của mình cho cô rồi hai người nắm tay ra về. Nhưng chợt có tiếng gọi với ở sau “Đợi đã...” Hai người quay người lại, Hàn Dạ Thần nhíu mày còn Mạc Vi Như thì ngạc nhiên. Người gọi lại là Hải Trình - chàng trai giáo sư tiến sĩ trẻ tuổi ban nãy giữ vai trò chủ trì buổi diễn thuyết. Từ xa, anh đang tiếp chuyện với các bậc tiền bối thì không hiểu sao ánh mắt anh lại hướng về bên này, với trí nhớ siêu đẳng của mình, Hải Trình không khó để nhận ra cô, anh vô cùng kinh ngạc khi thấy cô - cô gái khiến anh yêu từ cái nhìn đầu tiên. Như bị ai đó thôi thúc, Hải Trình vội chào các bậc tiền bối rồi chạy đến ngăn cô lại trước khi cô đi. Lần đầu nhìn cô với khoảng cách gần như vậy, trong lòng Hải Trình nhộn nhạo. Cô đứng thực là rất xinh đẹp, làm tim anh đập loạn, bờ môi khó có thể thốt nên lời.

- Có chuyện gì? - Hàn Dạ Thần bực mình lên tiếng, tên này thật to gan, dám chăm chăm nhìn vợ của anh.

- A...a xin lỗi, tôi... - Đầu Hải Trình loạn cả lên, anh bối rối khi đụng phải ánh mắt nghi hoặc của cô, cố nghĩ ra một lí do hợp lý mà người đàn ông kia càng khiến anh rối hơn, anh ta là ai? Sao lại đi cùng với cô? Trông hai người thật thân mật. Hải Trình bình tĩnh nói - Tôi là Hải Trình, chắc mọi người cũng đã nghe rồi, tôi thấy cô gái này có vẻ rất thích chủ đề trên nên tôi muốn đến hỏi cô ấy thấy sao...? Sẽ không phiền chứ?

Phải rồi, lí do hợp tình hợp lý. Phù...Hải Trình thở hắt ra.

Hàn Dạ Thần muốn nói “Phiền, thật sự rất phiền!” Nhưng cô gái bên cạnh lại khác anh, Mạc Vi Như buông tay anh ra, vui vẻ bước đến gần Hải Trình, muốn giơ tay bắt tay anh nhưng Hàn Dạ Thần kịp thời ngăn lại đồng thời mặt đen đi một nửa. Mạc Vi Như không để ý vì cô đang còn nghĩ tới sở thích của mình vậy nên cô vui vẻ gật đầu

- Tôi thích lắm, anh thật sự rất giỏi đó! - Mạc Vi Như cười, cô nói thêm - Anh là vị giáo sư tiến sĩ trẻ tuổi nhất mà tôi từng gặp, đúng như người ta nói tuổi trẻ tài cao.

- Vậy sao... - Hải Trình đỏ mặt gãi tai, được cô gái mình thích khen, anh vui mừng không kể siết.

- Tôi chụp ảnh cùng với anh được chứ!? - Mạc Vi Như đề nghị.

- Được

- Không được

Hai người cùng lên tiếng, và dĩ nhiên “được” là của Hải Trình còn “Không được” là của Hàn Dạ Thần.

Mạc Vi Như biết anh ghen, cô liền kéo kéo tay áo sơ mi của anh, làm nũng “Thần...cho em chụp đi mà!” Hàn Dạ Thần giữ nguyên lập trường, kiên quyết nhấn mạnh “Không là không!”. Nhìn hai người trước mặt, Hải Trình nhận ra hai người này thật sự là người yêu, một sự thật đáng buồn đối với anh. Ánh mắt Hải Trình ánh tia âm trầm. Mạc Vi Như nhéo nhéo tay anh, vẫn biết là không được hơn nữa máy cô cũng mất rồi và đương nhiên cô cũng biết người đàn ông này không bao giờ cho phép lưu ảnh cô với một người đàn ông khác. Không biết làm gì hơn, cô đành thở dài, cười từ chối. Hải Trình cười buồn chào cô, haizzz...mảnh tình mới chớm nở đã vỡ tan. Hàn Dạ Thần không tha, anh kéo tay cô nói “Vợ, anh đổi rồi, chúng ta về thôi!” Rồi hiên ngang dẫn cô đi. Mạc Vi Như chỉ cười cười nói “Từ từ đã Thần!”

Câu nói của Hàn Dạ Thần như một gáo nước lạnh ụp xuống đầu anh, Hải Trình buồn bã thở dài, hóa ra không chỉ là người yêu, họ còn là vợ chồng! Anh đã đem lòng thích một cô gái có chồng, thật trớ trêu.

- Ê này, làm gì mà thở dài kinh thế!? - Chàng MC ban nãy Andy vỗ vai anh hỏi

- Thất tình! - Hải Trình không dấu diếm mà nói

- What? Mà ý á? Từ bao giờ mà... - Andy ngừng lại khi nhìn theo ánh mắt của Hải Trình, cô gái đi cùng với một người đàn ông nào đó, dáng vẻ thân mật không dấu. Andy thở dài vỗ vai Hải Trình - Mà đây, chậm trễ quá cơ, bị cướp mất rồi hả?

- Không, tao là người đến sau...

- .... - Andy bất ngờ, anh im lặng một hồi rồi nói - Khổ mày ghê, mới lần đầu yêu mà đã tan nát! Thôi, đừng buồn nữa, tao với mày thêm mấy đứa nữa đi uống rượu đi, việc cũng xong hết rồi.

- Uh...

71. Chương 70: Dự Cảm Không Lành

Một buổi tối trong khoảng sân trước nhà trọ, Mạc Vi Như và Thế Hải ngồi cạnh nhau trên ghế đá, cùng tâm sự và nói chuyện.

- Vâng con biết rồi, bye mẹ... - Mạc Vi Như cúp máy, cô thở dài một hơi.

- Sao rồi? - Thế Hải ngồi cạnh cô hỏi

- Cũng may không có nghiêm trọng lắm! - Mạc Vi Như mỉm cười, trên gương mặt cô đã bớt đi phần nào lo lắng - Nhưng có thể ba sẽ phải chuyển lên bệnh viện lớn anh ạ, tại bệnh viện ở thị trấn không đủ thiết bị.

Ba cô mới hôm trước bị tai nạn xe, cấp cứu trong bệnh viện nhưng vẫn may là không có bị thương quá nặng. Hiện giờ ba Mạc đang tĩnh dưỡng trong bệnh viện ở thị trấn nhưng do thiếu kinh tế nên thiết bị không đủ dùng. Ba Mạc sẽ phải chuyển lên bệnh viện trên thành phố.

- Là thành phố A sao?

- Em cũng không biết nữa, nhưng chắc là như vậy! Em thấy ở thành phố A, về lĩnh vực nào cũng hết sức phát triển nên em nghĩ ba đến thành phố A là hợp lý nhất.

- Em nói cũng phải... - Thế Hải gật gù, anh cười - Vậy là không cần lo lắng hay nhớ nhung nữa rồi!

- Uh - Mạc Vi Như cười, cô xem đồng hồ trên tay - Anh đi ngủ sớm đi, mai còn đi làm nữa, phó phòng cần phải làm gương nha...

Nghe âm điệu chọc ghẹo của cô, Thế Hải cười không nói gì, anh đưa tay lên xoa đầu cô, dịu dàng như thường.

*****

Lúc này, ở nơi nào đó.

Một người phụ nữ trung niên dáng người đầy đặn mặc váy bó màu đỏ đậm, dáng vẻ oai nghiêm ngồi trên sofa. Đối diện bà ta là một người đàn ông trẻ tuổi nhưng lạnh lùng. Người đàn ông để một tấm ảnh lên trên bàn, đẩy về phía người đàn bà. Người đàn bà cầm lên, nhìn bức ảnh rồi nhếch môi.

- Con nói...đây là người phụ nữ của Hắc Dạ? - Giọng nói quyền uy của người đàn bà vang lên khắp căn phòng rộng lớn.

- Vâng, mẹ thấy thế nào? - Người đàn ông trẻ tuổi cười.

- Uy, con có kế hoạch gì sao? Con sẽ đụng đến cô ta?

- Hừm...con đang lưỡng lự đây mẹ ạ - Thiên Uy nhún vai - Con và mẹ đều biết Hắc Dạ là người như thế nào, người được coi là đế vương trong thế giới đêm, không thể nói là tầm thường được. Nhất là với chuyện vừa rồi, chuyện xảy ra bên Hong Kong chắc hẳn mẹ đã nghe rồi.

- Con đang sợ? - Người đàn bà cau mày

- Sợ? Không thể nói là sợ được mẹ à! - Thiên Uy xua tay - Con chỉ là nghĩ nếu tính sai thì Hỏa diễm của mình...

- Im đi! - Người đàn bà quát lớn, bà ta đập bàn đứng dậy - Đã cất công tìm được điểm yếu của hắn thì phải tiến hành ngay. Con nên nhớ đây là một bước đạp giúp con lên ngôi trên chiếc ghế của mẹ bây giờ. Bang chủ Hỏa diễm.

- Con biết rồi ạ! - Thiên Uy nhỏ giọng nói.

Anh nghe tiếng giày cao gót “Cộp cộp” bước ra khỏi phòng, hai bàn tay không khỏi nắm chặt lại. Có ai biết rằng con trai Hỏa Diễm lại khác một trời một vực so với người mẹ bang chủ? Anh không đủ mưu mô, anh không đủ tàn nhẫn! Thiên Uy day day mi tâm. Không được, anh phải chứng minh cho mẹ thấy, mình đủ khả năng. Nếu đã bước vào con đường này, anh sẽ không bỏ cuộc. Thiên Uy cầm tấm ảnh lên, người phụ nữ có gương mặt thanh tú xinh đẹp đang mỉm cười rực rỡ. Thiên Uy ánh mắt âm trầm. Xin lỗi, tôi buộc phải khiến cô mất đi nụ cười này. Có trách thì nên trách Hắc Dạ - người cô yêu.

*****

Biệt thự Hàn gia

- Thần, cậu xem đi... - Minh Hạo đưa một tập tài liệu cho Hàn Dạ Thần, anh nói - Có thông tin Hỏa Diễm đã dời bang đến Berlin (nước đức)

- Bọn chúng định làm gì...? - Hàn Dạ Thần nhú mày lăm lăm, anh lật tài liệu xem xét.
- Tớ không hiểu, ở Myanmar đang phát triển như vậy, sao thoát cái đã chuyển sang Berlin - Minh Hạo sờ cằm nghĩ ngợi nói - Hình như là sau vụ ở Hong Kong, bọn chúng mới rời đi.
- Ngoài nhắm vào Hắc Dạ mình thì chẳng có lí do nào thuyết phục hơn cả - Hàn Dạ Thần nhếch môi.
- Cậu luôn bình tĩnh như vậy... - Minh Hạo cười - Hỏa Diễm cũng khá kinh đấy, nhìn vào thành tựu chúng đạt được ở Myanmar là biết. Kể ra đấu với Hắc Dạ, cũng coi là có khả năng.
- Cậu liên lạc với mấy người kia đi, chúng ta sẽ họp bàn về việc này!
- Ok, nhưng mà cậu không phải vẫn đang còn cay cú vụ kia đấy chứ! - Minh Hạo nhún mày cười gian, anh đang muốn nói đến việc Nghị Phong với Mạc Vi Như, haha tên này sau lần đấy không tự dích thân liên lạc với Nghị Phong, toàn phải nhờ qua anh nói. Trông vẻ mặt là biết vẫn còn khó chịu, haizz...haha
- Đừng nói linh tinh! - Hàn Dạ Thần lườm Minh Hạo, anh nói - Tạm thời không cho cậu sang Mĩ làm ở W là có lí do cả, nghiêm túc lại đi, công tư phân minh!
- Ok... - Minh Hạo bĩu môi, cái tên này đúng là nghiêm đến phát bực, rõ ràng trúng tim đen còn giả bộ. Anh lái sang chuyện khác - Tiểu Như sao rồi?
- Tiểu Như? Cậu dám gọi như thế!? - Hàn Dạ Thần ngược mắt nhìn, giọng có âm điệu uy hiếp không hề nhẹ.
- Là cô ấy cho tớ gọi mà! - Minh Hạo oan ức xua tay, trong đầu nghĩ “Có vợ bỏ bạn”, nhìn dáng vẻ không đồng tình của Hàn Dạ Thần, Minh Hạo lườm anh, gằn giọng - Mạc Vi Như sao rồi?
- Tốt! - Hàn Dạ Thần hài lòng cười nói, nghĩ đến cô, anh không khỏi thấy nhẹ nhàng.
- Hai người êm đềm cả rồi chứ!? - Dù biết rõ ràng nhưng anh vẫn muốn hỏi, để coi thằng bạn lạnh lùng của mình biểu hiện như thế nào và đúng thực là khiến anh thấy vui vẻ
- Tất nhiên!

Coi cái gương mặt hạnh phúc kìa, sao mình thấy vẻ hạnh phúc ấy trên mặt cậu lại thật gần gũi! Minh Hạo mỉm cười nghĩ, nếu như Hàn gia không phải là sợi dây thừng trói buộc cậu ấy thì có lẽ cuộc sống của Hàn Dạ Thần sẽ tốt hơn bây giờ. Nghĩ lại cũng thấy buồn, Minh gia và Hàn gia. Hai gia tộc thân thiết với nhau nhưng cách nuôi dạy đời sau lại khác nhau một trời một vực. Minh gia là khuyên dạy nhẹ nhàng và thoải mái còn Hàn gia rắn đe nghiêm nghị đến mất tự do. Thật không hiểu sao, mối quan hệ khác biệt đó lại trở nên thân thiết. Anh may mắn có sự thoải mái, Hàn Dạ Thần không may mất đi tuổi thơ đúng nghĩa của một đứa trẻ. Giờ đây, chỉ có tình yêu và tình bạn mới có thể khiến cậu ấy trở nên hạnh phúc được. Nhưng nhiều hơn thế vẫn là tình yêu...

“Reng...reng” - tiếng điện thoại bàn vang lên, Minh Hạo ngồi gần nên cầm lên bắt máy “Alo“. Ở đầu dây bên kia, thuộc hạ nghe liền biết là phó bang Minh Hạo. Anh ta cất giọng cung kính: “Minh thiếu gia, Boss có đang ở đó không ạ?” Minh Hạo nhàn nhạt nói “Có!” Rồi anh đưa cho Hàn Dạ Thần ống nghe. Hàn Dạ Thần nhích người đến gần, nghe một hồi, anh nói “Tôi biết rồi” rồi cúp máy.

Minh Hạo tò mò hỏi “Sao? Sao? Có chuyện gì mà tớ không được biết vậy?” Hàn Dạ Thần nhếch môi “Không phải là không được biết mà là cậu không có lí do để biết!” Minh Hạo chau mày giục “Vậy cậu nói đi!” Hàn Dạ Thần ngả người dựa vào ghế, vẻ mặt vui vẻ nhắm mắt nói “Bố mẹ vợ của tớ sắp đến thành phố A!” Minh Hạo ngó người một hồi rồi anh bật cười ha hả “Không ngờ, cậu cũng được đấy! Nhanh lên hân, quả nhiên trong tình yêu không thua kém cao thủ tình trường là tớ, haha chưa gì đã gặp gia đình người ta rồi” Hàn Dạ Thần hé mắt nhìn anh, cao ngạo “Học tập đi!” Minh Hạo chấp hai tay lại theo như mấy kiếm sĩ Samurai “Xin chỉ giáo!” Hàn Dạ Thần nhếch nhẹ khóe môi không nói gì.

Bỗng một dự cảm không lành ập đến trong lòng, Hàn Dạ Thần nhú mày ngồi dậy khiến Minh Hạo giật mình, anh đưa ánh mắt khó hiểu nhìn bạn mình. Chỉ thấy Hàn Dạ Thần lên tiếng “Tớ có dự cảm không lành, cậu đi điều tra những hoạt động của Hỏa Diễm ở Berlin, và sắp xếp một số các sát thủ cấp S bảo vệ cho chuyến đi đến thành phố A của ba mẹ vợ tớ, có lẽ sẽ là 2 ngày nữa” Minh Hạo im lặng một hồi rồi gật đầu, anh hiểu Hàn Dạ Thần đang lo lắng điều gì. Một chuyện không lành sẽ làm thay đổi cả hiện tại và

tương lai. Minh Hạo nén lòng thở dài nhìn Hàn Dạ Thần chống tay suy nghĩ. Mong chuyện đó sẽ không xảy ra nếu không thì Hàn Dạ Thần sẽ phát điên mất.

(Sắp có ngược nha các bạn...)

72. Chương 71: Tin Dữ (1)

2 ngày sau, tại bến tàu ở thị trấn XX

- Ông cẩn thận... - Mẹ Mạc dìu chồng bước lên bậc tàu.

- Tôi cũng đỡ rồi mà bà... - Ba Mạc khó khăn bước đi với cái chân bó bột, ông nhẹ nhàng nói.

Mẹ Mạc đỡ chồng ngồi xuống ghế, không lâu sau tàu bắt đầu ra khơi. Hai người ngồi dựa vào nhau.

- Haha sắp được gặp con gái rồi! - Ba Mạc không nén khỏi vui sướng trong lòng.

- Uh phải rồi... - Mẹ Mạc cười, bà nhéo nhẹ ở eo ông, làm vẻ giận dữ - Không phải là ông cố tình làm mình bị thương nặng để được yêu cầu chuyển đến thành phố A!?

- Cái bà này! - Ba Mạc gắt nhẹ, ông oan ức nói - Tôi đâu có điên mà cố tình, chuyện này tôi cũng đâu có biết trước được đâu! Bà trách oan tôi quá! Bà tưởng tôi thích nhìn dáng vẻ đau lòng của bà và con gái sao?

- Hừ, ông xă dẹo miệng! - Mẹ Mạc mắng - Cái miệng này của ông tôi không ngờ nó dẹo đến mức ấy cơ! Không biết có dẹo với bà nào nữa không?

- Bà xă, bà trách oan tôi rồi! - Ba Mạc khóc không ra nước mắt, ông chán nản làm bộ gục đầu.

Mẹ Mạc mỉm cười vui vẻ, bà dựa vào vai chồng, nhắm mắt nghỉ ngơi. Bỗng có tiếng “Rầm” cực lớn vang lên làm hai người thức giấc. Chiếc tàu lay động mạnh, cảm giác chông chênh này tăng thêm phần lo lắng cho tất cả mọi người trên tàu. Tiếng huýt sáo của mọi người bắt đầu ầm lên, ai cũng mang vẻ mặt hoảng loạn, sợ hãi. Thuyền phó từ buồng lái chạy lên, lấy vẻ mặt bình tĩnh trấn an mọi người “Xin mọi người hãy bình tĩnh, tàu đang có sự trục trặc, chúng tôi đang cố hết sức để sửa chữa rồi! Mong mọi người bình tĩnh ạ!” Mọi người nghe vậy, cố gắng nén nỗi sợ hãi đang ngày một dâng cao lên trong lòng mà giữ im lặng, ngồi phịch xuống ghế.

- Ông à... - Mẹ Mạc lo lắng kéo tay áo chồng

- Bà xă, bà đừng lo! Chúng ta phải tin tưởng họ, được chứ? - Nhận thấy nỗi sợ hãi lo lắng của vợ, ba Mạc đau lòng trấn an bà dù ông cũng đang rối hết sức.

- Uhm... - Mẹ Mạc gật đầu.

Chiếc tàu yên được mấy phút rồi lại liên tục lay động, mọi người ngồi trên ghế cũng khó giữ được thăng bằng mà ngã xuống. Vì lo lắng cho vết thương của chồng, mẹ Mạc cố hết sức giữ vững ông trên ghế mà mặc cho người mình bị va đập nhẹ. Lúc này thuyền phó hồi hă chạy lên hét lớn “Mọi người hãy nhanh chóng mặc áo phao và xuống thuyền cứu hộ!” Ngay lập tức, mọi người chen chúc vội vàng thực hiện yêu cầu. Ba Mạc vì vết thương nặng ở chân và một số chỗ trên người mà hoạt động trở nên hết sức khó khăn. Mẹ Mạc mặc cho chồng áo phao không quan tâm đến chính mình. Ba Mạc nhìn vợ vội vàng lo cho mình, ông xúc động muốn ngăn bà nhưng mẹ Mạc lắc đầu. Mặc xong cho chồng áo phao, đang định mặc cho bản thân thì hai tiếng “Bùm” lớn vang lên liên tiếp. Phần bong tàu và khoang dưới tàu bị nổ, nước phun lên lênh láng. Chiếc tàu bị ảnh hưởng lớn, không giữ được thăng bằng mà dần chìm xuống. Mẹ Mạc kìm nén nỗi sợ quỳ một chân xuống, ba Mạc ngạc nhiên nhìn bà. Mẹ Mạc hét lên “Tôi công ông, nhanh lên!” Ba Mạc muốn ngăn bà nhưng biết tình hình lúc này hết sức nguy cấp nên ông đành nghe theo. Khi công đến chiếc thuyền cứu hộ cuối cùng, mẹ Mạc hết sức ngồi bệt xuống, ba Mạc nhìn vợ mình ngồi bệt trên sàn tàu, nước làm ướt hết chiếc quần của bà, ông nén nhịn đau đón vờn tay ra muốn kéo lấy bà. Có lẽ những người khác cũng thấy được điều đó nên cũng giúp sức với lấy bà. Nhưng còn một số người trên tàu, vì sự ích kỷ muốn được

sống của mình mà chen lấn đẩy mẹ Mạc xuống nhưng lúc này đã không kịp nữa. Chiếc thuyền dần chìm hẳn xuống, mẹ Mạc nằm bệt xuống sàn, nửa người sau đã chìm trong nước, vết thương do va đập khiến bà không thể cử động được, bà hướng mắt nhìn về phía người chồng của mình, trông thấy ông đã rơi nước mắt. Bà cười nhẹ “Đồ ngốc!” Rồi nước mắt cũng không kìm được mà rơi. Trước khi bị làn nước nhấn chìm, bà gắng sức dùng khẩu hình nói “Ông xã, chăm sóc bản thân và con gái mình thật tốt!”.

Ba Mạc hét lớn “Không...!!!” Ông bị mấy người trên thuyền ngăn lại, một số người nhìn cảnh vừa rồi đã ứa nước mắt. Ba Mạc đau lòng đến khó thở, gương mặt ông đầm nước mắt, miệng lẩm bẩm “Vợ...vợ!” Đọc được khẩu hình của vợ, ông càng thêm đau đớn. Người vợ ông thương yêu nhất trên đời đã vì ông mà không màng đến tính mạng, và đến cuối cùng bà ấy vẫn mong ông sống khỏe và có thể chăm sóc con gái giùm bà. Vết thương của ba Mạc bị thấm nước, cảm giác đau đớn lan toả khắp người nhưng điều đó đâu có đau bằng cảm giác mất đi người mình yêu nhất!? Ông lịm đi vì mệt mỏi.

*****

Tại căn nhà trọ.

- Anh đang làm gì vậy? - Mạc Vi Như xách túi đồ đựng đầy nguyên liệu thức ăn vào căn hộ của Thế Hải.
- Làm việc! - Thế Hải ngồi trên ghế, đánh bàn phím máy tính “lách cách”
- Vậy anh cứ làm việc đi, để em đi làm vài món cho anh ăn nhé! Hi... - Mạc Vi Như mỉm cười nói.
- Tiểu Như, em có việc gì cần nhờ anh sao? - Thế Hải quay đầu nhìn cô đang đứng trong bếp, anh cười nói.
- Không có... - cô xua tay, làm bộ bức bối - Anh đúng là nghĩ xấu về em thật rồi! Có ý tốt muốn làm cơm cho anh, tiết kiệm cho anh được một phần tiền mà anh không thêm cảm ơn, còn đi nghĩ xấu em!
- Rồi rồi! Haha... - Thế Hải đến phải đành chịu thua, anh bật cười nói - Vậy xin mời tiểu thư vào bếp nấu ăn, để cho cận thần làm việc ạ!
- Hứ!

Trong lúc Mạc Vi Như đang nấu trong phòng bếp, Thế Hải thu đồ đạc. Anh bước vào phòng mình để lấy thêm tài liệu cần thiết thì có tiếng điện thoại chọt reo lên. Thế Hải bắt máy, bên kia vang lên giọng nữ khá quen “Phó phòng Thế Hải!” Thế Hải không nhận ra là ai, anh vừa lật tài liệu vừa nghe.

- Là em, Lê Dĩnh nè! - Lê Dĩnh reo lên, sau đó giọng cô trở nên ảm đạm - Anh không nhận ra em sao?
- À Lê Dĩnh hả? Xin lỗi, anh không để ý.
- Không sao đâu ạ!
- Mà em gọi cho anh có việc gì không?
- Em...à là bố em, uh bố em có tài liệu muốn nhờ em đưa cho anh - Lê Dĩnh nghe giọng trầm ảm của anh, cô bối rối ngại ngùng tìm lí do.
- Để mai đến cơ quan được chứ!? Anh đang bận lắm!
- Không được, đây là tài liệu gấp! Để em mang cho anh...
- Không cần đâu... - Thế Hải muốn từ chối nhưng nghĩ đến việc mình cũng không có thời gian nên anh đồng ý - Được, đành nhờ em vậy.
- Anh nhắn cho em...địa chỉ đi - Lê Dĩnh dè dặt nói.
- Uh! - Thế Hải không biết cô gái này đang có ý đồ với mình nên anh thoải mái nói rồi cúp máy.

Anh nhanh lẹ nhắn địa chỉ cho Lê Dĩnh rồi tìm tài liệu, mang ra phòng khách làm tiếp. Mùi thơm phức của các món ăn quen thuộc từ phòng bếp bay ra, phảng phất qua mũi anh làm bụng anh đánh trống “tùng tùng” vì đói. Thế Hải hít một hơi sâu, thỏa mãn mỉm cười làm việc. Cho dù không có được trái tim của cô nhưng anh vẫn có được sự quan tâm của cô dù với một thân phận khác. Nhưng đối với anh, điều đó là vô cùng quý giá và anh cũng không cần phải tranh đấu ghen thua với ai bởi anh biết, mình không thể!

Khi nấu xong bữa cơm, hai người ngồi vào bàn chuẩn bị ăn thì “Ting...tong” - tiếng chuông cửa vang lên, Mạc Vi Như đứng ra mở giúp anh. Người đứng ở trước mặt cô là một cô gái khá xinh xắn, trên tay cô gái là một tệp tài liệu mỏng, Mạc Vi Như không để ý cô gái nhìn mình có bao nhiêu kinh ngạc. Cô cầm lấy tệp tài liệu “Cô là đồng nghiệp của anh Thế Hải đúng không? Chắc đây là tài liệu mà cô mang cho anh ấy nhỉ? Để tôi mang vào cho anh ấy cho, cảm ơn cô đã vất vả mang đến tận nhà cho anh ấy” nói một tràng mà cô gái kia không phản ứng gì, Mạc Vi Như nhún vai muốn đóng cửa nhưng Lê Đình bám tay chặn lại.

- Cô là ai? - Lê Đình nhíu mày hỏi

- Cô cần biết tôi? - Mạc Vi Như nghi hoặc nhíu mày.

- Cô là ai? - Lê Đình hỏi lại, giọng kiên quyết.

- Nhưng cô cần biết tôi để làm gì? - Mạc Vi Như không có thói quen cho người lạ biết tên mình, nhưng cô gái này thật là...

- Tôi hỏi cô là ai...!!? - Lê Đình muốn phát điên lên, cơn khó chịu trong lòng cô đang dâng trào. Một người phụ nữ ở trong căn hộ của người mình thích, thử hỏi người phụ nữ nào có thể bình tĩnh được?

- Chuyện gì mà ồn ào vậy? - Thế Hải bước ra đằng sau Mạc Vi Như.

- Anh... - Lê Đình trợn mắt nhìn anh, miệng không thốt lên lời.

73. Chương 72: Tin Dữ (2)

- Lê Đình, thật phiền em quá, để em mang tới tận nhà như vậy... - Thế Hải mỉm cười nói.

- Dạ không...em cũng tự nguyện mà - Lê Đình đỏ mặt, cô ngại ngùng xua tay.

- Dù sao cũng cảm ơn em nhé! - Thế Hải nắm tay Mạc Vi Như kéo vào bên trong rồi đóng cửa lại.

Lê Đình sững người, ánh mắt không thể tin nổi nhìn cánh cửa đã đóng lại. Cô còn chưa biết cô gái kia là ai? Và có quan hệ gì với anh ấy? Aish, chắc chắn cô phải tìm hiểu rõ mới được. Lê Đình hậm hực dậm chân đi về.

Trong căn hộ, Mạc Vi Như bị anh ấn xuống ghế ngồi. Cô tò mò hỏi “Anh Thế Hải, cô gái vừa rồi...?” Thế Hải trả lời nhanh cho xong “Là đồng nghiệp của anh, cô ta là con của phó giám đốc!” Mạc Vi Như cười chọc anh “Coi bộ cô ta thích anh đấy!” Thế Hải nhíu mày “Em đừng nói linh tinh, ăn cơm đi” Mạc Vi Như trề môi “Xí” một tiếng rồi cầm bát cơm lên ăn.

Bữa cơm ngon lành diễn ra trong sự vui vẻ, Mạc Vi Như ăn no xoa xoa cái bụng phẳng, Thế Hải thành bà nội trợ đi gọt hoa quả cho cô. Bỗng có tiếng điện thoại vang lên, Mạc Vi Như lấy máy điện thoại ra, thấy số trên màn hình là số của ba Mạc, cô vui vẻ bắt máy “Ba...!” Nhưng không thấy giọng của ba cô đâu mà là giọng của một người khác vang lên “Xin hỏi cô là con gái của chủ nhân số điện thoại này!?”

- Vâng đúng rồi ạ... - Mạc Vi Như dù ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời, Thế Hải đang gọt hoa quả cũng phải dừng lại nghe xem.

- Ông Mạc đang cấp cứu ở bệnh viện Life trong thành phố A, cô có thể đến được chứ ạ? - Bên kia vang lên giọng nói gấp gáp.

- Cấp...cấp cứu? - Mạc Vi Như trợn mắt, cô lắp bắp - Vì...vì sao ông...ông ấy lại phải cấp cứu? Đã xảy ra chuyện gì sao ạ?

Thế Hải ngẩng đầu nhìn cô, anh nhíu mày lo lắng.

- Chuyện cũng dài lắm, khi cô đến chúng tôi sẽ nói rõ ràng! - Bên kia nói rồi cúp máy.

Mạc Vi Như nhanh chóng chạy về căn hộ của mình để thay quần áo, Thế Hải cũng không chần chừ, anh vội vã xuống lấy xe để đưa cô đi. Hai người nhanh chóng đi đến bệnh viện Life mà người kia đã nói - Nơi ba Mạc đang cấp cứu. Mạc Vi Như vội vàng xuống xe, cô chạy vào trong bệnh viện mặc cho tiếng gọi với của Thế Hải ở đằng sau. Sau khi biết được phòng bệnh của ba mình, cô cùng Thế Hải chạy lên tầng.

Lúc hai người chạy đến, ba Mạc đã cấp cứu xong và được đưa vào phòng cách ly, ở bên ngoài Mạc Vi Như nhìn qua cửa kính phòng bệnh, cô nhìn ba mình trên người băng bó và gắn các loại dây thiết bị khác nhau mà không thể kìm nổi nước mắt. Cô khóc òa lên trong vòng tay của Thế Hải. Anh đau lòng xoa nhẹ lưng cô, ôm chặt lấy cô để cô khóc ứót áo mình. Khóc đến khi chỉ còn tiếng sụt sùi, Thế Hải đỡ Mạc Vi Như lên ghế ngồi còn anh ngồi bên cạnh cô, nhẹ nhàng trấn an.

Lúc này, một người đàn ông trung niên cao lớn mặc áo blouse trắng đi đến “Xin hỏi, hai người là người nhà của bệnh nhân Mạc Hữu Thần?” Hai người nhìn nhau rồi gật đầu. Người đàn ông thở dài một hơi, ông ta dẫn họ nhìn sang Thế Hải rồi đến Mạc Vi Như. Người đàn ông nghĩ rồi nói “Tôi có thể gặp riêng anh được không?” - Được thôi, nhưng sao chỉ gặp riêng tôi vậy? - Thế Hải nhìn sang Mạc Vi Như - Nếu ông muốn nói về bệnh tình của ông ấy thì cô ấy cũng nên được biết!

-.... - Ông bác sĩ trầm ngâm một lúc rồi đành phải gật đầu đồng ý.

Thế Hải dìu Mạc Vi Như đi theo sau đến phòng của ông bác sĩ. Khi cả hai đã yên vị ngồi xuống ghế, ông bác sĩ đưa tờ bệnh án của ba Mạc cho hai người “Ông ấy trước đó đã bị tai nạn gãy chân, chỗ bó bột bị thấm nước dẫn đến bị nhiễm trùng, lại thêm nhiều chỗ bị thương khá nặng nên... khả năng ông Mạc...có thể ông ấy sẽ phải sống thực vật!” Lời nói của ông bác sĩ như chiếc búa đe nặng xuống cả hai người nhất là đối với Mạc Vi Như, cô thẫn thờ, cả người buông thông. Hồi lâu cô mới lên tiếng “Ba...ba tôi, ông ấy có thể tỉnh lại không?” Ông bác sĩ thở dài, lắc đầu nói “Chúng tôi cũng không thể chắc được, có thể là 1 năm hay 10 năm...” cô gật đầu đứng dậy, hơi cúi người trước ông bác sĩ rồi bước ra ngoài. Thế Hải vội cáo từ ông rồi chạy theo cô.

- Tiểu Như... - Thế Hải bắt lấy cánh tay cô

- Thế Hải, em phải làm sao đây...? - Mạc Vi Như bật khóc.

Thế Hải đau lòng ôm lấy cô. Bỗng như nhớ đến điều gì đó, Mạc Vi Như đẩy anh ra, vội hỏi “Anh Thế Hải, ba...ba đây rồi, vậy còn mẹ em đâu?” Thế Hải sững người. Cô lay lay người anh “Mẹ em nói sẽ đi cùng với ba mà, mẹ đâu rồi...!” Mạc Vi Như lo lắng đến phát khóc. Thế Hải trấn an cô “Tiểu Như, không sao đâu, bác Mạc sẽ không có chuyện gì, có thể bác ấy đi chuyển sau, em đừng lo nữa” dù trong lòng anh cũng đang rất bất an. Mạc Vi Như điều chỉnh nhịp thở, cô tự trấn an mình và nghe theo anh.

Đi ngang qua lối rẽ ở bệnh viện, chiếc tivi gắn trên tường đang phát tin chấn động của ngày hôm nay “Khoảng 2 giờ chiều nay, chuyến tàu từ thị trấn XX đến thành phố A bị đánh bom nổ, số người mất tích lên đến 31 người, hiện đã tìm được 15 thi thể, cảnh sát đang cố gắng tìm ra 16 người còn lại nhưng do đang có bão lớn nên cuộc tìm kiếm càng trở nên khó khăn hơn...” hai người chờ người ra, Mạc Vi Như gượng cười, cô quay sang Thế Hải “Chắc...chắc không phải đâu anh nhỉ? Mẹ em không có đi chuyến này mà...” Thế Hải gật gật đầu, nét mặt thoáng tái đi “Uh uh đúng rồi...” Mạc Vi Như cười cười đi thẳng ra bệnh viện, Thế Hải liếc nhìn màn hình tivi rồi vội chạy theo cô.

*****

Tại Hàn thị, tầng 100, phòng chủ tịch

“Rầm” - tiếng đập bàn vang lên khiến ai cũng phải giật mình.

- Chuyện này sao bây giờ mới nói cho tôi biết hả? - Tiếng quát đầy giận dữ của Hàn Dạ Thần vang khắp căn phòng rộng lớn.

- Thần, cậu bình tĩnh... - Minh Hạo nhăn mày mím môi lùi ra sau một bước.

- Cậu nói tôi phải bình tĩnh như thế nào hả? Đó là ba mẹ vợ tôi!! - Hàn Dạ Thần mất bình tĩnh quát lên - Tôi bảo cậu chú ý bảo vệ cho họ, sao lại để xảy ra chuyện này!?

Vừa mới họp xong, thì anh liền nhận được thông báo chuyến tàu kia bị đánh bom, mà Minh Hạo là người biết rõ việc này lại không nói cho anh biết, bảo sao anh không tức được cơ chứ!?

- Hắc Dạ, dạo này chuyện của Hỏa Diễm đã gây nhiễu không ít cho chúng ta rồi, cậu cần phải tập trung, đừng vì chuyện khác mà sao lãng - Nghị Phong nhàn nhạt lên tiếng

- Cậu...cậu đang dạy bảo tôi sao? - Hàn Dạ Thần nhướn mày, gằn giọng

- Tôi chỉ là đang muốn cậu trở về đúng với cái tên Hắc Dạ... - Nghị Phong vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

- Nghị Phong, hình như tôi buông lỏng cho cậu quá rồi đấy, cậu gan lớn như vậy từ bao giờ hả? Dám dùng cái giọng điệu đấy nói chuyện với tôi!? - Hàn Dạ Thần cũng do cơn giận mà càng trở nên nguy hiểm.

- Thôi...xin hai cậu mà! - Minh Hạo thấy tình hình đã đi theo chiều hướng xấu và trở nên căng thẳng, anh vội chen ngăn vào cuộc nói chuyện giữa hai người.

- Giờ không phải lúc để cãi nhau - Nam Khánh im lặng nãy giờ mới lên tiếng.

- Là tôi mất bình tĩnh! - Hàn Dạ Thần đứng dậy, anh xoay người ra phía cửa, nhắm mắt thở dài.

- Thần, chuyện này xảy ra cũng là do lỗi của tớ, là tớ đến muộn... - Minh Hạo cúi đầu - Tớ không nghĩ họ sẽ trở thành tầm ngắm của những tên sát thủ.

- Ha! Là tớ đã nói phải bảo vệ cho họ rồi mà.... - Hàn Dạ Thần quay phắt người lại, anh ngồi sụp xuống ghế, day day mi tâm, anh mệt mỏi lên tiếng - Hai bác giờ sao rồi?

- Bác trai hiện đã cấp cứu xong nhưng hình như tình hình không được khả quan cho lắm còn bác gái thì.... - Nói đến đây, Minh Hạo dừng lại, nhìn anh hồi lâu rồi chần chừ nói - Bác ấy...là một trong số người mất tích.

- Cậu nói sao??? - Hàn Dạ Thần bất ngờ - Bác ấy mất tích! Cô ấy có biết không?

Nghĩ đến cô, anh không khỏi đau lòng. Anh biết nếu cô biết chuyện này thì cô sẽ suy sụp rất nhiều và liệu rằng nụ cười rực rỡ đó còn giữ được trên môi?

- Tớ được tin cô ấy đã đến bệnh viện và mới biết được tình trạng của bác trai nhưng có vẻ cô ấy chưa biết chuyện của bác gái...

- Cậu cho người đi điều tra ai là người đứng sau chuyện này và liên lạc với bệnh viện sắp xếp cho bác trai một phòng bệnh tốt nhất! - Hàn Dạ Thần nắm chặt tay rồi nói.

- Được...

- Hôm nay chúng ta họp đến đây được rồi, tất cả mọi người cứ theo kế hoạch mà bàn, có gì thắc mắc thì chủ động liên lạc - Anh nói

- Ok... - Nam Khánh gật đầu, anh nghe loáng thoáng chuyện vừa nãy, muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, không phải chuyện của mình thì không nên xen vào. Anh đứng dậy, hai tay rút túi quần - Vậy tôi về nhé, sắp đến giờ quay phim rồi!

- Tôi cũng về luôn đây... Nghị Phong nói, anh đi ra đến cửa, dừng lại nói một câu - Hắc Dạ, cậu hãy luôn thật tỉnh táo trong mọi chuyện, đừng để nhiều thứ khác tác động đến bản thân, chúng tôi luôn muốn cậu là một Hàn Dạ Thần nhưng còn muốn hơn cậu là Hắc Dạ.

Nghị Phong dừng từ “Chúng tôi” chứ không phải “tôi” là cũng như muốn nói hết mong muốn của mọi người trong Hắc Dạ. Hàn Dạ Thần nhìn Nghị Phong bước ra ngoài, môi mím hơi mím lại.

74. Chương 73: Kẻ Chủ Mưu

- Tiểu Như, anh mua đồ ăn sáng cho em rồi nè! - Thế Hải xách chiếc túi nilong lên, trong đó đựng các món ăn sáng mà cô thích ăn khi đến đây.

- Em cảm ơn anh... - Mạc Vi Như đóng cửa lại, cô mỉm cười nhận lấy túi đồ ăn.
- Tiểu Như, trông em không được khỏe, em có sao không? - Thế Hải tinh ý thấy nét mệt mỏi trên gương mặt cô, anh lo lắng hỏi.
- Không sao...em không sao, anh đừng lo... - Mạc Vi Như mệt mỏi nói, cô vừa đặt túi đồ ăn lên bàn thì trước mắt cô bỗng tối sầm lại, cô ngã xuống đất.
- Tiểu Như!!! - Thế Hải hốt hoảng chạy đến xem cô, anh đỡ cô dậy, lay lay người cô - Tiểu Như, em tỉnh lại đi, em làm sao vậy!?

Phát hiện người cô nóng bừng, anh sốt sắng bế cô ra xe và đưa cô đến bệnh viện.

Khi Mạc Vi Như đang được bác sĩ khám, Thế Hải sốt ruột ngồi ngoài đợi, anh bỗng nghe được tiếng bước chân dồn dập chạy đến, ngẩng đầu lên, anh thấy một người đàn ông mặc tây trang phẳng phiu trông khá quen, đằng sau anh ta còn có thêm hai người nữa. Người đàn ông thấy anh, không có vẻ gì là ngạc nhiên mà đi đến trước mặt anh “Cô ấy sao rồi?”

- Anh là ai? - Thế Hải nhú mày.
- Cô ấy sao rồi? - Hàn Dạ Thần không trả lời, anh hỏi lại.
- Nhưng anh là ai mới được chứ!? anh có quan hệ gì với tiểu Như?
- Bạn trai của cô ấy... - Vừa mới ngắt lời, Thế Hải bất ngờ nhìn anh, Hàn Dạ Thần nói tiếp -...Hàn Dạ Thần!
- Hàn Dạ Thần....? - Thế Hải ngẫm nghĩ “Cái tên này sao nghe quen vậy ta? Nhưng chờ đã...” - Anh...anh nói anh là bạn trai của tiểu Như?
- Phải!
- Thật nhảm nhí! - Thế Hải hừ lạnh.
- Anh tin hay không thì tùy nhưng anh hãy cho tôi biết tình hình của cô ấy, Thế Hải!
- Anh biết tên tôi!? - Thế Hải một lần nữa lại ngạc nhiên.
- Tôi biết còn hơn thế! - Hàn Dạ Thần có chút bực mình, anh đang lo lắng cho cô muốn điên rồi mà cái tên này cứ nói mãi - Nói cho tôi tình hình của cô ấy...
- Bác sĩ còn đang khám cho cô ấy, tôi đã biết gì đâu mà nói với anh - Thế Hải thản nhiên nói.
- Anh.... - Hàn Dạ Thần muốn phát hỏa đánh người, sao không nói ngay từ đầu đi còn khiến anh phải tốn lời như vậy.
- Thần, cậu bình tĩnh đi! - Minh Hạo đứng ngoài nhìn có chút buồn cười đi tới vỗ vai Hàn Dạ Thần - Có Nghị Phong rồi, cậu không phải lo!

Hai người đi đằng sau Hàn Dạ Thần là Minh Hạo và Nghị Phong. Vì để đỡ lo lắng hơn, Nghị Phong đã vào phòng khám để xem xét cùng với bác sĩ. Hàn Dạ Thần gật đầu, anh ngồi xuống ghế nhựa cách một khoảng với Thế Hải. Thế Hải định nói thêm gì đó, anh muốn hiểu rõ hơn về người đàn ông tự nhận là bạn trai của tiểu Như này, nhưng có vẻ anh ta không muốn nói chuyện với mình nên anh cũng đành im lặng, nhún vai rồi nhìn về phía cửa phòng khám.

Mấy phút sau, cả Nghị Phong cùng bác sĩ bước ra. Vị bác sĩ cáo lui trước, Thế Hải muốn hỏi ông về bệnh tình của cô thì anh chỉ nghe ông ta nói “Vị tiên sinh kia là người khám chính, anh muốn rõ hơn thì nên hỏi cậu ta”. Thế Hải nhú mày nhìn về phía ba người đang nói chuyện kia, anh bước đến, cần răng hỏi “Tình hình của cô ấy sao rồi!?” Nghị Phong liếc anh một cái rồi quay sang nói với Minh Hạo và Hàn Dạ Thần “Cô ấy bị sốt nặng, thiếu chút nữa là dẫn đến viêm phổi, tình hình khá là nghiêm trọng nhưng giờ cũng ổn rồi” Hàn Dạ Thần và Thế Hải cùng thở phào, Minh Hạo cười cười vỗ vai anh “Thế là ổn rồi nhé ông bạn!”- Tôi có thể vào thăm cô ấy chưa? - Hàn Dạ Thần

- Cô ấy đang truyền nước ở bên trong, chưa tỉnh được, vẫn còn mê man - Nghị Phong hơi lắc đầu.

- Không sao, tôi sẽ ngồi chờ cô ấy tỉnh lại - Hàn Dạ Thần thở dài, anh muốn khi cô tỉnh lại, người đầu tiên cô thấy sẽ luôn là anh.

- Này này, các anh là ai vậy? - Thế Hải không nhịn được chen ngang.

- Oh...anh là Thế Hải đúng chứ!? Xin lỗi đã không giới thiệu trước, thất lễ rồi - Minh Hạo nói, dù sao cũng là thanh mai trúc mã của bạn gái bạn thân mình, anh đương nhiên cũng có chút lịch sự, Minh Hạo mỉm cười chỉ tay từng người và mình - Đây là bác sĩ Nghị Phong, chủ tịch Hàn Dạ Thần và tôi tổng giám đốc Minh Hạo.

- Tôi từng gặp hai anh rồi? - Thế Hải nói ra điều thắc mắc trong lòng lúc nãy.

- Có lẽ vậy... - Minh Hạo liếc mắt qua Hàn Dạ Thần, thấy anh gật đầu liền nói - Anh có thể hỏi qua Mạc Vi Như...

-.... - Thế Hải mím môi không nói gì thêm.

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, là của Thế Hải. Anh nhận máy “Alo” đầu dây bên kia vang lên tiếng của ông trưởng phòng “Thế Hải, tôi bảo cậu giao cho tôi bản kế hoạch tháng này, sao giờ vẫn chưa thấy hả?” “Tôi đã làm xong rồi, mai tôi sẽ đưa cho ngài, hôm nay tôi đã xin nghỉ làm rồi” ông trưởng phòng giận giữ quát “Tôi không cần biết cậu vì lý do gì mà xin nghỉ nhưng tôi đang cần bản kế hoạch này gấp, cậu không thể nghỉ đúng ngày chứ!?” Thế Hải trầm tư, anh nhìn về phía Hàn Dạ Thần đang đứng nói chuyện với hai người kia, chần chừ nói “Bây giờ tôi sẽ mang bản kế hoạch đến công ty ngay” rồi cúp máy. Trước khi rời khỏi, anh nói với Hàn Dạ Thần “Anh chăm sóc cô ấy cẩn thận” Hàn Dạ Thần tỏ ra kiêu ngạo cùng chút hả hê “Anh không cần lo!” Thế Hải mím môi cáo lui, phải biết anh rất khó chịu khi không thể ở bên cạnh cô lúc cô đang bị bệnh, chỉ vì công việc mà nhường cho tên khác cái lợi ích này, thật sự anh không cam lòng nhưng nhớ đến hai chữ “Bạn trai” mà anh ta nói, anh không thể không buồn lòng.

Thấy Thế Hải đã đi khuất, Minh Hạo ngồi xuống bên cạnh Hàn Dạ Thần “Tớ đã đi điều tra và có vẻ trong vụ việc lần này, đến 95% là có sự nhúng tay của Hỏa Diễm” Hàn Dạ Thần trong mắt lóe lên tia băng lãnh “5% còn lại?”

- Những tên bị lợi dụng để nhằm che đi kẻ chủ mưu.

- Lần này mục đích của việc rời bang đến Berlin là muốn tránh khỏi tai mắt của bọn chó săn ở Myanmar - Nghị Phong nói - Thêm nữa là để thiết lập một địa bàn mới, có đủ khả năng để đấu với Hắc Dạ.

- Vậy vụ việc lần này có liên quan tới tớ sao? - Hàn Dạ Thần cảm giác như rơi xuống đáy vực, ba mẹ cô gặp chuyện nguy hiểm, hoàn toàn là do anh mà ra, kẻ thù của anh đã nhắm đến gia đình cô!

- Thần... - Minh Hạo lo lắng gọi tên anh, anh ta biết bạn mình đang nghĩ gì.

- Hạo...là do tớ! Tất cả là do tớ! - Hàn Dạ Thần mất đi vẻ băng lãnh và uy nghiêm ngày thường, anh vò tóc lẩm bẩm nói - Là tớ không bảo vệ tốt cho cô ấy lần gia đình cô ấy, là tớ thất hứa!

- Thần, cậu đừng nghĩ như vậy, là do bọn chúng đã đi quá xa với kế hoạch như vậy... - Minh Hạo thật sự cũng không biết phải nói gì, bởi những lời Hàn Dạ Thần nói, anh không thể bảo không đúng sự thật được. Hắc đạo một khi đã dính vào thì không thể tách ra, mà người nào đó khi ở bên cạnh một người trong giới Hắc đạo, thì sẽ đều không tránh khỏi bị liên lụy. Ví như trường hợp của Hàn Dạ Thần và Mạc Vi Như.

- Hắc Dạ, như tôi đã nói cậu cần phải giữ sự bình tĩnh và tỉnh táo, vì vậy mà cậu mới có thể trả thù được cho mẹ cô ấy - Nghị Phong nói, qua quãng thời gian ngắn mà anh tiếp xúc với Mạc Vi Như thì từ lúc nào, anh đã có thiện cảm với cô gái này, mà tình cảm đó có thể khiến anh phải lo nghĩ cho cô ngay lúc này - Trả thù và tiêu diệt Hỏa Diễm, giờ mục tiêu của chúng ta là như vậy, đúng chứ!?

- Haha Nghị Phong...được lắm! - Minh Hạo cười ha hả vỗ tay.

- Phải, đó là mục tiêu của Hắc Dạ chúng ta... - Hàn Dạ Thần bừng tỉnh, anh bình tĩnh lại, nhếch môi cười.

- Cậu có kế hoạch gì? - Nghị Phong

- Bọn chúng đã làm gì thì ta sẽ làm lại cái đó, chỉ là gấp số lần lên thôi! - Hàn Dạ Thần.

- Có cần liên lạc với Tử Âu không? - Minh Hạo
- Nên để đích thân tớ đi! - Hàn Dạ Thần nghĩ rồi nói, dù sao cũng là do anh, anh nên tự mình hành động thì hơn.
- Coi như bọn chúng có phúc được đối đầu với Hắc Dạ, haha - Minh Hạo bật cười.
- Đúng vậy - Nghị Phong nhếch môi - Sẽ hay lắm đây...!

75. Chương 74

Đây là đâu? Mạc Vi Như khó khăn mở mắt khi chạm phải ánh sáng sau một thời gian dài chìm trong bóng tối. Phải một lúc sau cô mới hoàn toàn thích nghi được. Trần nhà trắng và mùi thuốc khử trùng quen thuộc khiến cô nhận ra đây là bệnh viện. Mạc Vi Như từ từ ngồi dậy, cô nhìn cánh tay bên phải của mình đang cầm dây chuyền nước, thở dài một hơi, đúng là hình như cô có ngất đi thì phải và anh Thế Hải là người đưa cô vào đây. Vậy anh ấy đâu rồi? Nhìn xung quanh căn phòng, không có bóng dáng một ai cả. Không lẽ cô nhầm sao? Đang lúc nghĩ ngợi thì cánh cửa phòng bệnh mở ra, người bước vào không phải là Thế Hải mà là Hàn Dạ Thần. Cô ngạc nhiên nhìn anh, Hàn Dạ Thần vừa đóng khe cửa vào, quay ra liền đụng phải ánh mắt của Mạc Vi Như. Anh vui mừng đi đến “Em tỉnh rồi!” Mạc Vi Như yếu ớt gật đầu. Anh chỉnh lại gối để cô dựa vào thoải mái hơn, rồi rót cho cô một cốc nước ấm. Mạc Vi Như để anh giúp mình vì bây giờ quả thực là cô không có sức để đỡ một cốc nước hay tự ngồi dậy được. Hàn Dạ Thần vuốt tóc cô, anh khẽ khàng hỏi “Em thấy khỏe hơn chưa? Nhìn em xanh xao quá!” Mạc Vi Như mỉm cười “Em không sao, để anh phải lo lắng cho em rồi”

- Đó là nghĩa vụ của anh... - Hàn Dạ Thần nắm lấy bàn tay mềm mại của cô.
- Hi... - Mạc Vi Như cười, cô cũng lấy chút sức yếu ớt của mình mà nắm tay anh - Anh Thế Hải đâu anh?
- .... - Hàn Dạ Thần tay ngừng vuốt tóc cô, có chút giận dỗi buông xuống, giọng ghen tuông - Anh lo lắng chăm sóc cho em như vậy mà khi tỉnh dậy người đầu tiên em hỏi lại là một thằng đàn ông khác?
- Thần... - Mạc Vi Như khẽ gọi anh, vẫn là nụ cười mỉm nhưng tươi hơn nhiều - Anh thật là...trẻ con!
- Vợ, anh muốn nghe em gọi anh là chồng... - Hàn Dạ Thần áp người lại gần cô, hai chóp mũi cọ vào nhau.
- Ha ha Thần, nhột...nhột lắm! - Mạc Vi Như bật cười, cô gọi - Chồng...
- Yêu lắm cơ... - Hàn Dạ Thần cười híp mắt, anh kéo nhẹ cô lại, đặt cằm mình trên vai cô, anh nói khẽ lòng mình - Vợ, đừng để anh lo lắng nữa, được không?

Mạc Vi Như nhắm mắt, yên lặng nghe anh nói. Hai người yên lặng hồi lâu, nhẹ nhàng cảm nhận nhịp thở của nhau.

“Cạch” - Tiếng mở cửa cùng tiếng nói vang lên “Thần, tớ mua đồ ăn sáng rồi này!” Minh Hạo bước vào, trên tay xách túi đồ ăn thơm lừng. Nụ cười trên môi trở nên gượng gạo khi đụng phải cảnh thân mật ngọt ngào trước mắt. Bốn ánh mắt nhìn anh, Mạc Vi Như ngại ngùng đẩy Hàn Dạ Thần ra còn Hàn Dạ Thần thì lờ mắt nhìn Minh Hạo. Anh ho khụ khụ vài tiếng rồi cười nói “Xin lỗi vì đã làm phiền, haha nhưng mà tôi đây cũng muốn nhắc nhở luôn, nơi đây là bệnh viện nha...” giọng nói mang vài phần trêu chọc khiến Mạc Vi Như càng ngại hơn, mặt cô đỏ bừng khó che giấu. Minh Hạo thấy thế, càng cười vui vẻ hơn. Hàn Dạ Thần dù rất thương thức đáng vẻ ngại ngùng này của cô nhưng anh rất ghét ồn ào, vì thế mà lạnh giọng lên tiếng “Cậu thích tớ đã dứt cậu ra khỏi đây ngay và luôn không?” Minh Hạo không có vẻ gì là sợ, anh xua tay “Haha không cần Hàn chủ tịch phải đích thân đến tiễn, tớ sẽ tự đi khỏi đây, nhường không gian riêng tư cho hai người!” Rồi bước ra ngoài.

- Thần, anh thật là... - Mạc Vi Như đánh nhẹ vào tay anh

- Chúng ta không cần phải để ý đến cậu ta, kệ đi - Hàn Dạ Thần lấy trong túi ra hộp cháo thịt thơm ngon
- Để anh dứt cháo cho em... - Ukm... - Mạc Vi Như mỉm cười gật đầu, để anh nhẹ nhàng dứt từng thìa cháo cho mình. Nhìn anh cẩn thận thổi từng thìa cháo nóng, cô cảm thấy mình thật hạnh phúc, ít ra cô còn có anh ở bên, thật không còn mong muốn gì hơn, cô thật may mắn!

Ăn xong nửa bát cháo, cô cảm thấy no nên muốn ngừng nhưng anh vẫn một mực muốn cô phải ăn hết. Không làm gì được nên cô đành ngoan ngoãn nghe lời mà cố gắng ăn hết bát cháo. Nhìn anh dọn hộp và bát vào túi, cô nói “Anh đã ăn sáng chưa?” Hàn Dạ Thần đang đổ sữa ra cốc cho cô, nghe cô hỏi vậy, có chút trốn tránh nói “Anh chưa đói” đúng là anh chưa ăn gì từ hôm qua đến giờ, anh cũng không muốn giấu cô, nghĩ đến việc trước kia cô rất hay nhắc nhở anh về chuyện ăn uống cho khoa học, anh không khỏi trốn tránh. Mạc Vi Như chau mày “Sao vậy?” Hàn Dạ Thần vừa giúp cô uống sữa vừa giải thích “Anh muốn đợi khi nào em tỉnh dậy, vì khi đó anh rất lo lắng cho em, lo lắng đến chán ăn.” Mạc Vi Như uống nửa cốc sữa rồi thôi, anh đặt cốc sữa xuống bên cạnh, đợi cô nói gì đó.

- Bây giờ em tỉnh rồi đó, anh ăn sáng luôn cho em đi! - Mạc Vi Như chau mày nói.

- Được rồi vợ, anh ăn liền mà... - Hàn Dạ Thần nịnh nọt nói, anh lấy trong túi ra các hộp cơm và đồ ăn mà Minh Hạo mua theo sở thích của anh, nhìn đồ ăn trong hộp, anh thở dài - Nhớ cơm vợ nấu!

- Dẻo miệng! - Mạc Vi Như bật cười.

Hàn Dạ Thần nghe lời vợ ngồi ăn và uống sữa, lúc lúc lại quay ra nói chuyện với cô. Không khí hòa hợp ấm áp, Mạc Vi Như cảm giác như bản thân có thể vui đi chút ít nỗi buồn và sự lo lắng cho ba mình. Hàn Dạ Thần vẫn là nụ cười và sự quan tâm đó, anh nhẹ nhàng trấn an cô và tránh đi muốn nói sự thật về mẹ Mạc. Anh không muốn cô phải chịu đựng nỗi đau lớn nào nữa nhưng liệu có giấu cô được lâu. Hàn Dạ Thần suy nghĩ, không được rồi, anh phải lựa chọn thời điểm thích hợp để nói cho cô biết. Hơn nữa, khi đó, anh phải trả thù được Hỏa Diễm, vì cô cũng là vì bản thân anh.

*****

Tại Berlin, căn cứ của Hỏa Diễm

- Thiếu chủ! - Một tên thuộc hạ cao lớn thân áo đen quỳ xuống trước một chàng trai trẻ tuổi.

- Nói đi! - Thiên Uy lạnh lùng ra lệnh

- Thưa ngài, vụ đánh bom trên tàu đã hoàn thành, ba của cô ta phải sống thực vật và mẹ cô ta thì bị mất tích.

- Được rồi, tiếp theo cậu tiến hành nốt kế hoạch đi, chúng ta sẽ có chuyến ghé thăm bất ngờ đến Hắc Dạ.

- Dạ vâng thiếu chủ! - Tên thuộc hạ tuân lệnh rồi bước ra ngoài.

Thiên Uy lấy trong ngăn bàn ra một tập ảnh, anh lấy ra tấm hình cô gái có nụ cười rạng rỡ. Nắm chặt tay lại, chất giọng lạnh lùng không còn mà là sự hối lỗi “Xin...xin lỗi cô, tôi không còn cách nào khác!” Việc khiến cho người khác phải mất đi gia đình, phải chịu đau thương mất mát là việc khiến Thiên Uy khó chịu nhất. Kế hoạch sắp được hoàn thành nhưng sao anh chẳng thể vui nổi, chiếc ghế bang chủ Hỏa Diễm? Anh có thể không cần sao? Thiên Uy lắc đầu úp tấm ảnh xuống mặt bàn. Anh vùi đầu giữa hai tay, suy nghĩ rối loạn, anh không thể không thừa nhận mình thực sự là quá yếu đuối. Sắp tới đến khi đối diện với cuộc chiến căng thẳng giữa Hắc Dạ và Hỏa Diễm, anh càng phải chứng tỏ bản thân hơn nữa cho mẹ thấy rằng anh đủ tư cách. Và việc này không bao giờ là dễ dàng.

“Cộc...cộc...cộc” - tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang suy nghĩ của anh, cùng đó là giọng nói kính cẩn “Thiếu chủ, tôi vào được không ạ?” Thiên Uy cất tập ảnh đi rồi nói lớn “Vào đi!” Người bước vào là một ông già tóc hoa râm mặc đồng phục quản gia. Ông ta đưa cho anh một phong thư “Có phong thư gửi đến thưa thiếu chủ!” Thiên Uy nhận lấy “Bằng cách nào?” Ông ta hiểu ý “Thưa ngài, ba tên thuộc hạ của mình bị giết và một tên bị thương, khi tôi chạy ra thì đã thấy phong thư này đang nằm ở chỗ cái xác” Thiên Uy phát tay để ông ta ra ngoài. Anh mở phong thư ra, trong đó có một tờ giấy cứng màu trắng in một dòng chữ màu đen cỡ nhỏ:

“Chúc mừng thiếu chủ của Hỏa Diễm đã bước vào cuộc chơi đẫm máu”

Thiên Uy không khó để nhận ra đây là thư của Hắc Dạ vì sau tờ giấy cứng này còn có kí hiệu riêng biệt của Hắc Dạ -

76. Chương 75

Tại bệnh viện

- Ba...sao mọi chuyện lại ra nông nỗi này? - Mạc Vi Như mặc bộ đồ bệnh nhân ngồi bên cạnh giường ông Mạc. Nhìn sắc mặt tái nhợt của ông, nước mắt cô chực rơi.

- Vợ, em... - Hàn Dạ Thần mở cửa bước vào, anh trông thấy cô đang khóc, cổ nén đau lòng và có lỗi, anh bước đến ôm cô - Vợ, ba em sẽ không sao đâu, anh sẽ cố gắng hết sức để giúp ba có thể tỉnh lại sớm!

- Thần, là do em...là do em đã quá vô tâm với ba mẹ, em...em ngay cả một chút thời gian cũng không có gọi điện cho ba mẹ một lần, mỗi lần nghe điện thoại, nghe giọng họ, sao em không biết được họ cảm thấy như thế nào? họ nhớ em ra sao? Hức...huhu - Mạc Vi Như ôm chặt lấy Hàn Dạ Thần, cô vùi mặt vào trong ngực anh khóc òa lên.

Cảm nhận những giọt nước mắt của cô đang dần thấm ướt áo mình, Hàn Dạ Thần đau lòng và chua xót. Không phải do lỗi của em vợ à, là do lỗi của anh, là do anh đã khiến gia đình em bị ảnh hưởng, bởi những thủ đoạn mà em nghĩ là kinh sợ nhất. Những lời này, anh không sao thốt lên lời. Chỉ biết vỗ về cô, trấn an cô và thậm xin lỗi cô ngàn lần. “Anh sẽ trả thù cho gia đình em, Mạc Vi Như!” - Điều mà anh sẽ làm trong thời gian tới, Hàn Dạ Thần khẳng định trong lòng.

*****

Công ty máy tính XX

- Cuộc họp kết thúc! - Tiếng của vị giám đốc vang lên khắp căn phòng lớn.

Hơn hai mươi người lần lượt bước ra ngoài, Thế Hải xem đồng hồ trên tay, anh thở dài, công việc bận rộn khiến anh không thể đến thăm cô, cô đã khỏe hơn chưa!? Cô đang làm gì? Có còn nghĩ tới chuyện kia không? Đang chìm trong suy nghĩ thì một giọng nói nhẹ nhàng vang lên “Thế Hải!” Anh giật mình quay ra, là Lê Đình.

- Có chuyện gì sao?

- Cứ có chuyện là mới đến tìm anh hay sao? - Lê Đình nguýt mắt

- Hửm...?

- Hình như anh đang có chuyện gì đó quan trọng cần suy nghĩ đúng không?

- Chuyện cũng bình thường thôi mà... - Thế Hải xua tay

- Anh nói dối, em nhìn là biết liền! - Lê Đình nói, cô vòng tay trước ngực - Anh có thể chia sẻ với em, có thể em sẽ giúp được anh đó...

-...Lê Đình - Thế Hải nhìn cô, anh mỉm cười - Anh đã nói rồi, chỉ là chuyện bình thường thôi, anh không có nói dối, dù sao cũng cảm ơn em đã muốn chia sẻ với anh!

- Anh... - Lê Đình mở to mắt

- Thôi nhé, anh về làm việc đây! - Thế Hải vẫy tay chào cô rồi bước về phòng làm việc của mình.

Lê Đình bậm môi, cô dậm chân đầy giận dữ. Anh ấy đang nghĩ đến người phụ nữ kia sao? Mình có gì không bằng được cô ta cơ chứ!? Nghĩ đến hình ảnh Mạc Vi Như, Lê Đình không khỏi tự hỏi bản thân. Cô bước vào phòng tổng giám đốc “Ba!”

- Chuyện gì vậy con gái? - Ông Lê đang giở tài liệu, nghe thấy tiếng của con gái rượt, ông liền gấp lại tài liệu, ngẩng đầu cứng chiều hỏi.

- Bố thấy có còn chuyện gì khác làm con tức giận hơn là chuyện anh ấy không? - Lê Đình cau mày.

- Haizz...con gái, con chưa từ bỏ ý định hay sao? - Ông Lê chán nản vuốt trán.- Ba, ba thấy con thế nào? - Lê Đình xoay xoay người.

- Tất nhiên là đẹp rồi! - Ông Lê khen ngợi

- Không không, hỏi ba thì cũng như không - Lê Đình thở hắt ra, cô buồn bực ngồi xuống ghế sofa, chống cằm than thở - Con thua người phụ nữ đó ở điểm gì chứ!? Sao đến một ánh mắt hay nụ cười anh ấy cũng không dành cho con?

- Đình nhi, chuyện này con nên tâm sự với mẹ con mới đúng chứ sao lại tâm sự với ba, ba mù tịt không hà!

- Ông Lê có chút buồn cười.

- Con biết nhưng ba là người có phần quan trọng trong chuyện này!

- Quan trọng? Ba có gì mà quan trọng trong chuyện này?

- Thì...ba là tổng giám đốc, cấp trên của anh ấy.

- Ba là người công tư phân minh, sao con có thể nói như vậy được? - Ông Lê nhíu mày, nghiêm giọng - Con định nhờ ba dùng địa vị của mình mà khiến cho cậu ấy yêu con?

-... - Lê Đình chột dạ cúi đầu.

- Là ba chiều hư con rồi...haizzz - Ông Lê thở dài, ông nghiêm nghị nhắc nhở - Lần sau ngoài chuyện công việc ra thì con không được kiếm ba nữa, nơi công ty làm việc không phải chỗ cho con nghịch ngợm. Nhớ rõ và đừng vi phạm, nếu không tuân thủ, ba sẽ cho con nghỉ việc luôn!

- Ba!! - Lê Đình nhăn mặt kêu, thấy ba không để ý đến mình nữa, cô dậm chân bước ra ngoài, đóng sầm cửa lại.

Ông Lê lắc đầu thở dài, chỉ khổ cho cậu phó phòng tài năng kia...

*****

Tại Chu gia

Chu Lệ ngồi vắt vẻo trên ghế, vừa nghe điện thoại vừa ăn hoa quả, nghe thấy chuyện mà người cô ta thuê, Chu Lệ hét lên “Anh nói cái gì?” Đầu dây bên kia nhàn nhạt lên tiếng “Chuyện nhà cô ta như vậy, chắc chắn người đàn ông kia sẽ càng bảo vệ cho cô ta hơn, chuyện này cô tính sao?”

- Anh bảo tôi tính sao? - Chu Lệ như nghe thấy chuyện buồn cười, cô ta lạnh giọng - Tiền tôi đã giao cho các anh rồi mà sao các anh chẳng làm được chuyện gì ra hồn thế!?

- Không thể trách chúng tôi được, cô nên nhớ người đàn ông bảo vệ cho cô ta là ai, một người không dễ chọc!

- Nếu các anh đã sợ anh ta như vậy thì sao lại nhận việc mà tôi nói!?

- Hừ, không phải chúng tôi đang gặp khó khăn thì cũng chẳng thèm nhận việc này làm gì...

- Aish, bây giờ mọi chuyện đang rối hết cả lên! Các anh làm ăn như thế thì hại tôi rồi... - Chu Lệ như phát điên hét lên.

- Cô bình tĩnh, chúng tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ, nhưng cô cần cho chúng tôi thêm chút thời gian.

- Được, hai ngày nữa, nếu mà không được thì mời các anh hoàn trả tiền cho tôi!

- Được!

“Tút...tút” Chu Lệ bực bội ném chiếc gối ôm ra xa “Hàn Dạ Thần, anh thật sự bao bọc con nhỏ ấy cẩn thận như vậy? Không...Tôi không tin, anh sẽ để lộ sơ hở thôi nhất là gia đình cô ta gặp chuyện như vậy?” Nhớ

đến địa chỉ bệnh viện mà tên đàn em kia gửi cho cô ta, Chu Lệ nhếch môi “Chắc tôi phải ghé thăm cô một lần rồi, Mạc Vi Như...” đôi mắt lóe lên tia hận thù.

*****

Tại Hắc Dạ

“Pằng...pằng” “Yah...hự” - tiếng súng và tiếng đánh nhau vang lên liên tục trong căn hầm của Hắc Dạ.

- Tử Âu, lâu lắm rồi không gặp nhỉ!? - Minh Hạo vỗ vai Tử Âu.

- Dạ... - Tử Âu gật đầu cười - Các anh cũng ác quá đấy, giao cho em Hàn thị, không biết bao là rắc rối, đau cả đầu.

- Phải chấp nhận đi thôi nhỉ? - Minh Hạo cười hì hì.

Bỗng Nam Khánh từ đầu vút ra đằng sau Minh Hạo hừ một tiếng làm anh giật mình, hai mắt trừng trừng quay lại “Cậu làm trò nhảm nhí gì đấy!?” Nam Khánh cầm chai nước tu một hơi “Nhảm nhí mà vẫn công hiệu...” hai người chỉ chốc một hồi cũng không dừng. Nghị Phong mặt không biểu cảm từ xa tiến đến, trên tay cầm hai lọ thuốc màu lạ. Hai người nhanh nhạy thấy được, liền ngoan ngoãn ngồi im một chỗ, cười hì hì nhìn Nghị Phong đang đi đến.

Tử Âu chào Nghị Phong, anh gật đầu có lệ, nhẹ nhàng đặt hai lọ thuốc lên bàn. Minh Hạo táy máy cầm lên xem “Thuốc gì vậy?” Nghị Phong nhếch môi “Muốn biết thì thử đi” Minh Hạo hừ lạnh một tiếng. Tử Âu nhìn quanh quanh, không thấy Boss đáng kính đâu, anh liền hỏi

- Boss đâu rồi?

- Ở bệnh viện... - Nam Khánh chưa nói hết câu đã bị tiếng hét của Tử Âu cắt ngang - Cái gì!!!!?

- Ấy ấy, bình tĩnh, haha Khánh đã nói hết đâu mà cậu phải hoảng hốt như vậy? - Minh Hạo cười - Đúng là Boss ở bệnh viện nhưng không phải bị thương mà là để chăm sóc chị dâu và ba vợ.

Nói đến đây Minh Hạo không khỏi bật cười.

- Hử??? - Cần chút thời gian để tiêu hóa hết từng câu từng chữ này của Minh Hạo, Tử Âu bất ngờ mà thốt lên - Không ngờ Boss lại chu đáo thế!

- Phải rồi, haha...

- Mai chúng ta cùng đi thăm họ nhé!? Em cũng muốn gặp chị dâu - Tử Âu nêu ý kiến.

- Ok, chỉ là không biết thùng dấm kia có cho hay không thôi - Nam Khánh cười.

- Chuyện này rất thú vị, mình ok - Minh Hạo ủng hộ hai tay, riêng anh thì lúc nào cũng ok hết, nhất là lại đúng cái sở thích chọc ghẹo người khác của mình.

- Ok nốt - Nam Khánh

- Còn anh Nghị Phong? - Tử Âu quay ra Nghị Phong hỏi, hai người kia cũng tò mò hướng mắt theo.

- Tôi cũng có chuyện muốn nói với cậu ấy nên cũng được thôi - Nghị Phong nhàn nhạt nói.

- Vậy ok hết rồi - Minh Hạo híp mắt cười.

- Nào, uống vài ly chứ nhỉ? - Nam Khánh ra hiệu cho một tên thuộc hạ đi lấy rượu

- Được!

Tối đó bốn người cùng nhau uống rượu, thoải mái nói chuyện cười đùa, họ đều mong đợi ngày mai đi thăm chị dâu và chọc cái bình dấm chua kia một vỏ (chuyện này là anh Minh Hạo cầm đầu và hết sức được ủng hộ còn Nghị Phong thì không quan tâm rồi)

77. Chương 76

“A...” - Hàn Dạ Thần đưa thìa cháo lên trước miệng Mạc Vi Như. Nhìn anh như vậy, cô buồn cười “Anh coi em là em bé hả?” Hàn Dạ Thần bỏ bát cháo xuống, anh cười cười nhéo má cô “Coi như tập làm cha đi” Mạc Vi Như đỏ mặt, cô đến là cạ lời với anh. Không khí đang hết sức ngọt ngào thì “Cạch” cửa mở tung ra, theo đó là 4 anh chàng đẹp trai đầy cuốn hút lần lượt là Minh Hạo, Nam Khánh, Nghị Phong và Tử Âu. “Hello” Phá được không khí ngọt ngào của hai người kia, Minh Hạo cực kì vui vẻ.

- Các cậu đến đây làm gì? - Hàn Dạ Thần vẫn dứt cháo cho cô ăn, lạnh lùng lên tiếng.

- Ahaha đại ca, tụi em đến thăm chị dâu! - Tử Âu cười.

- Chị dâu gì chứ... - Mạc Vi Như đỏ mặt xua tay - Nhưng cũng cảm ơn các anh đã đến thăm tôi, các anh bận rộn như vậy mà...

- Không có gì đâu, chị dâu đừng khách sáo! - Ba người đồng thanh trừ Nghị Phong.

- Ấy nha, cậu làm gì mà để tiểu Như không thích cái cách gọi này vậy...? - Minh Hạo đặt giỏ hoa quả lên bàn, giọng mang vẻ chọc ghẹo.

Hàn Dạ Thần hừ lạnh, anh không qun tâm nữa mà chú tâm vào việc chính: cho cô ăn no.

- Haha Hạo, cẩn thận đấy! đừng có mà chọc giận Thần - Nam Khánh tốt bụng nhắc nhở

- Ô anh... - Mạc Vi Như mở to mắt, vẻ mặt bất ngờ nhìn Nam Khánh.

Điều này thành công thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong phòng. Hàn Dạ Thần nhíu mày, Minh Hạo, Tử Âu thì hứng thú, Nghị Phong bình thường không hay để ý cũng phải đồng tai nghe. Nam Khánh chỉ tay vào mình “Cô biết tôi!”

- Trời, anh là Nam Khánh, người đã giữ vững ngôi vị ảnh đế suốt 4 năm? - Mạc Vi Như không giấu nổi xúc động, thần tượng của cô a - Em là fan của anh đó!!

-... - Cả phòng im lặng một hồi.

Nam Khánh rụt rè liếc nhìn Hàn Dạ Thần sắc mặt đang dần đen lại. Minh Hạo và Tử Âu đưa mắt nhìn nhau rồi cùng thích thú xem kịch hay. Nghị Phong thở dài, đúng là...

- Aha Cô là fan của tôi sao, thật là vinh hạnh quá! - Nam Khánh không ngại gì bước đến gần cô, anh cười một tiếng.

- Em...em thật không nghĩ có thể gặp được anh ở đây, là vinh hạnh của em mới đúng - giọng nói cô nhỏ dần, lần đầu gặp được thần tượng, Mạc Vi Như không khỏi quá khích, trong lòng cô đang không ngừng rộn rạo.

- Haha... - Nam Khánh gương cười, anh lại hé mắt nhìn sang người mặt đang đen hơn chút nữa.

- VỢ... - Hàn Dạ Thần khẽ gọi cô, anh mỉm cười - Em đang nói gì vậy?

- Hì, anh ấy là thần tượng của em, từ hồi em 17 tuổi đến giờ... - Mạc Vi Như hồn nhiên nói, cô không biết rằng câu nói này sẽ khiến cho một người nào đấy bị ảnh hưởng.

- Vậy sao? - Hàn Dạ Thần nhìn về phía Nam Khánh.

Anh ta có thể cảm nhận được sát khí đáng sợ toả ra từ người Hàn Dạ Thần, người anh run lên một cái. Nam Khánh khóc không ra nước mắt, huhu mình chỉ là được yêu thích thôi mà, có gì sai sao? Đúng hơn ở đây là sai đối tượng, Nam Khánh anh thật oan ức mà.- Thần, anh sao vậy? - Mạc Vi Như dường như cũng cảm thấy trong không khí có chút gì đó lạ lùng, cô nghiêng đầu hỏi

- Không có gì, chỉ là... - Hàn Dạ Thần nhướn mày nhìn cô - Em thật sự thích cậu ta?

- Hử? - Cô khựng lại vài giây rồi bật cười - Haha không phải anh đang ghen đấy chứ?

- Anh mà thèm ghen với cậu ta?? - Hàn Dạ Thần khinh thường chỉ tay vào Nam Khánh - Cậu ta đáng để anh ghen?

Minh Hạo và Tử Âu không nhịn nổi cười ra tiếng, Nghị Phong nhếch môi cười còn Nam Khánh thì đơ vài giây. Đường đường là ảnh đế của thế giới điện ảnh, sát thủ ẩn mình với hàng trăm khuôn mặt mà giờ lại bị hạ thấp đến nỗi không thể thấp hơn!!! Nam Khánh mặt đỏ lên vì tức, anh hét lên “Này này, đâu ra kiểu bình phẩm người khác như thế hả???” Mạc Vi Như chớp chớp mắt nhìn anh, hai má hồng hồng nghĩ “Ôi thần tượng của mình, tức giận cũng đẹp!” Hàn Dạ Thần càng nhìn càng thấy tức, anh đứng bật dậy làm ai cũng giật mình, hướng mắt nhìn về phía anh. Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người trong phòng, Hàn Dạ Thần xoay người cô lại, anh cúi người xuống hôn cô. Mạc Vi Như trợn mắt vì bị cưỡng hôn, Minh Hạo Tử Âu Nam Khánh ba chấm, Nghị Phong nhũu mày. Nhắm nháp hai cánh môi thơm ngọt xong, Hàn Dạ Thần hài lòng nhìn bờ môi hơi sưng đỏ của cô, bá đạo nói “Không được phép thích ai ngoài anh!!!” thật khiến cho người khác phải lắc đầu thở dài trước cái tính chiếm hữu đáng sợ ấy. Không để cô phản ứng lại, anh hôn nhẹ lên trán cô, nói “Em nghỉ ngơi đi, anh đi có chút việc nhưng sẽ quay lại sớm thôi” Mạc Vi Như vội chồm chắn lên che đi gương mặt đỏ bừng vì ngượng, cô gật đầu. Hàn Dạ Thần cười cười bước ra ngoài, trước đó anh nói “Mấy cậu, theo tôi” nghe đáng sợ thật, ba người kia lấm lét nhìn nhau riêng Nghị Phong thì nhún vai theo sau. Ba người vội chào Mạc Vi Như rồi cũng đi theo. Cửa đóng lại cẩn thận, ở ngoài còn có hai vệ sĩ áo đen đứng hai bên cửa canh, đây là những sát thủ của Hắc Dạ, được Hàn Dạ Thần yêu cầu đến để bảo vệ cho cô.

Hàn Dạ Thần hai tay vòng trước ngực, người dựa vào tường, lên tiếng “Đaz có tin gì về Hỏa Diễm chưa?” Ngay tức khắc, bốn người lấy lại vẻ nghiêm túc lạnh lùng của mình. Minh Hạo lấy má điện thoại ra, anh lướt tay một hồi rồi đưa cho Hàn Dạ Thần “Là bản đồ cơ sở của Hỏa Diễm bên Berlin mà tớ đã hack được” Hàn Dạ Thần cầm xem “Đã thâm nhập được gì?” Minh Hạo nhún vai “Mạng lưới của bọn chúng được lắp đặt khá phức tạp, tớ không tra được gì nhiều ngoài các thông tin liên quan đến mật danh của quân bài chủ, Nam Khánh!” Nam Khánh hiểu ý lấy ra trong túi một tờ giấy, anh cười “Quan bài chủ, khá thú vị đó!” Hàn Dạ Thần xem tờ giấy, ánh mắt anh lóe lên tia giận dữ, đây là tên gián điệp hủy hoại gia đình cô, anh tuyệt độ sẽ không tha cho hắn. Nghị Phong cũng lấy ra trong túi hai lọ thuốc “Đây là thuốc tôi mới chế, đã thử trên chuột bạch và...” nói đến đây anh nhếch môi cười “Kết quả không ngoài mong đợi của cậu” Hàn Dạ Thần gật đầu “Tốt lắm!”

Tử Âu biết mình không có việc trong vụ này, anh hơi chán nản, thật muốn đánh nhau hơn là ngồi trên ghế làm việc sổ sách. Tử Âu chần chừ lên tiếng “Đại ca, vụ này có thể cho em tham gia được không?” Bốn cặp mắt nhìn về phía cậu đồng thanh “Lo chuyện tập đoàn đi!” Làm cậu thật muốn oan ức khóc rờn rờn.

- Cần rút ngắn thời gian lại, chúng ta đã mất quá nhiều thời gian rồi! - Hàn Dạ Thần.

- Được - Ba người gật đầu (Biết những ai rồi nhỉ?)

Trước khi ra về, Minh Hạo vỗ vỗ vai Tử Âu “Ê nhóc” Tử Âu nhìn anh “Dạ?” Minh Hạo cười nham hiểm, anh nói “Giúp anh việc này...” Tử Âu nhếch môi cười gật đầu sau đó hai người cùng cười thích thú.

*****

Tại cửa hàng thời trang cao cấp của Alex, phòng làm việc.

- What?Are you kidding me? (Cái gì? Cậu đùa tôi à?) - Alex hét lớn vào điện thoại

-.... (Đầu dây bên kia đang nói)

- Why did I care for her? (sao lại bảo tôi chăm sóc cho cô ấy?)

-....

- Do you have to go a few days? (Cậu phải đi vài ngày sao?)

-.....

- No, I'm just coming up I have to prepare for a new design project (Không phải, tôi chỉ là sắp tới tôi phải chuẩn bị cho dự án thiết kế mới)

-....

- Lancy?

-....

- Okay, I'll try (Được rồi, tôi sẽ thử xem)

Alex cúp máy, thở dài một hơi. Dạo này bao nhiêu chuyện ập đến khiến anh không tài nào tập trung được. Lời của Hàn Dạ Thần làm anh nghĩ đến cô em gái đang thơ thẩn ngồi trong phòng. Lòng không khỏi nhói lên đau đớn. Sau khi bị Hàn Dạ Thần cự quyết nhiều lần, Lancy - Cô em gái ương bướng từ nhỏ của anh đã tổn thương mà đi uống rượu cùng người anh trai kết nghĩa là John. Sau đó hai người xảy ra tình một đêm. Ngày hôm đó anh còn nhớ anh đã tức giận như thế nào, em gái anh đã bàng hoàng ra sao. Anh không trách John mà còn có phần ủng hộ nhưng em gái anh lại không chịu được cảm giác ấy, nó cảm giác như mình đã phản bội chính người mà nó yêu là Hàn Dạ Thần. Cho đến giờ anh và John cũng không biết phải làm thế nào cho đúng nữa.

Mà Hàn Dạ Thần lại gọi điện cho anh nhờ anh hoặc Lancy chăm sóc hộ Mạc Vi Như. Anh thì bận rộn, không thể, còn Lancy thì không biết phải nói ra làm sao nữa nhưng với tình hình này thì...Haizz...thật không thể nói với Hàn Dạ Thần được.

Dạo này ít bình chọn quá đi

78. Chương 77

“Cộc...cộc” “Lancy!” Alex đi đến phòng em gái, anh gọi to tên cô. Như bình thường bên trong không có động tĩnh gì. Alex thở dài, anh dùng chìa khóa dự phòng mở cửa ra. Hôm nay anh phải giải quyết hết chuyện này. Lancy ngồi trên ghế cạnh cửa sổ, mắt hướng ra ngoài. Alex đi đến bên cạnh cô, nhẹ nhàng vuốt mái tóc mượt của em gái “Lancy, em vẫn chưa hiểu được gì sao?” Lancy hai mắt trống rỗng, ngược nhìn anh, cô đứng phắt dậy hét lớn “Hiểu? Anh muốn em hiểu cái gì cơ chứ!? Anh đang bắt ép em đó anh biết không?” Alex dường như không chịu được nữa, anh quát “Là em tự bắt ép mình đó Lancy ạ! Em không hiểu rõ được tình cảm của mình rồi bây giờ lại đổ lỗi cho người khác? John nó yêu em, Hàn Dạ Thần cậu ấy không yêu em, chính em cũng biết điều đó cơ mà! Vậy tại sao em lại cố chấp như vậy? Em tự hành hạ bản thân mình cũng chẳng có lợi ích gì, tỉnh lại đi Lancy!!” Cô bật khóc, đẩy mạnh anh ra “Em không biết...em không biết...huhu sao anh lại quát em?” Alex đau lòng nhìn em gái, anh nhắm mắt lại quay lưng đi “Anh là anh trai em, anh luôn muốn em được hạnh phúc...John là người sẽ đem lại hạnh phúc cho em” Lancy nhìn anh hồi lâu, nước mắt vẫn chảy dài trên gò má “Anh ấy yêu em? Vậy tại sao anh ấy lại nhân lúc em say mà cưỡng đoạt em?” Alex không lạnh không nóng nói “Cưỡng đoạt? Em coi tình yêu của nó như vậy sao?” Cô im lặng nghe anh nói tiếp “Một người đàn ông yêu em sâu đậm như vậy, liệu có thể kìm nén bản thân khi nghe người phụ nữ mình yêu luôn miệng gọi tên một người đàn ông khác?” Lancy mở to mắt “Anh...” Alex bước ra ngoài “Hãy tự mình mà suy nghĩ tiếp đi, John nó luôn mong em hiểu được” khi cánh cửa đóng lại, Lancy ngồi bệt xuống sàn nhà, cô khóc nức nở.

*****

Tại Bệnh viện

- Bác trai, bác mau tỉnh dậy nhanh đi, con và tiểu Như rất nhớ bác... - Thế Hải nhẹ nhàng nói, anh lau tay cho ba Mạc.

- Anh Thế Hải, anh đã gọi cho mẹ em chưa? - Mạc Vi Như gọt hoa quả, cô hỏi - Em đã gọi mẹ rồi nhưng không thấy mẹ nghe, đã mấy lần rồi, em cũng thấy lạ

-...xin lỗi em, anh bận việc quá nên quên mất!! - Thế Hải chững lại vài giây, giấu đi vẻ lúng túng, anh giả bộ cười cười hối lỗi.

- Hừm...anh cứ bận suốt thôi, thời gian hai anh em mình nói chuyện với nhau cũng ít, em buồn lắm... - Mạc Vi Như buồn buồn nói.

- Xin lỗi em... - Thế Hải cúi đầu.

- Hi...em không để trong lòng đâu, thấy anh bận rộn như vậy em cũng thấy vui vì anh Thế Hải sắp đi đến ước mơ của mình rồi... - Mạc Vi Như cười

- Tiểu Như, cảm ơn em! - Thế Hải mỉm cười, vuốt tóc cô.

“Sao lại không cho tôi vào? Các anh nghĩ các anh là ai hả?” - giọng nữ chanh chua vang bên ngoài phòng bệnh. Dù đây là cửa cách âm, nhưng tiếng đập cửa và tiếng hét của người phụ nữ kia lại vang đến vậy. Hai người nhìn nhau, mày nhíu lại khó chịu. Thế Hải đứng dậy ra mở cửa.

Người phụ nữ đang bị ngăn lại bởi hai người vệ sĩ áo đen to cao. Cô ta giận dữ liên miêng quát tháo, làm mấy người đi qua phải nhíu mày, một cô y tá chạy ra “Mời cô im lặng cho, các bệnh nhân cần nghỉ ngơi” Chu Lệ mặt trang điểm đậm, nhấn nút giảm Volume xuống “Buông ra!”. Hai người vệ sĩ buông cô ta ra. Thế Hải nhìn một người vệ sĩ “Có chuyện gì vậy?” Người vệ sĩ cũng biết đây là bạn của phu nhân nên cũng cung kính trả lời “Cô ta muốn vào trong phòng bệnh, chúng tôi không biết cô ta là ai nên ngăn lại, nhưng cô ta lại làm ồn lên, muốn vào cho bằng được” Thế Hải gật đầu, anh nhìn sang Chu Lệ “Cô là ai?” Anh cũng không biết cô ta là ai, nhưng nhìn qua thì anh chắc chắn cô ta không thể là bạn của tiểu Như.

- Sao tôi phải nói cho anh biết? - Chu Lệ thấy trai đẹp, ban đầu có chút say mê nhưng ngay lập tức, cô ta lấy lại vẻ kiêu ngạo của mình, hếch mặt lên nói

- Tôi phải biết cô là ai thì tôi mới để cô vào được chứ!

- Hừ, tôi muốn gặp Mạc Vi Như, cô ta ở đây đúng không?

- Cô chưa trả lời câu hỏi của tôi!

- Anh...

Mạc Vi Như chưa thấy Thế Hải vào, cô lau xong tay cho ba Mạc, để tay ông vào trong chăn. Cô đứng dậy bước ra ngoài.

- Anh à, sao vậy?

- À không, cô ta...em biết chứ!? - Thế Hải thấy cô đi ra, anh chỉ tay vào Chu Lệ

- Cô ta... - Mạc Vi Như định nói thì Chu Lệ chen ngang

- Haha, hay chưa kìa, nhân lúc không có Thần ở đây, cô lại dạn dít với một thằng đàn ông khác, thật quá đáng mà! - Chu Lệ cười nhạo

- Cô nói cái gì? Giỏi thì nói lại xem! - Thế Hải tức giận cầm cánh tay cô ta kéo giật lên.

- Haha, bảo vệ nhau cơ đấy - Chu Lệ chau mày giật tay lại nhưng không được, sức mà Thế Hải dùng rất lớn khiến cô ta cảm thấy như cánh tay mình sắp gãy.

Mạc Vi Như vỗ vai Thế Hải, ý muốn anh buông Chu Lệ ra. Thế Hải mím môi mỏng, anh vung tay cô ta ra khiến cô ta suýt ngã. Mạc Vi Như đi đến trước mặt Chu Lệ, cô lạnh nhạt nói “Chu tiểu thư, cô chú ý cách ăn nói của mình đi! Tôi chưa đụng đến cô thì cô nên biết mà tự lui, hoặc là có thể hẹn tôi ở nơi khác chứ đây là bệnh viện, lại ở trước phòng của ba tôi, tôi không chấp nhận” Chu Lệ nhếch môi “Được, tôi cũng muốn chúng ta hẹn gặp riêng nhau một lần, tôi cũng có chuyện muốn nói với cô” xong Chu Lệ tiến đến nói nhỏ gần tai cô “Một chuyện rất thú vị, liên quan đến tai nạn đắm tàu kia” Mạc Vi Như bất ngờ nhìn Chu Lệ, chuyện liên quan đến tai nạn đắm tàu? Cô cũng muốn biết được tường tận mọi chuyện nhưng.... liệu có thể tin cô ta? Cô biết Chu Lệ không phải người tốt vì qua vài lần tiếp xúc. Lần này cô ta muốn bacy trò gì? Mạc Vi Như đắn đo nghĩ.

Thế Hải kéo tay cô “Tiểu Như, kệ cô ta đi” Mạc Vi Như lắc đầu không nói gì, bỗng Chu Lệ nhét vào tay cô một tờ giấy rồi vẫy tay quay lưng bước đi. Mạc Vi Như nắm chặt tờ giấy trong tay, cô cười với Thế Hải “Vào phòng đi anh” Thế Hải gật đầu. Người phụ nữ kia, anh sẽ nói với Hàn Dạ Thần, chắc chắn cô ta có liên quan đến anh ta.

Mấy ngày trước, Hàn Dạ Thần và anh đã gặp riêng. Hóa ra anh ta chính là người đàn ông mà tiểu Như đã cứu khi còn ở thị trấn. Lúc đó anh đã nghĩ trái đất thật tròn, muốn gặp nhau cũng chẳng phải khó. Nhưng anh cũng rất bất ngờ rằng, phải chăng duyên phận hay gì mà lại trùng hợp đến thế. Anh cũng đã xác nhận ở Mạc Vi Như, Hàn Dạ Thần là bạn trai của cô. Nhớ lại vẻ mặt ngại ngùng của cô khi đó, anh cười buồn. Đã không thể thì chính là không thể.

“Thế Hải!” Thấy anh đứng đó, Mạc Vi Như liền gọi anh. “À ừ” Thế Hải bưng tỉnh, anh cười bước vào phòng.

*****

“Thiếu chủ, đã đến rồi ạ” - một người áo đen cung kính cúi đầu nói.

Người đàn ông được gọi là thiếu chủ mặc âu phục đen lạnh lùng, dáng người cao gầy, đôi mắt một mí không tia cảm xúc được giấu sau chiếc kính đen. Thiên Uy gật đầu, anh đặt chiếc laptop sang một bên, đứng dậy bước xuống máy bay. Hai hàng thuộc hạ đứng hai bên cung kính cúi đầu. Thiên Uy bước đi rồi lên chiếc xe limo đen đã đỗ sẵn ở đó. Lên xe, anh nói với người lái xe “Tung tích ta về Trung Quốc, thành phố A không bị lộ chứ?” Tên thuộc hạ gật đầu “Vâng thiếu chủ, hoàn toàn bảo mật” Thiên Uy dựa người vào ghế, anh nhắm mắt an tĩnh nhớ đến lời mẹ nhắc nhở “Bằng mọi cách phải diệt được Hắc Dạ, mẹ sẽ luôn theo sát con và con nên nhớ, mọi việc con làm mẹ đều sẽ được biết, hơn nữa, hãy để bản thân mình vượt khỏi ranh giới cũ! Hỏa Diễm chờ chờ vào con” Anh hé mắt nhìn ra bên ngoài, mong chóng kết thúc thôi.

79. Chương 78: Sự Thật Tàn Nhẫn (1)

Mạc Vi Như sau khi chào tạm biệt Thế Hải, cô trở về phòng mình. Lấy trong túi ra tờ giấy mà Chu Lệ đã nhét vào trong tay cô. Tờ giấy có một dòng chữ cỡ nhỏ nguệch ngoạc:

Chiều mai 4h ở quán cafe Day time bên đường, đối diện phía bệnh viện.

Mạc Vi Như cất tờ giấy đi, không cần biết cô ta giả trò gì, cô chỉ cần biết cô ta sẽ nói gì.

“Cạch” “Vi Như, sao em đứng đó vậy?” Hàn Dạ Thần mở cửa đi vào, anh vừa mới từ Hàn thị về, trên người còn mặc bộ âu phục đen. Mạc Vi Như bưng tỉnh, cô quay đầu lại, cười cười với anh “Anh đến rồi!” Hàn Dạ Thần mỉm cười bước đến ôm cô. Mạc Vi Như tựa vào ngực anh “Thần, em muốn xuất viện” Hàn Dạ Thần vỗ ôm cô, anh nhắm mắt, thở dài “Sao vậy?” “Em khỏe rồi mà với cả ở lâu trong bệnh viện em cũng thấy ngột” Hàn Dạ Thần gật đầu “Được, ngày mai chúng ta sẽ xuất viện” “Vâng”

Chiều hôm sau, sau khi cô kiểm tra lại toàn bộ sức khỏe theo sự bắt ép của Hàn Dạ Thần, kết quả tích cực thì anh mới để cô xuất viện. Mạc Vi Như lắc đầu chán nản.

“Để anh đưa em về” - Hàn Dạ Thần xách túi đồ của cô, anh nói. Mạc Vi Như nhớ đến tờ giấy của Chu Lệ, cô xem đồng hồ, mới thế đã gần 4 giờ rồi. Cô vội xua tay từ chối “Không cần đâu, em có thể tự về được mà” Hàn Dạ Thần nghe cô nói vậy, anh nhúm mà không hài lòng “Em không thích anh đưa em về sao?” Mạc Vi Như lắc đầu, aish lấy lí do gì đây... Trong lúc cô đang cố nghĩ ra lí do để từ chối thì tiếng chuông điện thoại của Hàn Dạ Thần vang lên. “Alo” Hàn Dạ Thần bắt máy, anh nghe đối phương nói, liếc nhìn cô rồi nói “Được, tôi sẽ đến ngay” Mạc Vi Như rất muốn hô to một tiếng vui mừng, không cần phải nghĩ lí do gì nữa cho mệt, là ông trời giúp cô nha! Hàn Dạ Thần thấy cô có vẻ vui vẻ, anh hừ lạnh “Em vui vậy sao?” Cô cười hi hi kiễng chân hôn vào má anh một cái thật kêu, nịnh nọt “Anh nói gì vậy, em có vui gì đâu, buồn còn chẳng hết nè...” Hàn Dạ Thần tâm bay phấp phới, anh cười gian “Vợ anh hôm nay chủ động nhỉ?” Mạc Vi Như cười tươi không nói gì. Anh nhìn đồng hồ, vội vàng kéo tay cô “Anh đưa em về rồi tiện đường đến chỗ đó luôn” Cô hốt hoảng “Không cần đâu mà Thần, em không muốn làm chậm trễ công việc của anh, em sẽ thấy rất áy náy” Hàn Dạ Thần trầm ngâm một hồi rồi gật đầu “Anh sẽ cho người đến đưa em về nhà” Mạc Vi Như cúi đầu “Em sẽ tự về được, anh không cần mất công như vậy đâu” Hàn Dạ Thần thở dài, cuối cùng anh chấp thuận “Được rồi, em tự về cũng được nhưng anh sẽ cho vệ sĩ theo sau bảo vệ em” dù trong

lòng anh có chút nghi hoặc cùng lo lắng. Mạc Vi Như biết mình không thể từ chối được nên cô cũng đành đồng ý.

Thế là muộn hơn 4 giờ, cô mới đến được quán cafe mà Chu Lệ hẹn. Cô ta đã ngồi sẵn ở đó và tự gọi cho mình cốc sinh tố dưa hấu. Thấy Mạc Vi Như đến, Chu Lệ liền cao hứng, không để ý đến việc cô đến muộn. Mạc Vi Như ngồi xuống đối diện Chu Lệ, vậy một phục vụ đến.

- Cô muốn uống gì? - một nhân viên phục vụ đi tới
- Cho tôi một cốc sinh tố xoài - Mạc Vi Như mỉm cười.
- Sẽ có ngay thưa cô!

Cô gật đầu, quay sang Chu Lệ “Cô nói đi!” Chu Lệ mỉm cười “Cô có vẻ đang rất vội vàng muốn biết” Mạc Vi Như kiên định nhìn cô ta. Chu Lệ nhếch môi “Cứ từ từ đã, để đồ uống lên rồi tôi sẽ nói”. Hai người im lặng, hướng mắt nhìn ra ngoài cửa kính, nơi đường phố tấp nập người đi lại, cùng tiếng nhạc nhẹ du dương phát ra từ chiếc loa trong quán, không khí bình yên đến lạ. Khi phục vụ đã bê lên một cốc sinh tố xoài, Chu Lệ mới lên tiếng- Cô đã khỏe hẳn chưa?

- Rồi, cảm ơn cô đã hỏi thăm. - Mạc Vi Như mỉm cười đáp lễ, dù cô biết người phụ nữ này không có ý tốt đẹp gì.
- Vậy là tốt rồi... - Chu Lệ cười nói nhưng rồi giọng cô ta trở nên lạ lùng, có chút gì đó hẫ hẫ -...Tôi sợ cô sẽ không chịu được mất!
- Cô nói vậy là sao? - Cô nhún mày.
- Đừng vội tức giận thế chứ! - Chu Lệ mỉm cười - Cô yên tâm, tôi không có ý gì đâu, chỉ là tôi thấy cô đáng thương quá nên tôi mới nói cho cô biết.
- Đáng thương?
- Haha... - Chu Lệ bật cười, giọng trào phúng - Ba sống thực vật, mẹ chết, còn không đáng thương sao?
- Cô nói cái gì? - Mạc Vi Như tức giận quát.
- Haha, không nghe rõ hả? - Chu Lệ hé miệng cười - Vậy để tôi nói lại cho cô rõ hơn nhé! BA SỐNG THỰC VẬT CÒN MẸ THÌ CHẾT, thật đáng thương...

Mạc Vi Như như bị sét đánh trúng, cô khựng lại, ngơ ngàng nhìn Chu Lệ. Giọng cô dần trở nên run run “Cô...cô nói...mẹ...mẹ tôi chết!?” Chu Lệ nhìn dáng vẻ của Mạc Vi Như, hẫ hẫ trong lòng, cô ta làm bộ thờ dài nói “Không phải chứ? Cô thật sự chưa biết sao? Mẹ cô đi cùng chuyến tàu với ba cô đó!” “Bùm” một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu cô, Mạc Vi Như run rẩy ngồi xuống ghế, cô ôm đầu vò tóc, liên tục lẩm bẩm “Không...không phải là thật...không phải là thật” Chu Lệ hài lòng nhìn phản ứng của cô, cô ta cười khẩy, đeo túi xách rồi ngúng nguẩy bỏ đi. Nhưng đi được vài bước, cô ta bị Mạc Vi Như nắm lấy cổ tay, cô hét lên “Cô...cô nói cho tôi nghe đi! Điều cô nói không phải là sự thật đúng chứ!? Cô nói đi...!” Mấy ánh mắt của người trong quán hướng về phía hai người. Chu Lệ bị nắm đau, cô ta tức giận cổ giăng ra, hét lại “Là thật, cô không tin thì có thể hỏi Thần, anh ấy biết tất cả” trong lúc tức giận, cô ta nói ra những lời không nên nói, và Chu Lệ sẽ không ngờ rằng mình đã gây hại đến ai và tự khiến cho bản thân cô ta gặp rắc rối gì. Mạc Vi Như thần thờ, mắt cô mở to, tay buông thõng xuống. Chu Lệ nhanh chóng bỏ chạy đi để lại dáng vẻ suy sụp của người phụ nữ.

- Em ơi, em có sao không vậy? - Một cô phục vụ đi tới hỏi.

Mạc Vi Như không còn nghe được gì nữa, trong đầu cô lúc này chỉ lộn xộn toàn là những lời nói của Chu Lệ. Đường như thấy trong quán cafe ồn ào, vấp lại một người phụ nữ lại chạy vội ra đụng cả vào người họ. Biết có chuyện không hay, hai người vệ sĩ nhìn nhau, một người đuổi theo Chu Lệ, một người chạy vội vào quán.

- Phu nhân... - người vệ sĩ nhìn Mạc Vi Như khác lạ, anh ta hốt hoảng gọi.

Mạc Vi Như yếu ớt ngẩng đầu nhìn anh ta một cái rồi hai mắt cô nhắm lại, cả người đổ xuống. Bên tai cô chỉ còn văng vẳng tiếng kêu gọi của người vệ sĩ cùng người trong quán.

*****

Dinh thự Hàn gia, phòng Hàn Dạ Thần

- Cô ấy chỉ bị ngắt đi thôi, không có gì đáng lo ngại cả - Nghị Phong sau khi kiểm tra cho Mạc Vi Như xong, anh nói với Hàn Dạ Thần

- Cô ấy sao lại ngắt chứ!? - Hàn Dạ Thần nhú mày, anh vuốt má cô, một bộ lo lắng đến cực điểm.

- Bị sốc! - Nghị Phong nói ra hai chữ.

- Sốc? - Hàn Dạ Thần ngạc nhiên, anh quay sang người vệ sĩ đã đưa cô về - Nói rõ cho tôi!

- Dạ thưa ông chủ, sau khi ngài đi thì phu nhân có hẹn với một người phụ nữ, phu nhân bảo tôi đợi ở ngoài, thấy phu nhân kiên quyết nên tôi đành nghe theo, chưa được bao lâu thì trong quán trở nên ồn ào và cô ta đã chạy đi, lúc tôi vào thì dáng vẻ phu nhân rất lạ. - Người vệ sĩ thận trọng kể lại.

- Nói chuyện gì không biết, nhưng để đến mức sốc mà ngắt đi thế này thì... không phải bình thường đâu - Minh Hạo tựa người vào tường nói

- Đã bắt được cô ta chưa? - Hàn Dạ Thần trong mắt lóe lên tia giận dữ.

- Rồi thưa ông chủ, cô ta đang bị nhốt dưới Hắc ngục - Người vệ sĩ

- Tốt lắm, người lui đi - Hàn Dạ Thần nhếch môi.

Người vệ sĩ bước ra ngoài, cẩn thận đóng cửa. Minh Hạo bước tới vỗ vai Hàn Dạ Thần “Cậu đừng nghĩ nhiều quá!” Hàn Dạ Thần đứng dậy nói với Nghị Phong “Cậu ở đây chăm sóc cho cô ấy” Nghị Phong gật đầu, ánh mắt anh nhìn về phía Mạc Vi Như, trong mắt lóe lên tia đau lòng. Hàn Dạ Thần quay sang nói với Minh Hạo “Đi thôi!” Minh Hạo hiểu ý, anh phấn khích đi theo, gì chứ riêng hành hạ người thì anh cực kì thích. Trong lòng thầm thở dài “Ai mà ngu vậy, chọc vào ổ kiến lửa, haizzz...thế này ông trời cũng không cứu được.”

80. Chương 79: Sự Thật Tàn Nhẫn (2)

Hàn Dạ Thần và Minh Hạo bước ra ngoài, ở cổng đã có chiếc xe chờ sẵn. Người áo đen làm nhiệm vụ lái xe thấy ông chủ đi ra, vội xuống mở cửa xe cho hai người.

- Cậu định xử cô ta ra sao? như mọi lần? - Minh Hạo hỏi

- Đụng đến vợ tớ, cậu nghĩ có thể dễ dàng cho cô ta như vậy? - Hàn Dạ Thần nhếch môi

Nghe ông chủ nói mà người lái xe run cả người, hình phạt ở Hắc ngục kinh khủng như vậy, sao có thể nói là dễ dàng. Nhất là đối tượng ở đây lại là một người phụ nữ, cô gái nào gan dữ vậy, đụng đến phu nhân. Đúng là không muốn sống mà.

- Ồ chà chà...đúng là yêu vợ quá nha! - Minh Hạo chọc ghẹo.

-.... - Hàn Dạ Thần cười không nói gì.

Không lâu sau, hai người đã đến Hắc ngục. Hắc ngục là nơi giam giữ các kẻ phản bội hoặc có địch thù với Hắc Dạ. Các hình phạt xét theo tội mà định, từ hình phạt nhẹ nhàng nhất (thực chất cũng không phải là nhẹ nhàng) đến hình phạt kinh khủng nhất. Bị bắt vào Hắc ngục là cơn ác mộng kinh khủng nhất của tất cả những kẻ đó. Hắc ngục được xây dựng trên một ngọn núi cao, vắng vẻ. Được nguy trang là một ngôi biệt thự lớn khá đơn giản rất hợp với quang cảnh rừng núi xung quanh. Vì để bảo toàn, Hắc ngục được biệt lập với thành phố dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt của nhiều tổ chức, ít ai biết đến sự tồn tại của ngôi biệt thự này.

Chiếc cổng sắt cao hơn 3m mở ra, hai hàng người áo đen canh gác đồng loạt cúi chào “Bang chủ! bang phó!”. Hai người bước vào sâu bên trong, có ai ngờ trong căn biệt thự lại khác hoàn toàn với vẻ ngoài của nó? Một màu đen bao trùm, không khí lạnh lẽo thoang thoảng mùi máu tanh khiến người vào phải thấy ghê sợ và

buồn nôn. Đứng trước một bảng mật mã, Minh Hạo đưa mắt nhìn một tên thuộc hạ, hần bước đến nhấn mật khẩu, “tít...tít” bức tường mở ra. Đi sâu vào bên trong, bóng tối bao phủ, phải dựa vào những chiếc đèn tường phủ sáng lối đi để có thể di chuyển.

- Cô ta ở đây thưa ngài! - tên thuộc hạ đứng canh cửa nói

Hai người bước vào căn phòng giam giữ Chu Lệ. Cô ta trông nhếch nhác hơn cả, hai tay bị xích kìm chặt, chiếc váy ngắn bó bị rách đôi chỗ, lấm lem vết bẩn, tóc tai bù xù, vẻ mặt đầy hoảng loạn nhìn về phía tiếng động là tiếng cửa mở. Chu Lệ vừa sợ vừa mong, sợ vì không biết những tên bắt mình sẽ làm gì còn mong là vì cô ta nghĩ sẽ có người tới cứu mình.

- Thấy thế nào? - Hàn Dạ Thần lên tiếng, âm giọng như quỷ địa ngục vang lên chậm rãi khắc từng nỗi sợ vào người nghe - Đãi ngộ tối chứ!

- Thần!? - Chu Lệ thấy bóng anh lơ mờ trong bóng tối, cô ta bỗng thấy sợ hãi.

- Còn dám gọi tôi như vậy? - Hàn Dạ Thần hừ lạnh, anh ngồi xuống chiếc ghế sofa cách Chu Lệ một khoảng xa, Minh Hạo vòng tay trước ngực, hứng thú xem.

- Anh...anh cứu em với... - Chu Lệ khóc lóc van nài, tiếng “Lách...cách” của xích sắt vang lên đến lạnh người.

- Cứu cô? Vì sao chứ!? Trong khi tôi là người bắt cô đến đây?

- Anh!? - Chu Lệ biết nỗi sợ hãi lo âu của cô ta đã đến, nhưng nghĩ đến việc Hàn Dạ Thần với cơ nhỏ kia, lửa ghen trong lòng bùng cháy dữ dội, cô ta không nhịn nổi hét lên - Vì sao? Chẳng lẽ là vì con nhỏ kia? - Tôi đã từng nhắc cô...phải chú ý cách xưng hô của mình - Hàn Dạ Thần lấy khẩu súng từ tay tên thuộc hạ, bắn vào gần Chu Lệ làm cô ta sợ hãi hét toáng lên.

Minh Hạo ra vẻ thương xót “Thần, dù sao cô ta cũng là phụ nữ, nhẹ nhàng chút đi” Chu Lệ nghe thấy anh nói vậy, nghĩ người đàn ông này còn có tình người, chắc sẽ không gây hại đến cho cô ta, Chu Lệ hướng ánh mắt cảm ơn đến Minh Hạo. Minh Hạo nhếch môi “Thật ngu ngốc!” Hàn Dạ Thần xoay xoay khẩu súng trong tay, lạnh giọng lên tiếng

- Hôm nay cô hẹn cô ấy có việc gì?

- Anh nói co...Mạc Vi Như sao? - Chu Lệ vì phát súng vừa nãy mà biết điều hơn, cô ta run run giọng -Không... không phải việc gì quan trọng đâu ạ, em...em chỉ là...chỉ là...muốn...xin lỗi cô ấy thôi...

“Rầm” tiếng đập bàn vang lên, Hàn Dạ Thần gần giọng “Cô nói cô muốn xin lỗi? Cô nghĩ cô lừa được tôi sao? Ha, thật nực cười, nói xin lỗi kiểu gì mà lại khiến cho cô ấy ngất vậy?” Chu Lệ liên tục lắc đầu phủ nhận.

- Minh Hạo, đoạn clip! - Minh Hạo lấy trong phong bao ra một chiếc USB đưa cho Hàn Dạ Thần - Nó được lấy từ camera của cửa hàng caffee mà cô hẹn Vi Như đến, cô còn muốn chối cãi?

- Không...Thần, anh nghe em nói... -Chu Lệ hoảng hốt.

- Cô đã nói gì với cô ấy? - Hàn Dạ Thần bắn thêm phát súng vào gần Chu Lệ.

- Em... - Chu Lệ phát khóc, cô ta chần chừ.

- Nói! Không viên đạn này sẽ ghim thẳng vào họng cô! - Khẩu súng giơ lên, đầu súng ngắm thẳng về phía cô ta

- Em nói mà!! - Chu Lệ vì quá sợ mà hét toáng lên.

Hàn Dạ Thần hạ súng xuống

- Huhu...em nói với cô ta về vụ tai nạn đắm tàu kia... - Chu Lệ cúi đầu nhỏ giọng nói tiếp -... Về tin tức của mẹ cô ta...

Hàn Dạ Thần trợn mắt nhìn Chu Lệ, anh và Minh Hạo hướng mắt nhìn nhau “Không xong rồi!”

- Cô còn nói thêm chuyện gì nữa? - Minh Hạo vội vàng hỏi.

- Hết rồi, còn đâu không có chuyện gì nữa... - Chu Lệ lắc đầu, giọng điệu van nài - Em đã nói rồi, anh có thể thả em ra được không?
- Hạo, Chu gia thế nào rồi? - Hàn Dạ Thần nhếch môi nhìn sang Minh Hạo.
- Hừm...xem nào - Minh Hạo lấy chiếc máy tính bảng ra xem - 6 ngày nữa là phá sản.
- Cái gì?? - Chu Lệ trợn mắt.
- Sao lâu quá vậy, rút ngắn thời gian đi, tớ muốn 2 ngày nữa... - Hàn Dạ Thần nhăn mày.
- Ok ok, để tớ lo - Minh Hạo cười.
- Không, đừng mà...em xin anh đó, việc em làm em sẽ chịu nhưng xin anh đừng làm tổn hại đến Chu thị, em xin anh mà...huhuhu - Chu Lệ khóc lóc van xin.
- Hừ, lí do không phải chỉ riêng do cô đâu, Chu Lệ, thứ mà cô biết còn ít lắm... - Minh Hạo khinh thường nói.
- Em... - Chu Lệ uất hận nhìn hai người.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, thấy trên màn hình hiển thị người gọi là “Nghị Phong” Hàn Dạ Thần có chút lo lắng bắt máy “Chuyện gì?” Nghị Phong nói “Cô ấy tỉnh rồi!” Hàn Dạ Thần vui mừng “Tôi sẽ về ngay“. Anh đứng dậy, quay đầu nói với Minh Hạo “Cô ấy tỉnh rồi, việc ở đây giao cho cậu” rồi bước ra khỏi phòng. “Thần!” Minh Hạo gọi với theo nhưng không được. Trông bộ dạng vui vẻ của Hàn Dạ Thần là anh biết rồi. Haizz...chán nản hướng mắt nhìn Chu Lệ đang khóc lóc. Anh ngồi xuống ghế “Vì sao cô lại làm hại đến Vi Như?” Chu Lệ ngừng khóc, đôi mắt cô ta lóe lên tia thù hận “Ha, vì sao? Vì tôi yêu anh ấy, nhưng anh ấy lại yêu con nhỏ kia! Lí do thuyết phục rồi chứ!” Minh Hạo nhú mày, anh nở nụ cười nhạt báng “Yêu Thần? Hay là yêu tài sản của cậu ấy? Loại phụ nữ như cô, đầy rẫy ở bên ngoài, tôi đều biết cả” Chu Lệ bỗng cười ra tiếng “Haha, tôi bị như thế này, coi như là quả báo đi, nhưng cô ta sẽ không sống yên được đâu” Minh Hạo nhú mày “Cô nói vậy là sao?” Nhưng cô ta vẫn tiếp tục cười “Haha, là không sống yên chứ còn làm sao nữa...” Chu Lệ cười ngả ngớn “Với cả, Hàn Dạ Thần và cô ta, sẽ KHÔNG BAO GIỜ đến được với nhau đâu!!” chẳng nào cũng phải chết, cô ta không sợ mà nói ra “Haha, hận thù! sẽ khiến con người ta phải chấp nhận rồi bỏ đi tình yêu của mình, haha câu nói này, tôi nói đúng chứ!?” Dáng vẻ như phát điên của cô ta làm Minh Hạo lạnh người, phụ nữ đúng là loài đáng sợ nhất trên đời.

Anh vỗ vỗ tay, lập tức bên ngoài có năm người áo đen đi vào. Anh chỉ từng người “Độc, dao, roi, gậy gỗ, thêm mấy loại gia vị nữa” năm người cung kính tuân lệnh rồi tiến hành. Minh Hạo cười nhìn Chu Lệ “Hôm nay, tôi phải chơi vào trò mới được” Chu Lệ nhắm mắt bật cười, haha đến rồi, đến rồi.

81. Chương 80: Sự Thật Tàn Nhẫn (3)

“Vi Như, em tỉnh rồi!” Hàn Dạ Thần mở cửa bước vào. Mặc Vi Như ngồi trên giường, lẳng lặng nhìn anh như không hề có vẻ gì là quan tâm đến hành động của anh. Nghị Phong nói “Tôi đã kiểm tra cho cô ấy rồi, không có gì đáng ngại đâu” rồi anh thở dài vỗ vai Hàn Dạ Thần rồi ra ngoài. Khi trong phòng chỉ còn hai người, Hàn Dạ Thần bước tới ngồi xuống bên cạnh cô

- Còn thấy mệt không?
- Sao anh không nói cho em biết...? - Mặc Vi Như ngược mắt nhìn anh, cô không trả lời câu hỏi của anh mà hỏi lại.
- Biết chuyện gì? - Hàn Dạ Thần nhú mày
- Về mẹ của em!! - Mặc Vi Như hét lên, lúc này, nước mắt cô không nhịn nổi mà tuôn rơi.

- Vi Như...không phải là anh không muốn nói cho em biết mà là anh muốn chờ lúc thích hợp để nói cho em, anh không muốn em cùng lúc phải chịu nhiều cú sốc như vậy... - Hàn Dạ Thần trầm giọng giải thích.

- Cứ coi như là vậy đi, em tin anh - Cô lau nước mắt - nhưng em không biết mình có nên tin rằng anh có dính vào chuyện này không..?

- Em nói vậy là sao? - Hàn Dạ Thần ngạc nhiên, dính vào chuyện này? Cô nói vậy có ý gì? Lẽ nào...Vi Như đã nhớ lại được gì đó? Hoặc là Chu Lệ nói với cô? Không không thể, cô ta làm sao biết được mà nói với Vi Như, aish!!

Chìm trong suy nghĩ hỗn loạn, Hàn Dạ Thần càng thêm lo lắng.

- Thần, không biết tại sao dạo này em hay mơ thấy một chuyện rất lạ, dường như nó luôn hiện hữu trong đầu em, rất là mờ ảo, em không thể hình dung ra được đó là chuyện gì... - Nói đến đây, cô nhìn thẳng vào mắt anh - Đó là cuộc nói chuyện của hai người nào đó, có súng, có vàng, có máu,... giống như xã hội đen vậy, nhưng em hoàn toàn không thấy được chân dung hai người kia.

- Em... - Hàn Dạ Thần giật mình, anh không nói nên lời, anh tóm hai vai cô - Em...em nhớ lại rồi!?

- Nhớ lại? Anh nói gì vậy? - Mạc Vi Như nhú mày, bị anh tóm chặt vai, cô kêu thành tiếng “Thần, đau...”

- Không có gì...anh xin lỗi! - Hàn Dạ Thần buông cô ra, anh ôm trán thở dài.

- Anh cư xử như vậy làm em thấy lạ quá! Chuyện em vừa nói có liên quan đến anh sao?

- Anh không biết em đang nói gì! - Hàn Dạ Thần nhú mày, anh đứng dậy, lạnh giọng nói - Hãy ngủ một giấc dài đi, khi tỉnh dậy sẽ không sao hết, giấc mơ kia em cũng quên đi và đừng để ý đến nó nữa.

Rồi bước ra ngoài, nghe tiếng cửa đóng lại. Mạc Vi Như cắn môi, đây là lần đầu tiên Hàn Dạ Thần lạnh giọng với cô như vậy, hình như cô đã chọc anh giận rồi, nhưng vì sao chứ!? Giấc mơ kia cũng thật quá lạ lùng đi, với lại sao anh ấy lại phản ứng như vậy? Chính cô sẽ đi tìm hiểu chuyện này...

Nghị Phong ngồi xem giấy tờ, thấy Hàn Dạ Thần đi xuống, trông không được vui gì, Nghị Phong thắc mắc “Cậu sao vậy? Trông cậu không được vui, có chuyện gì sao?” Hàn Dạ Thần ra hiệu với ông quản gia “Lấy cho cháu chai rượu ra đây. “Cháu/cậu muốn uống rượu???” ông quản gia và Nghị Phong đồng thanh, cả hai đều bất ngờ. Từ khi gặp Mạc Vi Như đến giờ, chỉ khi có chuyện cần thì Hàn Dạ Thần mới uống chút rượu còn hầu như thì không. Hàn Dạ Thần im lặng gật đầu, Nghị Phong nói “Cháu uống với cậu ấy” ông quản gia thở dài sai người đi lấy rượu, còn mình thì vào phòng bếp lấy ly ra. Nghị Phong dọn giấy tờ sang một bên, nghi hoặc nhìn anh. Ít phút sau, trên bàn đã đặt một chai rượu và hai chiếc ly. Hàn Dạ Thần nhìn nhãn hiệu, anh nhú mày “Nhẹ vậy?” Nghị Phong càng thêm khó hiểu, tên này còn muốn uống rượu mạnh. “Để bác...” Ông quản gia định đi đổi rượu nhưng Nghị Phong ngăn lại.

- Có chuyện gì thì cậu nói đi... - Nghị Phong

- Cô ấy nghi ngờ tôi! - Hàn Dạ Thần cười chua chát.

- Nghi ngờ? - Nghị Phong nhú mày.

- Phải, cô ấy nghi ngờ tôi có dính vào vụ nổ tàu kia.

- Vì sao?

- Cô ấy nói mơ thấy chuyện trước kia, cậu cũng biết chuyện này, tôi đã nhờ cậu thôi miên cho cô ấy quên đi, nhớ không?

- Nhớ... - Nghị Phong gật đầu.

- Ha, cậu nói tôi phải làm sao đây? Tôi không muốn cô ấy hận tôi nhưng tôi cũng không muốn giấu cô ấy - Hàn Dạ Thần uống hơn nửa chai rượu, anh nhỏ giọng - Tôi mệt mỏi lắm rồi...

Đúng, là mệt mỏi! Hàn Dạ Thần anh một lần trên đời phải than mệt mỏi.

- Cần lời khuyên của tôi không? - Nghị Phong nãy giờ không uống giọt rượu nào, cứ thế nhìn Hàn Dạ Thần uống hết chai rượu.

- Cậu nói đi! - Hàn Dạ Thần mỉm cười.

- Đẩy cô ấy ra khỏi thế giới của cậu!!

-.... - Hàn Dạ Thần trầm lặng, anh uống nốt giọt rượu cuối cùng trong chai, mỉm cười - Phải vậy thôi!

Nghị Phong thở dài, nhìn Hắc Dạ lưng lầy trong Hắc đạo lại lụy tình như vậy, anh thật muốn khóc thay cho nghìn trăm tên thuộc hạ trong bang. Anh biết quyết định này sẽ rất đau khổ cho Hàn Dạ Thần, nhưng không còn cách nào khác nữa. Chuyện gì đến rồi sẽ đến! Không thể giấu cũng không thể gạt, chỉ còn các nói ra sự thật! Một sự thật tàn nhẫn!

*****

Ở Hàn thị

“Á...anh bị cái gì vậy? Sao lại đánh tôi?” Phó Ninh bị tập phai giấy tờ đập vào trán, cô hét lên nhìn tên hung thủ. Tử Âu nhún mày “Không đi làm việc còn đứng đây nghĩ ngợi lung tung, chắn cả đường sắp đi” cô chỉ là nghĩ xem đợt nghỉ phép sắp tới sẽ đi đâu thôi mà, Phó Ninh nuốt hận, cô ôm trán đứng sang một bên, trừng mắt nhìn Tử Âu kiêu ngạo bước qua. Ai không biết chứ cô phải làm thư ký cho tên phó giám đốc này! Anh ta sao có thể thay thế cả chủ tịch lẫn thành cha tổng giám đốc kia!? Thật không thể tin nổi, hôm họp hội nghị, nghe người giới thiệu anh ta làm cô muốn rớt mắt. Chỉ là phó giám đốc thôi mà, được tín nhiệm như vậy thì sao không thể cho anh ta làm luôn chủ tịch đi, lại còn thay với cả thế. Đã thế không hiểu sao anh ta luôn kiếm chuyện với cô, cô mới chỉ đụng vào anh ta một lần duy nhất thôi mà!!

- Cuộc hẹn kia cô đã sắp xếp chưa? - Tử Âu ngồi trên ghế xem tài liệu.

- Dạ rồi thưa ngài! - Phó Ninh gật đầu, trông đáng vẻ sếp lớn của anh ta thật khiến cô muốn cầm ngay cái đèn bên cạnh đập vào.

- Cô sắp xếp đồng giấy tờ này đi, phân chia rõ ràng theo từng mục cho tôi! - Tử Âu đẩy chồng giấy dày đến ngạt thở.

- Anh... - Phó Ninh trợn mắt không thốt nên lời, anh ta... rõ ràng anh ta chơi xấu cô, sao lúc làm không phân ra luôn đi, lại còn xếp lung tung rồi bây giờ lại ra lệnh cho cô đi xếp đồng này. Huhu, cô muốn báo án - Anh đùa tôi đấy à?

- Đùa? Tôi phân công việc cho cô mà cô nói tôi ĐÙA? - Tử Âu đập đập cây bút xuống bàn - Giao cho thì làm nhanh đi, đừng có đứng đó làm mất thời gian của tôi! TRỢ LÝ THƯ KÝ CHỦ TỊCH Ạ!!!

Câu cuối Tử Âu nói với giọng nhạo báng làm Phó Ninh tức muốn điên. Không được, cô phải nhẫn nhịn, không anh ta sẽ được nước lấn tới, có khi còn đuổi luôn việc của cô. Nhưng Phó Ninh không biết rằng, Tử Âu sẽ không đuổi việc cô cho dù cô có làm cái gì bởi anh ta còn muốn chơi thêm nữa.

- À chờ đã... - Phó Ninh định ra khỏi phòng thì Tử Âu gọi lại

- Có chuyện gì không ạ? - Bê chồng giấy tờ dày nặng trên tay, cô dù rất bực nhưng vẫn phải NHẪN NHỊN mà quay đầu lại.

- Xong việc cô đi photo tài liệu này luôn cho tôi thành hai bản, đưa cho Kim Quốc một bản và cho trưởng phòng thiết kế một bản - Tử Âu cười cười đưa ra tập tài liệu.

- Dạ... - Phó Ninh khệ nệ bước đến, Tử Âu tốt bụng để tập tài liệu lên chồng giấy tờ hộ cô, anh ra về tội nghiệp thở dài - Haizzz, cô cố gắng làm việc thế này thật là tốt, cuối năm tôi tin cô sẽ được thưởng lớn.

- Dạ... ngài thật tốt quá phó giám đốc - Phó Ninh mỉm cười “vui vẻ”, cô “nhẹ nhàng” lên tiếng - Còn việc gì nữa không ạ?

- Không, cô cứ làm đi, còn việc gì tôi sẽ giao cô sau - Tử Âu cười.

- Dạ... - Phó Ninh nghiêng răng cười, cô bước ra cửa nhưng vì phải bê hai tay, cô không mở được cửa đành đưa mắt về phía Tử Âu, anh bước đến mở cửa hộ cô, thật “tốt bụng” mà, trông cái mặt cười cười kia thật đáng ghét! Cô muốn đập cả chồng giấy tờ nặng này vào anh ta.

Đóng cửa lại, Tử Âu bật cười, con nhóc này thú vị phết! Công nhận anh Minh Hạo nói đúng thật, lại còn nhờ anh đàn áp hộ nữa chứ. Không được đi đánh nhau nhưng cũng có chuyện thú vị để làm, cũng đáng lắm nhỉ? Haha...

(Chương bù nè, xin lỗi vì tiến độ chậm trễ nha!!)

82. Chương 81: Tưởng Chờ Như Đã Kết Thúc

Sau khi Mạc Vi Như đã hoàn toàn khỏe mạnh, Hàn Dạ Thần dẫn cô đến một nơi rất đẹp, xung quanh là bãi cỏ xanh mơn mơn, không khí trong lành, nhiều hoa lá, cây cỏ. Một bức tranh thiên nhiên tuyệt đẹp.

- Anh đưa em đến đây làm gì vậy? - Mạc Vi Như dáo dác nhìn xung quanh, cô mỉm cười nói với anh.

- Dẫn em đi chơi thôi! - Hàn Dạ Thần cười, nhưng trong ánh mắt anh thoáng nét buồn.

- Hi... - Cô vui vẻ ôm tay anh kéo lên đôi cao.

Hai người nắm chặt tay nhau, từng kẽ ngón tay đan vào nhau, cùng nhau chụp những tấm ảnh thân mật và ngọt ngào. Đến tầm chiều tối, Mạc Vi Như bỗng nhận ra rằng đi dạo chơi là vậy nhưng cô thấy anh hơi khác so với mọi ngày, có chút gì đó buồn phiền và lo lắng. Cô hỏi “Thần, anh sao vậy?” Hàn Dạ Thần mỉm cười ôm cô, im lặng không nói gì. Hãy cứ để giây phút này chậm lại, để anh cảm nhận được hơi ấm và sự quan tâm của em.

- Vi Như, anh có chuyện muốn nói với em - Đắn đo nhiều ngày như vậy, Hàn Dạ Thần đã có quyết định của bản thân.

- Ồ, chuyện gì vậy? Trông anh nghiêm túc quá! - Mạc Vi Như cười tươi, đưa tay chọc chọc eo anh.

- Vi Như... - Hàn Dạ Thần ôm chặt cô, anh vùi mặt vào gáy cô, anh không nói được, làm sao bây giờ? Anh không muốn mất đi cô, sẽ thật là tàn nhẫn nếu như bỏ cô một mình lúc này.

- Thần, anh nói đi, em nghe nè... - Mạc Vi Như vỗ lưng anh, cô có chút lo lắng và bất an.

- Để anh ôm em... - Thật khó khăn để nói ra hai chữ “Lần cuối”

- Hi, Thần ngốc, anh thật là...cứ ôm riết em thế này thì sau này anh có buông được không đây... - Cô lên tiếng trên chọc anh.

-.... - Đúng là anh không buông được, Hàn Dạ Thần đau lòng nghĩ.

- Thần, anh... - Mạc Vi Như bị anh ôm lâu đến phát nóng, định kêu anh buông cô ra thì Hàn Dạ Thần đã buông cô ra rồi.

Hàn Dạ Thần nhìn thẳng sâu vào trong mắt cô, thật lâu thật lâu, anh phải cứng rắn hơn rất nhiều. Vì để bảo vệ cô! Anh mỉm cười, đáng vẻ cười rục rĩ đầy ngọt ngào của cô, anh sẽ nhớ mãi.

- Vi Như, chúng ta chia tay đi...

- Anh... - từng chữ như chiếc búa đánh vào đầu cô, anh ấy nói gì vậy? Mạc Vi Như tròn mắt ngỡ ngàng nhìn anh, hồi lâu, cô mới thốt nên lời - Vì sao?

- Lí do...anh là xã hội đen! - Hàn Dạ Thần chần chừ nói.

- Xã hội đen??? - Mạc Vi Như càng thêm bất ngờ, cô nhớ đến giấc mơ hàng đêm - Giấc mơ kia là liên quan đến anh?

- Phải, em đã nhớ ra rồi, anh cũng chẳng phải giải thích nữa đâu nhỉ?

- Nhưng mà lí do này...em không chấp nhận được - Mạc Vi Như nhíu mày nói - Anh giấỵ em bấy lâu nay thì sao không thể giấỵ tiếp? Em có nói em ghét xã hội đen nhưng không có nghĩa là em ghét luôn cả anh! Vì vậy, lí do chia tay này em không chấp nhận.

Cô vẫn luôn là một người mạnh mẽ, xã hội đen thì sao chứ!? Cô yêu anh là đủ!

-.... - Hàn Dạ Thần á khẩu, anh không nghĩ cô sẽ nói như vậy, nhưng để có thể đẩy cô ra khỏi thế giới của mình, anh phải kiên quyết hơn mới được - Em không đồng ý chia tay?- Phải! - Mạc Vi Như gạt đầu - Em không đồng ý và cũng không bao giờ đồng ý!!

- Nếu tôi nói cái chết của mẹ cô và vụ tai nạn kia đều là do tôi thì sao? - Hàn Dạ Thần lạnh giọng, ánh mắt khinh khỉnh nhìn cô.

- Cái gì?? - Anh thay đổi cách xưng hô đã khiến cô đau lòng, còn giờ anh đang nói gì vậy?

- Ha, thật đáng thương...cô đã biết nếu làm người yêu của tôi thì sẽ gặp phải chuyện gì chưa? Mẹ cô thì chết rồi, còn ba cô thì phải sống đời thực vật. Ba mẹ như vậy còn con cái? Đứa con gái duy nhất của họ lại đi yêu một tên xã hội đen. Ba mẹ cô sẽ nghĩ sao?

“Chát” Mạc Vi Như không nhịn nổi, đưa tay lên tát anh. Cô ứa nước mắt, tay thu xuống, cô không ngờ anh có thể dùng cái giọng nhạo báng đấy nói với cô, cùng những lời như vậy. Cô run giọng nói “Anh...anh thật quá đáng! Em không ngờ anh sẽ nói như vậy!” Cô nắm chặt hai tay nhìn Hàn Dạ Thần đang mím môi nhìn cô “Sao anh không cố gắng nói thêm lời nào tuyệt tình hơn nữa đi, em đã nói rồi, nguyên nhân có phải vì anh hay không? Em không quan tâm, mẹ em mất, ba em sống thực vật, không phải là do anh! Anh không thể mang hết lỗi lầm ôm vào mình được. Anh nói ba mẹ em sẽ nghĩ sao ư? Em có thể chắc chắn rằng họ luôn ủng hộ tình yêu của em, cho dù là với ai đi chăng nữa. Anh là một xã hội đen, nhưng em tin anh không phải loại dơ bẩn như mấy tên xã hội đen khác, vì vậy, anh muốn em chia tay anh? Còn mơ!!”

Hàn Dạ Thần bất ngờ nhìn cô, cô phản ứng như vậy làm anh không ngờ tới.

- Cô nói như vậy làm cho tôi rất bất ngờ - Hàn Dạ Thần vờ cười cợt - Mặt dày như vậy, nói đến thế nào thì cô vẫn không chịu chia tay tôi, tôi ghét loại con gái bám dính này lắm đấy.

- Haha, Thần, không phải trước kia người bám dính lấy em là anh đấy nhé! Em cũng ghét hạng người bám dính lắm! - Mạc Vi Như không khóc lóc, cô bật cười.

- Cô...!! - Hàn Dạ Thần chột dạ, không nói được lời nào.

- Sao vậy? Không nói được lại? Haha em biết mà... - Mạc Vi Như mỉm cười - Trước kia anh bám dính lấy em vậy bây giờ em bám dính lấy anh nhé!?

Lúc này Hàn Dạ Thần đã hoàn toàn á khẩu. Chuyện gì thế này? Mọi việc anh hình dung ra không hề như vậy! Anh không nghĩ cô lại mạnh mẽ kiên quyết như vậy! Vi Như của anh, có lẽ chính vì điều này anh càng thêm yêu cô hơn.

- Bây giờ sao đây? - Mạc Vi Như vòng tay trước ngực, nghiêng đầu nhìn anh.

- Cô...cô, tùy cô! nhưng đừng có cố gắng nhiều để rồi thất vọng. - Hàn Dạ Thần nhíu mày nhắc nhở.

- Được thôi, anh cũng vậy đó! Đừng cố gắng nhiều để rồi thất vọng, em không dễ dàng buông anh ra đâu! - Bình thường cô không thể nói ra được những lời ngọt sền như vậy nhưng trong hoàn cảnh lúc này, cô muốn nói ra hết lòng mình. Cô sẽ mặt dày đến cùng.

- Hừ... - Hàn Dạ Thần hừ lạnh, anh quay phắt người tránh để cho cô nhìn thấy nụ cười trên môi mình.

Thấy anh lạnh lùng bước đi, cô chạy theo “Thần, anh đưa em về đi, đừng bỏ em ở lại chứ!” Rồi chưa kịp để Hàn Dạ Thần có hành động ngăn cản gì, cô đã ngồi lên xe anh. Hàn Dạ Thần làm mặt chán ghét lạnh giọng yêu cầu “Xuống xe” cô mỉm cười lắc đầu “Không bao giờ” cứ thế đầu khẩu nhau, Hàn Dạ Thần muốn dứt khoát một lần cho biết, anh định gờ tay kéo cô xuống nhưng đụng phải ánh mắt long lanh chực nước của cô, anh đành thu hồi ý nghĩ đó lại, lòng lại nhói thêm vài phần. Cô kiên quyết như vậy, anh không thể đuổi cô xuống được, đành cắn răng nén nhịn đưa cô về. Mạc Vi Như ngậm nga tiếng hát, trông cô vui vẻ

như chuyện chia tay ban nãy chưa hề xảy ra vậy. Hàn Dạ Thần nghe cô ngâm nga hát, anh khẽ mỉm cười, cô gái của anh, ngọt ngào như vậy...

Trên đường về, hai người không nói với nhau câu nào. Bình thường đi chung với nhau, màu hồng phấn ngọt ngào luôn bao trùm hai người nhưng giờ đây lại là không khí có phần trầm lắng, lạnh lẽo. Mạc Vi Như hoạt bát không nhịn nổi lên tiếng “Thần, em sẽ coi như chuyện ngày hôm nay chưa hề xảy ra, còn anh thì tùy! Em không muốn nói nhiều về việc này nữa, có vẻ như biểu hiện hôm nay của em đã làm anh thất vọng rồi, anh muốn làm em đau lòng nhưng không thành công đúng chứ!? Nếu là lúc trước em sẽ như vậy, còn bây giờ...em sẽ không như vậy, anh biết vì sao không?” Nhận lại là một hồi im lặng, cô nhìn sườn mặt hoàn hảo của anh, mỉm cười nói tiếp “Là vì em biết em đã yêu sâu nặng người đàn ông tàn nhẫn là anh, em không thể yếu đuối mà dễ dàng buông bỏ được, không thể khóc lóc cũng không thể đau lòng, em muốn giữ chặt lấy anh, cũng như giữ lấy trái tim em...anh có hiểu không?” Lời nói của cô như từng cơn sóng lay động trong lòng anh, Hàn Dạ Thần cảm giác như mình là người may mắn nhất trên đời. Cánh tay cầm lái của anh có chút run rẩy. Mạc Vi Như hướng mắt ra ngoài “Chỗ này em sẽ không đến nữa, cho đến khi anh trở lại...” Hàn Dạ Thần trong lúc này lên nhìn sang cô, Vi Như...anh vẫn luôn trở lại nhưng hãy cho anh thời gian.

Đến căn nhà trọ của mình, cô bước xuống xe, do dự hồi lâu. Cô ngược lên nhìn anh “Thần, hãy nhớ lấy, em sẽ không bao giờ buông tay anh đâu!” Rồi cô nhanh chóng trèo vào hôn vào môi anh rồi đóng sầm cửa xe chạy vào. Hàn Dạ Thần nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của cô khuất dần, anh sờ lên môi mình. Còn dư vị ấm áp ngọt ngào của cô, anh mỉm cười.

“Trước kia anh bám dính lấy em vậy bây giờ em bám dính lấy anh nhé!?”

Haha, anh cũng muốn biết em bám dính lấy anh như thế nào, Vi Như...

(Chị Như thật là tuyệt vời đúng không các bạn?)

83. Chương 82

“Hahaha” tiếng cười lớn vang khắp biệt thự Hàn gia. Minh Hạo và Nam Khánh ôm bụng cười lăn trên ghế, Nghị Phong cười khẽ, Hàn Dạ Thần nhếch môi kiêu hãnh. Anh mới nói cho ba người này biết chuyện của anh và Mạc Vi Như, cũng như họ, chính anh cũng rất sung sướng.

- Haha, quả là chị dâu mà, tuyệt vời, tuyệt vời, bravo!! - Minh Hạo vỗ tay

- Đúng là fan của tôi mà! - Nam Khánh nói một câu không liên quan, anh bị Hàn Dạ Thần lườm một cái chấy mặt mới cười xòa ngậm miệng.

- Không ngờ thật! - Nghị Phong mỉm cười - Nghe cậu nói, tôi mới thấy rằng cậu thật sự đã tìm được một người phụ nữ xứng đáng với cậu rồi đấy.

- Kể cả cô ấy không nói như vậy, cô ấy vẫn xứng đáng! - Hàn Dạ Thần không vui khi Nghị Phong có chút thành kiến với vợ anh.

- Bênh vực kinh thật! - Minh Hạo bĩu môi.

- Cậu định để cô ấy theo đuổi thật sao? Hay đúng hơn là “bám dính” đấy? - Nam Khánh.

- Cô ấy đã kiên quyết như vậy thì rất khó để thay đổi, với cả tôi cũng muốn một lần được thấy cô ấy vì tôi mà cố gắng... - Hàn Dạ Thần thở dài.

- Vì cậu mà cố gắng? Cô ấy...chưa một lần vì cậu mà cố gắng hay sao? - Nam Khánh nhú mày.

- Có, nhưng chưa một lần làm tôi thấy thật sự vui mừng...như lần này - Hàn Dạ Thần cười

- Xời... - Minh Hạo

Nghị Phong nhàm chán đứng ngoài cuộc trò chuyện, anh cảm thấy ba người kia như hội phụ nữ tám chuyện. Thật là ồn ào! Hắc Dạ đã mất hình tượng một cách nghiêm trọng. Nghị Phong đau đầu nghĩ, bỗng có tín hiệu báo từ SC đến điện thoại của cả bốn người. Hàn Dạ Thần nhướn mày nhìn ba người xem. Sắc mặt ai cũng thay đổi, là ngạc nhiên sau đó là thú vị.

- Thiếu chủ của Hỏa Diễm - Thiên Uy đã đến thành phố A... - Minh Hạo cười

- Hắc ở khá gần đây, có lẽ đã đoán ra được cậu muốn làm gì rồi! - Nam Khánh nhìn bản đồ được gửi từ SC.

Hàn Dạ Thần gật đầu, anh cũng mở máy ra xem “Xem ra, ta phải đích thân đến chào hỏi rồi” ba người nhìn nhau mỉm cười.

*****

Mạc Vi Như ngồi trong phòng, mắt cô sưng đỏ vì khóc nhiều. Cả đêm qua, nước mắt cô không thể ngừng rơi. Biểu hiện ở trước Hàn Dạ Thần, là cô đã rất cố gắng để kìm nén cảm xúc. Khi về đến nhà, vỏ bọc mạnh mẽ như bị xé nát ra. Cô nhớ về ba mẹ, nhớ về Hàn Dạ Thần, nhớ về những lời anh nói. Anh là xã hội đen, là nguyên nhân gián tiếp khiến ba mẹ cô bị như vậy. Cô không hận anh? Cô không trả thù anh? Cô không oán trách, lảng tránh anh? Có, dù cô rất muốn nhưng lại không thể.

Cô tự nói với bản thân mình, một khi đã yêu là phải yêu cho hết mình. Không được xao lãng vì những lời nhảm nhí đó của anh! (Nhảm nhí

84. Chương 83

“Huỵch” hai thân ảnh cao to đầy vết thương ngã phịch xuống đất. Thuộc hạ của Hắc Dạ đứng lùi sang hai bên, Minh Hạo đứng giữa. Anh dứt túi quần, nhếch môi cười nhạo với hai người đàn ông đang bị trói dưới đất “Thích theo dõi lắm sao?” Hai tên run rẩy, gắng sức ngẩng đầu lên “Thưa ngài, chúng...chúng tôi chỉ là...tay sai thôi ạ! Có người trả tiền cho chúng tôi” Minh Hạo hừ lạnh “Hắc là ai?” Hai tên nhìn nhau, tên đại ca giục tên đàn em “Nói đi!” Tên đàn em nuốt nước bọt, run rẩy trả lời “Cô ta là ai chúng tôi cũng không biết, chúng tôi với cô ta chỉ mới nói chuyện qua điện thoại thôi ạ, chưa gặp mặt bao giờ” Minh Hạo lấy trong túi áo ra một bức ảnh rồi ném xuống trước mặt hai tên “Là cô ta đúng chứ?” Tên đại ca im bật, cảm hận nhìn người phụ nữ trong bức ảnh, nếu không phải cô ta thì hắc đã không bị vạ lây như vậy. Phải nghĩ cách thôi mới được, tên đại ca lắc đầu “Tôi đã nói là không biết mặt cô ta rồi mà!” Minh Hạo nhìn sang thuộc hạ phía sau, hắc lấy trong túi ra một chiếc máy ghi hình bật lên. Trong màn hình là cảnh nhà kho tối tăm, Chu Lệ dùng khăn giấu mặt nhưng dựa vào dáng vóc và hình xăm nhỏ ở cánh tay cô ta khi đưa tiền ra thì không khó để nhận ra. Hai tên mặt tái mét, run rẩy nhìn nhau. Minh Hạo bật cười “Đúng là trò hề!” Rồi anh quay ra hai tên thuộc hạ “Tổng hai đứa nó vào với cô ta, kêu chúng cưỡng bức cô ta và quay video lại cho tôi sau đó giết cả hai, để lại cô ta là được!” hai tên thuộc hạ gật đầu, túm hai tên dưới đất lôi đi sênh sếch. Chúng liên miệng hét lên “Không... không được, chúng tôi đã khai hết rồi mà” cho đến khi tiếng hét còn vang xa. Minh Hạo ngoáy tai “Thật ồn ào!”

Vừa ra khỏi Hắc ngục, anh nhận được điện thoại từ thuộc hạ “Thưa ngài, SC có dấu hiệu bị xâm nhập!” Minh Hạo nhíu mày, sau đó anh bật cười nhạo báng “Tên ngu ngốc nào vậy? Không phải là ngài thiếu chủ đáng kính của Hỏa Diễm đó chứ?” “Chúng tôi chưa rõ ạ, việc này vừa mới xảy ra” “Được rồi” anh cúp máy, lắc đầu chán nản. Tên thiếu chủ của Hỏa Diễm này khiến anh cảm thấy thật nản, thích chơi lớn nhưng không nghĩ đến kết quả.

*****

Hàn Dạ Thần ngồi trong thư phòng, vừa xem giấy tờ Hàn thi gửi đến vừa giải quyết luôn mọi chuyện. Xong xuôi mọi việc, anh thở hắt ra tiếng đầy mệt mỏi. Những lúc như thế này, anh lại nhớ đến cô. Khi anh mệt cô sẽ pha sữa cho anh, xoa bóp vai cho anh, mát xa cho anh. Những lúc có cô bên cạnh, anh sẽ chẳng phải mệt như thế này! Haizzz.... nhưng chính anh là người đuổi cô đi mà. Hàn Dạ Thần anh bắt đầu cảm thấy hối hận rồi. Chổng cằm nhìn ngắm bức ảnh của cô đặt trên bàn. Bức ảnh cô cười tươi rạng rỡ ôm cánh tay

anh, dựa đầu vào vai anh, anh cũng vòng tay ôm cô, cả hai lúc ấy thật ngọt ngào và gần gũi chứ không phải xa cách như bây giờ. Đây là tấm ảnh hôm anh nói chia tay cô, Hàn Dạ Thần cẩn thận vuốt ve gương mặt cô. Nó là một tấm ảnh, không thể nào có cảm giác như thật được.

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang suy nghĩ của anh. Vừa mới bắt máy, đầu dây bên kia đã vang lên tiếng hét “Thần, nguy rồi!!!” Hàn Dạ Thần nhú mày “Đã xảy ra chuyện gì rồi?” “Chị d...à nhầm người yêu cũ của cậu ăn mặc đẹp như tiên nữ thân mật khoác tay một người đàn ông đi vào khách sạn!!” (-.-) Hàn Dạ Thần càng nhú chặt mày hơn “Cậu nói cái gì?” Minh Hạo “Aish” một tiếng rồi nói “Để tớ gửi bằng chứng cho” trước đó còn hát một câu “Em đi xa quá...em đi xa anh quá” (

85. Chương 84: Tồn Thương

“Ê Thần, người yêu cũ của cậu kìa!” Minh Hạo ngồi ghé sau cùng Hàn Dạ Thần. Trong lúc xe đang đứng chờ đèn đỏ thì Minh Hạo chợt thấy Mạc Vi Như phía bên đường. Hàn Dạ Thần hướng mắt ra ngoài cửa kính xe. Anh thấy cô đang đi bên cạnh Thế Hải, hai người ríu rít trò chuyện. Bàn tay đặt trên đùi nắm chặt lại. Minh Hạo nhếch môi, hứng thú tăng lên, bắt đầu mở miệng thêm dầu vào lửa “Chà...coi kìa, thân mật hết sức! Ai độc thân hay vừa mới chia tay người yêu chắc chắn khi nhìn vào đều sẽ cảm thấy ghen tị. Haizzz...huhu phận cô đơn lẻ bóng, liệu ai thấu hiểu” thuộc hạ lái xe không nhin nổi phì cười nhưng đừng phải cái lườm cháy mặt của Boss qua kính chiếu hậu thì anh ta đành ngậm miệng lại, chỉ có thể khó khăn nhin cười.

- Thôi nói nhảm đi! - Hàn Dạ Thần lạnh giọng

- Cậu cũng thật là...sao lại trút giận lên đầu người khác chứ!? Tớ nói đúng mà, trúng tim đen rồi thì thôi... - Minh Hạo nói nhỏ dần, anh biết anh sai rồi.

- Hừ!

Biệt thự Hàn gia

“Kính...kong” “Xin hỏi ai vậy?” Ông quản gia nghe tiếng chuông cửa liền nhìn qua màn hình gọi “Là cháu tiểu Như đây ạ!” Mạc Vi Như cười nói. Ông quản gia vui vẻ nhấn nút mở cửa. Cô vừa bước vào biệt thự thì Hàn Dạ Thần cũng bước từ trên tầng xuống. Thấy cô anh nhú mày “Cô đến đây làm gì?” Hừ, không phải là đang đi chơi với tên kia vui vẻ đến quên mọi chuyện sao? Còn nữa, dám bảo anh không có quyền cấm cản cô đi quen người khác. Nghĩ lại mà anh vẫn cảm thấy tức giận.

Mạc Vi Như liếc anh một cái “Sao anh nặng nề thế!? Em đến là muốn tặng anh quà...” Hàn Dạ Thần nghe cô nói vậy, bên trong lòng liền rộn rạo mong chờ nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra một bộ chán ghét “Quà? Cô tặng cho tôi làm gì? Tôi nhớ là chúng ta đâu có quan hệ” Cô bặm môi, nhần nhin! Phải nhần nhin! Cô mỉm cười “Sao lại không có quan hệ gì? Dù trên thực tế là đã chia tay nhưng cũng là bạn bè chứ nhỉ? Hi, hôm nay em đi mua sắm, có mua cho anh...” cô lấy trong túi xách ra chiếc áo mi màu xanh da trời đậm, cùng chiếc cavat màu trắng viền đen “Chiếc áo sơ mi này, chiếc cavat này nữa, em nghĩ chúng sẽ rất hợp với anh.

Hàn Dạ Thần hai mắt hướng theo quà mà cô mua cho anh, sự vui mừng trong lòng lại dâng trào. Nhưng nghĩ đến thời gian chỉ còn một tuần nữa thôi, anh đành nén nhin dù rất thích. Làm vẻ lạnh nhạt cầm chiếc áo sơ mi lên, giơ qua giơ lại rồi xem mác nhãn hiệu ở cổ áo, giọng khinh khỉnh “Cô nghĩ tôi sẽ mặc chiếc áo rẻ tiền như vậy sao?” Mạc Vi Như tắt ngúm nụ cười, ông quản gia đứng nấp ở chỗ không xa cũng phải giật mình, thiếu gia nói gì vậy? Ông có nghe nhầm không? Hàn Dạ Thần thở phào trong lòng, có công hiệu rồi đây “Cả chiếc cavat này nữa, hàng đa cấp hở? Không biết nếu tôi đeo nó lên cổ thì có nên tự thấy xấu hổ không? Cô nói xem...?” Mạc Vi Như gượng cười “Em chỉ mua được quà cho anh như vậy thôi, tại thu nhập của em cũng không có nhiều.” Cô cũng đã đi làm thư ký trở lại nhưng lương hiện giờ chưa thể có, còn hơn một tháng nữa cô mới nhận được lương, thêm việc Hàn Dạ Thần chèn ép cô nên cô đã xin thêm việc làm ở bên ngoài, là dạy ngoại ngữ và phiên dịch viên nhưng lương cũng không được bao nhiêu. Hàn Dạ Thần cười nhạo “Làm thư ký chủ tịch cho tôi còn ngại thu nhập không đủ sao? Tiền tiêu sao lại hết nhanh như

vậy? Cô không phải là thấy tiếc tiền khi mua đồ cho tôi chứ!?” - Thần, anh... - Mạc Vi Như đứng phắt dậy - Anh đừng có quá đáng như vậy! Anh coi em là loại người nào hả? Loại người để anh tùy tiện chèn ép, sỉ nhục sao?

-.... - Hàn Dạ Thần ngạc nhiên nhìn cô.

- Ha, có phải lí do anh cư xử với em như vậy là anh muốn em buông tay anh để cho anh đỡ phiền đúng chứ? Nhưng trước khi để anh toại nguyện thì em cũng xin nói luôn.... - Cô cười lạnh - Làm thư ký chủ tịch cho anh, uh đúng là tiền lương rất nhiều nhưng nó vẫn không đủ để cho em chi trả. Tiền viện của ba em, tiền cuộc sống hằng ngày, tiền đi lại, tiền nhà,... đủ các thể loại. Em phải đi làm thêm việc bên ngoài, dù vất vả nhưng có thể có tiền ngay được, vì vậy em rất hài lòng. Còn về phần mua đồ cho anh thì như em đã nói, tiền của em không đủ để mua đồ đắt tiền cho anh được chứ không phải em tiếc tiền hay là gì cả.

Cô cúi người cầm chiếc áo sơ mi và chiếc cavat lên, nhìn anh cười buồn “Dù nó không phải là đồ đắt tiền nhưng nó cũng là tấm lòng của em, bị khinh rẻ như vậy, chắc chắn nó cũng như em, chỉ đáng vứt bỏ” Mạc Vi Như cho đồ vào trong túi xách, cô quay người bước ra ngoài.

Hàn Dạ Thần ngồi im không nhúc nhích, hai mắt vẫn hướng theo bóng lưng cô bước đi ngày một xa. Tiếng cửa đóng lại, anh vẫn không có phản ứng. Ông quản gia lúc này mới bước đến gần anh “Thiếu gia, cậu nói những lời tổn thương cô ấy như vậy, sẽ ổn như cậu nghĩ sao?” Hàn Dạ Thần bỗng bật cười “Haha, thành công rồi, cô ấy đã thật sự tức giận! Có phải cô ấy đã quyết định rời xa cháu rồi? Bác thấy có đúng không?” Ông quản gia thở dài “Như ý cháu muốn, cô ấy sẽ được an toàn” Hàn Dạ Thần dừng một chút, anh mỉm cười ôm trán “Được như ý rồi, nhưng sao cháu thấy mệt mỏi quá!” Ông quản gia thở dài nghĩ “Mong sao cho chuyện qua nhanh, hai đứa nó sẽ lại trở về bên nhau”

*****

- Tên thuộc hạ thân tín của Hỏa Diễm là X, hẳn không có danh tính gì rõ ràng ngoài biệt danh - Minh Hạo nhìn trên màn hình máy tính rồi nói.

- Hỏa Diễm hẳn là rất coi trọng hẳn, che giấu thân phận của hẳn kĩ càng như vậy - Nam Khánh ngồi ở sofa, trên tay anh là chiếc mặt nạ da người

- Việc này rất là nguy hiểm, cậu đồng ý đi sao? - Minh Hạo nhìn về phía Nam Khánh.

- Haha, sao chứ!? Lâu lâu mới có việc gọi là nguy hiểm để làm, sao tôi có thể bỏ lỡ cơ hội này được... - Nam Khánh bật cười, anh sẽ cải trang thành X và xâm nhập vào Hỏa Diễm.

- Chúng không phải hạng tép riu đâu, tôi thật sự cảm thấy lo cho cậu đấy! - Minh Hạo nhíu mày

- Đã là một thuộc hạ thân tín của Hắc Dạ thì sao phải sợ? Cậu đừng lo lắng cho mất công làm gì, khả năng của tôi cậu không phải không biết.

- Vậy lịch diễn xuất cậu sắp xếp sao rồi?

- Tôi xin phép nghỉ dài ngày, danh hiệu ảnh đế cao quý cùng những thành quả mà tôi có được, cậu nghĩ ai sẽ từ chối mà không cho tôi nghỉ phép đây

- Hờ, được lắm! Vậy đỡ rách việc - Minh Hạo gật gù vỗ vai Nam Khánh.

- Mà Nghị Phong đâu? Cậu ta không ở Hắc Dạ sao?

- Có việc nên đi đâu rồi! Chắc là lo nốt đồng thuốc độc.

- Phải rồi, đã đi làm gián điệp rồi lại còn phải trang bị thêm đồng thuốc độc lĩnh kinh...Haizz - Nam Khánh thở dài.

- Giờ lại than phiền rồi, cái bệnh ngôi sao của cậu nên đi chữa dần đi, để lâu dài sẽ chuyển biến thành bệnh tử kỉ cấp độ cao đấy. - Minh Hạo trêu chọc

- Cái mồm! cái mồm! - Nam Khánh bật cười, anh giơ nắm đấm lên dọa đánh.

- Nào vào đây, không so tài thì không được mà - Minh Hạo khiêu khích - Nhìn cậu ốm nhom ốm nhách như vậy, nghĩ sao mà đánh thắng được tôi, quá chênh lệch đi!

- Hừ, sợ thì nói thẳng ra đi! - Nam Khánh cũng không vừa - Giỏi thì nhào vô, anh em tử thí một trận nào.

- Được thôi! - Minh Hạo nhếch môi

Cả hai vịn khớp khởi động rồi nhào vô đánh nhau. Nhưng với thể lực thì không phân thắng bại.

Nhìn hai người đang đánh nhau trong kia, Tử Âu nhìn Nghị Phong đang tựa người vào cửa “Anh không định vào sao?” Nghị Phong nhàn nhạt lên tiếng “Vào làm gì, ở đây xem phim còn hay hơn” Tử Âu bật cười, cậu quan sát rồi nói tiếp “Em nghĩ anh nên vào can cho nhanh, chứ cứ nhìn họ đánh đi đánh lại thế này, mắt anh sẽ mỏi lắm đấy” Nghị Phong nhếch môi rồi quay người bước đi “Cậu út theo anh đi lấy thuốc đi, lúc nữa là phải mang cho hai tên kia luôn” Tử Âu gật đầu.

86. Chương 85: Lí Do Thật Sự Của Anh!?

Mạc Vi Như gục đầu ngồi khóc trong phòng khách, bên cạnh cô là chiếc áo sơ mi nhăn nhúm và chiếc cavat cô mua cho Hàn Dạ Thần. Ban nãy cô muốn vứt đi, nhưng nghĩ đến việc anh có lí do để cư xử như vậy nên cô đành thôi. Cô vẫn luôn thắc mắc về chuyện này, có lí do gì mà anh lại không thể nói với cô? Là cô không thể giúp được hay là vì anh thấy cô không đáng để biết, không đủ sức để giúp anh? Cô nhớ lời anh đã nói vào hôm hai người chia tay, anh nói anh là xã hội đen, chẳng lẽ cũng một phần là do vậy? Nếu vậy, anh sẽ gặp nguy hiểm đúng không? Mạc Vi Như lau nước mắt, cô lấy lại bình tĩnh, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác lo lắng. Không được, cô không thể để anh chịu đựng một mình được. Mạc Vi Như cô sẽ chứng minh cho anh thấy, cô không hề yếu đuối mà cần anh bảo vệ.

Mạc Vi Như rửa mặt sạch sẽ rồi chạy ra ngoài. Đứng bên lề đường, cô đang tính bắt taxi thì chợt nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đỗ phía xa, là của anh chàng Minh Hạo bạn thân của Hàn Dạ Thần! Cô nhếch môi cười lẫn người đi đến gần chiếc xe.

Minh Hạo ngồi nhai bím bím, uống coca cola, thoải mái ngồi xem phim trên màn hình gắn ở xe. Anh đang phải đợi Nam Khánh, cậu ta có việc ở gần đây nên tiện đường nhờ anh làm tài xế. Dù sao hai người cũng đang đi chung, bận việc đột xuất thì anh với cương vị là một người anh em tốt, đương nhiên phải sẵn sàng giúp đỡ rồi. Mà chỗ này cũng gần nhà của Mạc Vi Như, anh cũng muốn nhìn xem một chút.

Bộ phim tình cảm Hàn Quốc mới nhất của năm đang diễn đến cảnh nam nữ chính phải chia xa do hoàn cảnh bị ép buộc. Minh Hạo cắn môi, với tay sang bên cạnh, lần tìm hộp giấy ăn, rút ra vài tờ rồi chấm chấm khóe mắt (Hết chịu nổi)

87. Chương 86

“Sao cô phiền phức quá vậy!!” Hàn Dạ Thần gắt lên. Anh bảo cô đi pha cà phê nhưng như trước kia, cô lại pha cho anh cốc sữa, anh đã mắng cô nhưng cô vẫn kiên quyết kêu anh uống sữa. Mạc Vi Như hí mắt nhìn anh, cô nói “Chỉ cần anh uống hết cốc sữa này thì em sẽ không làm phiền anh nữa” Hàn Dạ Thần có ý định muốn hất cốc sữa đi nhưng anh thấy việc đấy có vẻ hơi tàn nhẫn quá. Vì thế anh mím môi, đưa tay cầm cốc sữa lên uống cạn một lần. Đặt “cộp” xuống bàn, anh bực bội “Như vậy đã được chưa hả? Mau đi làm việc đi, thật là bực mình!!” Mạc Vi Như mỉm cười gật đầu đi về phía bàn làm việc của mình.

Hàn Dạ Thần nghe tiếng đóng cửa, anh ngẩng đầu lên, lấy điện thoại ra gọi cho Minh Hạo “Đã chuẩn bị xong hết rồi chứ hả?” Minh Hạo cười “Ok hết rồi, chỉ còn ra trận là xong” “Nam Khánh thì sao?” “Cậu ta đã bắt đầu tiến hành nhiệm vụ từ sáng nay rồi, chỉ cần đợi cuộc gọi của cậu ta thôi” “Vậy được rồi” anh cúp máy rồi tiếp tục làm việc.

Giờ nghỉ trưa, Mạc Vi Như đi cùng với Phó Ninh xuống nhà ăn. Phó Ninh than thở “Cũng may chị và chủ tịch trở lại, không em phát điên mất!” Mạc Vi Như bật cười “Làm gì đến nỗi vậy hả?” Phó Ninh lắc đầu “Còn hơn thế nữa đấy chứ, mà sao chị với chủ tịch đi công tác lâu vậy?” Cô mỉm cười không nói gì.

Lúc giờ về, cô định bắt taxi thì một chiếc BMW đỗ trước cô. Phong Gia Khải thân âu phục đen ngó đầu ra chào cô “Hi em” (Còn ai nhớ anh này không?)

88. Chương 87

“Các cậu vào đi!” Thế Hải mở cửa bước vào, theo sau anh là ba người đàn ông, họ đều là đồng nghiệp của anh. Mạc Vi Như từ trong bếp chạy ra tiếp đón. Thấy một cô gái trong nhà, ba người đồng nghiệp nhìn nhau rồi cười “Chà, phó phòng của chúng ta có bạn gái mà giấu nha...!” Thế Hải liếc mắt “Đừng nói linh tinh, em ấy là thanh mai trúc mã của tôi, vì hôm nay các cậu đến chơi nên tôi nhờ em ấy sang nấu giúp đồ ăn thôi” ba người bạn đồng nghiệp gật gù đi vào phòng ăn. Trên bàn đã bày sẵn các món ăn ngon và đẹp mắt khiến ai nhìn vào cũng phải xuýt xoa và thòm thèm. Mạc Vi Như mỉm cười xới cơm cho bốn người, ai ăn cũng khen ngon làm cô thấy thật ngại.

Bữa ăn mới vừa diễn ra thì tiếng chuông cửa lại vang lên, cô đi ra mở cửa. Lê Đình thân váy suông đeo túi xách đắt tiền đứng trước cửa. Cô ta thấy Mạc Vi Như liền nhăn nhó, xong tự nhiên đi vào như nhà của mình. Mạc Vi Như chán nản lắc đầu. Thế Hải cùng ba người bạn đồng nghiệp đều ngạc nhiên khi thấy Lê Đình.

- Sao em lại đến đây? - Thế Hải hỏi

- Anh có mời em đến mà, xin lỗi anh vì em đến trễ! - Lê Đình mặt dày kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Thế Hải.

Mạc Vi Như đóng cửa xong, cô nhìn Lê Đình ngồi chỗ của mình, có chút bức mình, cô gái này quá là tự nhiên đi.

- Cậu có mời Lê Đình à? - một người đồng nghiệp hỏi.

Thế Hải lắc đầu làm Lê Đình quē một hồi nhưng cô ta vẫn lấy lại tinh thần, cười nói “Dù sao em cũng đã đến đây rồi, có thể ăn cơm cùng mọi người được chứ!” Thế Hải không nghĩ nhiều, dù sao cô ta cũng là con gái của sếp, bây giờ mà bảo về thì hơi thất lễ nên anh đành gật đầu. Mạc Vi Như ngồi ở chỗ đối diện anh. Mọi người cùng ăn cơm, nói chuyện rôm rả. Lê Đình là người hoạt ngôn, rất dễ dàng nói chuyện nên bàn ăn trở nên ồn ào hơn hẳn. Trong lúc ăn, Thế Hải vẫn sẵn sàng cho Mạc Vi Như, Lê Đình thấy mà thầm hận trong bụng, ánh mắt tức giận của cô ta liên tục chiếu đến Mạc Vi Như. Còn cô khi phát hiện ra cô gái kia đang chăm chăm nhìn mình đầy giận dữ thì cũng chỉ biết thở dài.

Bữa ăn kết thúc, mọi người cùng ra về. Lê Đình muốn nán lại hơi chút nhưng ba cô ta lại gọi về ngay nên Lê Đình đành buồn bực đi về.

- Cảm ơn em nha tiểu Như! - Thế Hải xoa đầu cô, mỉm cười ấm áp.

- Hi, có gì đâu! - Cô cũng cười lại.

- Dọ này anh bận quá, không giúp em chăm sóc cho ba, em có giận anh không? - Thế Hải thở dài.

- Không có đâu anh, em hiểu mà - Cô mỉm cười nói

- Vậy thì tốt rồi, có gì ngày mai rảnh anh sẽ đến thăm ba, mai em đi đâu đó cho khuây khỏa đi, ba cứ giao cho anh.

- Không... - cô định từ chối nhưng nghĩ đến việc gì đó, Mạc Vi Như gật đầu vui vẻ - Cảm ơn anh!

- Không có gì đâu, em về nghỉ ngơi đi

- Vâng ạ.

*****

Ngày hôm sau, tại Hắc Dạ

- Bang chủ, ngài nên suy nghĩ lại... - Người đàn ông trung niên quần áo rách rưới bị bắt quỳ xuống cầu xin.

- Nội gián của Hỏa Diễm mà cũng dám nghĩ tôi sẽ tha sao? - Hàn Dạ Thần ngồi trên sofa, sau anh là hàng người áo đen, đứng hai bên là Nghị Phong và Minh Hạo, anh trào phúng nói.- Tôi xin ngài, xin ngài hãy tha cho tôi - Ông ta quỳ lạy, giọng khản thiết.

- Lôi vợ con ông ta vào! - Anh ra lệnh

- Không... không xin đừng... - Ông ta mặt tái mét bò lê bò lết đến chân Hàn Dạ Thần - Xin ngài đừng đụng đến gia đình tôi, ngài giết tôi đi cũng được nhưng tôi xin ngài hãy tha cho vợ con tôi, họ vô tội.

Nhưng đôi bàn tay đen đầy bụi bặm chưa đụng đến ống quần của Hàn Dạ Thần thì đã bị Minh Hạo nhanh chân đá văng ra xa. Người ông ta đập mạnh xuống đất, ộc ra mấy ngụm máu. Vợ con ông ta bị lôi vào, hai người bị trói chặt đang khóc nức nở. Hàn Dạ Thần ngoáy ngoáy tai “Ồn ào quá, làm chúng im lặng đi!” Nghị Phong gật đầu, anh lấy trong túi ra chiếc kim tiêm và một lọ thuốc dạng lỏng đưa cho hai tên thuộc hạ. Hai người hiểu ý cung kính nhận lấy rồi tiến về phía vợ con ông ta.

Người đàn ông trung niên yếu ớt ngẩng đầu, hai mắt mờ đi, chỉ kịp nhìn thấy vợ con ông ta bị hai tên thuộc hạ tiêm thuốc vào người, sau đó thì ông ta lịm đi vì đuối. Nhưng vừa mới ngất thì lại bị một cảm giác buốt lạnh tràn vào người làm cho tỉnh lại.

- Vợ... vợ con tôi... đâu rồi!? Mày...đã tiêm... thuốc gì vào người họ?

- Chỉ là một chút thuốc khiến cho con người bị thiêu đốt từ trong ra ngoài thôi - Nghị Phong mỉm cười.

- Mày...!!!

- Giờ nói đi, ông đã lấy thông tin gì cho Hỏa Diễm?

- Mày hại vợ con tao ra như vậy, còn muốn tao khai báo? - ông ta giận dữ gầm lên

- Có thuốc giải này, nhưng thời gian không còn nhiều nữa đâu, còn có 8 phút nữa thôi đó! - Nghị Phong xoay xoay lọ thuốc giải trên tay, lạnh lùng cười - Haha nếu không được uống thuốc giải kịp thời thì vợ con ông... sẽ chỉ còn lại nắm tro tàn.

- Mày...! - Ông ta cắn răng chịu đựng cơn đau buốt khắp người, suy nghĩ một hồi ông ta đành phải gật đầu - Được, tao sẽ nói!

- Còn 6 phút! - Minh Hạo nói

- Tao đã đưa cho Hỏa Diễm bản đồ Hắc Dạ và những nơi bảo mật, và có nói với chúng về những gì mà bọn mày đã chuẩn bị.

- Khá đó, nhưng mà...Haizzz - Minh Hạo thở dài - Còn không đáng xách dép cho Nam Khánh, một lũ ngu ngốc!

- Mày nói cái gì? - Ông ta muốn nổi xung lên nhưng người không còn sức lực.

- Haha, ông nghĩ rằng Hắc Dạ chúng tôi sẽ để ông dễ dàng toại nguyện thế sao? Tất cả những tin hay đồ mà ông giao cho Hỏa Diễm, toàn bộ là giả.

- Cái gì? - Ông ta bất ngờ - Vậy tại sao chúng mày không bắt tao luôn hả?

- Haha, bắt ông rồi thì còn trò gì để chơi nữa? - Minh Hạo cười

Không để ông ta nói thêm gì nữa, anh vỗ tay nói to “Người đâu, chặt đầu ông ta rồi gửi cho Hỏa Diễm coi như quà tặng đi” ông ta sợ hãi giẫy dụa khỏi vòng vây của đám thuộc hạ Hắc Dạ. Bị đánh mạnh vào đầu, ông ta ngất đi. Hàn Dạ Thần bỗng nói “Dừng lại!” Mắt mọi người trong phòng đều hướng về anh. Hàn Dạ Thần lấy khẩu súng bên cạnh, nhắm thẳng vào đầu ông ta rồi nói “Tặng thêm viên đạn khuyến mãi” (

89. Chương 88: Đi Điều Tra

Mạc Vi Như hài lòng nhìn mình trong gương, cô cột tóc cao, mặc áo khoác jean dài tay, bên trong là áo thun trắng, quần bó, đeo khẩu trang đen và đội mũ đen, cô đi thêm đôi giày thể thao màu trắng. Dù là đi điều tra nhưng cũng phải hợp thời trang chứ nhỉ? Mạc Vi Như bật cười.

Cô bắt taxi đến biệt thự Hàn thị, trên đường đi, ông tài xế khó hiểu nhìn cô “Trời hôm nay nhiệt độ khá cao đấy, cô mặc như vậy không sợ nóng sao?” Hay cô ta định đi ăn cướp? Không phải là sẽ cướp luôn chiếc xe và túi tiền của ông ta chứ!? Ông tài xế có chút lo sợ mà suy nghĩ. Mạc Vi Như đúng là có cảm thấy hơi nóng nực nhưng cô vẫn mỉm cười “Cháu thấy bình thường thôi bác ạ, cháu nghĩ là do cháu cảm nhận nhiệt độ hơi khác người bình thường” ông tài xế coi như tin tưởng cái lí do này của cô, ông không nói thêm gì nữa mà chăm chs lái xe.

Đi được đến gần đoạn ra vào, cô nói “Bác cho cháu xuống đây là được rồi” sau khi trả tiền taxi xong xuôi, cô lẩn người bước đến gần biệt thự Hàn gia. Hàn gia là một dinh thự thì đúng hơn, rộng lớn và khang trang đến lóa mắt. Theo như cô những gì cô nhớ khi ở Hàn gia thì quanh đây có lắp một vài cái camera. Mà bộ dạng của cô như thế này rất giống tên trộm cướp. Cô đành phải vận dụng những gì mà cô đã học được trong mấy khóa trại hè.

Cách chiếc cổng lớn tầm 4 mét, cô định tiến lại gần hơn nhưng chợt thấy một chiếc xe limo đen bắt mắt đi đến, cô nhanh chóng nép vào bức tường, hé mắt nhìn ra. Người đầu tiên bước xuống là Nghị Phong, tiếp đến là Minh Hạo và cuối cùng là Hàn Dạ Thần. Như có cảm giác gì đó, Hàn Dạ Thần vừa bước xuống xe đã hướng mắt về phía cô đứng. Mạc Vi Như giật mình rụt mình vào trong, cô nuốt nước bọt, mồ hôi cũng đã chảy vài giọt. Hàn Dạ Thần nhíu mày, anh ra hiệu cho Minh Hạo tới xem.

Tiếng bước chân ngày càng gần, Mạc Vi Như nhắm mắt cầu nguyện là anh không thấy. Ánh sáng bị che mất, cô hoảng hốt mở mắt, thấy Minh Hạo ở trước mặt, không khỏi thở phào. Minh Hạo nhìn người trước mặt, mặc đồ kín mít trông như ăn cướp nhưng khi nhìn vào đôi mắt của người này, anh ngay lập tức có thể nhận ra người này là Mạc Vi Như. Minh Hạo trợn mắt nhìn, môi mấp máy không phát ra được tiếng nào. “Cậu có thấy gì không?” Tiếng Hàn Dạ Thần vang lên phía xa. Minh Hạo nhìn cô một hồi rồi nói vọng lại “Không có gì, chỉ là con mèo hoang thôi, tớ đuổi nó đi rồi” anh liếc cô một cái rồi bước đi. Mạc Vi Như ngồi sụp xuống, trời ạ, thật may quá!

Trong Hàn gia, Hàn Dạ Thần bàn tiếp công việc với Tử Âu qua SC, Nghị Phong đi thử thí nghiệm mới, còn Minh Hạo thì lẩn người trốn ra sau vườn. Anh ấn số điện thoại của Mạc Vi Như rồi gọi. Tiếng “tút...” kéo dài đến khi sắp tắt thì Mạc Vi Như mới bắt máy. Minh Hạo nói như hét vào điện thoại “Cô đang định làm cái gì thế hả???” Mạc Vi Như gượng cười “haha... có gì đâu, tôi có việc ở gần đây mà”

- Đừng lừa tôi! Đi công việc mà ăn mặc như đi ăn trộm thế hả? Nói đi, cô định làm gì? - Minh Hạo gần giọng.

- Làm gì là làm gì? Anh nghĩ tôi có thể làm gì? - Cô bực bội nói.

- Cô vẫn kiên quyết với cái suy nghĩ ngớ ngẩn kia phải không hả? - Anh ôm trán tức giận quát.

- Suy nghĩ ngớ ngẩn? - Cô hơi ngẩn người rồi nhớ lại, cô cười trừ - Đầu có, anh hiểu lắm rồi, tôi thật sự có việc mà.- Cậu ấy đang cố gắng để bảo vệ cô còn cô thì muốn tự chuốc họa vào thân hả?

- Tôi...

- Nghe cho kĩ đây Mạc Vi Như, cô kiên nhẫn một chút được không? Đợi nốt ngày kia nữa thôi là cô có thể ở bên cậu ấy rồi, đúng hơn chính Thần sẽ đến bên cô. Đầu có lâu đầu đúng không? - Anh hạ giọng nói.

- Tôi không muốn chờ đợi, kiên nhẫn vào việc gì thì được nhưng riêng việc này thì không! - Cô nghiêm giọng

- Anh có chắc sẽ không xảy ra chuyện? Anh có chắc là anh ấy sẽ tự đến bên tôi? Anh có chắc là anh ấy sẽ như lúc trước? Anh có chắc là chúng tôi có thể trở lại như xưa?

- Tôi... - bị cô hỏi dồn dập như vậy, Minh Hạo trở về thế bị động, anh không thốt nên lời.

- Tôi khẳng định rằng anh không chắc chắn về những điều đó! Vậy sao còn muốn khuyên bảo tôi hả? Anh chỉ biết hướng về những điều ích lợi trước mắt mà không nghĩ về điều sau đó sẽ như thế nào? Lời nói chỉ là lời nói, sao có thể dễ dàng như hành động được? Tôi cũng sẽ nói luôn, hôm nay tôi sẽ tự mình điều tra tất cả, tôi vẫn sẽ giữ cái suy nghĩ ngớ ngẩn như anh nói đấy và sẽ thực hiện đến cùng! Anh không thể ngăn tôi!
- ... - Minh Hạo bỗng cảm thấy anh một lần nữa lại bị cô thuyết phục, một cảm giác bất lực dâng lên trong lòng. Bang phó của Hắc Dạ sao lại thiếu lí trí như vậy? Lần đầu tiên anh hoài nghi về chính mình. Minh Hạo thở dài - Cô muốn biết cái gì?
- Thông tin về ngày kia... - Mạc Vi Như mỉm cười đắc ý, đã bẫy được con chuột nhất! (Nếu anh Hạo mà biết được chị Như coi anh là chuột nhất thì không biết sẽ như thế nào nhỉ?)

90. Chương 89

“Thật là một tin tốt đó Nam Khánh!” Hàn Dạ Thần nghe thông tin từ Nam Khánh ở Hỏa Diễm qua tai nghe, anh mỉm cười nói. Nói chuyện một hồi, anh cúp máy. Đang định bước vào xe ngồi thì anh chợt thấy bóng dáng quen thuộc đang đứng không xa. Là cô Mạc Vi Như! Anh nhíu mày, bước đến chỗ cô.

Mạc Vi Như đá đá viên sỏi dưới chân, chờ anh bước đến. Hàn Dạ Thần lạnh lùng hỏi “Cô làm gì ở đây?” Mạc Vi Như thở hắt ra, cô cười nói “Đợi mãi mới thấy anh” Hàn Dạ Thần khoanh tay lại, hừ lạnh “Cô đợi tôi làm gì? Những gì cần nói không phải tôi đều nói hết với cô rồi sao? Hay lại mặt dày bám tôi nữa? Xin tha đi, tôi thấy phiền nhiều lắm rồi!” Mạc Vi Như không quan tâm anh nói gì nữa, cô cười hi hi “Tối nay anh có bận gì không?” Dù đã biết trước nhưng cô vẫn hỏi cho chắc ăn. “Tối nay tôi bận rồi, mà kể cả có rảnh đi chăng nữa thì tôi cũng không muốn gặp cô” Mạc Vi Như nghe anh nói vậy, cô “xí” một tiếng rồi gật đầu “Em biết rồi” cô chạy đi luôn làm anh có phần khó hiểu, rốt cuộc cô đến đây làm gì? Còn hỏi anh tối nay có bận không chứ!?” Hàn Dạ Thần mặc dù thắc mắc nhưng anh không để ý nhiều nữa vì còn chuyện quan trọng anh cần để ý nhiều hơn kia.

Đêm tối, Mạc Vi Như núp trong xe của Minh Hạo. Hai người đang đợi xe của Hàn Dạ Thần xuất phát. Trong lúc đó, Minh Hạo rủ cô xem phim chung. Ban đầu cô cũng không ngờ rằng người như Minh Hạo lại thích xem phim tình cảm, trong xe anh lúc nào cũng cất đầy đồ ăn vặt. Lần này hai người xem phim tình cảm Trung Quốc, một bộ phim điện ảnh chuyển thể ngôn tình mới nhất năm 2017. Vừa xem vừa ăn lại vừa bình luận phim. Thời gian trôi qua nhanh chóng, bộ phim gần kết thúc thì xe Hàn Dạ Thần mới xuất phát. Cô giúp anh dọn đồ, cất đĩa còn anh thì lái xe.

- Địa điểm hoang vắng như vậy sao? - Mạc Vi Như nhìn quang cảnh hai bên đường ngày một tối sầm lại, chỉ nghe tiếng xào xạc của lá cây, cùng tiếng xe đi lại ầm ầm.
- Chứ không cô nghĩ chúng tôi đánh nhau ở gần đồn cảnh sát cho náo nhiệt? - Minh Hạo cười cợt hỏi, nói như vậy thôi chứ cho dù có đánh nhau ở gần đồn cảnh sát thật thì anh cũng chẳng sợ.
- Haha, đó là một địa điểm thích hợp đó! - Mạc Vi Như bật cười
- Mà chút nữa đến đó, cô nhớ phải ở yên trong xe nghe chưa? Cứ núp trong xe, mọi chuyện bên ngoài chúng tôi sẽ xử lý. Đừng ra ngoài cũng đừng tạo tiếng động, để bọn chúng phát hiện ra cô, chúng tôi sẽ thêm phiền phức. Hiểu rồi chứ!? À còn nữa, bất kể chuyện gì xảy ra, tuyệt đối cũng đừng xuống xe - Minh Hạo quay ra sau nhắc nhở.
- Ok ok, tôi biết rồi mà, sao anh nói nhiều vậy? - Từ lúc cô lên xe Minh Hạo đến giờ, đã nghe anh nhắc nhở đến thuộc lòng rồi.
- Tôi phải nhắc nhở cô nhiều như vậy để cô được an ổn, chúng tôi cũng được an ổn - Minh Hạo.
- Tôi nhớ rồi... - Mạc Vi Như gật đầu
- ... - Minh Hạo nhìn cô qua gương chiếu hậu, mắt anh lóe lên tia phức tạp.

“Kịt” - tiếng bánh xe ma sát với mặt đất, một hàng xe dừng lại. Bước xuống là những thuộc hạ giỏi nhất của Hắc Dạ, nhưng gây chú ý hơn cả là ba người giữ vị trí quan trọng trong bang. Hàn Dạ Thần hay cũng chính là cái tên Hắc Dạ - bang chủ của Hắc Dạ bang phái lớn mạnh nhất trong giới Hắc Đạo. Tiếp đó là bang phó Minh Hạo rồi cuối cùng là Nghị Phong hay đúng hơn là Y vương - người giỏi nhất trong giới y thuật. Nhưng có điều làm khá nhiều người thắc mắc đó là trong những người thân cận nhất của Hắc Dạ lại thiếu mất hai là Nam Khánh và Tử Ấu. Điều này khiến mọi người trong Hỏa Diễm có chút thắc, không phải là đã phản bội rồi đó chứ!? Như đã hẹn, hai bang phái hùng mạnh nhất trong giới Hắc Đạo bấy giờ đã đứng đối diện nhau. Ánh trắng sáng chiếu xuống cùng màn sương mờ ảo càng tăng thêm vẻ lạnh lẽo cho không khí xung quanh. Hai người đứng đầu hai bang phái đó, một người lạnh lùng kiêu ngạo nhưng khí chất thì không giống với một xã hội đen, nói khi chất của một công tử nhà giàu thì đúng hơn. Còn người còn lại lạnh lùng tàn nhẫn kiêu ngạo, mạnh mẽ và nguy hiểm, chỉ riêng với khí chất áp bức người như vậy, đã đủ khiến cho người người phải sợ hãi.

- Trước khi vào cuộc chiến, tôi có thể biết lí do cậu muốn nhắm vào Hắc Dạ chứ!? - Hàn Dạ Thần nhếch môi cười.

- Đẳng nào anh cũng sẽ chết nên tôi coi như đây là điều anh muốn trước khi chết, tôi giúp anh toại nguyện vậy - Thiên Uy cười - Hắc Dạ được coi là một bang phái mạnh trong giới Hắc Đạo, tất nhiên tôi là muốn đoạt được ngôi vị bang chủ Hỏa Diễm nên muốn đập đổ Hắc Dạ các anh, thay thế Hắc Dạ giúp Hỏa Diễm trở thành bang phái hùng mạnh nhất.

- Khẩu khí không tồi nhỉ? - Minh Hạo cười nhạt.

- Tôi đã nói xong rồi, vậy chúng ta bắt đầu được chứ!? - Thiên Uy không quan tâm, anh khoanh tay lại, dáng vẻ hết sức ngênh ngang.

Hàn Dạ Thần búng tay một cái, ngay lập tức đám thuộc hạ rút súng ra bắn liên tiếp tới. Thiên Uy “Aish” một tiếng rồi nhanh nhẹn né tránh. Để cho đám thuộc hạ sát thủ hai bên đấu với nhau còn hai bang chủ thì tất nhiên phải so tài rồi. Nói về mọi khía cạnh, Thiên Uy có thể kém hơn Hàn Dạ Thần nhiều cái nhưng về võ thuật thì không phải dạng vừa.

Mạc Vi Như núp trong xe, cô nghe tiếng đánh đấm và tiếng súng bên ngoài. Người khẽ run rẩy, không phải là sẽ chết người chứ!? Ấy ăy, cô tự vả nhẹ vào má mình, đã gọi là hắc đạo thì làm gì có chuyện không chết người? Cô thật linh tinh mà. Hơi hé mắt nhìn ra ngoài, cô cố gắng tìm Hàn Dạ Thần trong đám người kia nhưng không được. Sao toàn màu đen vậy trời? Haizz... cô thở dài núp tiếp xuống.

Cuộc chiến trôi qua không lâu sau, bang phái hai bên đã dần ít người đi nhưng Hắc Dạ vẫn nhiều hơn về số lượng. Đánh với Hàn Dạ Thần rất mất sức, Thiên Uy dù đánh đấm cũng giỏi nhưng so với Hàn Dạ Thần thì thể lực anh yếu hơn hẳn. Bị Hàn Dạ Thần đá vào ngực, Thiên Uy lùi ra xa, đau đớn khụy gối xuống đất. Phun ra một ngụm máu rồi thở dốc, cảm hận nhìn Hàn Dạ Thần. Hàn Dạ Thần cười lạnh bước đến gần Thiên Uy, ngồi xổm xuống trước mặt anh ta, anh nói “Thiên Uy, cậu nên bỏ cuộc đi, cậu không đủ sức để đấu lại với tôi được đâu” Thiên Uy cười khẩy “Chưa chắc” rồi anh ta đá chân vào mặt Hàn Dạ Thần nhưng anh né được. Hàn Dạ Thần lùi về phía sau, anh bật cười “Haha hay lắm!”

Trong khung cảnh hỗn loạn xung quanh, mùi máu tanh bốc lên và tiếng hét đầy đau đớn vang vọng. Thiên Uy bắt lấy khẩu súng dưới đất, nhắm thẳng vào Hàn Dạ Thần “Trò chơi kết thúc, tôi là người thắng cuộc, anh hãy chấp nhận đi” Hàn Dạ Thần vẫn mang nụ cười lạnh lẽo trên môi, anh khiêu khích “Non nớt như cậu có thể bắn trúng được tôi sao?” Tay cầm súng của Thiên Uy nắm chặt lại, anh ta cắn môi rồi cười “Anh và viên đạn của tôi, ai nhanh hơn?” Hàn Dạ Thần nhún vai, vẫn dáng vẻ bình thản đến kinh người “Cứ tự nhiên, mà có điều...” anh hướng mắt về phía sau Thiên Uy, nhếch môi cười “Thuộc hạ của tôi nhanh hơn cậu rồi!” Thiên Uy giật mình khi cảm nhận hơi lạnh lẽo của ống súng sau gáy mình, cùng tiếng nói như ma quỷ của Minh Hạo vang lên “Tao rất thích bắn vào họng những tên như mày, để chúng chết trong im lặng là điều tốt nhất!” Thiên Uy khẽ run người. Anh sẽ thua sao? Không được, anh cần phải nghĩ cách gì đó!

Bỗng một tiếng hét vang lên “Á, buông tôi ra” chất giọng quen thuộc làm Hàn Dạ Thần cùng Minh Hạo phải ngớ ngàng. Mạc Vi Như bị tên áo đen kìm cổ nâng lên kéo ra, cô đau nhức khó thở, đấm thùm thụp vào người hắn. Nhân lúc này, Thiên Uy nhanh nhẹn né người xuống quàng tay cướp súng của Minh Hạo. Đưa đầu súng về hướng Mạc Vi Như, Thiên Uy đắc ý “Anh thử động đến tôi xem, xem tôi bắn nát sọ cô

ta ra cho đã” Hàn Dạ Thần cảm thấy trong lòng dâng lên cảm giác hoảng sợ và lo lắng. Anh nhìn về phía cô, thấy cô đau đớn như vậy, tim anh co thắt lại. Nhưng bất chợt thấy Nghị Phong, anh mỉm cười “Bắt cô ta đi, cứ tự nhiên” Thiên Uy bất ngờ nhìn Hàn Dạ Thần “Anh nói cái gì?” Cả Mạc Vi Như cũng nhìn anh bằng ánh mắt không thể tin được.

Ngay tức khắc, Nghị Phong đã đứng sau Thiên Uy từ lúc nào, anh đá vào chân Thiên Uy rồi dẫm mạnh vào tay của hắn. Tiếng “Crắc” chói tay vang lên. Minh Hạo thì xử lý tên áo đen kia. Mạc Vi Như được giải thoát khỏi gọng kìm kia, cô gượng cười nhìn Minh Hạo và Hàn Dạ Thần đang trừng mắt nhìn mình. Nghị Phong đứng bên khe lắc đầu, Mạc Vi Như, cô gái to gan nhất của năm đây rồi. Vì cả ba người đều quay lưng về phía Thiên Uy nên họ đều không để ý Thiên Uy đã gắng sức cầm khẩu súng lên hướng vào Hàn Dạ Thần. Mạc Vi Như hoảng hốt hét lên

“Cẩn thận!”

Rồi cô cảm nhận thân thể mình bị một vật gì đó đâm xuyên qua. Cảm giác đau đớn bao trùm, máu cô tuôn ra như suối. Mắt cô mờ đi, bên tai chỉ còn văng vẳng tiếng của Hàn Dạ Thần.

Đoạn đánh nhau mik vt ko tốt lắm, có gì mn bỏ qua cho nhé!

91. Chương 90

“Vi Như!” Hàn Dạ Thần trợn mắt nhìn thân ảnh nhỏ bé ngã xuống trước mặt mình. Cô đã đỡ đạn cho anh! Hàn Dạ Thần nhanh tay đỡ cô, vết thương ở bên phần ngực trái, máu chảy thấm ướt bàn tay anh. Hàn Dạ Thần hoảng hốt xoa má cô, run giọng “Vi Như, em tỉnh lại đi mà, anh xin em, anh xin em đó” Mạc Vi Như vẫn còn ý thức, cô mỉm cười, hé môi yếu ớt nói “Còn...muốn...chia tay em...nữa không?” Hàn Dạ Thần lắc đầu, ôm chặt cô hơn “Không, không bao giờ muốn nữa” Cô gắng cười tươi “Vậy là tốt rồi!” Rồi lịm đi vì đuối sức. Hàn Dạ Thần ôm cô trên tay, Nghị Phong bước ra đặt tay lên vai anh nói “Để cô ấy cho tôi, cậu xử lý nốt tên kia đi” Hàn Dạ Thần gật đầu, để Nghị Phong bế ngang cô đi. Mắt anh lóe lên tia căm hận nhìn về phía Thiên Uy “Đụng vào cô ấy, mày sẽ sống không bằng chết!!” Anh bước đi theo Nghị Phong “Minh Hạo, cậu xử lý chuyện này đi” Minh Hạo gật đầu, anh quay ra nhìn Thiên Uy ngất trên mặt đất, khe lắc đầu thở dài.

Phần thắng chắc ai cũng đã rõ, bang Hắc Dạ của Hàn Dạ Thần là bang chiến thắng. Hoả Diễm chính thức thất bại, thiệt hại nặng nề về quân số và vật chất.

Tại bệnh viện, băng phòng cấp cứu vẫn sáng đèn. Hàn Dạ Thần áo quần và tay bị dính máu, màu máu khô lại thành màu đen trông rất đáng sợ. Nhưng anh vẫn ngồi yên trên ghế, lặng người nhìn vào phòng cấp cứu. Ông quản gia đặt túi đồ xuống bên cạnh, ông thở dài “Haizz... thiếu gia, cháu nên đi thay quần áo đi, bác sẽ ngồi đây đợi cho, có gì bác sẽ thông báo với cháu, cháu cứ yên tâm đi” Hàn Dạ Thần ban đầu định từ chối nhưng căn bệnh sạch sẽ thái quá của anh khiến anh đành phải đồng ý.

Sau một lúc, Minh Hạo chạy đến, anh ngồi xuống ghế thở hồng hộc, nhận chai nước từ tay của ông quản gia tu ộc một phát. Ổn định nhịp thở, Minh Hạo hỏi ông quản gia “Thần đi đâu rồi hở bác?” “Thiếu gia đi thay quần áo rồi” Minh Hạo gật đầu, anh nhìn vào phòng cấp cứu đang đóng kia, nhủ thầm “Đã bao lâu rồi ạ?” Ông quản gia thở dài “Tôi coi cũng gần 4 tiếng rồi, không biết có sao không nữa” Minh Hạo gục đầu giữa hai tay “Tất cả là do cháu mà ra...” ông quản gia ngạc nhiên. Minh Hạo mím môi rồi kể lại mọi chuyện cho ông nghe. Rồi anh nhắm mắt lại “Chắc Thần sẽ giận cháu lắm, mọi việc xảy ra cũng là do cháu mà” ông quản gia vỗ vai anh an ủi “Đừng tự trách bản thân nữa, lỗi không hoàn toàn là do cháu đâu. Bác tin thiếu gia sẽ không giận cháu, hai đứa là bạn thân từ nhỏ mà, thiếu gia sẽ hiểu thôi” Minh Hạo gật đầu.

Hàn Dạ Thần thay xong quần áo, anh quay lại chỗ ghế chờ. Ngồi xuống bên cạnh Minh Hạo, im lặng nhìn về phía phòng cấp cứu. Minh Hạo khẽ hỏi “Cậu có trách tớ không?” Hàn Dạ Thần im lặng một hồi rồi lên

tiếng “Tớ hiểu cậu, tớ cũng hiểu cô ấy, cậu không có lỗi trong chuyện này, đừng tự trách bản thân, tớ không trách cậu, cũng sẽ không giận cậu” Minh Hạo mỉm cười “Cảm ơn cậu” Hàn Dạ Thần gật đầu. Cả hai cùng im lặng ngồi nhìn về phòng cấp cứu.

Một tiếng nữa trôi qua, băng đèn phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt. Nghị Phong mặc đồ phẫu thuật màu xanh bước ra, theo sau anh là ba bốn người phụ tá. Hàn Dạ Thần bật dậy bước nhanh đến, vội vã hỏi “Cô ấy thế nào rồi?” Nghị Phong tháo khẩu trang ra, anh thở hắt ra một tiếng rồi nói “Cô ấy đã ổn rồi, haizz...thật may mắn khi viên đạn còn chệch tim tầm 5 mm. Cô ấy thật sự đã chiến đấu với tử thần vì cậu đấy Thần” Hàn Dạ Thần thở phào nhẹ nhõm, Minh Hạo cùng ông quản gia cũng thấy mừng. Nghị Phong mỉm cười vỗ vai anh “Cậu đi nghỉ ngơi trước đi, hiện giờ chưa thể vào thăm cô ấy được đâu” Nhưng Hàn Dạ Thần thì không muốn xa cô chút nào, vì như vậy đối với anh là quá đủ rồi. Hiểu được tâm trạng của bạn mình, Minh Hạo chỉ biết động viên “Cô ấy đã không sao rồi, cậu nên yên tâm mà đi nghỉ ngơi cho thật tốt đi! Nếu không lúc cô ấy tỉnh dậy, nhìn bộ dạng này của cậu sẽ phát hoảng đấy” Hàn Dạ Thần suy nghĩ rồi mỉm cười gật đầu. Minh Hạo cười cười khoác vai anh đi về.

*****

“Choang” - tiếng đồ thủy tinh liên tục rơi vỡ xuống sàn nhà. Bang chủ của Hỏa Diễm - mẹ của Thiên Uy, bà ta mới vừa nhận được tin Hỏa Diễm thất bại, con bà còn bị Hắc Dạ giam giữ. Bà tức giận đập vỡ đồ đồ thủy tinh có trong phòng làm việc. Tên X (Nam Khánh giả dạng) đứng ở cửa phòng, yên lặng nhìn người đàn bà đang hóa điên.

Bà ta sau khi đập hết đồ trong phòng, mệt mỏi ngồi bệch xuống ghế, ngửa mặt nhìn lên trần nhà lẩm bẩm “Thế là hết, hết thật rồi...” bỗng bà ta đứng phắt dậy “Không thể để như vậy được” bà nhìn sang X ra lệnh “X, mày nghĩ cách đi cứu thiếu chủ về đây đi!” X im lặng không trả lời làm bà ta tức giận quát lên “Mày câm rồi hả?? Tao bảo mày hãy nghĩ cách đi!! Sao mày im lặng như vậy?” X bỗng bật cười làm bà ta ngạc nhiên “Mày cười gì vậy?” X lắc đầu mỉm cười “Bang Hỏa Diễm các người, một lũ ngu ngốc chẳng khác gì nhau, từ bang chủ cho đến bọn thuộc hạ. Haizz...” Bà ta trợn mắt đứng phắt dậy, chỉ thẳng tay vào mặt X, không thốt lên lời “X, mày...!” X hay là Nam Khánh “chíp chíp” vài tiếng rồi cười nhạo “Rõ ràng như vậy còn không biết!? Haha, xin giới thiệu tôi là Nam Khánh, còn tên X kia của bà đã bị tôi cho gặp diêm vương rồi, vui chứ!?” Sau đó anh kéo lớp da mặt nạ ra, gương mặt điển trai lộ ra, không phải X!!! Bà ta ngỡ ngàng hét lên “Người đâu!!”

- Hắc Dạ chúng tôi đã bao vây xung quanh rồi, bà nghĩ là bà còn có thể lớn tiếng gọi người được?

- Không... không phải thế!! - Bà ta hốt hoảng ôm mặt gục xuống.

- À còn nữa, những thông tin bảo mật của Hỏa Diễm, tôi đã lấy hết rồi - Dừng một chút, Nam Khánh mỉm cười nói - Ngày tàn của Hỏa Diễm đã đến rồi, bà nên chấp nhận đi.

*****

1 tuần sau, Hàn Dạ Thần vừa xử lý xong công việc ở tập đoàn. Anh lại đến bệnh viện thăm cô như thường lệ. Nói chuyện với cô dù biết cô vẫn chưa tỉnh lại. Anh vừa nắm tay cô vừa nói “Vi Như, em nằm đây cũng đã một tuần rồi đó, anh sắp không chịu nổi nữa rồi!”

- Em mà không tỉnh dậy là anh sẽ yêu người khác cho coi, anh làm thật đó -

Anh cúi trán vào lòng bàn tay cô

Vẫn là sự im lặng quen thuộc.

- Vi Như, em thật sự để anh cưới người khác sao? Hôn lễ của chúng ta anh đã sắp xếp chuẩn bị xong xuôi hết rồi, chỉ còn đợi em tỉnh lại và tha thứ cho anh nữa thôi...

- Vi Như, anh xin lỗi, vì anh mà em phải chịu nhiều đau đớn như vậy, em hãy tỉnh dậy mà đánh anh, mắng anh thế nào cũng được, chỉ cần em nguôi giận.

- Vi Như, em vẫn chưa tha thứ cho anh nên em mới ngủ lâu như vậy đúng không?

- Tỉnh dậy đi vợ ơi, anh sẽ không cưới người khác, cũng sẽ không để em một mình nữa... - Mắt anh phủ một làn hơi nước. - Cuộc sống của anh khi không có em, trống vắng và cô đơn lắm vợ ơi...

Khi một giọt nước mắt của Hàn Dạ Thần rơi xuống tay Mạc Vi Như. Anh giật mình khi thấy ngón tay cô khẽ cử động. Anh vui mừng gọi cho Nghị Phong “Vợ tớ, cô ấy tỉnh lại rồi!!” Vài phút sau, Nghị Phong đi vào phòng bệnh. Anh kiểm tra qua cho cô một lượt rồi nói “Đúng là cô ấy có dấu hiệu tỉnh lại nhưng chưa hoàn toàn là khôi phục được ý thức. Có lẽ tối nay hoặc sáng ngày hôm sau cô ấy mới hoàn toàn tỉnh lại được” Hàn Dạ Thần ỉu xiu cúi gầm mặt xuống, cứ tưởng cô tỉnh lại, làm anh mừng hụt. Nghị Phong có chút buồn cười khi nhìn biểu cảm của Hàn Dạ Thần. Anh nên dùng từ “trẻ con” không nhỉ? Haha... Nghị Phong đang cười bỗng anh chợt thấy khóe mắt của Hàn Dạ Thần còn vương lại giọt nước. Anh nhíu mày, đừng nói là...không chắc không phải đâu, Hắc Dạ thì làm gì có chuyện rơi nước mắt nhỉ? Anh cố xua đi cái ý nghĩ điên khùng này mà đi ra khỏi phòng bệnh.

92. Chương 91

Căn phòng bệnh nhân V.I.P chất đầy các món quà và đồ đạc. Đây là những đồ mà người quen hoặc người thân đến tặng cho Mạc Vi Như. Cô vừa mới tỉnh lại chưa được bao lâu thì số người đến thăm hơn chục người. Lúc đầu Hàn Dạ Thần một tay chăm sóc cho cô, anh giấu nhẹm đi việc cô tỉnh lại với lí do là đỡ phiền nhiễu đến việc nghỉ ngơi của cô. Dù cô đã tha thứ cho anh, hai người cũng đã mặn nồng như xưa nhưng với quyết định này của anh thì cô vẫn phải làm mặt giận dỗi. Hàn Dạ Thần vì sợ cô giận nên anh đành cần rảnh đi nhờ người thông báo. Chỉ sau một tiếng đó thôi mà người đến thăm nườm nượp. Các món quà khác nhau được xếp gọn gàng bên cạnh, từ thuốc bổ cho đến mỹ phẩm.

Hàn Dạ Thần sau khi đuổi người thì anh có chút việc cần ra ngoài. Dù anh không muốn nhưng cô khuyên anh nên đi xem sao thì anh mới đành xa cô...sau khi hôn và sờ khá thỏa mãn. Mạc Vi Như mặt đỏ bừng nhìn anh ra ngoài. Nghe tiếng đóng cửa, cô trằm chằm lên kêu than “Trời ơi, cái tên sắc lang!!!” Giờ trong phòng chỉ còn một mình cô nên cô cũng thấy chán, Mạc Vi Như lấy cuốn sách ngôn tình cất dưới gối ra đọc cho giết thời gian. Mới đọc được gần nửa cuốn truyện thì có tiếng gõ cửa vang lên.

Cô đang cầm cúi vào cuốn truyện nên không ngẩng đầu mà nói “Vào đi” tiếng giày cao gót “cộc... cộc” cùng tiếng phụ nữ ngọt ngào vang lên “Chào chị!” Mạc Vi Như ngẩng đầu lên xem ai, cô ngăn người khi thấy Lancy. Cô bé mặc chiếc áo sơ mi trắng cùng chân váy bò năng động, mái tóc vàng buộc gọn lên xinh xắn. Trông Lancy rất khác so với những lần cô gặp. Mạc Vi Như không biết cô bé này đến đây để làm gì nhưng cô vẫn mỉm cười “Chào em” Lancy không như mọi lần nổi sùng lên, cô bé kéo ghế đến cạnh giường cô và ngồi xuống. Lancy ngồi thẳng lưng, cô có chút căng thẳng, ngón tay xoắn lại vào nhau. Trong ánh mắt nghi hoặc của Mạc Vi Như, Lancy cúi đầu nói “Em xin lỗi!” Mạc Vi Như nhíu mày ngạc nhiên. Cô chưa kịp lên tiếng thì Lancy đã nói tiếp “Em xin lỗi vì đã cư xử không đúng mực với chị trong những lần mà chúng ta gặp nhau...em...em đã đi quá giới hạn của mình, còn khiến chị và anh Thần phải tức giận nhiều lần, em xin lỗi...”

Mạc Vi Như nhìn cô bé đang cúi gầm mặt trước mặt mình, cô mỉm cười “Không sao đâu, chị không giận em” Lancy ngẩng đầu lên nhìn cô, đôi mắt to tròn nhìn thẳng vào mắt cô với vẻ đầy ngạc nhiên “Chị không giận em!?” Mạc Vi Như cầm tay Lancy nắm nhẹ, cô cười nói “Đã có lúc chị giận em nhưng em đã biết nói xin lỗi, chị không còn lí do gì để giận em nữa” Lancy vui vẻ “Thật sao?” Thấy cô gật đầu, Lancy nắm chặt lấy tay cô “Em vui lắm, cảm ơn chị nhiều!”

- Nhưng... không phải em ghét chị sao? Sao lại đến đây nói xin lỗi chị? - Mạc Vi Như nói ra thắc mắc trong lòng, cô ngược lên nhìn Lancy nhưng thấy mặt cô bé hơi ngẩn ra thì cô mới biết mình đã hơi thất thố - À, chị xin lỗi, chị không có ý gì đâu, em đừng hiểu nhầm.

- Hi... - Lancy bỗng phì cười làm cô khó hiểu - Em đã hết ghét chị từ lâu rồi, nhưng nó cũng có lí do, chị muốn nghe em nói không?

- Ukm - Cô gật đầu

- Vậy em sẽ nói từ đầu luôn nhé! À mà không, kể thì đúng hơn... - Lancy háng giọng rồi bắt đầu hỏi tường và kể cho cô nghe - Em đã gặp anh Thần từ bé, qua một lần anh ấy đã giúp anh trai em thoát nạn. Không

biết tại sao khi vừa nhìn thấy anh ấy, em đã có cảm giác bị thu hút rồi. Nghĩ là thích rồi càng về sau lại là yêu, trong quá trình em lớn lên, anh Thần là người mà em luôn nghĩ đến. Mỗi lần anh trai em đi gặp anh ấy, em đều đòi đi theo, nếu không được thì em sẽ lén theo. Chỉ để được nhìn thấy anh ấy.

Lancy liếc nhìn Mạc Vi Như đang chăm chú nghe, không có biểu cảm gì gọi là tức giận nên cô yên tâm kể tiếp

- Anh Thần từ bé đã rất đẹp trai rồi, càng lớn lên anh ấy càng đẹp trai hơn. Em đã lo sợ anh ấy sẽ bị người khác cướp đi. Vì vậy một lần, em đã tự mình đi gặp anh ấy và thổ lộ tình cảm của mình nhưng anh ấy đã lạnh lùng từ chối. Cho dù em là em gái của người bạn anh ấy thì anh ấy vẫn tuyệt tình như cũ. Em không bỏ cuộc mà vẫn luôn nuôi hy vọng trong lòng rằng một ngày anh ấy sẽ chấp nhận em. Em đã âm thầm xử lý những người phụ nữ muốn tiếp cận anh ấy. Nhưng cuối cùng cũng chẳng được gì vì anh ấy không yêu họ, cũng không quan tâm họ. Cho đến khi anh ấy gặp chị...

- Hở? - Mạc Vi Như bất ngờ, chỉ tay vào mình.

- Uhm... chị là một người rất may mắn khi có thể chiếm được trái tim anh ấy. Chị cũng là người duy nhất khiến em thật sự ghen tị và căm hận. Em cũng muốn khiến chị phải thê thảm như mấy cô gái trước kia nhưng hoàn toàn không thể. Vì chị là người anh ấy yêu, là người anh ấy quan tâm nhất trên đời. Em đã không thể làm gì cả, cứ thế tuyệt vọng mà đứng sau.

- Chị... - Mạc Vi Như không nói được lời nào, cô bé Lancy này yêu Thần đến thế, khiến cô cũng có chút thương xót.

- Hì chị nghe em kể hết đã... - Lancy phì cười, chị Như chắc giờ đang rất day dứt đây (ý tốt nha!!)

93. Chương 92

Hàn Dạ Thần tình cờ gặp John ở cửa bệnh viện. Anh đã nghe chuyện của hai người từ Lancy nên cũng tự nhiên bắt chuyện “Lancy đến thăm Vi Như, cậu đến đón nó à?” John ban đầu hơi ngạc nhiên vì vị chủ tịch lừng lẫy của Hàn thị lại bắt chuyện với mình nhưng anh nhanh chóng lấy lại vẻ tự nhiên, hơi cúi người rồi nói “Chào ngài, cô ấy muốn giới thiệu tôi với phu nhân nên gọi tôi đến đây!” Hàn Dạ Thần nghe hai chữ “Phu nhân” mà vui vẻ đi vào bệnh viện “Vây theo tôi!” Hai người đàn ông bước vào bệnh viện, mỗi người mang một vẻ đẹp khác nhau, một vẻ đẹp lai tây còn một vẻ đẹp thuần mực nhưng hoàn hảo hơn cả. Hai người thu hút không ít ánh nhìn của mọi người ở sảnh.

“Haha vậy sao?” “Còn nữa cơ...” Hàn Dạ Thần mở hé cửa ra, anh nghe thấy tiếng nói chuyện riu rít ở bên trong. Khóe miệng cũng nhếch lên, cười cười mở cửa bước vào “Vợ ơi, anh đến rồi!” Hai người phụ nữ trong phòng đành phải tạm gác chuyện lại. Mạc Vi Như bị anh hôn một cái vào má, cô đỏ mặt nhìn sang Lancy và John đang ôm nhau, cô khẽ gắt lên “Có người ở đây mà anh dám...!!” Hàn Dạ Thần cười cười dụi trán vào mái tóc cô “Vợ ơi, anh nhớ em...” Mạc Vi Như nóng mặt đẩy đẩy anh ra.

Lancy đứng bên cạnh bật cười vỗ tay “Thật là một cặp vợ chồng sến súa!” John mỉm cười xoa đầu cô. Mãi mới gỡ được con bạch tuộc kia, Mạc Vi Như thở hắt ra mời hai người ngồi xuống ghế. Hàn Dạ Thần được phân công đi rót nước, sau đó ngồi xoa bóp chân cho cô. Mạc Vi Như không để ý đến anh nữa, cô niềm nở cười với John “Chào anh, tôi là Mạc Vi Như, anh là John bạn trai của Lancy đúng chứ?” John gật đầu. Lancy ôm chặt cánh tay anh “Chúng em sắp cưới nhau rồi, anh ấy là chồng em thì đúng hơn!” John hơi đỏ mặt xoa xoa đầu cô, Lancy nhìn anh cười hì hì. Mạc Vi Như mỉm cười “Chị chúc mừng em nha!”

Lancy liếc sang Hàn Dạ Thần đang chăm chú xoa bóp chân cho vợ. Cô cười gian “Thế anh chị định bao giờ tổ chức hôn lễ à?” Hàn Dạ Thần dừng lại động tác, còn Mạc Vi Như thì hướng mắt nhìn anh. Hàn Dạ Thần vẫn vẻ lạnh lùng cao ngạo nói “Khi nào cô ấy hoàn toàn bình phục hẳn, thì chúng tôi sẽ kết hôn, hai người có thể tới dự hoặc không, tùy vào ý nguyện của cô ấy còn tôi thì tôi chỉ quan tâm vợ mình thôi” rồi lại quay lại công việc chính: xoa bóp chân cho vợ yêu. Mạc Vi Như then quá hóa giận, đánh nhẹ vào tay

anh một cái “Anh nói gì vậy hả?” Lancy và John hơi ngẩn người, Lancy bật cười, đúng là Hàn Dạ Thần, ngoài anh ra thì chẳng có ai có thể nói mấy lời đó như vậy cả.

Hàn Dạ Thần xem đồng hồ đeo tay, anh lên tiếng “Giờ thăm bệnh nhân đã hết, hai người về cho” ý định đuổi người quá rõ ràng. Mạc Vi Như trán ba vạch đen, từ khi cô tỉnh dậy thì Hàn Dạ Thần đã tự mình đặt ra cái quy định này. Cái gì mà thời gian thăm bệnh nhân? Có mà muốn đuổi đi thì có. Lancy và John cũng tự hiểu nên hai người xin cáo lui rồi khoác tay nhau ra về.

Cửa đóng lại, trong căn phòng bệnh rộng lớn chỉ còn hai người. Mạc Vi Như lờm anh “Có cần phải thế không hả?” Hàn Dạ Thần vẻ mặt ngây thơ (khụ khụ) nói “Không có, anh chỉ sợ vợ mệt, sức khỏe của vợ chưa hoàn toàn hồi phục, nên nghỉ ngơi nhiều hơn nha...” Mạc Vi Như cô cảm thấy thật bó tay mà. Thở dài một tiếng, cô đưa tay ra nắm lấy bàn tay anh khẽ gọi “Thần...” Hàn Dạ Thần kéo ghế đến gần cạnh giường cô. Anh để cô tựa đầu vào ngực mình, một tay ôm cô còn tay còn lại thì nắm tay cô. - Khi em bình phục rồi, chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ thật sao?

- Uh, tất nhiên rồi, anh sẽ chuẩn bị hết, còn em chỉ cần đợi làm vợ anh thôi - Hàn Dạ Thần hôn lên trán cô.

- Thần... đây là thật sao? - Cô bỗng hỏi

- Hửm?

- Anh đang ở bên em là thật sao? - Mạc Vi Như sau khi tỉnh lại, cô vẫn lo lắng cho mối quan hệ của hai người.

- Anh xin lỗi, Vi Như - Hàn Dạ Thần ôm chặt cô, giọng anh hơi lạc đi.

- Hứa với em rằng cho dù chuyện gì xảy ra thì anh cũng đừng rời xa em, đừng nói những lời tuyệt tình với em như lúc trước nhé, được không anh? - Mắt cô bỗng nhoe đi, giọng nức lên từng hồi - Một lần đối với em là đau lắm rồi...

- Vợ, anh xin lỗi... - Hàn Dạ Thần nhẹ nhàng hôn lên mắt cô, anh nếm được vị mặn của nước mắt, trong lòng nhói lên từng hồi, anh khẽ nói bên tai cô - Mạc Vi Như, anh hứa với em, bằng cả trái tim của anh.

- Thần, em yêu anh - Cô mỉm cười ngẩng đầu lên, hôn lên môi anh thật nhẹ.

- Vi Như, anh cũng yêu em. - Hàn Dạ Thần dịu dàng nhìn vào mắt cô, anh hôn đáp trả lại.

Nụ hôn nhẹ nhàng dần trở nên nóng bỏng. Mạc Vi Như bị anh hôn đến ngạt thở nhưng cô vẫn không muốn dừng lại, sự ngọt ngào này, cô không muốn bỏ lỡ nó thêm một lần nào nữa. Hàn Dạ Thần môi vẫn hôn cô, tay anh bắt đầu hoạt động. Bàn tay to thô ráp lần xuống vạt áo, xoa eo cô rồi luồn vào trong. Mạc Vi Như giật mình muốn bắt tay anh nhưng Hàn Dạ Thần nhanh tay hơn giữ tay cô lại. Bàn tay xấu xa lần lên phần ngực tròn trịa, nhẹ nhàng xoa nắn. Mạc Vi Như rên rỉ thành tiếng nhưng bị anh nuốt vào hết. Hàn Dạ Thần buông tha cho môi cô, anh hôn xuống cổ, cắn nút để lại dấu hôn đỏ sẫm rồi tiếp đến xương quai xanh của cô. Nhiệt độ trong phòng trở nên nóng nực hơn hẳn, khi anh sắp cởi được chiếc cúc áo cuối cùng của cô thì “Cốc... cốc... cốc”

(Huhu, mik trong sáng...mik trong sáng...mik trong sáng

94. Chương 93

“Cạch” Hàn Dạ Thần từ từ bước vào, theo sau anh là Minh Hạo với khuôn mặt bị bật bầm dập trông rất đáng thương. Mạc Vi Như từ trong WC ra, cô nhìn Hàn Dạ Thần rồi “hứ” một tiếng, không để ý đến anh. Hàn Dạ Thần cười cười muốn đến ôm cô nhưng đành phải dừng lại. Nhìn Minh Hạo với khuôn mặt bị bầm tím, Mạc Vi Như ngạc nhiên vội hỏi “Minh Hạo, mặt anh...?” Minh Hạo cắn môi khóc thầm trong lòng, anh không biết mình đã làm gì sai...huhu vì sao? Chợt thấy dấu hôn đỏ sẫm trên cổ cô, Minh Hạo bừng tỉnh. Không lẽ hai người này...?? Haha hiểu rồi, là anh phá không khí của hai người họ nên Hàn Dạ Thần mới

đánh anh như vậy! Hô hô ra là thế! Anh cười gian nhìn Mạc Vi Như làm cô đỏ bừng mặt, tay vô thức kéo cổ áo cao lên.

- Chỉ bị bầm chút thôi, lỗi là do tôi mà... - Minh Hạo xoa xoa mặt cười nói.

- Đây là Thần đánh anh sao? - Cô liếc sang Hàn Dạ Thần

- Khụ khụ, tôi sai nên cậu ấy đánh tôi là đúng rồi, tôi không trách cậu ấy đâu - Minh Hạo hắng giọng.

- Anh vào đây ngồi đi, để tôi bôi thuốc cho anh, để lâu không tốt đâu - Cô lấy trong tủ ra một tuýp thuốc bôi trị bầm tím.

- Ồ không cần đâu, chút nữa tôi bôi được mà - Cảm nhận được khí lạnh buốt sống lưng. Minh Hạo mồ hôi chảy ròng ròng, anh vội xua tay

- Đừng ngại mà, tôi có sẵn thuốc đây rồi, tôi bôi cho anh sẽ cẩn thận hơn.

- Đây là bệnh viện, có bác sĩ mà, việc gì em phải tự mình bôi cho cậu ta thế hả? - Hàn Dạ Thần nhú mày nói.

- Những việc nhỏ nhặt như vậy không nên để đích thân các bác sĩ phải làm, họ còn có công việc quan trọng hơn. Em làm là được rồi, có gì không được sao? - Mạc Vi Như chậm rãi nói.

- Tất nhiên là không được rồi, nam nữ thụ thụ bất tương thân!! - Hàn Dạ Thần hừ lạnh. (Anh mà cũng nói được câu này?)

- Minh Hạo, kệ anh ấy đi, để tôi bôi thuốc cho anh - Mạc Vi Như không để ý đến anh nữa, cô tiếp tục nói với Minh Hạo.

Minh Hạo nhìn Hàn Dạ Thần đang tức muốn điên lên thì anh muốn bật cười hả hê. Minh Hạo cũng không quan ngại rằng hậu quả mà bản thân sẽ phải gánh chịu. Anh mỉm cười đi đến ngồi xuống ghế “Làm phiền cô rồi” Mạc Vi Như mỉm cười lấy thuốc bôi cho anh “Không có phiền đâu, anh cất công đến thăm tôi rồi lại bị bầm như vậy, tôi cũng thấy có lỗi” cô liếc xéo Hàn Dạ Thần. Anh giận dỗi quay đầu đi. Minh Hạo gật đầu, cảm nhận ngón tay mềm mại nhẹ nhàng bôi thuốc cho mình, anh thấy thật thoải mái. Lớp thuốc mát lạnh khiến anh dễ chịu hơn hẳn. Vì bôi thuốc nên ở khoảng cách khá gần, Mạc Vi Như chăm chú cẩn thận bôi cho anh còn Minh Hạo đã lơ đãng từ khi nào. Gương mặt thanh tú xinh đẹp của cô khiến anh không tự chủ mà nhìn đến say mê. Hai má anh hơi hồng, ánh mắt dịu dàng say mê nhìn cô.

Đang chìm vào khoảng trời tuyệt đẹp này thì “Bốp” Minh Hạo ôm đầu kêu “Á” lên một tiếng. Anh ôm đầu nhảy tung tung vì đau. Mạc Vi Như giật mình, hốt hoảng nhìn Minh Hạo “Anh...anh sao vậy?” Rồi cô nhìn Hàn Dạ Thần đang nhàn nhã đứng trước mặt, cô nhú mày “Sao anh lại đánh anh ấy?” Hàn Dạ Thần hậm hực giậm chân xuống sàn, giọng nói đầy uất ức “Cậu ta dám nhìn em say mê như vậy, anh không chịu nổi nên đã đánh cậu ta đó!! Bây giờ em vì cậu ta mà trách mắng anh sao? Em là người phụ nữ của anh, thử hỏi có thằng đàn ông nào thấy người mình yêu đối xử tốt với người khác mà bình tĩnh nổi không?? Hơn nữa, em giận anh vì chuyện anh hôn em đúng không? Có gì đáng phải giận? Chúng ta là người yêu, sắp tới sẽ kết hôn, em còn vì chuyện vặt vãnh mà giận anh? Sao em không suy nghĩ cho anh một chút đi hả Vi Như!!” Hàn Dạ Thần quay phắt người đi ra ngoài.

Tiếng cửa đóng “Sầm” lại làm hai người ở trong phòng phải giật mình. Minh Hạo trợn mắt nhìn cái cửa có dấu hiệu lung lay, anh run giọng “Cậu... cậu ấy giận... giận thật rồi!?” Mạc Vi Như cúi đầu “Là do tôi...” cô không nên hành xử như vậy, là cô sai thật rồi. Minh Hạo muốn an ủi cô nhưng rồi lại thôi, anh đặt giỏ hoa quả lên bàn rồi cáo từ, trước đó anh nói “Lần đầu tiên tôi thấy cậu ấy tức giận thật đấy, cô phải cố gắng nhé! Cố gắng làm cậu ấy nguôi giận” Mạc Vi Như gật đầu.

Trong phòng chỉ còn mình cô, Mạc Vi Như ra ngoài đi tìm anh. Cô hỏi qua vài người ở hành lang. Hỏi mãi mới biết được anh chạy lên phía tầng thượng. Lên tầng thượng, cô nhìn xung quanh tìm bóng dáng anh. Thấy Hàn Dạ Thần ngồi một chân duỗi một chân co lại, tay chống đầu, hướng mắt nhìn ra ngoài trời. Cô chậm rãi bước đến cách anh một khoảng.

- Thần... - cô khẽ gọi

Hàn Dạ Thần im lặng, anh cũng không quay lại nhìn cô.

- Em xin lỗi... - Cô cúi người nói.

-....

- Em không nên làm như vậy, để anh phải tức giận, để anh phải khó chịu, để anh phải hiểu sai về em...

-....

- Em không biết nên làm gì để anh nguôi giận, em chỉ biết nói xin lỗi anh. Em không bài xích anh hôn em, cũng không bài xích anh đụng em. Xin anh đừng hiểu như vậy. Là em then quá hóa giận, nhất thời không kìm được cảm xúc. Em xin lỗi... - Cô quỳ gối xuống, ôm mặt khóc nức nở - Em không chịu được cảm giác anh không quan tâm em, không để ý đến em nữa. Hức....huhuhu

Hàn Dạ Thần mím môi đứng dậy, chậm rãi bước đến cạnh cô. Anh ôm cô vào lòng vỗ về. Nước mắt cô thấm ướt áo anh, cô ôm chặt anh luôn miệng nói “Xin lỗi...xin lỗi...xin anh đừng giận em mà” Hàn Dạ Thần thở dài, anh mỉm cười nói “Uh không giận, sẽ không giận nữa...” Bỗng cô đẩy nhẹ anh ra, Hàn Dạ Thần còn đang ngạc nhiên thì môi anh bị một vật mềm mại chạm vào. Cô hôn anh!!!

Hàn Dạ Thần chuyển từ thế bị động sang chủ động. Dưới cái nắng nhẹ của mùa thu, hai người hôn nhau nồng nhiệt quên trời quên đất. Với họ lúc này, chỉ có sự ngọt ngào mà thôi.

*****

Mạc Vi Như hồi phục sức khỏe, cô cùng anh đi đăng ký kết hôn. Cầm tờ giấy kết hôn trong tay. Cả hai người đều cảm giác như không thể ngờ được nhất là Hàn Dạ Thần, cuối cùng anh và cô cũng đã kết hôn rồi... Hai người phấn khích nắm tay nhau ra khỏi cục dân chính. Ngồi lên xe, Hàn Dạ Thần hôn lên trán cô, mỉm cười “Chúng ta đã là vợ chồng rồi nhưng anh vẫn nợ em một hôn lễ thật long trọng” Mạc Vi Như nắm tay anh, khẽ lắc đầu “Hôn lễ của chúng ta, em không muốn làm quá cầu kỳ hay long trọng, chỉ cần có anh là được rồi...” Hàn Dạ Thần hôn chụt vào môi cô “Vợ anh đáng yêu quá!” Cô nghe tiếng còi bấm inh ỏi đằng sau liền nói “Chồng à, anh nên chú tâm lái xe đi thôi...” Hàn Dạ Thần cười khởi động xe “Tuân lệnh vợ!”

Vài ngày sau, ở tiệm áo cưới quy mô nhất thành phố A. Mạc Vi Như đang nói chuyện với nhân viên. Hàn Dạ Thần thì đi xem qua từng bộ váy trên gian hàng. Mạc Vi Như nói chuyện với nhân viên xong, cô đi tới chỗ anh “Anh chọn được bộ váy cho em chưa?” Vì Hàn Dạ Thần muốn tự chọn váy cưới cho cô nên Mạc Vi Như đành để anh tự quyết. Hàn Dạ Thần xị mặt “Xem ra anh không chọn được váy cưới cho vợ rồi...” Mạc Vi Như phì cười nhéo má anh “Chồng yêu, đừng từ bỏ như vậy chứ! Anh cứ chọn đi rồi em thử, anh thấy được thì chúng ta chọn” Hàn Dạ Thần suy tư, anh đi lại gian hàng, chọn lựa rồi giờ lên vài bộ váy. Cô gật đầu với cô nhân viên, nhân viên cầm lấy vài bộ váy cưới mà anh đã lấy rồi theo cô vào phòng thay đồ. Hàn Dạ Thần cười nhìn theo cô, sắp được thấy cô mặc váy cưới rồi. Hihihihihhi Hàn Dạ Thần cảm thấy thật mong chờ.

95. Chương 94: Cầu Hôn

Mạc Vi Như thay những bộ váy cưới mà Hàn Dạ Thần chọn. Mỗi lần tấm rèm mở ra, Hàn Dạ Thần đều nhìn cô đến thất thần nhưng rồi anh lại nhú mày không hài lòng mà nhận xét.

“Ngắn quá!”

“Hở quá!”

“Bó người quá!”

“Dây dợ lỏng ngoằn ngoèo quá!”

“...”

Cùng với vô vàn lời nhận xét của anh. Thay hết số đồ mà anh chọn cho Mạc Vi Như xong. Hàn Dạ Thần đá ghế đổ “Rầm” một tiếng, mấy cô nhân viên sợ hãi cúi đầu không dám lên tiếng. Mạc Vi Như cũng giật mình, cô đang định ngăn anh thì lại nghe Hàn Dạ Thần quát lớn “Rốt cuộc chỗ các người là buôn bán đồ

gì vậy hả? Váy cưới gì mà chẳng có cái nào ưa nhìn một chút cả, vợ tôi đẹp như vậy, mặc cái đồng lộn xộn của các người vào, thì còn gì là đẹp!? Cũng may nhan sắc của vợ tôi còn cứu vãn mấy bộ váy của các người. Aish, bực mik quá đi!” Mặt mấy cô nhân viên và Mạc Vi Như ngay lập tức đen lại. Đồ là do anh chọn cho cô mà. Mạc Vi Như mỉm cười xoa giận chồng yêu “Ông xã, anh nói vậy là không được, em thấy bộ nào cũng đẹp mà, chắc là do em mặc không hợp thôi”. Hàn Dạ Thần cầm tay cô “Chúng ta đi chỗ khác thôi”

Lúc này mấy cô nhân viên liền hốt hoảng, khách hàng cao quý như chủ tịch Hàn thị thì làm sao có thể bỏ lỡ. Một cô nhân viên nhanh nhẹn nhanh miệng ngăn lại “Xin đợi chút thưa quý khách, chúng tôi còn một bộ váy cưới nữa nhưng mai mới nhập được về từ Pháp, chúng tôi cũng có hình nữa ạ, mời quý khách xem” cô nhân viên lấy trong quầy ra một tập phai, cô lấy ra một bản thiết kế đã hoàn thành rồi đưa cho Mạc Vi Như. Mạc Vi Như cầm trên tay, cop nhìn bản thiết kế mà phải thốt lên “Wow đẹp quá!” Cô nhân viên thở phào, cô nói tiếp “Đây là bản thiết kế độc nhất vô nhị, do nhà thiết kế danh tiếng nhất ở Pháp thiết kế - Jane” Mạc Vi Như càng thêm hứng thú, nhìn chữ kí ở dưới bản thiết kế là cô đã nhận ra. Cô biết Jane là một người thiết kế nổi tiếng như thế nào, những tác phẩm hoàn hảo và thu hút, mặc được trang phục của cô ấy lên người, dù ở đâu cũng sẽ trở thành tâm điểm. Hàn Dạ Thần nhìn qua bản thiết kế vài giây rồi nhìn gương mặt của Mạc Vi Như, anh gật đầu “Váy mai tôi sẽ đến lấy” cô nhân viên cúi người “Cảm ơn ngài!”

Đi ra khỏi tiệm váy cưới, Hàn Dạ Thần và Mạc Vi Như cùng đi ăn. Vào trong nhà hàng sang trọng, cô thắc mắc khi trong nhà hàng lúc này không hề có khách. Cô hỏi thì Hàn Dạ Thần chỉ cười “Anh bao hết nhà hàng này rồi, hôm nay ở nơi đây, sẽ chỉ có anh và em” cô đỏ mặt theo anh đi vào. Khi đang ngồi chờ gọi món, Mạc Vi Như vào phòng vệ sinh. Hàn Dạ Thần thấy cô đi xa, anh mới lấy trong túi áo ra một chiếc hộp bằng nhung, bàn tay cầm nắm chặt lại. Hôm nay anh sẽ cầu hôn cô! Hàn Dạ Thần cảm thấy thật nôn nóng. Anh lẩm bẩm trong miệng lời cầu hôn đã soạn sẵn. Anh đã thăm hỏi kinh nghiệm tình trường của Minh Hạo, Nam Khánh. Rồi mấy lời cầu hôn và cách thức cầu hôn trên các trang mạng. Đã thử tập nhiều lần nhưng lần này là thật nên Hàn Dạ Thần có phần lo lắng hơn. Anh chợt nhớ đến lời thẳng bạn thân nhất của mình - Minh Hạo

- Nói thế thôi chứ cậu cũng đừng áp dụng - Minh Hạo sau khi thuyết giáo một loạt các phương thức cầu hôn lãng mạn cho Hàn Dạ Thần. Anh cười nói.

- Cậu nói nhiều như vậy, giờ bảo đừng áp dụng là sao? - Hàn Dạ Thần nhú mày.

- Đó là mấy cái cách cũ rích, áp dụng nhiều dù vẫn có công hiệu nhưng nó đã quá quen thuộc với tất cả các cô gái rồi - Minh Hạo nói tiếp - Tổ khuyên cậu nên cầu hôn bằng cách của chính cậu nghĩa là lời cầu hôn thể hiện rõ được cậu là Hàn Dạ Thần.

Hàn Dạ Thần nhìn chằm chằm Minh Hạo. Minh Hạo thở dài, anh đứng dậy đi đi lại lại.

- Để tớ ví dụ cho cậu nhé! Khụ khụ, đầu tiên, Bạc Cận Ngôn trong Hãy nhắm mắt khi anh đến đã cầu hôn với Giản Dao là “Anh yêu em, bằng cả sinh mệnh và trí tuệ của anh” rồi “Em là Kỷ Ưc của anh, và cũng là kỷ ức suốt cuộc đời anh” (Quý Thành Dương - 1cm ánh dương) rồi còn “Tôi hỏi, trái tim em còn đó không? Nếu còn... Nếu còn, tôi muốn lấy nó đi” (Ngải Cảnh Sơ - Cũng chỉ là hạt bụi),... - Vừa nói Minh Hạo vừa diễn nhập tâm, đủ hiểu anh mê phim như thế nào ()

-.... - Hàn Dạ Thần gương mặt không biểu cảm, anh đứng dậy đi ra khỏi phòng, trước đó cò dừng lại ngoái đầu nói với Minh Hạo - Cậu nên tập trung vào những việc có ích hơn là dính mắt vào cái thể loại phim ngôn tình đấy nữa, còn học thuộc lòng nữa chứ!? Haizz, nên bảo Nghị Phong khám cho cậu rồi.

Minh Hạo ngẩn người vài phút rồi hét lớn “Tên đáng ghét kia!!!” Nhưng Hàn Dạ Thần đã đi rồi.

Một lúc sau, Mạc Vi Như trở lại. Thấy anh đang ngồi lẩm bẩm gì đó, cô mỉm cười bước đến “Thần, anh sao vậy?” Hàn Dạ Thần thấy cô, anh khụ khụ vài tiếng, cười dịu dàng “Không có gì” Đồ ăn cũng được mang lên đúng lúc, hai người bắt đầu thưởng thức bữa tối lãng mạn của mình. Tiếng đàn du dương như thổi thức Hàn Dạ Thần, anh hướng mắt về phía xa, nhân lúc cô không để ý mà gật đầu một cái. Rồi Hàn Dạ Thần buông nĩa xuống, anh nói “Vi Như!” Mạc Vi Như ngẩng đầu nhìn anh “Hửm” anh căng thẳng nhìn vào cô, môi bật ra tiếng “Anh...anh có chuyện...muốn nói với em” Mạc Vi Như buông dao nĩa xuống, chống cằm mỉm cười nhìn bộ dạng căng thẳng của anh, cô hí hửng cười đáng yêu “Anh nói đi” Hàn Dạ Thần nhìn cô đến ngẩn người, cô quả thực rất xinh đẹp. Anh lại càng căng thẳng hơn, anh nắm chặt tay, để hộp nhung

vào túi áo rồi đứng dậy, vỗ tay hai cái. Ngay tức khắc, đèn tối lại, tiếng đàn cũng ngưng lại. Mạc Vi Như giật mình nhìn xung quanh “Thần!?”

“Bùm!” Một tiếng nổ lớn ở bên ngoài khiến cô nhìn ra ngoài cửa kính. Những quả pháo hoa rực rỡ nhiều màu phóng lên trời, hiện lên trên bầu trời các dòng chữ “Lấy anh nhé, Mạc Vi Như!” “Anh yêu em hơn cả sinh mệnh của mình” “Hãy ở bên anh” cô còn đang xúc động thì tiếng đàn vang lên lần nữa, ánh đèn rực sáng. Cô nhìn về phía Hàn Dạ Thần. Anh mặc bộ vest đen lịch lãm, trên tay ôm bó hoa hồng 99 bông. Gương mặt đẹp hoàn hảo lúc này dịu dàng và đầy mê hoặc, mái tóc đen của anh lay theo gió nhẹ đi vào tim cô. Mạc Vi Như bụm miệng lại, cô nhìn anh từng bước đi đến mình. Hàn Dạ Thần đưa bó hoa cho cô, mỉm cười “Tặng em!” Mạc Vi Như nhận lấy bó hoa, mắt cô đã nhòa đi từ lúc nào. Anh nói “Vi Như, anh tặng em 99 bông hồng, không phải là 100 vì em là bông hồng thứ 100 duy nhất trong tim anh” Hàn Dạ Thần ngồi quỳ một chân xuống, Mạc Vi Như bất ngờ, anh thế mà lại hạ mình như vậy, cô nghe anh nói tiếp “Anh tuy không phải là người đàn ông hoàn hảo nhất trên đời nhưng anh sẽ mang lại hạnh phúc trọn đời cho em. Anh chưa thể hứa được điều gì nhưng anh có thể chắc chắn với em rằng anh yêu em và anh sẽ mãi mãi bên em không xa lìa, cùng em trải qua những thăng trầm trong cuộc sống, dang rộng đôi tay bảo vệ em. Kết hôn với anh nhé! Mạc Vi Như” Hàn Dạ Thần lấy trong túi áo ra chiếc hộp nhung hình vuông đỏ kia, anh mở ra. Chiếc nhẫn lấp lánh rực rỡ dưới ánh đèn. Mạc Vi Như xúc động không thốt nên lời, cô bật khóc. Hàn Dạ Thần lúng túng, anh giữ bình tĩnh mà chờ đợi cái gật đầu từ cô. Mạc Vi Như gật đầu trong nước mắt hạnh phúc.

Hàn Dạ Thần vui mừng đeo nhẫn vào tay cô. Anh ôm chặt cô vào lòng, luôn miệng nói “Anh yêu em” Mạc Vi Như mỉm cười hạnh phúc “Em cũng yêu anh” hai người trao nhau nụ hôn ngọt ngào trong tiếng vỗ tay của những người sắp xếp và thân thiết. Nam Khánh, Minh Hạo, Nghị Phong, Tử Âu, Phó Ninh, Lancy và John. Minh Hạo chấm chấm nước mắt “Tuyệt vời, tuyệt vời quá bạn tôi!” Phó Ninh liếc anh một cái rồi nói “Đồ đàn bà!” Dù cô cũng đang rưng rưng nước mắt. Minh Hạo hừ lạnh không nói gì. Nam Khánh, Nghị Phong và Tử Âu mỉm cười hài lòng. Lancy và John vui vẻ chúc mừng. Cuối cùng họ cũng được thấy tình yêu tuyệt vời như thế nào!

96. Chương 95: Hôn Lễ

Ngày hôm sau, Hàn Dạ Thần đưa Mạc Vi Như đi đến cửa hàng váy cưới. Như đã hẹn, bộ váy của nhà thiết kế nổi tiếng của Pháp - Jane. Mạc Vi Như đi thay đồ còn Hàn Dạ Thần ngồi chờ. Anh gõ gõ mặt bàn chờ đợi, lòng vẫn còn dư vị hạnh phúc tối qua.

“Xoạt” “Wow” - tiếng rèm mở ra và tiếng thốt lên đầy bất ngờ của các nhân viên

Mạc Vi Như mặc bộ váy cưới, thiết kế bó sát làm lộ đường cong chữ S đầy quyến rũ, đi trên đôi giày cao gót 8 phân màu trắng thủy tinh có quai đính đá lấp lánh. Mái tóc đen mượt được búi lên, vài lọn tóc uốn nhẹ thả xuống một bên. Cô trang điểm nhẹ nhàng kiểu cô dâu, nét mặt rạng rỡ ngắm nhìn anh. Hàn Dạ Thần nhìn cô đến ngẩn người, tờ báo trên tay anh rơi xuống sàn. Mạc Vi Như bị anh nhìn đến đỏ mặt, cô cười nhẹ “Thần, em mặc có đẹp không?” Hàn Dạ Thần gật gật đầu, anh vẫn bộ mặt ngẩn ngơ đấy. Trông đáng yêu hết sức! Mạc Vi Như bụm miệng cười, cô để hai cô nhân viên đỡ cô bước xuống bậc thềm. Cô bước đến gần anh, cười cười nheo má anh một cái “Mê lắm hả?” Hàn Dạ Thần hơi đỏ mặt, anh quay đầu sang một bên khẽ “Uhm...” một tiếng.

Nhân viên ở đây ai nhìn cũng đều ngưỡng mộ Mạc Vi Như. Người đàn ông hoàng kim kia lại thuộc về cô, không ngưỡng mộ sao được. Hàn Dạ Thần nâng bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo của cô lên, anh nhìn ngón áp út đang đeo nhẫn của cô, khẽ cúi người hôn nhẹ xuống. Mạc Vi Như một hồi rung động, cô mỉm cười. Hàn Dạ Thần nói với nhân viên “Chúng tôi lấy bộ váy này!” Cô nhân viên vui mừng gật đầu, cuối cùng cũng làm hài lòng vị khách quý này, bọn họ mà để vượt mất thì chắc chắn sẽ bị quản lý hỏi tội. Mất việc như chơi!

Hàn Dạ Thần thanh toán xong, một tay xách túi một tay nắm tay cô. Hai người lên xe đi về Hàn gia. Trước

đó hai người đi thăm ba Mạc, ba Mạc vẫn nằm đấy, không có dấu hiệu gì cho thấy là tỉnh lại. Mạc Vi Như u sầu nắm tay ba Mạc, Hàn Dạ Thần vòng tay để cô dựa vào ngực mình.

- Ba ơi, con và Thần sắp kết hôn rồi, ba phải tỉnh lại để dắt tay con vào lễ đường chứ! Chẳng phải ba đã nói, được nhìn thấy con kết hôn, hạnh phúc trong bộ váy cưới trắng tinh khôi, được tận tay giao con cho người con yêu là niềm hạnh phúc của ba hay sao? Mẹ đã rời xa con mà đi rồi, con chỉ còn mỗi ba thôi... - Mạc Vi Như bật khóc.

Hàn Dạ Thần chỉ biết ôm cô thật chặt, cùng cô cảm nhận nỗi đau này. Hàn Dạ Thần thủ thủ bên tai cô “Em còn có anh mà, đừng khóc nữa...”

*****

Nghị Phong từ bệnh viện đi ra, anh đứng dựa vào tường, liên tục giơ đồng hồ xem như đang chờ đợi ai đó. Gần một tiếng sau, một cô gái mặc áo thun trắng quần bò dài bó chân đơn giản, đi giày chạy đến trước mặt Nghị Phong. Cô gái liên tục cúi đầu xin lỗi “Xin lỗi anh, tôi có chút việc nên đến muộn, để anh phải chờ rồi” Nghị Phong nhú mày nhìn cô gái trước mặt. Anh chỉ có nhận xét hai chữ: lười thôi! “Tác phong chậm chạp như cô mà cũng được làm việc ở đây sao?” Cô gái trợn mắt nhìn anh, cô nhú mày “Anh nói vậy là sao?” Nghị Phong không trả lời, anh đi thẳng vào trong bệnh viện. Cô gái vội vàng chạy theo “Này, đợi tôi với!!”

Kim Hy đuổi được theo Nghị Phong thì cô cũng hết sức rồi. Một mình ngồi gục xuống sàn, dựa vào tường. Cô nhìn bóng dáng cao lớn kia đang thản nhiên bước đi ngày một xa, tức giận đập đập xuống sàn, tóc tai bù xù, mặt tái nhợt đầy mồ hôi. Mấy vị bác sĩ, y tá cùng bệnh nhân đi ngang qua phải ngoảnh nhìn. Một cô bác sĩ khá trẻ đi đến hỏi “Cô gì ơi, cô có bị sao không vậy?” Kim Hy hậm hực đứng dậy, nói “Tôi không sao” rồi chạy theo Nghị Phong.

Trước đó vài ngày...

Nghị Phong ngồi trong phòng riêng, nói chuyện với viện trưởng. Cô gái ban nãy tên Kim Hy, là bác sĩ ở một bệnh viện khác chuyển công tác đến, được giao làm trợ lý cho anh. Nghị Phong lật lí lịch của Kim Hy xem xét, cô gái này cũng có vào chiến tích đáng nể ở bệnh viện cũ. Trình độ y học của cô làm trợ lý anh cũng có thể chấp nhận được. Viện trưởng bày bộ dáng cầu xin “Bác sĩ Nghị, tôi biết cậu thích làm việc độc lập nhưng mà cậu cũng nên giúp tôi, cả bệnh viện ai cũng đã có người thực tập rồi, còn mỗi cậu thôi...” thấy anh im lặng, ông viện trưởng nói tiếp “Cô ấy cũng rất có tài, y thuật cũng giỏi lắm! Cậu chắc chắn sẽ hài lòng” Nghị Phong suy nghĩ một hồi rồi cũng gật đầu “Tôi đồng ý, nhưng tùy vào cô ta có đáng để tôi đồng ý hay không!” Ông viện trưởng vui vẻ gật gù “Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu!!”

Kim Hy vào phòng khám của Nghị Phong, đang đang ngồi làm việc. Về ngoài tuần tú lịch lâm nam tính đó khiến cô bỗng thấy vài phần mê hoặc. Nghị Phong nghe tiếng cửa, biết cô vào nên anh bỏ tập bệnh án xuống bàn. Đưa cho cô một tập tài liệu. Kim Hy bước đến nhận lấy, cô đọc qua một hồi, nhú mày nhìn anh hỏi “Tôi phải kiểm tra!?” Nghị Phong gật đầu, gương mặt lạnh lùng giọng nói lại càng lạnh hơn “Đừng nghĩ tôi giống như mấy tên bác sĩ khác, làm trợ lý của tôi, khả năng cũng phải đủ”

Kim Hy nắm chặt tay lại, cô cố giữ bình tĩnh. Kim Hy gật đầu “Được”

*****

Tiếng nhạc du dương vang khắp đại sảnh. Hôn lễ giữa chú rể là vị chủ tịch lòng danh Hàn thị - Hàn Dạ Thần và cô dâu người chưa từng xuất hiện trước công chúng - Mạc Vi Như. Người được mời đến là những người thân quen, cũng có một vài đối tác làm ăn của Hàn thị đến chúc mừng. Nhất là sự xuất hiện của tổng giám đốc Nhất thị - Nhất Hàn người từng là đối thủ trên thương trường của Hàn Dạ Thần. Còn có sự xuất hiện của chủ tịch Phong thị - Phong Gia Khải người từng là đối thủ trong tình trường của Hàn Dạ Thần. Vì thế hôn lễ này trở nên nóng hơn bao giờ hết.

Mạc Vi Như đã thay váy cưới và đang trang điểm làm tóc bên trong phòng. Phó Ninh là phù dâu của cô nên cũng ở cùng cô. Phó Ninh nhìn Mạc Vi Như than thở “Chị Như, sao tên Minh Hạo chết tiệt kia lại là phù rể? Em nhớ là ngoài tên đó ra còn có mấy người bạn của chủ tịch nữa mà” Mạc Vi Như mỉm cười “Anh ấy là bạn thân nhất của Thần nên làm phù rể là đúng rồi, với lại anh ấy không có xấu xa như em nghĩ đâu. Không hiểu thế nào mà từ lúc chị đi làm đến giờ, em cứ nói xấu anh ấy hoài” Phó Ninh bĩu môi “Đó là chị chưa biết thôi, em là em không chịu được”

“Xong rồi thưa phu nhân” - thợ trang điểm và làm tóc nói. Mạc Vi Như nhìn mình trong gương, cô có chút bất ngờ, trông cô đẹp quá! (>.<) phó=“” ninh=“” ngồi=“” bên=“” cạnh=“” trầm=“” trồ=“” “wow,=“” chị=“” như,=“” chị=“” đúng=“” thật=“” là=“” mỹ=“” nhân=“” mà,=“” cô=“” dâu=“” đẹp=“” nhất=“” đây=“” rồi!=“” chẳng=“” trách=“” chủ=“” tịch=“” lạnh=“” lòng=“” lại=“” say=“” đắm=“” chị=“” như=“” thể!=“” em=“” nhìn=“” còn=“” mê=“” nữa=“” là...=“” mạc=“” vi=“” như=“” đỏ=“” mặt=“” “nói=“” linh=“” tinh!=“” cô=“” dâu=“” nào=“” mà=“” chẳng=“” đẹp=“” nhất=“” trong=“” ngày=“” cưới=“” phó=“” ninh=“” cười=“” hì=“” hì.=“”>

“Cạch” “Vợ yêu ơi...” Hàn Dạ Thần âu phục đen của chú rể. Vẻ đẹp trai hoàn hảo đến nỗi làm cho những giống cái trong phòng phải thềm thuồng. Mạc Vi Như quay ra “Chồng...” Hàn Dạ Thần ngẩn người một hồi rồi chạy đến ôm cô, thủ thỉ bên tai cô “Vợ ơi, em đẹp quá!” Mạc Vi Như cười khúc khích nhéo má anh “Đéo miệng!!” Hàn Dạ Thần làm bộ xì mặt, giọng đáng thương “Vợ không thấy chồng cũng đẹp sao? Hay là vợ thấy chồng không còn không xứng với vợ nữa...!” Phó Ninh trở mặt nhìn, chủ tịch ơi là chủ tịch...ngài dâu rồi? Mạc Vi Như vuốt má anh “Chồng em đẹp trai lắm! Em rất hạnh diện!” Hàn Dạ Thần cười cúi xuống hôn vào má cô “Vây là chồng yên tâm rồi!”

Phó Ninh đang cảm giác mình lạc vào chốn mộng ảo thì vai cô bị đập đập làm bừng tỉnh. Cô không cần nhìn cũng biết là ai. Khẽ lườm Minh Hạo “Anh lại lên cơn hả?” Minh Hạo cười cười “No no, tôi chỉ giúp cô bừng tỉnh thôi, cô ngất hai người kia lâu như thế, nếu ai khác nhìn vào sẽ tưởng cô có ý nghĩ xấu muốn chia cắt họ đấy” Phó Ninh gờ chân muốn giẫm gót vào giày Minh Hạo nhưng anh nhanh chóng tránh được, Minh Hạo hả hê chế nhạo cô “Phù dâu mà bạo lực như vậy thật làm xấu hổ cô dâu mà, tôi nhắc thêm nữa là, cô cố gắng kiềm chế cái bản tính hung dữ này đi nhé! Đừng có đến lúc trao nhẫn lại đi phá!” Phó Ninh trợn mắt nhìn anh, cô hét lớn “Minh Hạo!!!” rồi đuổi theo.

Hàn Dạ Thần nhíu mày “Thật ồn ào!” Mạc Vi Như mỉm cười. Lúc này Nam Khánh bước vào “Hai người còn định tâm tình đến bao giờ, đến giờ rồi đó” hai người nhìn nhau gật đầu.

“Tèn...tèn...tèn...tèn” - tiếng nhạc hôn lễ quen thuộc vang lên. Tầm thắm trắng trải dài từ cửa cho đến phần bục. Hàn Dạ Thần đứng đó, đôi mắt chim ưng sắc lạnh giờ trở nên ôn nhu hướng về phía cửa. Trong sự mong chờ của các quan khách. Cánh cửa lớn mở ra, Mạc Vi Như đầu trùm khăn voan trắng mỏng của cô dâu, cô ôm bó hoa hồng trắng, nhẹ nhàng bước từng bước vào lễ đường. Theo sau cô là phù dâu Phó Ninh cùng các bé phù dâu nhỏ tung cánh hoa hồng.

Thời điểm cô bước vào là lúc mà mọi người phải trầm trồ. Cô dâu quả thực là một mỹ nhân, có thể sánh đôi với Hàn chủ tịch uy danh lừng lẫy. Họ nhìn gương mặt hạnh phúc của chú rể là có thể biết được, Hàn Dạ Thần yêu cô dâu này như thế nào, thật đáng ngưỡng mộ.

Hàn Dạ Thần nắm lấy tay cô đỡ cô lên bậc thềm cùng mình. Hai người đứng đối diện nhau. Chủ hôn bắt đầu nói “Chú rể có thể vén khăn voan của cô dâu lên” Hàn Dạ Thần vén tấm khăn voan lên. Gương mặt xinh đẹp rạng rỡ của cô được lộ rõ. Những người chưa biết cô đều phải càng thêm bất ngờ. Cô dâu đẹp quá sức tưởng tượng. Chủ hôn đang định đọc lời tuyên thệ như đã định nhưng Hàn Dạ Thần lạnh lùng cắt ngang ông ta “Vào chuyện chính luôn đi!” Chủ hôn khụ khụ vài tiếng rồi nói “Chú rể Hàn Dạ Thần, con có đồng ý lấy cô dâu Mạc Vi Như làm vợ hay không?” Hàn Dạ Thần giọng chắc nịch “Đồng ý” chủ hôn lại quay sang Mạc Vi Như “Cô dâu Mạc Vi Như, con có đồng ý lấy chú rể Hàn Dạ Thần làm chồng không?” Mạc Vi Như mỉm cười “Con đồng ý”

Chủ hôn định nói câu “Có ai phản đối cuộc hôn nhân này không?” Nhưng ông ta cũng cảm thấy quá là thừa thãi, ai to gan dám phản đối cuộc hôn nhân của Hàn chủ tịch? Chỉ có kẻ ngu ngốc thôi! Chủ hôn nói tiếp “Hai con có thể trao nhẫn cho nhau” hai người nhẹ nhàng trao nhẫn cho nhau. Cặp nhẫn lóe sáng như chứng định cho tình yêu vĩnh cửu của hai người. Chủ hôn hào hứng nói “Hai con đã chính thức trở thành vợ chồng, chú rể có thể hôn cô dâu” chưa nói xong câu. Hàn Dạ Thần đã thực hiện luôn. Anh cúi xuống hôn cô. Nụ hôn ngọt ngào đầy hạnh phúc trong tiếng vỗ tay rầm rộ và tiếng chúc mừng.

Nụ hôn này, còn đáng quý hơn cả vì nó chính là một lời thề ước, bên nhau trọn đời của Hàn Dạ Thần và Mạc Vi Như...

Chưa muốn hết đâu...

97. Chương 96: Kết Thúc

Sau hôn lễ hoành tráng và đêm tân hôn ngọt ngào, Hàn Dạ Thần và Mạc Vi Như cùng nhau đi hưởng tuần trăng mật lãng mạn là chuyến đi vòng quanh thế giới, chú trọng những nơi lãng mạn nhất.

Chuyện tập đoàn được giao cho Minh Hạo quản lý, chuyện Hắc Dạ thì giao cho Tử Âu. Nam Khánh trở lại nghiệp diễn với hai bộ phim bom tấn mới. Nghị Phong ở bệnh viện, vừa làm việc vừa huấn luyện cô trợ lý mới - Kim Hy. Mọi chuyện dường như vẫn diễn ra như bình thường, không có gì thay đổi nhiều chỉ là... bên cạnh mỗi người đều xuất hiện một cô gái.

Cô gái bám lấy Tử Âu tên Khả Khả, như đã nói lúc trước là trong một lần gặp nạn. Gia đình cô được anh cứu giúp, từ đó đem lòng yêu anh. Tử Âu bị cô bám đến thành quen rồi không để ý nữa, dù có vài phần bài xích nhưng anh không còn đuổi cô đi như trước nữa. Khả Khả lấy đó làm vui mừng.

Phó Ninh được chuyển chức thành trợ lý của Minh Hạo luôn. Dù không cam tâm nhưng lệnh là lệnh, cô không thể tránh khỏi. Hai người vẫn đấu đá nhau, cãi nhau chỉ chóc nhưng trong công việc thì lại rất nghiêm túc. Từ lúc nào đó, Minh Hạo đã quen làm việc với cô, và họ cũng thường có những lúc vui vẻ yên bình.

Nghị Phong độc lập giờ có thêm một cô trợ lý tên Kim Hy ở bên, không thấy quen thật! Cô trợ lý này, đúng là ấn tượng ban đầu của anh là cô lôi thôi và không giống phụ nữ chút nào. Nhưng qua thời gian tiếp xúc, Nghị Phong biết cô thật sự là có tài, điều đó ít nhiều khiến anh hài lòng hơn.

Nam Khánh là một ảnh đế nên người xứng với anh cũng phải tầm cỡ ảnh hậu và sao hạng A. Dù hiện tại chưa có dự định yêu đương gì, chỉ muốn lo cho sự nghiệp nhưng do người bạn thân cùng tuổi là Hàn Dạ Thần lại cưới trước anh làm anh không cam lòng nên Nam Khánh cũng bắt đầu tìm nửa kia của mình.

(Về Nam Khánh thì mik chưa nói về người phụ nữ trong tương lai của anh ấy nhé!)

Thế Hải vì cô kết hôn mà buồn một thời gian. Tình yêu cứ thế mất đi, Thế Hải buồn bã. Anh cần thời gian thích ứng được cảm giác này. Và cố gắng đối với cô là tình cảm anh em thân thiết còn trái tim thì chỉ cần ích kỷ lưu giữ hình bóng cô thôi. Khi được Lê Đình tỏ tình, anh từ chối nhưng cô vẫn không buông tha, bám lấy anh hàng ngày. Thế Hải có chút phiền, anh không muốn trong thời gian ngắn như vậy, người phụ nữ khác lại đòi thay thế cô. Vì vậy anh vẫn bình thường như trước, chờ đợi cho trái tim anh thật sự quên đi được tình cảm nam nữ đối với Mạc Vi Như. Và anh tin rằng khi đó, anh có thể đủ dũng cảm đón nhận một tình yêu mới từ một người phụ nữ khác.

*****

Tại đất nước Pháp lãng mạn, Hàn Dạ Thần và Mạc Vi Như ở trong khách sạn 5 sao nổi tiếng. Sau trận hoan ái nhệch thổ 3 ngày ba đêm không xuống giường. Mạc Vi Như uất hận âm ức không thôi. Mới đặt chân đến nước Pháp này, chưa kịp đi tham quan cảnh sắc bên ngoài thì cô đã bị anh giam trên giường lăn qua lộn lại cũng hết 3 ngày (Anh Thần cầm thú >.<) trong="" lúc="" hàn="" dạ="" thần="" đi="" tắm,="" mạc="" vi="" như="" chống="" người="" găng="" gượng="" dậy,="" người="" cô="" không="" còn="" chút="" sức="" lực,="" hai="" chân="" mềm="" nhũn.="" mạc="" vi="" như="" găng="" mãi="" không="" bước="" được="" bước="" nào,="" cô="" bị="" ngã="" xuống="" thảm,="" may="" mà="" còn="" quần="" chần.="" mạc="" vi="" như="" hét="" lên="" một="" tiếng="" “hàn="" dạ="" thần!!j="">

Trong phòng tắm, Hàn Dạ Thần nghe tiếng động, có tiếng cô ngã xuống sàn nhà. Anh lo lắng tắt nước, quần khăn quanh hông bước ra khỏi phòng tắm. Thấy cô vô lực nằm trên thảm, anh có phần thấy nhẹ nhõm vì sàn còn có lót thảm mềm mại, không cô mà ngã đau thì anh sao chịu nổi. Hàn Dạ Thần đến bế cô dậy, nhẹ nhàng đặt cô lên giường. Nhìn đôi mắt uất hận của cô có chút tội lỗi. Anh quỳ một chân xuống, ngẩng đầu lên đáng thương nói “Vợ...” Mạc Vi Như hừ lạnh quay đầu đi. Hàn Dạ Thần cầm hai tay cô “Vợ ơi, lỗi không hoàn toàn là do anh, lỗi là do em quá đẹp, quá nóng bỏng, quá mê hoặc khiến anh không thể kiềm chế được, anh...” anh chưa nói xong cô đã cắt ngang “Tên đại sói lang kia, anh còn dám nói vậy hả? Tên đại biến thái nhà anh, tôi quyết không tha thứ!” Cô gạt tay anh ra, quần chần khó nhọc bước vào phòng tắm.

Cô giận rồi...Hàn Dạ Thần biết lỗi đi mặc quần áo, buồn buồn ngồi đợi cô ra. Được vài phút, nghĩ đến cô một thân một mồi, anh lại lo lắng. Cô có bị ngất không? Cô có thể tự tắm được không? Cô có bị ngã không? Không chịu nổi, anh đi thẳng vào phòng tắm. Mạc Vi Như ngâm mình trong bồn tắm đầy bọt,

nhắm mắt thư giãn. Anh thở phào. Nghe tiếng cửa mở, cô nhú mào mở mắt ra. Quả nhiên con sói đói kia chưa buông tha ý định ăn cô, tự nhiên đi vào như vậy! Mạc Vi Như ngồi dậy “Tên sói kia, anh vào đây làm gì hả?” Hàn Dạ Thần cũng không có ý trêu chọc cô nữa, anh thành thật nói “Vợ, không phải như em nghĩ đâu, anh là lo thân thể em mệt mỏi, đi không vững có thể bị ngã, anh lo quá nên mới vào...” Mạc Vi Như nghe anh nói, cơn giận cũng nguôi ngoai đi một nửa, tên sói dẻo miệng này khiến cô không thể giận lâu được mà. Cô nguyền anh một cái “Còn không mau ra ngoài để em tắm” Hàn Dạ Thần cũng định ra nhưng nghĩ gì đó, anh lại cười “Vợ ơi, để anh tắm cho em nhé!” Mạc Vi Như đỏ mặt “Không cần!” Hàn Dạ Thần mặt dày “Anh hứa không đụng đến em nữa, được không?” Mạc Vi Như nghĩ nghĩ rồi cũng đành đồng ý. Tên sói mặt dày này, nếu mà không đồng ý thì còn lâu mới đuổi được. Hàn Dạ Thần hôn hờ đi đến tắm cho vợ yêu. Bàn tay lớn xoa bóp vai lưng cho cô thoải mái, cảm giác mềm mại mượt mà ở tay làm anh thấy nóng người. Hàn Dạ Thần cố kìm nén ham muốn, anh cẩn thận tắm rửa cho cô. Nhưng nhiều lúc cũng có hành động không chính trực khiến Mạc Vi Như phải lườm anh vài cái. Tắm ở sau lưng còn có thể kiềm chế nhưng tắm ở trước thì... phần ngực nở nang mềm mại tràn ngập dấu hôn mờ mờ mê hoặc anh không thôi. Đôi tay bắt đầu hành động quá phận, từ ngực rồi lần xuống dưới. Mạc Vi Như rên lên một tiếng, cô hét lên “Biến thái!” Rồi bắt lấy tay anh nhưng lúc này thổ trắng đã bị sói xam hoàn toàn chế ngự.

Hàn Dạ Thần cúi đầu hôn cô, để nước chảy ướt hết cả hai người, một cuộc hoan ái nóng bỏng diễn ra đốt mắt người nhìn. Trong phòng tắm lúc này chỉ còn tiếng rên rỉ và tiếng gầm đầy mạnh mẽ. Mạc Vi Như thì sẽ không bao giờ được mùi lông với tên sói xam này nữa.

*****

Để đỡ cô hết giận, Hàn Dạ Thần đưa cô đi chơi khắp Pari. Cùng tạo nên những kỷ niệm đẹp đầy lãng mạn. Đứng trên cầu gần biển ngắm hoàng hôn, Mạc Vi Như đã hết giận từ bao giờ, cô thoải mái dựa đầu vào ngực anh. Hàn Dạ Thần vuốt tóc cô, anh đang cùng cô xem từng bức hình trong máy ảnh đã chụp được. Khoảnh khắc nào họ cũng có nhau. Mạc Vi Như càng nhìn càng thích, cô có cảm giác như mình đang chìm trong một giấc mơ ngọt ngào.

- Thần... - Cô khẽ gọi

- Hửm

- Chúng ta sẽ mãi như vậy nhé!

- Uh tất nhiên rồi - Anh nhú mào nói - Em lại bắt đầu suy nghĩ linh tinh rồi.

- Em xin lỗi... - Cô mỉm cười hôn chụt vào môi anh, nghĩ đến gì đó cô hỏi - Chồng ơi, vì sao trong hàng ngàn cô gái ngoài kia anh lại yêu em vậy?

- Hừm...anh cũng đang nghĩ đây - Hàn Dạ Thần chọc cô.

- Anh nói đi... - Cô làm nũng.

- Anh nói anh yêu em từ cái nhìn đầu tiên thì em có tin không? - Hàn Dạ Thần đặt cằm lên đỉnh đầu cô, ôm chặt cô trong vòng tay của mình.

- Người băng lãnh như anh mà cũng biết yêu từ cái nhìn đầu tiên sao? - Cô ngạc nhiên.

- Em đang chọc anh đó hả? - Cô đúng là phá mất bầu không khí lãng mạn mà, Hàn Dạ Thần nghĩ.

- Không có nha, rồi sao nữa, anh nói tiếp đi.

- Từ lần đầu anh gặp em, anh đã yêu em rồi. Em là một cô gái không phải hoàn mỹ nhất nhưng lại là cô gái anh yêu nhất trên đời.

Mạc Vi Như đỏ mặt, cô mỉm cười hạnh phúc vòng tay ôm chặt anh hơn.

- Em lương thiện, tốt bụng, chân thật, là người khiến anh hiểu được rằng cuộc đời anh không phải chỉ có bóng tối mà còn có một ánh sáng rực rỡ chỉ là chưa xuất hiện. Em chính là ánh sáng đó. Em là người lấy đi những lần đầu tiên của anh. Từ sự ảm áp, cử chỉ dè dặt đến thân thể anh. - Hàn Dạ Thần cười.

- Em có nên tự hào không đây... - Cô ngẩng mặt cọ mũi vào cằm anh.

- Tất nhiên là có rồi, có được người đàn ông hoàn mỹ như anh, không tự hào sao được - Anh nhéo mũi cô.
- Người đàn ông hoàn mỹ đâu phải chỉ có một mình anh thôi đâu... - Mạc Vi Như nói nhỏ
- Em nói cái gì? - Hàn Dạ Thần nhíu mày.
- Không có, không có - Cô vội xua tay nói.
- Vợ yêu, em lại muốn ở trên giường nữa rồi - Hàn Dạ Thần cười gian.
- Chồng ơi, em mệt lắm rồi...
- Em sẽ không thể tìm được người đàn ông hoàn mỹ thứ hai đâu bởi vì... - Anh thổi khí bên tai cô - Vợ à, em chỉ có thể ở bên cạnh anh.
- Chồng... - Bị anh bỗng lên như công chúa, Mạc Vi Như hốt hoảng ôm cổ anh, cô khóc thầm trong lòng. Cô không muốn ở trên giường nữa đâu.

Một ánh nắng đỏ rực rỡ đổ xuống hai người, cô phấn khích chỉ chỉ ra ngoài biển “Chồng ơi, hoàng hôn đẹp quá” ánh sáng lung linh rực chiếu trên mặt biển. Hàn Dạ Thần đứng yên bỗng cô để cô ngắm nhìn hoàng hôn. Anh nhìn nụ cười rạng rỡ đầy hạnh phúc của cô, đây là nụ cười mà anh mong ước có được. Bây giờ anh có thể tự tin rằng chỉ có anh mới là người đem nụ cười này đến cho cô. Hàn Dạ Thần cúi đầu hôn cô. Mạc Vi Như ban đầu hơi ngẩn người nhưng cũng đáp lại anh. Nụ hôn ngọt ngào của cặp vợ chồng dưới ánh hoàng hôn thật rực rỡ và đẹp tuyệt vời.

98. Ngoại Truyện 1: Mang Thai

5 tháng sau tuần trăng mật dài, Hàn Dạ Thần cùng Mạc Vi Như trở về thành phố A. Vừa xuống sân bay, hội bạn thân anh em của Hàn Dạ Thần và hai người Lancy và Phó Ninh cùng đến đón.

- Chà...đúng là đi tuần trăng mật về có khác, trông xung quanh hai người màu hồng bay tứ phía - Minh Hạo trêu chọc
- Xung quanh tớ và vợ lúc nào chẳng có màu hồng, không phải ghen tị đâu - Hàn Dạ Thần ôm eo cô nói.
- Hừ... - Minh Hạo hừ lạnh.
- Cảm ơn mọi người đã tới đón chúng tôi nha! - Mạc Vi Như vừa ôm Lancy và Phó Ninh vừa nói
- Tiện thể mọi người đến Hàn gia luôn đi, chúng ta sẽ tổ chức tiệc coi như sau 5 tháng tụ họp, mọi người thấy được không? - Mạc Vi Như ra ý kiến.

Mọi người nhìn nhau gật đầu đồng thanh “Được” Cô quay ra phía Hàn Dạ Thần “Anh thấy được không?” Hàn Dạ Thần cưng chiều vuốt tóc cô “Tất nhiên là được rồi vợ yêu” Minh Hạo làm trò “Oe oe” bị Hàn Dạ Thần lườm đến chảy mặt mới cười hi hi quay đi.

Mọi người lên xe đi đến Hàn gia. Đối với Phó Ninh, lần đầu được đi siêu xe, được đến nhà của chủ tịch cao tại thượng là một điều không tưởng. Thấy dáng vẻ ngơ ngác của Phó Ninh, Minh Hạo bật cười trêu chọc “Lần đầu được thấy nhỉ?” Phó Ninh hừ lạnh “Ồ đấy, tôi là lần đầu thấy, có ai sinh ra đã đại gia như anh đâu” Minh Hạo khoác vai cô “Vậy cô có muốn làm đại gia không?” Phó Ninh tránh cánh tay của Minh Hạo ra “Muốn hay không cũng không liên quan đến anh!” cô bước vào Hàn gia. Minh Hạo lắc đầu cười theo sau.

Cả hội tổ chức một buổi party đồ nướng ngoài vườn. Mùi hương thức ăn đầy cuốn hút khiến ai cũng thấy đói. Mạc Vi Như muốn làm cùng mọi người nhưng Hàn Dạ Thần không cho. Anh nói “Em vừa mới về, nên nghỉ ngơi cho thoải mái, không cần phải giúp họ làm cái gì!” Ngay lập tức những ánh mắt hướng về phía hai người. Mạc Vi Như lúng túng cười trừ, cô nói nhỏ “Chồng, anh nói gì vậy?” Hàn Dạ Thần kéo cô ngồi lên đùi mình, vòng tay ôm cô thật chặt, thủ thủ “Chồng thương vợ lắm!” Mạc Vi Như đỏ mặt dụi mắt vào cổ anh. Những ánh mắt ba chấm hướng về phía hai người. Họ đều lắc đầu ngán ngẫm, F.A thì phải chịu thế này đây.

Không lâu sau, một bàn đầy thức ăn đã được dọn ra. Mọi người bắt đầu đánh chén thành quả của mình. Mạc Vi Như được chồng phục vụ, cô cười híp mắt vui vẻ ăn. Nhưng mới ăn một miếng thì bỗng cô thấy buồn nôn. Bụng miệng chạy thẳng vào nhà vệ sinh. Mọi người đều ngạc nhiên nhìn nhau, Hàn Dạ Thần lo lắng đuổi theo “Vợ...” cửa phòng vệ sinh bị đóng lại, anh đứng ngoài cửa, nghe tiếng nôn ọe của cô ngày một nhiều. Lòng không khỏi bất an “Vợ ơi, em sao vậy?” Tiếng giạt nước vang lên, Mạc Vi Như yếu ớt mở cửa ra, Hàn Dạ Thần đỡ cô về chỗ ghế. Nhẹ nhàng vuốt tóc cô “Vợ, em thấy đau ở đâu à? Sao lại nôn nhiều như vậy?” Mọi người đi vào, Nghị Phong xem xét cho cô. Một lúc sau, anh đứng dậy hắng giọng một tiếng. Hàn Dạ Thần nhú mào giật “Nói nhanh đi, cô ấy bị làm sao?” Nghị Phong nhìn quanh mọi người rồi nhìn thẳng vào Hàn Dạ Thần, anh hơi hé môi cười “Đừng lo, cô ấy không phải bị bệnh gì đâu” Hàn Dạ Thần thở phào nhẹ nhõm “Nhưng sao cô ấy lại nôn nhiều như vậy?” Nghị Phong nhìn xuống bụng Mạc Vi Như “Cô ấy có thai, được 7 tuần”

Không khí ngưng đọng trong vài giây, Hàn Dạ Thần là người phản ứng đầu tiên, anh run giọng “Cô... cô ấy.... có... có thai!?” Nghị Phong gật đầu, nhìn anh có chút buồn cười. Hàn Dạ Thần cười ngu ngơ rồi nhảy cẫng lên chạy đến ôm cô “Anh được làm cha rồi vợ ơi!!” Mọi người bật cười vì phản ứng của Hàn Dạ Thần. Ai cũng vui thay cho anh. Lancy xoa xoa bụng, cô quay ra nói với John “Chồng ơi, em cũng muốn có đứa bé!” John nhếch môi cúi người nói nhỏ bên tai cô “Vợ à, em không phải lo lắng, việc này để anh lo là được rồi!” Lancy cười híp mắt. Phó Ninh riu rít nói chuyện với Mạc Vi Như “Không biết bao giờ em mới tìm được tình yêu thực sự, kết hôn rồi sinh con đây! Huhu em muốn làm thông gia với chị cơ...” Mạc Vi Như vỗ vỗ bàn tay Phó Ninh, cô hướng mắt về phía Minh Hạo. Minh Hạo hơi đỏ mặt, anh gắt nhẹ “Cô nhìn tôi như vậy là có ý gì vậy hả?” Nói xong anh mới biết mình đã sai. Cảm nhận khí lạnh rét sống lưng, Minh Hạo run run quay người, quả nhiên Hàn Dạ Thần đang nhìn anh một cách “trìu mến”. Minh Hạo cười hi hi, sao anh lại quên mất tên này trọng sắc khinh bạn cơ chứ!? Đụng đến vợ yêu của tên này thì cũng có khác gì dấn thân vào chỗ chết không.

Nghị Phong và Nam Khánh đứng nhìn, Nghị Phong thì lãnh đạm không nói rồi nhưng Nam Khánh thì có chút tủi thân vì anh vẫn F.A, anh buồn buồn lên tiếng “Nghị Phong, cậu muốn có em bé không?” Nghị Phong lườm anh. Nam Khánh xua tay “No no cậu nghĩ lệch lạc đi đâu vậy? Tôi chỉ hỏi vậy thôi mà, hay là... cậu muốn có em bé với tôi hả?” Nghị Phong tức giận gườm chân đá “Cút!!” “Haha” tiếng cười rộ lên khắp gian phòng khách. Mọi người vẫn tiến hành bữa tiệc nướng nhưng Mạc Vi Như thì kiêu lại hơn một chút tránh khỏi việc nôn ọe như vừa rồi. Hàn Dạ Thần chăm lo cô cẩn thận, từng li từng tí khiến ai cũng ghen tị trừ cặp Lancy và John, hai người đã cưới nhau và dự định sắp có em bé.

*****

Tại bệnh viện, Hàn Dạ Thần đưa vợ yêu đi khám thai, bụng cô đã nhô lên một chút. Hàn Dạ Thần không khỏi thích thú và mong chờ. Nghị Phong bận một ca phẫu thuật nên anh phải nhờ một người bạn làm bác sĩ khác khám giúp cho cô. Ban đầu Hàn Dạ Thần không vừa ý bà bác sĩ này, vì đối với anh, giao vợ yêu cho người khác khám thai, anh không yên tâm nhưng nghe Nghị Phong nói bà này cũng khá giỏi với lại cũng là con gái nên anh cũng đành chấp nhận.

- Cái thai đang phát triển rất khỏe mạnh, mẹ bé yên tâm đi nhé! - Bà bác sĩ hiền từ nói

- Dạ... mà bao giờ em bé được hình thành vậy ạ? - Mạc Vi Như xoa xoa bụng.

- Giai đoạn hình thành thai nhi là từ 3 tháng đầu đến tháng cuối, giai đoạn này rất quan trọng nên cô nhớ phải đi đứng, ăn uống cẩn thận vì thai nhi rất dễ có thể bị tác động và ảnh hưởng.

- Vâng thưa bác sĩ - Mạc Vi Như cẩn thận nghe và nhớ.

- Sức khỏe của cô ấy có ổn không? - Hàn Dạ Thần nghe xong điện thoại ở tập đoàn, anh mở cửa bước vào hỏi

- Sức khỏe của vợ ngài khá ổn, nhưng thể chất bình thường hơi yếu, việc mang thai ít nhiều sẽ gây ảnh hưởng - Bà bác sĩ hơi ngạc nhiên vì anh không hỏi gì đến cái thai mà hỏi sức khỏe của vợ mình. Quả đúng như tin tức nói, vị Hàn chủ tịch băng lãnh thương yêu vợ vô cùng.

- Vợ ơi, anh xin lỗi... - Hàn Dạ Thần cúi đầu nhỏ giọng.

- Hửm... - Mạc Vi Như nghiêng đầu khó hiểu.

- Anh thích có con nhưng nó lại khiến em mệt mỏi, anh xin lỗi... - Hàn Dạ Thần buồn giọng nói

- Hở? - Mạc Vi Như ngẩn người rồi cô bật cười - Haha, chồng ơi, sao anh đáng yêu quá vậy!

Bà bác sĩ cũng không nhịn nổi cười, vị Hàn chủ tịch này, là bà may mắn mới được tận mắt chứng kiến. Hôm nay bà có nên đi mua vé số không nhỉ? Khéo lại trúng thưởng ý chứ!

Hàn Dạ Thần ngại ngừng quay đầu đi, làm vẻ giận dữ vì cô cười mình. Mạc Vi Như khẽ lắc đầu, cô cười nói với bà bác sĩ “Anh ấy là vậy đó bác!” Bà bác sĩ gạt đầu cười “Một cặp vợ chồng hạnh phúc, bác rất ngưỡng mộ!” Mạc Vi Như ngại ngừng cười. Cô đứng dậy chào bác sĩ, Hàn Dạ Thần dù vậy nhưng vẫn sẵn sóc khoác áo khoác cho cô. Hai người nắm tay nhau ra khỏi bệnh viện. Lên xe ngồi, Hàn Dạ Thần bảo thuộc hạ mở máy sưởi. Dạo này trời bắt đầu trở lạnh nên anh cần phải giữ sức khỏe thật tốt cho cô. Mới khởi động xe, Mạc Vi Như đã cảm thấy buồn ngủ, cô dựa đầu vào ngực anh, tìm vị trí thoải mái để ngủ. Hàn Dạ Thần vòng tay ôm cô, để cô nằm trong lòng mình thật cẩn thận và thoải mái.

Mik đang nghĩ tên cho hai bé nhà anh chị. Ban đầu mik định cho một cặp song sinh trai - trai, vì mik đã nghĩ ra tên cho hai bé còn về cặp song sinh trai - gái thì tên bé gái mik chưa nghĩ ra tên. Bạn nào ủng hộ trai - gái thì nghĩ tên bé gái giúp mik nhé!

99. Ngoại Truyện 2

“Vợ ơi, a....nè!” Hàn Dạ Thần giơ thìa cháo lên, anh cứng chiều bón cho cô ăn. Mạc Vi Như ngoan ngoãn ăn từng thìa cháo. Bụng cô đã lớn hơn nhiều so với kích thước bụng bầu bình thường, đi siêu âm thì biết đó là một cặp sinh đôi. Mạc Vi Như ăn xong bát cháo, cô để anh chỉnh chỗ dựa cho mình. Hàn Dạ Thần áp tai vào bụng cô cười nói “Vợ ơi, anh nghe thấy tiếng con mình đạp nè!” Mạc Vi Như vuốt tóc anh, mỉm cười. Hàn Dạ Thần tiếp tục nói “Hai đứa ra nhanh đi, đừng làm khổ vợ bố nữa, không là bố đánh đòn đấy!” Mạc Vi Như đáng nhẹ lên lưng anh, cô buồn cười gắt “Con chưa ra đời mà anh đã dọa nó rồi hả? Mới có 7 tháng thôi mà ra cái gì chứ!” Hàn Dạ Thần xoa xoa bụng cô, ngừng đầu uất ức nhìn cô “Vợ, anh là lo cho vợ mà! Bây giờ có con rồi nên em ngó lơ anh đúng không? Em vì hai đứa con mà mắng anh! Vậy sau này chúng nó ra đời là anh bị bỏ rơi luôn hả?” Mạc Vi Như hai tay bịt mắt anh, hôn chụt lên môi anh nhằm xoa giận “Không có nha ông xã, anh vẫn luôn là số 1 trong lòng em mà!” Hàn Dạ Thần cười hôn môi cô “Mãi là như vậy?” Mạc Vi Như gạt đầu ôm cổ anh “Ukm...em xin hứa!” Hàn Dạ Thần vui vẻ ôm cô.

“Reng...reng...reng” - tiếng chuông điện thoại bàn vang lên. Hàn Dạ Thần nhíu mày buông cô ra, anh nhắc máy “Alo” ngay tức khắc, đầu dây bên kia vang lên tiếng quát tháo của Minh Hạo “Cậu làm gì mà tố gọi không nghe máy thế hả?” Anh để máy ở thư phòng, sao mà nghe được, Hàn Dạ Thần im lặng một hồi rồi hỏi “Có chuyện gì sao?”

- Chị dâu đâu?

- Cậu hỏi cô ấy làm gì!? - nghe Minh Hạo hỏi vợ yêu, anh không khỏi bực bội.

Mạc Vi Như nghiêng đầu nhìn anh, Minh Hạo tìm cô sao? Có chuyện gì sao?

- Ày ày đừng nghĩ linh tinh, tớ là có việc muốn tìm gặp cô ấy! - Minh Hạo lúng túng nói, không phải Mạc Vi Như không được dùng điện thoại thì anh đã gọi riêng cho cô rồi, chứ không phải gọi cho tên đáng sợ này.

(Người mang bầu phải cách li với đồ dùng điện tử để tránh ảnh hưởng đến thai nhi)

- Có việc? - Giọng Hàn Dạ Thần trầm lạnh đến cực điểm

- .... - Minh Hạo rét run một hồi, anh chần chừ nói - Phải...việc... quan trọng...

Hàn Dạ Thần định cúp máy thì Mạc Vi Như với người giật lấy ống nghe làm Hàn Dạ Thần hốt hoảng một hồi, anh sợ cô ngã. Mạc Vi Như nói vào ống nghe “Có việc gì cần tìm tôi vậy?” Minh Hạo thở phào, may quá cô ấy nghe máy, anh giữ giọng cầu xin “Cô giúp tôi với...” Mạc Vi Như nhú mày “Hừm”

- Tôi...tôi thích...thích... - Minh Hạo chần chừ lên tiếng.

- Hở? Anh thích ai? - Cô ngạc nhiên

Hàn Dạ Thần tròn mắt nhìn, anh dóng tai nghe. Tên này nói hắn thích ai? Anh cũng muốn biết nha...

- Không...phải - Nói mãi anh cũng không phát ra nổi tiếng nào.

- .... - Mạc Vi Như kiên nhẫn chờ nhưng Hàn Dạ Thần bỗng giật ống nghe quát - Nói gì thì nói nhanh đi, cô ấy là phụ nữ mang thai, không được tiếp xúc với đồ điện tử, cậu không biết hả???

Minh Hạo còn chưa kịp định thần thì đầu dây bên kia đã tắt “Tút... tut... tut”

Mạc Vi Như chống hông nhìn anh “Hàn Dạ Thần!” Hàn Dạ Thần đặt ống nghe xuống. Anh cười cười nhìn cô “Vợ ơi, kệ hắn đi, anh đỡ em đi ăn thêm gì nhé! Hừm... những món em thèm ăn lúc này nhé!” Vừa nghe đến đây, Mạc Vi Như háo hức gật đầu. Vì mang thai đôi nên bình thường đã ăn nhiều thì lại ăn nhiều hơn. Cô xoa xoa bụng để anh ôm bước xuống nhà.

Từ khi cô mang thai, đồ ở dinh thự Hàn gia được sắp xếp lại cẩn thận. Để cô có thể đi dễ dàng hơn, cũng không phải gặp chuyện gì nguy hiểm. Anh đã thuê một đầu bếp riêng về đồ ăn bà bầu dinh dưỡng nhất. Mạc Vi Như ăn xong một bàn đầy đồ ăn. Cô ngồi ở sofa ăn ô mai chua đọc báo, Hàn Dạ Thần ngồi cạnh cô xử lý công việc. Ngồi được một lúc, cô lên tiếng “Thần!” Hàn Dạ Thần “Hừm” một tiếng.

- Càng ngày em càng béo lên... - Cô buồn buồn nhìn người mình

- Uh - đơn giản chỉ là uh một tiếng

- Phần da rạn ra...

- Uh

- Trông em xấu lắm đúng không?

- U...uh hớ - Hàn Dạ Thần định “uh” tiếp nhưng anh kịp dừng lại, anh lắc đầu nguây nguẩy.

Mạc Vi Như hừ lạnh, cô giận dỗi quay đầu đi. Hàn Dạ Thần thở dài, anh đưa tay vuốt tóc cô “Em vẫn rất xinh đẹp, không hề xấu đi!” Mạc Vi Như cúi đầu nói nhỏ “Anh chỉ an ủi em thôi đúng không? Em xấu đi, anh sẽ yêu người khác, không còn quan tâm đến em như trước nữa...huhu” bỗng cô bật khóc làm anh bối rối không thôi. Hàn Dạ Thần ôm cô vào lòng, xoa nhẹ lưng cô dỗ dành “Vợ, anh sẽ không như vậy đâu mà, em đừng khóc nữa!” Đã được biết trước khi phụ nữ mang thai sẽ khó chiều như vậy, anh mới không thất vọng vì tính cách của cô. Phụ nữ mang thai thường rất phiền phức về việc này nhưng đối với Hàn Dạ Thần, anh chỉ thấy lo lắng cho cô hơn thôi. Cô vẫn tiếp tục khóc, nước mắt thấm ướt một khoảng áo anh. Hàn Dạ Thần không đẩy cô ra mà càng ôm chặt hơn, anh luôn miệng nói “Vợ ơi, em đừng khóc nữa mà!” “Ngoan, nín đi anh thương!” Phải gần tiếng sau cô mới hết khóc. Thút thút lau nước mắt, Mạc Vi Như đẩy anh ra.

Hàn Dạ Thần thở dài, anh đứng dậy quỳ xuống trước mặt cô. Nắm chặt lấy hai tay cô. Trong sự ngạc nhiên của Mạc Vi Như, anh nhìn thẳng vào mắt cô nói rõ “Mạc Vi Như, vợ yêu của anh, cho dù em có xấu hay đẹp, thì tình yêu của anh dành cho em vẫn luôn là mãi mãi không bao giờ thay đổi. Em nói anh vì vẻ ngoài của em mà bỏ rơi em thì điều đó hoàn toàn sai, nếu thật như em nói thì anh đã yêu rất nhiều người phụ nữ xinh đẹp ngoài kia rồi. Anh rất oan ức đó em biết không? Trong mắt anh, em luôn là người đẹp nhất! Nuôi em béo tròn, là mục tiêu của anh và anh sẽ không thay đổi. Chỉ cần em tin tưởng anh, yêu anh là được! Vợ nhé!” Mạc Vi Như long lanh nước mắt. Hàn Dạ Thần xoa má cô, anh rướn người hôn lên trán, lên đôi mắt còn ướt nhoe của cô rồi đến chóp mũi, hai má rồi cuối cùng là môi. Anh dịu dàng hôn cô, nụ hôn ngọt ngào nhẹ nhàng đến mê hoặc. Mạc Vi Như khẽ mỉm cười, cô vòng tay ôm cổ anh hôn đáp lại.

*****

Tại Hàn thị

- Này, anh làm gì mà đứng thẩn người ra thế!? - Nhìn Minh Hạo đứng im nhìn điện thoại, Phó Ninh thắc mắc.

Minh Hạo nghe giọng cô, anh giật mình quay đầu nhìn cô rồi chạy biến. Phó Ninh nghiêng đầu khó hiểu, cô nghĩ “Tên này lại phát điên gì vậy?”

Minh Hạo vào phòng, anh đóng cửa lại. Dựa lưng vào cửa thở hồng hộc. Đúng là dọa người mà! Nghĩ đến những câu nói của Nam Khánh khi hai người đi uống rượu cùng nhau.

- Quên cái tình cảm xưa cũ của cậu đi, nên bắt đầu yêu một người khác rồi - Nam Khánh rót thêm rượu cho Minh Hạo.

- Tôi đã quên lâu rồi... - Minh Hạo nhấp ngụm rượu cười nói.

- Hở? Dứt khoát nhỉ? Có vẻ cậu đã thật sự quên được cô ta - Nam Khánh gật gù nói.

Minh Hạo đã từng yêu sâu đậm một người phụ nữ nhưng sau đó không hiểu vì lẽ gì mà cô ta lại rời đi bỏ lại Minh Hạo một mình, cô ta chỉ để lại một tờ giấy vụn vụn vài chữ “Chúng ta chia tay đi, em mệt mỏi lắm rồi!” Sau đó không lâu sau, có tin cô ta kết hôn với một người đàn ông khác bên Anh. Từ đó, Minh Hạo trở nên phong lưu, hết cặp cô này lại đến cặp cô khác, hoàn toàn không tin vào tình yêu nữa.

- Phải.

- Chúc mừng cậu! - Nam Khánh vui vẻ cụng ly với Minh Hạo - Nhưng tôi nghĩ cũng phải có thứ làm cho cậu quên đi chứ nhỉ?

- Haha, đoán đúng đó! - Nghĩ đến gì đó, anh nhếch môi cười nói.

- Sao? Nói cho tôi biết được không?

- Hừm...nếu tôi nói nhờ tình yêu thì cậu có tin không?

- Phụt... - Nam Khánh phun rượu ra, anh khụ khụ vài tiếng, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Minh Hạo

- Cậu... cậu nói...cậu yêu người khác?

- Uh - Anh nhún vai

- What the? Haha - Nam Khánh bật cười - Nói đi, ai đấy!?

- Bí mật! - Minh Hạo nháy mắt.

- Hở? Cậu muốn tôi tự tìm hiểu sao? - Nam Khánh mắt híp

- Tùy cậu, nhưng cậu sẽ biết sớm thôi - Minh Hạo mập mờ nói.

- Ok Ok...

Minh Hạo ngồi xuống ghế bành, anh mở máy, vào album ảnh, mở hình một cô gái tóc xõa mặc đồ công sở đang nghiêng đầu ngủ. Khẽ vuốt màn hình, Minh Hạo mỉm cười “Là em...”

100. Ngoại Truyện 3: Sinh Con

Một buổi sáng đẹp trời, Mạc Vi Như dựa người vào ghế tựa đọc sách. Hàn Dạ Thần hôm nay phải đến tập đoàn xử lý công việc quan trọng. Dù anh rất muốn ở nhà với cô. Mạc Vi Như thở dài, cô lại nhớ anh rồi!

“Phu nhân” ông quản gia cầm cốc sữa bước đến đặt xuống bàn. Mạc Vi Như làm bộ giận dỗi “Bác ơi, cháu đã nói là bác đừng gọi cháu là phu nhân nữa rồi mà” ông quản gia mỉm cười không nói gì. Cô cầm cốc sữa lên uống, rồi trầm ngâm nhìn ra phía xa. Nhìn cô có vẻ tâm trạng, ông quản gia khẽ hỏi “Cháu đang nhớ đến thiếu gia sao?” Mạc Vi Như mỉm cười gật đầu. Ông quản gia nhìn lên bầu trời nói “Bác thấy rất là hạnh phúc, được thấy thiếu gia hạnh phúc vui vẻ bên người mình yêu là mong ước cả đời của bác.” Mạc Vi Như nắm tay ông “Cháu rất cảm ơn bác vì đã ở bên cạnh anh ấy nhiều năm như vậy!” “Điều đó là đương nhiên, cháu không cần phải cảm ơn ta”

Mạc Vi Như cầm cốc sữa lên uống, vừa đưa đến miệng thì một cơn đau từ bụng truyền đến làm cô thét “Á” lên một tiếng. Cốc sữa rơi xuống sàn vỡ choang, ông quản gia hốt hoảng “Vi Như, cháu làm sao vậy?” Mạc Vi Như ôm bụng đang đau quằn quại, cô khó nhọc lên tiếng “Cháu... bụng cháu đau quá...” những người làm nghe tiếng hét của thiếu phu nhân, vội vã chạy ra. ông quản gia kêu người làm gọi xe cấp cứu, dọn mảnh thủy tinh rải rác xung quanh còn ông ở lại lo cho cô.

Ở Hàn thị, tại phòng họp

- Dự án này hủy bỏ đi! - Hàn Dạ Thần lạnh lùng nói
- Nhưng thưa chủ tịch, nếu hủy bỏ bây giờ thì e rằng không ổn lắm... - Một vị giám đốc e dè nói.
- Không ổn ở chỗ nào? Bà nói xem... - Hàn Dạ Thần nhướn mày.
- Những khoản mà chúng ta đã chi trả, hủy bỏ rồi người thiệt là chúng ta, vừa mất đi số tiền đã trả vừa mất đi cơ hội làm ăn lớn.
- Haha... - Hàn Dạ Thần bật cười, anh ngả người ra sau, hai tay đan vào nhau - Vậy sao? Tôi không nhớ là tôi đã kí xét cái dự án này, vậy tiền đâu mà đổ vào?

Không khí bỗng chìm xuống âm độ, mọi người ai ai cũng đều thấy lạnh sống lưng trừ hai người. Minh Hạo ngồi bên cạnh thở dài khế lắc đầu. Tử Âu thì mỉm cười như đang xem kịch hay, mỗi lần đại ca xử mấy tên ngu ngốc này, anh đều thấy thú vị!

- Cái dự án này của bà, nên vứt đi là vừa... - Hàn Dạ Thần cầm tập phai lên ném thẳng xuống sàn nhà, giấy tờ bay tứ tung. Anh nhìn quanh một lượt - Một giám đốc ở Hàn thị mà có quyền lấy tiền tập đoàn để tự ý thi hành dự án của mình, các người đứng là to gan!!

Mọi người run sợ cúi đầu, mặt bà giám đốc tái mét “Tôi... tôi... không có...” Hàn Dạ Thần nhìn sang Minh Hạo. Minh Hạo mỉm cười “Tôi cũng không nhớ là tôi đã kí xét dự án này” Tử Âu nhún vai ý tôi cũng như vậy. Hàn Dạ Thần im lặng rồi nói “Tổng giám đốc nhân sự Kim Quốc, về việc xử phạt nhân viên như thế nào cho đúng, ông đã biết rồi chứ hả?” Kim Quốc đứng dậy cung kính cúi đầu “Dạ rồi thưa giám đốc”

Hàn Dạ Thần định đứng dậy ra khỏi phòng họp thì điện thoại anh reo lên. Nhìn số điện thoại nhà trên màn hình, anh không khỏi có chút bất an. Vì thế anh ngay lập tức ấn nút nghe, giọng ông quản gia hốt hoảng nói gì đó. Hàn Dạ Thần ngưng động vài giây rồi lập tức cúp máy chạy ra ngoài làm ai cũng ngạc nhiên. Minh Hạo nhìn Tử Âu “Chắc chuyện của chị dâu rồi, tập đoàn giao cho cậu quản lý” Tử Âu gả đầu.

Hàn Dạ Thần phóng xe đến bệnh viện lớn. Anh xuống xe chạy thẳng vào bệnh viện, đến khoa phụ sản như lời ông quản gia nói. Nhìn bảng màu còn phát sáng, anh lo lắng đi đi lại lại. Nhớ đến lời ông quản gia nói ban nãy “Thiếu gia, thiếu phu nhân đến ngày sinh rồi, cháu mau đến bệnh viện đi!” Anh không khỏi nôn nao. Nghe tiếng hét vọng ra từ phòng bệnh, Hàn Dạ Thần càng thêm nôn nóng, anh muốn chạy thẳng vào trong nhưng mà bị y tá ngăn lại. Anh quát lớn “Cút ra!!!” Khiến ai cũng phải sợ hãi. Vừa đúng lúc đó Minh Hạo chạy đến, theo sau là Lancy, John. Minh Hạo kéo anh ra “Thần, bình tĩnh lại nào!” Hàn Dạ Thần giãy ra “Cô ấy đau như vậy, tớ phải ở bên cô ấy!” Lancy vội nói “Hàn Dạ Thần, phụ nữ sinh con đều đau như vậy thôi, không có vấn đề gì lớn đâu” Hàn Dạ Thần bị Minh Hạo ấn xuống ghế, anh cũng biết về việc này nên cũng không nói gì nữa mà chỉ hậm hực ngồi yên. Dù biết nhưng mỗi khi tiếng hét đau đớn của cô vọng ra, anh lại không thể ngồi yên được.

1 tiếng trôi qua kể từ lúc Hàn Dạ Thần đến...

2 tiếng trôi qua...

3 tiếng....

5 tiếng...

Khi anh hết kiên nhẫn rồi thì cửa phòng bệnh mở tung ra, tiếng khóc “Oe...oe” của đứa trẻ vang lên khiến ai cũng nhẹ lòng. Hai cô y tá trẻ bế hai đứa bé được bao bọc cẩn thận trong khăn ra “Chúc mừng ngài, phu nhân đã sinh được một song thai trai và gái...” chưa kịp nói xong. Hàn Dạ Thần đã đi thẳng vào phòng bệnh. Hai cô y tá ngơ ngác nhìn nhau còn ba người kia thì đến xem em bé.

Mạc Vi Như sau khi sinh xong, mặt mũi bơ phờ, đầy mồ hôi, tóc tai bết dính vào khuôn mặt đầy mệt mỏi. Hàn Dạ Thần đau lòng vuốt sợi tóc dính ra sau cho cô, anh nắm tay cô, khẽ hỏi “Vợ, em mệt lắm đúng không?” Dù muốn trả lời anh nhưng cô đã kiệt sức rồi, nói không nên lời. Hàn Dạ Thần hôn lên trán cô thủ thỉ “Vợ ơi, anh xin lỗi! Thấy em đau như vậy, anh không chịu nổi mắt, xin lỗi vì đã không ở bên cạnh em lúc em đau như vậy!” Mạc Vi Như gắng sức mỉm cười, cô lim dim mắt rồi ngất đi. Y tá bước vào, run giọng nói “Hàn... Hàn chủ tịch, phu nhân... vừa mới sinh xong, sức khỏe... còn yếu nên cần phải hồi sức... ngài... ngài có thể ra ngoài được không ạ!?” Hàn Dạ Thần hôn lên môi cô một cái rồi bước ra ngoài.

Ba người kia trò chuyện ríu rít về hai sinh linh bé bỏng vừa ra đời. Em bé vì cơ thể còn yếu ớt nên đã được đi sưởi ấm, không thể ở ngoài lâu. Hàn Dạ Thần có vẻ không quan tâm lắm vì trong lòng anh lúc này chỉ có sự lo lắng cho vợ yêu. Minh Hạo nhìn bộ dáng ngẩn ngơ của ông bạn, không khỏi bật cười “Chủ tịch băng lãnh, qua chuyện này còn muốn sinh thêm con không đây?” Hàn Dạ Thần lừ mắt nhìn anh. Minh Hạo cười ha ha.

Lúc này, một vị bác sĩ đi tới cúi người cung kính nói “Hàn chủ tịch, phu nhân đã tỉnh lại!” Hàn Dạ Thần thở phào nhẹ nhõm, anh theo ông bác sĩ vào phòng sinh. Mạc Vi Như phần nào đã hồi sức, gương mặt đã tươi tỉnh hơn nhiều, cô đang nói chuyện cùng với một cô y tá. Thấy chồng yêu đi vào, cô cười tươi khẽ gọi “Thần...” Hàn Dạ Thần mỉm cười bước nhanh đến ôm cô mà không ngại mùi mồ hôi trên người cô, anh dịu dàng vuốt tóc cô “Vợ ơi, cảm ơn em” mấy cô y tá và bác sĩ nhìn cảnh này đều ngưỡng mộ, Hàn chủ tịch băng lãnh đáng sợ đối với người ngoài nhưng đối với vợ yêu thì lại thành một người chồng bình thường, yêu thương gia đình. Mạc Vi Như như nhớ đến gì đó, cô mỉm cười hỏi anh “Ông xã, anh đã nhìn con chưa?” Hàn Dạ Thần nghe cô hỏi, anh cần môi quay đầu đi, lo cho cô quá nên anh quên rồi... Mạc Vi Như đen mặt, quả nhiên là như vậy mà, người đàn ông này đến mặt con mình còn chưa nhìn, hỏi người làm mẹ như cô phải làm sao!? Cô buông anh ra, nhìn gương mặt đẹp trai đầy tội lỗi kia, cô nhún mày “Hàn Dạ Thần”. Như mọi lần, người đàn ông ranh mãnh lại làm bộ dạng hối lỗi giải thích “Vợ ơi, lúc đó anh chỉ nghĩ đến em, lo lắng cho em nên không để ý đến con mình, em đừng trách anh nhé! là do anh quá yêu em thôi vợ ơi, anh xin lỗi mà...” Lời mật ngọt này đương nhiên khiến người khác dễ dàng mắc bẫy, Mạc Vi Như cũng chịu thua, cô nhéo má anh mắng yêu “Tên dẻo miệng, sau này không để ý đến anh nữa” Hàn Dạ Thần nắm tay cô, cúi đầu đáng thương nói “Vợ ơi, anh biết lỗi rồi mà...” Ai nhìn cũng đều muốn rót hai con mắt, Hàn chủ tịch lạnh lùng quyền uy, ngài đâu rồi!? Minh Hạo mỉm cười, Lancy bật cười nhìn sang John, cô xoa bụng hơi nhô “Chồng ơi, lúc em sinh con anh cũng như vậy chứ!?” John xoa đầu cô mỉm cười “Còn hơn thế đấy chứ!” Lancy cười hạnh phúc dựa vào anh.

Một lúc sau, cô y tá bế hai đứa bé sơ sinh vào, Mạc Vi Như ôm bé gái còn Hàn Dạ Thần ôm bé trai. Cô nhìn gương mặt của đứa bé, cười hạnh phúc “Thần, anh nhìn xem, con bé giống em không nè” Hàn Dạ Thần nhìn bé trai trên tay mình, thật ra anh cũng không thấy hứng thú lắm với sinh vật được gọi là em bé này, trong lòng anh vẫn chỉ có cô nhưng cảm giác được làm cha đang không ngừng dâng trào trong lòng anh khiến anh không khỏi cười hạnh phúc “Phải...” Mạc Vi Như mỉm cười. Minh Hạo ra khỏi phòng sinh, nhìn bạn mình được hạnh phúc như vậy, anh thấy rất vui nhưng mà...sao tên đó lại dám lấy vợ sinh con trước anh vậy? Minh Hạo hậm hực dậm chân. Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên “Minh Hạo, anh làm gì ở đây vậy?” là Phó Ninh. Minh Hạo nhìn cô một hồi rồi mỉm cười bước đi, Phó Ninh nhìn theo anh, khó hiểu “Dạo này hẳn bị làm sao vậy?”

Không lâu sau, cả phòng sinh tràn ngập tiếng cười vui vẻ. Nam Khánh, Nghị Phong, Tử Âu, Phó Ninh đều đến chúc mừng. Dù ai cũng có việc nhưng đều gác lại để đến chúc mừng gia đình, Mạc Vi Như không khỏi thấy biết ơn mọi người. Cô nhìn ra bầu trời rực rỡ ánh nắng bên ngoài, từ nay cho đến mai sau, hạnh phúc sẽ luôn ngập tràn, cô mong là như vậy...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-a-em-chi-co-the-o-ben-canh-anh>